

GERİLİM/MACERA

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ

KOLONİ

Çeviren: Tankut Gökçe

DK
DOĞAN
KİTAP

KOLONİ

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Orijinal adı: Miserere

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe (Şevket Deniz)

© Éditions Albin Michel S.A-Paris, 2008

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Dijital yayın tarihi: Kasım 2011 / ISBN 978-605-09-0436-9

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Dijital format: Atalay Altınçekiç

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Caddesi, Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İstanbul

Telefon: (212) 373 77 00 / **Faks:** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Koloni

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

Hayatıma doğan güneşler;

Louis, Mathilde ve Ysé için...

I

Katil

Çıglık orgun içinde hapsolmuştu.

Org borularında çınlıyordu. Kilisenin her yerinde yankılanıyordu. Gücsüz. Boğuk. Hırıltılı. Lionel Kasdan birkaç adım ilerledi ve yanan mumların yanında durdu. Koroyerine, mermer sütunlara, koyu frambuaz renkli deri taklidi kumaşla kaplanmış sandalyelere göz gezdirdi.

Sarkis, "Yukarıda, orgun yanında" demişti. Kendi eksenini etrafında döndü ve üst balkona çıkan taş basamaklı sarmal merdivene yöneldi. Saint-Jean-Baptiste'teki orgun bir özelliği vardı; bir füzeatar bataryası gibi boruları tam ortadaydı, ama klavyesi, sağda tamamen ayrı bir yerdeydi ve kasayla dik açı oluşturuyordu. Kasdan mavi taş korkuluk boyunca uzanan kırmızı halıda ilerledi.

Ceset klavye ile boruların arasına sıkışmıştı.

Yüzükoyun yatıyordu, sanki sürünüyormuş gibi sağ bacağı kıvrılmış, elleri kasılmıştı. Başını koyu renkli bir gölcük çevreliyordu. Çevresine partiyonlar ve dua kitapları saçılmıştı. Kasdan, gayriihtiyari saatine baktı: 16:22.

Bir an, bu ölüyü, bu dinginliği kışkandı. Yaşla birlikte insanın ölüm karşısındaki kaçınılmaz huzursuzluğunun, endişesinin artacağına inanmıştı. Ama tam tersi olmuştu. Geçen her yıl, ölümün cazibesine biraz daha kapılmıştı.

Nihayetinde, huzur.

İçindeki iblislerin suskunluğu.

Burada şiddet yaşandığına dair kan dışında bir iz yoktu. Adam kalp krizinden ölmüş ve düşerken kafasını vurmuş olabilirdi. Kasdan bir dizini yere koydu. Cesedin yüzü görünmüyordu, kolunun altında kalmıştı. Hayır bu bir cinayetti. Bunu hissedebiliyordu.

Kurbanın dirseği orgun pedalına dayanmıştı. Kasdan bu enstrümanın mekanizması hakkında hiçbir şey bilmese de pedala basıldığında kurşun ve bakır boruların açılmasının çığılığı daha da şiddetlendirdiğini tahmin edebiliyordu. Adam nasıl ölmüştü? Neden ulur gibi bağırıyordu?

Kasdan doğruldu ve telefonuna sarıldı. Ezberden birkaç numara tuşladı. Her seferinde sesini tanıdılar. Her seferinde ona "OK" diye cevap verdiler. Damarlarındaki kanın

ısındığını hissetti. Demek ki ölmemişti. Yani tam anlamıyla.

Bir öğleden sonra, vakit geçirmek için Quartier Latin'deki Sanat ve Deneme Stüdyoları'nda seyrettiği şu siyah beyaz filmlerden biri, Alfred Hitchcock'un Gizli Ajan filmi aklına geldi. İki casus, küçük bir İsviçre kilisesinde, orgun klavyesinin önüne oturmuş, parmakları uyumsuz notalar üzerinde kaskatı kesilmiş bir ceset buluyordu.

Korkuluğa doğru ilerledi, ayaklarının altındaki salona bir göz attı. Absidanın dibinde Aziz Matta'nın meleğiyle ve Aziz Yahya'nın kartalıyla çevrelenmiş bir İsa tablosu vardı. Parıldayan avizeler. Sunağın altın sarısı örtüsü. Erguvan rengi halılar. Her şey Hitchcock'un filmindeki o sahneyi andırıyordu, ancak bu Ermeni kilisesi versiyonuydu.

– Burada ne arıyorsunuz?

Kasdan döndü. Dar alınlı, kalın kaşlı, tanımadığı bir adam merdivenin eşiğinde duruyordu. Yarı karanlıkta, karakalemle çizilmiş satirik bir deseni andırıyordu. Öfkeli görünüyordu.

Kasdan, adama cevap vermek yerine susmasını işaret etti. Gitgide hafifleyen çınlamayı biraz daha dinlemek istiyordu. Ses tamamen kesilince adama doğru ilerledi:

– Lionel Kasdan, Cinayet Masası başkomiseri.

Adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi:

– Hâlâ görevdesiniz ha?

Bu sorunun birçok cevabı vardı. Kasdan bir yanılsama değildi. Kırçillı takım elbisesi, alabros gri saçları, boynunun çevresine sardığı kefiyesi ve izlerini taşıdığı altmış üç yıla görevdeki bir polisten çok, Çad veya Yemen'deki çakıllı patika yollarda unutulmuş bir paralı askere benziyordu.

Diğer adam ise onun tam zıddıydı; genç, sağlıklı ve kendinden emindi. Blucininin kemerine takılmış Glock'uyla, parlak yeşil pilot montunun sardığı kalıp gibi bir beden. Sadece vücut yapıları birbirine benziyordu. Yüz kilo ağırlığında ve bir seksen beş boyunda deve gibi iki adam.

– Olduğunuz yerde kalın, dedi Kasdan. İpuçlarını yok edeceksiniz.

– Komiser Éric Vernoux, dedi adam. Adli Polis. Sizi kim çağırdı?

Öfkesine rağmen, bir seremoniyi kaçırmaktan korkar gibi alçak sesle konuşuyordu.

– Saygıdeğer Vartabet[1] Sarkis.

– Bizden önce mi? Neden siz?

– Bu kilisenin cemaatindenim.

Adam siyah kalın kaşlarını çattı.

– Saint-Jean-Baptiste Ermeni Katedrali'ndesiniz, dedi Kasdan. Ve ben de bir Ermeni'yim.

– Bu kadar çabuk nasıl geldiniz?

– Zaten buradaydım. Avlunun diğer tarafındaki idari ofiste. Papaz Sarkis cesedi bulunca gelip bana haber verdi. Hepsi bu. Ellerini gösterdi. Arabama gidip eldivenlerimi aldım ve ana kapıdan içeri girdim. Tıpkı sizin gibi.

– Ve hiçbir şey duymadınız? Yani daha önce, demek istiyorum. Kavga sesi, itiş kakış gürültüsü?

– Hayır. İdari ofisten kilisenin içinde olan bitenler duyulmaz.

Vernoux elini montunun cebine soktu ve bir cep telefonu çıkardı. Kasdan adamın köstekli saatine, şövalye yüzüğüne baktı. Herif gerçek bir aynasızdı. Kaba. Sade. Bu ayrıntılar, adamlar arasında kuşkusuz bir gönül bağı oluşturmuştu.

– Ne yapıyorsunuz? diye sordu.

– Savcıyı arıyorum.

– Çoktan arandı.

– Nasıl?

– Benim çocuklarla da temas kurdum.

– Sizin çocuklarla mı?

Dışarıda, Goujon Sokağı'nda siren sesleri duyuldu. Nefi bir anda beyaz tulumlular doldurdu, bazıları ellerinde krom renkli küçük valizleriyle üst balkona yöneldi. Ekibin başındaki kapüşonlu beyaz tumlu adam Kasdan'a bakıp sırtıttı. Bu Olay Yeri İnceleme Bürosu'nun sorumlularından Hugues Puyferrat'ydı.

– Kasdan... Yorulmak nedir bilmez misin!

– Hâlâ cesetler var, diyerek gülümsedi Kasdan. Ayrıntılı bir rapor istiyorum.

– Merak etme.

Vernoux'nun gözleri Olay Yeri İnceleme'nin adamı ile eski polis arasında mekik dokuyordu. Şaşırmış gibiydi.

– Aşağı inelim, dedi Kasdan. Burada hepimize yer yok.

Vernoux'nun cevabını beklemeden merdivene yöneldi; nefe indiğinde teknisyenler parmak izi almaya başlamıştı bile, kilisenin her yerinde flaşlar patlıyordu.

Absidanın sağ tarafında Vartabet Sarkis belirdi. Üzerinde beyaz yakalı koyu renk papaz giysisi vardı. Siyah kaşları ve gri saçlarıyla Charles Aznavour'a benziyordu. Kasdan ona doğru yaklaştığında mırıldandı:

- Akıl almaz bir şey. Anlamıyorum.
- Bir şey çalınmış mı? Kontrol ettiniz mi?
- Burada çalınan bir şey yok.

Vartabet Sarkis doğru söylüyordu. Ermeni inancı putataparlığı yasaklıyordu. İçeride hiç heykel yoktu, sadece birkaç tablo vardı. Bu kilisede bir yağ kandili ile birkaç yıldızlı koltuk dışında pek eşya olduğu da söylenemezdi.

Kasdan sessizce din adamını inceliyordu. Yaşlı adam daha önce de pek çok badire atlatmıştı. Siyah gözlerinde kaderine razı insanların ifadesi vardı. Zaten bizzat sürgün hayatı da yaşamıştı, ailesini Tehcir sırasında kaybetmişti.

Arkasına döndü. Vernoux sırtını onlara dönmüş, birkaç metre ötede, telefonla fısır fısır konuşuyordu.

Ona doğru yaklaştı ve kulak kabarttı:

– Burada ne aradığını bilmiyorum... Yani... Nasıl nedir? Ne bileyim! Çetin cevize benziyor, öyle mi?

Kasdan bir kahkaha patlattı:

– Hayır, taşaklı!

[1] Ermenicede papaz. (ç.n.)

İlk tablo, 491 yılında Perslere karşı ayaklanan Ermenilerin Avarair Savaşı'ndaki şeflerini tasvir ediyordu. İkincisi Ermeni alfabesini bulan Aziz Mesrop Maştots'a aitti. Üçüncü tabloda ise 1915 Tehciri'nde hayatlarını kaybeden ünlü kişiler resmedilmişti.

Éric Vernoux, avlunun duvarlarına resmedilmiş bu sakallı şahsiyetleri incelerken yirmi kadar çocuk çevresinde kovalamaca oynuyordu. Vernoux sanki Mars gezegenine ayak basmış gibi şaşkındı.

– Bugün çarşamba, dedi Sarkis. Din eğitimi dersi yeni bitti. Normalde koro çalışmasının çoktan başlaması gerekiyordu. Ailelerine gelip onları almalarını haber verdik. Beklerken de burada oyun oynuyorlar.

Vernoux başını anladım der gibi salladı. Aslında pek ikna olduğu söylenemezdi. Bakışlarını, freskin hemen yanındaki duvarı süsleyen tüften büyük haça yöneltti.

– Siz... siz Katolik misiniz?

Kasdan, tersler gibi cevapladı:

– Hayır. Ermeni Apostolik Kilisesi bir Doğu Ortodoks Kilisesi'dir. Ve Üç Konsil Kiliseleri'nin bir parçasıdır.

Vernoux'nun gözbebekleri büyüdü.

– Tarihsel olarak, diye devam etti Kasdan, çocukların bağırışlarını bastırmak için sesini yükselterek, Ermeni Kilisesi, en eski Hıristiyan Kilisesi'dir. I. yüzyılda İsa'nın iki havarisi tarafından kurulmuştur. Sonra diğer Hıristiyanlarla ayrılığa düşmüşler. Konsiller, çatışmalar... Mesela Monofizit görüşü benimsiyoruz.

– Mono... Ne?

– Bizim için İsa Peygamber bir insan değildir. Tanrı'nın oğludur, yani tamamen tanrısal bir doğası vardır.

Vernoux susmuştu. Kasdan gülümsedi. Ermeni dünyasının diğer insanlar üzerinde yarattığı şokla hep eğlenmişti. Kuralları. İnançları. Farklılıkları.

Polis öfkeyle not defterini çıkardı. Ermeniler hakkında dinlediği bunca şeyden sıkılmıştı:

– Güzel. Kurbanın adı... Defterden okudu. Wilhelm Goetz, doğru mu?

Sarkis kollarını göğsünde kavuşturmuştu, başıyla onayladı.

– Bu bir Ermeni adı mı?

– Hayır. Şilili.

– Şilili mi?

– Wilhelm bizim cemaatten değildi. Üç yıl önce orgcumuz ülkesine döndü. Onun yerine birini arıyorduk. Koroyu da yönetebilecek bir müzisyen. Bana Goetz'den bahsettiler. Orgcu. Müzikolog. Paris'te birçok koronun da şefliğini yapmıştı.

– Goetz... Kuşkulu bir ses tonuyla yineledi Vernoux. Pek Şilili adına benzemiyor...

– Alman adı, diyerek araya girdi Kasdan. Şili nüfusunun önemli bir kısmı Alman kökenlidir.

Polis kaşlarını çattı:

– Naziler mi?

– Hayır, dedi Kasdan gülümseyerek. Goetz'ün ailesi, sanırım XX. yüzyılın başlarında Şili'ye yerleşmiş.

Komiser kalemiyle not defterine vuruyordu:

– Bu bana biraz muğlak geldi. Şilililer, Ermeniler, ortak nokta ne?

– Müzik.

– Müzik ve sürgün, diye ekledi Kasdan. Biz Ermeniler, diğer sığınmacıları anlıyoruz. Wilhelm sosyalistti. Pinochet rejiminin baskısından kaçmıştı. Aramızda, burada yeni bir aile bulmuştu.

Vernoux not alıyordu. Tüm bunlar onda büyük bir şaşkınlık yaratmıştı. Ama yine de Kasdan, Vernoux'nun bu soruşturmayı almak istediğini hissedebiliyordu.

– Paris'te kimi kimsesi var mı, evli mi?

– Sanmıyorum, bildiğim kadarıyla ne karısı ne de çocuğu var... Sarkis tereddüt eder gibiydi. Wilhelm ihtiyatlı bir adamdı. Ve son derece de ketum.

Kasdan içinden Şilili'nin portresini oluşturmaya çalışıyordu. Adam her ayın iki pazarı ayinlerde org çalıyor ve çarşambaları da koro çalışmalarını yönetiyordu. Katedralin resmi kayıt defterinde adı yoktu. Altmışlı yaşlarda, son derece zayıf, silik biriydi. Şüphesiz

geçmişteki bir hesaplaşmaya kurban gitmiş, katedralin duvarları arasında bir hayaletti.

Kasdan, sürekli bir şeyler soran Vernoux'ya odaklandı.

– Biri ondan intikam almak istemiş olabilir mi?

– Hayır, dedi Sarkis. Sanmıyorum.

– Siyasi sorunlar? Şili'deki eski düşmanlar?

– Pinochet darbesi 1973'te oldu. Goetz ise Fransa'ya 80'li yıllarda geldi. Zamanaşımı diye bir şey var, öyle değil mi? Zaten askeri cunta uzun zamandır Şili'de yönetimde değil. Ve Pinochet de öldü. Yine de, bu eski bir hikâyedir muhtemelen.

Vernoux sürekli yazıyordu. Kasdan, komiserin bu vakayı üstlenebilme olasılığını değerlendirdi. Her şeyden önce savcı olayı Cinayet Masası'na verecekti, tabii Vernoux, savcıyı, önemli kanıtlara sahip olduğuna ve bu soruşturmayı çabucak sonuçlandırabileceğine ikna etmezse. Kasdan, komiserin bunu yapacağına dair iddiaya girebilirdi. En azından öyle umuyordu. En azından bu iriyarı herif, Cinayet Masası'ndaki eski meslektaşlarından çok daha kolay yönlendirilebilirdi.

– Neden buradaydı? diye sordu komiser. Yani tek başına kilisede, demek istiyorum.

– Her çarşamba biraz erken gelirdi. Çocukları beklerken org çalardı. O esnada da ben yanına gelip hatırını sorardım. Tıpkı bugün yaptığım gibi...

– Tam olarak saat kaçtı?

– 16:15. Onu yukarıda buldum. Hemen, eski bir polis olan Lionel'e haber verdim. Bunu size söylemek zorundayım. Sizi daha sonra aradım.

Kasdan hemen bir durum muhakemesi yaptı: Sarkis cesedi bulunduğu katil belki de hâlâ oradaydı. Papaz telefon etmek için ayrıldığında kaçmış olabilirdi. Belki birkaç saniye gecikse taş merdivende katille karşılaşacaktı.

Vernoux, Kasdan'a döndü:

– Ya siz, siz ofiste ne yapıyordunuz?

– Kiliseye bağlı birçok derneğin idarecisiyim. Gelecek yıl için bazı gösteriler hazırlıyoruz. 2007 Fransa'da Ermeni yılı.

– Ne tür gösteriler?

– Şimdilik, gelecek yıl şubat ayında Palais Garnier'de düzenlenecek Charles Aznavour'un yardım konseri için Fransızca bilen Ermeni çocukların Fransa'ya gelişini

organize ediyoruz. Bu çocuklara biz "genç elçiler" adını verdik ve...

Cep telefonu çaldı.

– Özür dilerim.

Yanlarından ayrıldı ve telefonu cevapladı:

– Alo!

– Mendez.

– Nerdesin?

– Sence?

– Geliyorum.

Kasdan bir kez daha Sarkis ve Vernoux'dan özür diledi, sonra nefe açılan küçük kapıdan çıkıp gitti. Ricardo Mendez ATE'nin (Adli Tıp Enstitüsü) en iyi adli tabiplerinden biriydi. Küba asıllı bir emektar. Cinayet Masası'ndaki lakabı da "Mendez-Fransa"ydı.

Kasdan mumlarla aydınlatılmış ana girişe ulaştığında adli tabip merdivenden iniyordu. İki adam selamlaştı. Sakin ve gösterişsiz bir biçimde.

– Bana ne söyleyeceksin? Adam nasıl ölmüş?

– Bilmiyorum.

Mendez, bej rengi buruş buruş pardösü giyen kısa boylu bir adamdı. Yüzü bir puro gibi kahverengi, saçları ise kül rengiydi. Dersine geç kalmış bir profesör gibi kolunun altında eski püskü bir çanta taşıyordu.

– Yara yok mu?

– İlk bakışta görünmüyor. Otopsiye girsek iyi olur. Görünürde bir yara yok, giysisinde de yırtık.

– Ya kan?

– Kan var, ama yara yok.

– Bir açıklaman var mı?

– Bir ihtimal, kan doğal bir delikten geliyor olabilir. Ağız, burun, kulaklar. Ya da saçlı bölgedeki bir yaradan. Bu bölgede kanama çok olur. Ama şimdilik, kesin olan bir şey yok.

– Ölüm doğal bir sebepten kaynaklanmış olabilir mi? Yani bir hastalık, bir kriz gibi.

– Kafana takma, diyerek güldü Kübalı. Senin herif öldürülmüş. Bundan şüphem yok. Ama ne olduğunu anlayabilmem için konuya nüfuz etmem gerekiyor. Bu gece benim için çok uzun olacak.

Mendez ş ve j seslerini s ve z olarak telaffuz ediyor, bu da ona bir İspanyol operetinden fırlamış aktör havası veriyordu.

– O kadar bekleyemem, dedi Kasdan. Birkaç saat içinde bu olay ellerimin arasından kaçıp gider. Anlıyor musun?

– Ah, evet. Seninle neden konuşuyorum bunu bile bilmiyorum...

– Çünkü burada evimdeyim ve itin teki atalarımın kilisesine saygısızlık etti!

– Ceset Adli Tıp'a götürülünce, artık evinde olmayacağız, tontonum. Sorularınla insanları sıkan emekli bir polisten başka bir şey olmayacaksın.

– Beni bilgilendirecek misin?

– Beni ara. Ama otopsi raporunun bir kopyasını alacağını sanmam. Bir iki tüyo, hepsi o kadar. Daha fazlası yok.

Kübalı, işaretparmağıyla şakağına dokunarak Kasdan'ı selamladı ve çantasını koltuğunun altında biraz daha sıkarak neften çıktı. Kasdan projektörlerin ışığıyla aydınlanan nefi inceledi. Dört kemer salonu çevreliyordu, Meryem Ana portresi ise bir sunağın üzerindeydi. Her pazar buraya geliyor, iki saat boyunca, kilise şarkıları ve tütsü kokuları arasında ayine katılıyordu. Burası onun için, değiştirilemez bir dayanışmanın, sıcaklığın olduğu, ikinci bir yuvaydı. Ritüeller. Dost sesleri. Tanıdık yüzler. Ve damarlarında dolaşan Ermeni kanı.

Merdivende ayak sesleri duydu. Gelen Hugues Puyferrat'ydı, bir hamlede bembeyaz tulumunun kapüşonunu açtı. Kasdan hemen bir şeyler olduğunu hissetti.

– Bir ayakkabı izi, dedi olay yeri inceleme teknisyeni. Sıçrayan kanların arasında. Orgun borularının arkasında.

– Katile mi ait?

– Daha ziyade bir tanığa. 36 numara. Tabii eğer senin katil bir cüce değilse; korodaki çocuklardan biri olduğunu düşünüyorum. Ve her şeyi gördü.

Avludaki çocukların uğultusu Kasdan'ın beyninde yankılandı. Sahneyi gözünde canlandırdı. Bir çocuk Goetz'ü görmeye gider. Orgcu ile katil arasındaki boğuşmaya şahit olur ve şaşkına döner. Boruların arkasına gizlenir, sonra aşağı iner, kimseye bir şey

söylemez, şoka girmiştir.

Kasdan cep telefonunu çıkardı ve Hohvannès'ı, sacrista görevlisini aradı.

– Ben Kasdan. Çocuklar hâlâ burada mı?

– Çoğu gitti. Aileleri geldi.

– Programda değişiklik yapın. Hiçbir çocuk ben onları sorgulamadan kiliseyi terk etmeyecek. Hiçbiri, beni duyuyor musun?

Kasdan telefonu kapattı ve gözlerini Puyferrat'nınkilere dikti:

– Benim için bir şey yapabilir misin?

– Hayır.

– Teşekkür ederim. Vernoux'ya, şu Adli Polis'teki herife bir şey söyleme. Yani şimdilik demek istiyorum.

– Raporumu yazmam gerekiyor.

– Tamam yaz. Ama Vernoux şu ayak izi meselesini sen raporunu verdiğinde öğrenmeli. Bu da bana iki üç saat kazandırır. Bunu yaparsın, değil mi?

– Bu akşam, geceyarısından önce raporumu alacak.

- Adın ne?
- Benjamin. Benjamin Zarmanian.
- Kaç yaşındasın?
- 12.
- Nerede oturuyosun?
- Commerce Sokağı, 84 numara, On Beşinci Bölge.

Kasdan her şeyi not ediyordu. Puyferrat ona bazı kesin bilgiler vermişti. Ayak izi Converse marka bir ayakkabıya aitti. Teknisyen, "Benim ayağımdakiler de aynı markadan" diye de eklemişti. Kasdan, Hohvannès'e ayağında Converse bulunan çocuğu getirmesini istemişti. O da, renkli basket ayakkabıları giymiş yedi çocuğu getirmişti. 2006 kışında hemen herkesin ayağında görülebilen bir ayakkabı modeliydi.

- Kaçınıcı sınıftasın?
- Beşinci.
- Hangi okul?
- Victor-Duruy.
- Koroda şarkı söylüyor musun?

Başını sallayarak onayladı. Bu sorguladığı üçüncü çocuktan ve tek kelimelik, kesik kesik cevaplardan başka bir şey elde ettiği söylenemezdi. Kasdan zaten kendiliğinden itiraf edeceklerini sanmıyordu. Daha çok bir tuhaflığın, cinayete tanık olmuş çocuğun yaşadığı travmanın izlerini gözlüyordu. Ama şimdilik, dikkatini çeken bir şey olmamıştı.

- Tessitura'n ne?
- Neyim ne?
- Korodaki yerin?
- Soprano.

Kasdan bunu da not etti. Bunun cinayetle bir ilgisi yoktu, ama her ayrıntıyı yazmak gerekiyordu.

- Neyi çalışıyordunuz?
- Noel için bir parça.
- Hangi parça?
- Bir Ave Maria.
- Bu bir Ermeni ilahisi mi?
- Hayır. Sanırım Schubert'in.

Ortodoksluğa aykırı bu ilahiye muhtemelen Sarkis izin vermişti; bu hiç hoşuna gitmedi. Yavaş yavaş yok oluyorlardı.

- Koronun dışında, herhangi bir enstrüman çalıyor musun?
- Piyano.
- Seviyor musun?
- Hayır, pek değil.
- Peki, ne seviyorsun?

Yeniden omuz silkti. Kilise ofislerinin altındaki mutfaktaydılar. Diğer çocuklar ise, yanda kütüphanede bekliyordu. Kasdan bu kez kronolojik sorgulamaya geçti:

- Din dersinden sonra nereye gittin?
- Avluya. Oyun oynadım.
- Ne oynadın?
- Futbol. Bir topla, arkadaşlarla oynadık.
- Kiliseye geri geldin mi?
- Hayır.
- Bay Goetz'ü görmeye gitmedin mi?
- Hayır.

– Emin misin?

– Öğretmenlerin kığını yalamam.

Çocuk bunu, yaşına göre son derece tuhaf bir şekilde çok kaba söylemişti. Üzerinde beyaz bir gömlek, jakarlı bir kazak ve kadife pantolon vardı, diğer çocuklara göre sanki kafası daha küçüktü. Koca gözlükleriyle “ana kuzusu” havası vardı. Yine de çocukta gizli bir isyan hali ve “ana kuzusu” görünüşünü yok etme isteği hissediliyordu. Konuşma esnasında sürekli kazağıyla oynuyordu.

– Ayak numaran?

– Bilmiyorum. Sanırım 36.

Kasdan belki de başka bir yöntem izlemeliydi. Çocukların Converse'lerini toplamalı, onları işaretlemeli, numaralandırılmalı, sonra da analiz için adli bilimler laboratuvarına yollamalıydı. Ama bu pek güvenilir değildi, çünkü korkuya kapılan çocuk, ayakkabılarını yıkamış olabilirdi. Üstelik böyle bir şeyi yapma yetkisi de yoktu.

– OK, dedi. Gidebilirsin.

Çocuk gözden kayboldu. Kasdan listeye göz attı. İlk çok geveze olan Brian Zarossian'la konuşmuştu. 9 yaşında ufak tefek, sakin bir çocuktur. Görüşmenin sonunda, Kasdan defterine hayır diye not düşmüştü. İkinci çocuk, Kevin Davtian ise 11 yaşındaydı ve son derece inatçıydı. İri yapılı, geniş alınlı bir oğlandı ve neredeyse sıfıra vurulmuş kapkara saçları vardı. Kasdan'ın bütün sorularına alakasız cevaplar vermiş olsa da tavrında herhangi bir tedirginlik yoktu. Hayır.

Kapı vuruldu. Dördüncü çocuk içeri girdi. İnce uzun, dağınık saçlı bir tipti. Üzerinde siyah renkli daracık bir parka, geniş yakalı beyaz bir gömlek vardı. Bir rock grubunun liderini andırıyordu.

David Simonian. 12 yaşında. Altıncı Bölge, Assas Sokağı, no 27'de oturuyordu. Montaigne Lisesi beşinci sınıftaydı. Altoysdu. Ve 37 numara ayakkabı giyiyordu.

– Sen şu jinekolog Pierre Simonian'ın oğlu musun?

– Evet.

Kasdan, çocuğun On Dördüncü Bölge Raspail Bulvarı'nda muayenehanesi olan babasını tanıyordu. Babasıyla ilgili haberleri aldıktan sonra sustu, bu arada göz ucuyla çocuğu inceliyordu. Hareketlerinde, korkunun izlerini bulmaya çalışıyordu. Ama boşuna.

Yöntem değiştirdi:

– Bay Goetz, sempatik biri miydi?

– İdare eder.

– Ciddi biri miydi?

– İdare eder. Aslında o... Biraz düşündü. Partisyonları gibiydi.

– Yani?

– Bir robot gibi konuşuyordu. Hep "notalara dikkat" "diyaframı ayarla" "telaffuz önemli" gibisinden şeyler... Hatta bize puan bile verirdi.

– Puan mı?

– İlahi söylemeye ayrı, sahnede duruşa ayrı, kılık kıyafete ayrı puan... Her konserden sonra da bu puanları bize söylerdi. Ama kimsenin umurunda olmazdı.

Kasdan, kendisinden başkasını ilgilendirmeyen ayrıntılara kafasını takmış bu adamı koroyu idare ederken gözünün önüne getiriyordu. Bu kadar sıkıcı, zararsız bir adamın öldürülme sebebi ne olabilirdi?

– Sizinle koro dışında da konuşur muydu?

– Hayır.

– Geldiği ülkeden, Şili'den bahseder miydi?

– Asla.

– Şili'nin nerede olduğunu biliyor musun?

– Pek değil, hayır. Coğrafyada Avrupa'yı işliyoruz.

– Biraz önce avluda oynuyordun, değil mi?

– Hııı. Her çarşamba, din dersinden sonra oynarız.

– Herhangi bir tuhaflık dikkatini çekti mi?

– Ne gibi?

– Arkadaşlarının arasında korkmuş, ürkmüş görünen biri var mıydı? Veya ağlayan biri?

Çocuk ona şaşkın gözlerle baktı.

– OK. Diğer arkadaşını gönder.

Kasdan, buzdolabının üstündeki haça baktı. Sonra eviyeye ve musluğa, boğazı

kurumuştı, ama su içmek istemiyordu. Gevşememeliydi. Rahatlamamalıydı. Çocuklardan birinin katili gördüğünü kendine tekrarlardı. Tamam. Ama bir görgü tanığı, tek başına bir şey ifade etmezdi.

Kapı açıldı. Beşinci çocuk görüldü. Ufak tefek, ama son derece şıktı. Alnına dökülen, ortadan ayrılmış siyah saçlarını özenle taramıştı. Gözleri açık renkliydi. Üzerinde haki renkli askeri bir ceket vardı, sırt çantası ise sanki içi taş doluymuş gibi ağırdı. Hafif kambur duruyor, suratını asmış, elindeki yassı kutuyla oynuyordu. Bir video oyunu. Kasdan bir an karşısında duran çocuğu inceledi ve başı döner gibi oldu. Cep telefonu. İnternet. MSN... Görüntüye, sese, anlaşılmaz hiyerogliflere doymuş, bilişim çağı çocukları...

Sorularını sordu. Adı Harout Zacharian'dı ve 10 yaşındaydı. On Sekizinci Bölge, Ordener Sokağı, 72 numarada oturuyordu. Cavé Sokağı'ndaki okula gidiyordu. Sopranoydu. Ayak numarası 36'ydı. Oğlan soruları cevaplarken elindeki game box'la oynamaya devam etti. Sadece sinirli bir çocuktü, hepsi o kadar. Kasdan birkaç soru daha sordu, ama çocukça cevaplardan başka bir şey alamadı. Sıradaki.

Ella Kareyan, 11 yaşında. La Bruyère Sokağı, 34 numarada oturuyordu. Condorcet Lisesi altıncı sınıftaydı. Bastı. Ayak numarası 36'ydı. Koro dışında, keman çalıyor ve judo yapıyordu. Tam bir laf ebesiydi. Her çarşamba, koro çalışmasından sonra judoya gidiyordu. Bugün "bu şey" yüzünden dersi kaçırmıştı. Böyle giderse bir türlü turuncu kuşağı alamazdı. Sıradaki.

Timothée Avedikian. 13 yaşında. Ayakkabılarına bakınca, Kasdan onun tanığı olamayacağını anladı. Çok iriydi, ayak numarası da en az 39 olmalıydı. Âdet yerini bulsun diye birkaç soru sordu. Bagnolet'de, Sadi-Carnot Sokağı, 45 numarada oturuyordu. Dördüncü Bölge'de. Bastı. Çocuğun tek tutkusu vardı; gitar. Eski polis bakışlarıyla çocuğun fotoğrafını çekti: dimdik saçlar, yuvarlak gözlükler. Bir "gitaracı"dan çok entelektüellere özgü bir fizik.

Saat 16:00 ile 16:30 arasında, Timothée avluda, cep telefonundan "manitası"yla konuşmuştu. Kasdan, kelebek gözlüklerinin üzerinden son bir bakış attı. Yalan söylemiyordu. Bir şey saklamıyordu.

– Çıkabilirsin, dedi.

Mutfak kapısı, sessizliğin ve haçın üzerine kapandı.

Kasdan listesine baktı; kimse kalmamıştı.

Hâlâ mesafe kaydetme şansı vardı.

19:30.

Kasdan ayağa kalktı. Sonrası için bir planı vardı.

Ama önce, yiyecek bir şeyler almak için Alfortville'e uğraması gerekiyordu.

Binanın girişinde, Adli Tıp Enstitüsü'nün eski yöneticilerinin mermer büstleri vardı. Orfila (1819-1822). Tardieu (1861-1879). Brouardel (1879-1906). Thoinot (1906-1918).

– Gerçekten de hantallaşmışsın.

Kasdan döndü; boynunda asılı "ATE" kimliği ve yeşil önlüğüyle Ricardo Mendez'di bunu söyleyen. Bu gülünç kıyafetle, İspanyol operetinden Acil Servis dizisine transfer oluvermişti. Ama mat ve esmer teniyle, hâlâ Karayıpli cazibesini koruyordu.

Kasdan ona göz kırptı ve büstleri işaret etti:

– Bir gün senin kelleni de orada görecek miyiz?

– Pisliğin tekisin. Seni arayacağımı söylemiştim.

Kasdan elindeki cam şişeyi ve plastik çantayı ona doğru uzattı:

– Küçük bir molaya ihtiyacın var; gözlerinden okuyorum. Sana akşam yemeği getirdim!

– Sırası değil. İşim başımdan aşkın.

Eski polis, camın ardındaki, karanlığa gömülmüş bahçeyi işaret etti:

– Bir açık hava pikniği, Ricardo. Bir şeyler atıştıralım, kadeh tokuşturalım, sonra hemen gidiyorum.

– Seni pislik seni. Eldivenlerini çıkardı ve cebine tıktı. Beş dakika, ne eksik ne fazla.

90'lı yıllardan beri enstitünün yöneticiliğini yapan Profesör Dominique Lecomte sayesinde morgun avlusu bir çiçek bahçesine dönmüştü. Şimşirlerle, inciçiçekleriyle, fulya ve leylaklarla kaplı bahçe herkes için bir kafa dinleme yeri olmuştu. Sol tarafta, bir söğüt ağacının dibindeki çeşme, her ne kadar musluğundan su akmasa da yuvarlak ve tertemiz havuzuyla insana ferahlık veriyordu. Sağ cephede duvar freskleri bile vardı. Dingin, hareketsiz ve yarısı silinmiş kadınlar, tuğla kemerlerin dibinde bitkin bir halde poz veriyordu.

İki altmışlık, kamuya açık bir parktarmışçasına bir banka oturdular. Kasdan, alüminyum folyoya sarılmış küçük paketler çıkardı. Özenle onları açarken mırıldandı:

- Pahlava. Bal ve ceviz doldurulmuş krep.
- Koltukaltında mı sarılıyor? diye kıkırdadı Mendez.
- Tadına bak, dedi Kasdan, kâğıt peçeteyi uzatırken. Sonra konuşuruz.

Adli tabip üçgen kesilmiş kreplerden birini ağzına attı ve kıtır kıtır sesler çıkararak çiğnedi. Kasdan da aynısını yaptı. İki adam sessizce yemeğin tadını çıkarıyordu. Morgun arkasındaki ekspres yoldan arabaların uğultusu arada bir de yer üstünde yol alan metronun düdüğü duyuluyordu.

– Gazeteleri gördün mü? dedi Kasdan sanki buraya havadan sudan bahsetmek için gelmiş gibi. Mecliste bizimle ilgili bazı gelişmeler var. Bir yasa üzerinde çalışıyorlar ve...

– Bak seni uyarıyorum, dedi Mendez ağzı dolu bir şekilde. Yine bana şu Ermeni soykırımını zırvalıklarından bahsedeceksen şu duvardan atlayıp kendimi ekspres yolda arabalara çiğnetmeyi yeğlerim.

- Tamam, haklısın. Çenemi tutacağım. Saçma sapan konuşmaya başladım.
- Hep saçma sapan konuşuyorsun.

Kasdan gülümsedi ve elini yeniden çantasına daldırdı. İki plastik bardak çıkardı. İçlerine beyaz yoğun bir sıvı doldurdu:

– Mazun, diye açıkladı. Yoğurttan yapılıyor. Yoğurdu Ermenilerin bulduğunu biliyor musun?

Kadeh tokuşturdular. Mendez bir krep daha aldı:

- Senin inekler de bayağı iyiymiş. Bunları sen mi yaptın?
- Hayır. Bir hanım arkadaş. Alfortville’de yaşayan bir dul.
- Muhteşem bir kadın, ha!
- Çok maharetli.

Yer üstü metrosu düdüğü çalarak başlarının üstünden geçti.

– Dullar... diye yineledi Kübalı, düşünceli bir ses tonuyla. Benim de, bu konuyu düşünmem lazım. Ama işimde, tek eksik bu değil.

Kasdan yeniden bardakları doldurdu ve gülerek konuştu:

- Erkeklerin ölümlülüğüne!

İçtiler. Ve sustular. Dudaklarının arasından buharlar çıktı. Kasdan bardağını bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

– Sanırım bir yolculuğa çıkacağım.

– Nereye?

– Atalarımın topraklarına. Bu kez büyük bir tur yapacağım.

– Büyük tur mu?

– Dostum, bugüne kadar beni sık sık dinledin, tarihteki Ermenistan'ın büyük bir yüzölçümüne sahip bir ülke olduğunu biliyorsun herhalde. Ama bugün küçük bir ülke.

– Peki, ne oldu?

– Komşu ülkelerin sınırları içinde kaldı.

– Oraya gidip ne yapacaksın ki?

– Dünya üzerinde kurulmuş ilk kiliseleri ziyaret edeceğim! Hıristiyanlar Roma arenalarında vahşi hayvanlara yem edilirken, biz Ermeniler çoktan kiliselerimizi kurmuştuk. V. yüzyıldan itibaren bu tapınakların inşa edildiği sit alanlarını dolaşacağım. Şehitlikleri, Hıristiyanlık uğruna acı çekmiş, işkence görmüş uluların mozolelerini, kayalara oyulmuş şapelleri, mezar taşlarını ziyaret edeceğim... Sonra, altın çağın, VII. yüzyılın bazilikalarını da görmek istiyorum. Güzergâhımı çoktan çizdim.

Mendez bir krep daha aldı:

– Saçmalıkların bayağı iyiymiş...

Kasdan gülümsedi. Yemeklerin etkisini göstermesini bekliyordu. Bal, ceviz, şeker. Bunların hepsi Kübalının kanına karıştığında bütün direnci kırılacaktı. Adli tabip, aslında krepin onu çiğnediğini bilmeden, ağızındaki lokmayı büyük bir hazla çiğniyordu.

– Peki, dedi sonunda Kasdan. Şu ceset, ne buldun?

– Kalp rahatsızlığı.

– Ama bana bunun bir cinayet olduğunu söylemiştin.

– Bırak da bitireyim. Şiddetli bir acının sebep olduğu kalp rahatsızlığı.

Kasdan orgun içine hapsolmuş çığılığı düşündü.

– Daha açık olmak gerekirse, kulak zarlarında şiddetli bir acı. Kan kulaklarından geliyordu.

– Kulak zarlarını mı parçalamış?

– Kulak zarlarını ve işitme organının tamamını, evet. Bir KBB uzmanı bunu teyit etti. Her şeyden önce katil her iki kulağa da var gücüyle sivri bir cisim saplamış. “Var gücüyle”yi özellikle söyledim. Mümkün olsa bir örgü şişi veya tornavida derdim.

– Bana ayrıntıları anlat.

– Kulağı otoskopla inceledik. Sivri cisim kulak zarını delmiş, kemikçikleri parçalamış, kokleaya kadar ulaşmış. Bu kadar iyi bir sonuç alabilmek için, inan bana, bunu çok istemek lazım. Anlayacağın senin Şililinin hiç şansı yokmuş. Kalbi hemen durmuş.

– Bu çok mu acı verir?

– Daha önce hiç kulak iltihabı geçirmedi mi? Kulakta çok fazla sinir ve sinir ucu vardır.

Kırk yıllık polislik hayatında hiç böyle bir hikâye duymamıştı.

– İnsan acıdan ölebilir mi? Bu bir tevatür değil mi?

– Bunu sana ayrıntılarıyla açıklamak oldukça zor, ama insanda iki tür sinir sistemi vardır, sempatik ve parasempatik. Tüm yaşamsal fonksiyonlarımız, bu iki sistem arasındaki dengeye dayanır: kalp atışları, kan basıncı, solunum. Şiddetli bir stres bu dengeyi bozabilir ve bu mekanizmalar üzerinde kalıcı etki yapabilir. Mesela kan görünce bayılan bir insanda olan budur. Heyecanın neden olduğu şok iki sistem arasındaki dengeyi bozar ve damarlarda genişlemeye yol açar.

– Ama burada basit bir bayılma söz konusu değil.

– Hayır. Stres gerçekten çok yoğunmuş. Denge bozulmuş. Ve kalp durmuş.

Katil, kurbanın acı içinde ölmesini istemişti. Amacı buydu. Bu şekilde öldürülmek için Goetz ne yapmıştı?

– Cinayet aleti konusunda, bana ne söyleyebilirsin?

– Bir şiş. Çok uzun. Çok sağlam. Şüphesiz metal. Yarın sabah daha fazla şey öğrenebileceğiz.

– Analiz sonuçlarını mı bekliyorsun?

– Evet. İçinde kokleanın yer aldığı kaya kemiğinden örnek aldık. Metal analizi için Henri-Mondor Hastanesi biyofizik laboratuvarına gönderdik. Büyük ihtimalle kemiğe sürtünen metal cisme ait partiküller bulacaklar.

– Analiz sonuçlarını sen mi alacaksın?

– Önce KBB uzmanı görecek.

– Adı ne?

– Unut gitsin. Seni tanıyorum; sabahın köründe adamı bunaltmaya başlarsın.

– Adını söyle, Mendez.

Ricardo derin bir iç çekerek, cebinden bir sigarillo çıkardı:

– France Audusson. Trousseau Hastanesi KBB Servisi.

Kasdan ismi not defterine kaydetti. Geçen yıllarla birlikte belleği de zayıflıyordu.

– Ya toksikoloji analizleri?

– İki gün içinde çıkacak. Ama bir şey bulamayacaklar. Olay son derece açık, Kasdan. Sıradan değil, ama açık.

– Peki, katil, katil için ne söyleyebilirsin?

– Son derece güçlü. Son derece hızlı. Orgcu ne olduğunu anlayamadan iki kulağı da delmiş, şak şak. Şimşek gibi. Ve ne yaptığı biliyor.

– Anatomi bilgisi olduğunu söyleyebilir misin?

– Hayır. Ama becerikli bir herif. Hedefine çok iyi isabet ettirmiş.

– Boyu, ağırlığı, bir fikrin var mı?

– Hayır, gücü dışında bir fikrim yok. Bir kez daha tekrar edeyim, kemiği delip geçmek için olağanüstü bir güç gerekir. En azından, henüz ne olduğunu bilmediğimiz bir teknik kullanmış.

– Cesedin herhangi bir yerinde bir iz veya başka bir şey? DNA analizi yapmaya olanak verecek tükürük veya başka bir salgı kalıntısı?

– Maalesef. Katil kurbanına dokunmamış bile. Sivri cisim tek ilişki noktamız.

Kasdan ayağa kalktı ve elini adli tabibin omzuna koydu:

– Teşekkürler, Mendez.

– Lafı bile olmaz. Sana bir nasihat. Bu işin peşini bırak. Tüm bunlar senin yaşında biri için çok fazla. Cinayet Masası'ndaki çocuklar bu işin üstesinden gelir, merak etme. En fazla iki gün içinde bu işi yapan pisliğin kimliğini tespit edeceklerdir. Sen yolculuğun için hazırlık yap ve kimsenin canını sıkma.

Kasdan mırıldandı, sözcükler ağzından çıkan buhara karıştı:

– Bu katil benim kiliseme saygısızlık etti. Onu bulacağım. Ben tapınağın koruyucusuyum.

– Sen daha ziyade baş belasıydın.

Kasdan ona gülümsedi:

– Krepleri sana bırakıyorum.

Wilhelm Goetz, Montsouris Parkı'nın karşısındaki Gazab Sokağı numara 15-17'de oturuyordu.

Kasdan, Austerlitz Köprüsü'nden Sen Nehri'ni geçti ve Hopital Bulvarı'ndan Place d'Italie'ye kadar çıktı. Burada, Auguste Blanguie Bulvarı boyunca açık hava metro hattını takip etti, sonra Denfert-Rochereau Meydanı'ndan René-Coty Caddesi'ne saptı, ana arterin ucundaki Montsouris Parkı'na doğru devam etti.

Parka ulaşınca sola döndü ve hedefinden üç yüz metre uzağa, Reille Caddesi'ne park etti. Sadece önlem olarak.

Sorguya çektiği çocuklar karşısındaki başarısızlığı yol boyunca kafasına takılmıştı. Çok aceleci davranmış ve hiçbir şey elde edememişti. Oysa plansız bir sorgulamanın telafisiz bir karmaşa yaratacağını biliyordu. Bu şekilde çocuklardan bir şey elde edemeyeceği belliydi. Boka batmıştı.

"Senin yaşında biri için çok fazla" demişti Mendez. Belki de haklıydı. Ama Kasdan bu cinayetin peşini bırakmazdı. Belki de şiddetin gelip onu bu delikte bulması bir işaretti. Bu olayı çözmeliydi. Sonra da hayalini kurduğu büyük yolculuk. İlk kiliseler. Taştan yapılmış haçlar. Orijinal mezar taşları.

Kasdan caddenin tamamen boş olduğuna kanaat getirdikten sonra arabanın tavan lambasını yaktı. Orgcunun bizzat doldurduğu, kilise kayıt fişini araklamıştı. Şilili fazla bir bilgi vermemişti. 1942 Valdivia (Şili) doğumlu. Bekâr. 1987'den beri Paris'te yaşıyor.

Neyse ki Sarkis, müzisyeni bizzat sorgulamış ve kurşunkalemle sayfanın dibine birkaç not düşmüştü. Goetz 1964 yılına kadar Valparaiso'da müzik eğitimi almıştı. Piyano, org, armoni, kompozisyon. Ardından Santiago'ya yerleşmiş, şehir konservatuarında piyano öğretmenliği yapmaya başlamıştı. Ardından siyasete ilgi duymaya başlamış ve iktidara giden yolda sıkı bir Salvador Allende yandaşı olmuştu. 1973 Pinochet darbesi. Goetz 1987'de, siyasi sığınmacı statüsünde Fransa'da yeniden ortaya çıkıyordu.

Yirmi yıl boyunca Şilili Paris'te yaşamış ve birçok kilisede orgcu ve koro şefi olarak çalışmıştı. Ayrıca özel piyano dersleri de veriyordu. Başkentte yaşamasının ve eski bir demokrasinin nimetlerinden yararlanmasının dışında hayatının cazip bir yanı yoktu. Wilhelm Goetz, bütün sığınmacıların hayalini gerçekleştirmiş, yaşadığı topluma karışabilmişti.

Kasdan, Şilili'yi gözünde canlandırdı. Al yanaklar. Koyun gibi kıvrık ve gür bembeyaz saçlar. Bunların dışında söyleyecek fazla bir şey yoktu. Kalın kaşlarının altında yuvalarına hapsolmuş gözler. Kaçamak bakışlar. Kasdan ondan hep kuşkulandı. Bir odar. Ermeni olmayan biri sonuçta.

Kasdan bu ilkel ırkçı düşünceleri kafasından uzaklaştırdı ve bu zavallı adamın öldürülmesinden neden fazla üzüntü duymadığını düşündü. Duyarlılığını mı yitirmişti? Yoksa tepki duyamayacak kadar yaşlanmış mıydı? Meslek yaşamı kalbini nasırlaştırmıştı. Özellikle son yıllarını geçirdiği Cinayet Masası'nda cinayetler, tiksindirici olaylar onun için vakayı adiyeydi.

Kasdan tavan lambasını söndürdü. Torpido gözünden, Searchlight marka bir kalem-fener, naylon eldivenler ve bir parça röntgen filmi aldı. Arabadan çıktı. Kapıyı kilitlerken, arabanın kaportasını alıcı gözle inceledi. Küçücük bir kuş pisliğini itinayla kazıdı, ardından otomobilini hayranlıkla seyretti. Beş yıl önce emekli ikramiyesiyle aldığı Volvo'suna gözü gibi bakıyordu. Onun için mükemmel bir arabaydı.

Parkın demir parmaklıkları boyunca On Dördüncü Bölge'nin sınırındaki bu mahallenin kendine özgü havasını ciğerlerine doldurarak Reille Caddesi'nden Gazan Sokağı'na doğru yürümeye başladı. Etraf sakin ve sessizdi. Uzaktan, Jourdan Bulvarı'ndan gelen uğultu olmasa, insan kendini bir taşra kentinde sanabilirdi.

22 aralık akşamı için hava insanı tedirgin edecek kadar ılıktı. 2006 yılında herkese korku veren bu anlaşılmaz ılık hava, uzun veya daha uzun vadede dünyanın sonunun habercisiydi çünkü.

Bu düşünce aklına başka bir düşünceyi getirdi. Gelecek kuşakları düşündü. Karısı Nariné'nin ölümünden bu yana, yani iki yıldır görmediği oğlu David'i. Midesine kramp girdi. David neredeydi? Hâlâ Ermenistan'da Erivan'da olabilir miydi? Fransa'dan ayrılırken ona Ermenistan'a gideceğini söylemişti.

Karnındaki ağrı öfkeye dönüştü. Ondand her şeyini çalmışlardı, ailesini ve ailesiyle birlikte, onları koruma imkânını. Tanrı'ya, kadere karşı hep öfke duymak istemişti, ama sonuçta öfkesi hep kendine yönelmişti. Oğlunun gitmesine nasıl olmuştu da ses çıkarmamıştı? Bu denli öfkeye, kibreye, inada nasıl müsaade etmişti? Bu çocuk için her şeyi feda etmişti, ama bir azar, tek bir azar aralarındaki köprülerin atılmasına yol açmıştı.

Gazan Sokağı Reille Caddesi'yle kesişti. 15-17 numaralar sokağın sağ tarafındaydı. Tarihi 60'lı yıllara dayanan bu çirkin bloklar, görür görmez insanda sıkıntı uyandırıyor. Kaba sıvalı bej renkli bir cephe. Kir pas içinde pencere boşlukları. Hapishaneyi andıran korkuluk parmaklıkları ve kapkara olmuş balkonlar. Kuşkusuz Şilili bu lojmanı siyasi sığınmacı statüsüyle elde etmişti.

Kasdan PTT anahtarını kullandı ve binanın holüne girdi. Yarı karanlık. Taklit mermerler. Camlı kapılar. Uzun yıllar bu tip bir apartmanda yaşamıştı. Konut olarak inşa

edilmiş bu binalarda ahşabın yerini formika almıştı. Her şey taklit, ucuz ve parlaktı, özelliksizlik, tek özellikleriydi.

Kasdan posta kutularına doğru ilerledi ve işaretparmağını kiracıların isimlerinin ve daire numaralarının üzerinde gezdirdi. Goetz ikinci katta 204 numaralı dairede oturuyordu. Kasdan sessizce basamakları tırmandı, sonra koridoru dikkatle gözledi. Kimse yoktu. Sadece bir yerlerden boğuk bir televizyon sesi geliyordu. 204 numaralı kapıya yaklaştı. Kahverengi vernikli kontrplak kapının menteşeleri sağlamdı. Kilitte de bir zorlama yoktu. Kapı pervazına çapraz polis bandı da çekilmemişti. Anlaşılan polis henüz gelmemiştir. Tabii Vernoux gizlice gelip içeri girmediyse. Goetz'ün cebinden anahtarlarını almıştı mutlaka...

Kasdan kulağını kapıya dayadı. Hiç ses yoktu. Cebine soktuğu röntgen filmini çıkardı, kapı ile pervaz arasına yerleştirdi. Kapı kilitli değildi, anlaşılan Goetz'ün çekindiği bir şey yoktu. Kasdan filmi yukarıdan aşağıya seri bir hareketle çekerken omzuyla da kapıya yüklendi. Birkaç saniye sonra içerdeydi.

Antreye adım atar atmaz evden bir gürültü geldi.

Sanki balkon kapısı açılmıştı.

"Polis! Kimıldama!" diye bağırdı ve koridora yöneldi. Aynı anda da beline götürdüğü eli boşta kaldı, silahını yanına almamıştı. Bir eşyaya çarptı, küfretti, biraz daha ilerledi, koridor boyunca odalara göz atıyordu, ama karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

Koridorun sonunda, salona ulaştı.

Balkon kapısı açıktı; tül perde karanlıkta dalgalanıyordu.

Kasdan balkona fırladı.

Bir adam parkın parmaklıkları boyunca koşuyordu.

Kasdan, herifin iki kat yükseklikten nasıl atlayabildiğini anlamadı. Sonra balkonun tam altına park edilmiş minibüsü gördü. Arabanın tavanında çarpmanın izi belirgindi. Tereddüt etmeden Kasdan balkon korkuluğunu aştı ve kendini aşağı bıraktı.

Sacın üzerinde zıpladı, yana devrildi, beceriksizce portbagaj demirlerini yakaladı ve kapı boyunca aşağı yuvarlandı. Ayakları yere değince birkaç saniye çevresine bakındı: sokak, binalar, omuzlarında zıplayan sırt çantasıyla koşan ve Reille Caddesi'ne, sola dönen gölge.

Kasdan gırtlığını yırtarcasına böğürdü:

– Tanrı'nın cezası herif!

Ardından adamın peşine düştü. Her gün aksatmadan yaptığı çalışmalar –jogging,

ağırlık kaldırma– nihayet bir iŒe yarayacaktı.

Reille Caddesi.

Gölge iki yüz metre kadar önünde koşuyordu. Gecenin karanlığında, dengesini kaybetmiş gibiydi, kolları sağa sola savruluyor, sırt çantası ona engel oluyordu. Kaçak genç biriydi muhtemelen. Düzensiz ritminden panik içinde olduğu anlaşılıyordu. Kasdan ise tam tersine kendini çok rahat hissediyordu, vücudu ısındıkça gücü de artıyordu. Pislik herifi yakalaması an meselesiydi.

Adam sağa sapmadan René-Coty Caddesi'ni geçti, Denfert-Rochereau istikametinde – zaten Kasdan onun bu yönde devam edeceğine bahse girebilirdi– Montsouris Parkı sarnıçlarının tam karşısındaki sol kaldırımdan koşarak kaçıyor. Kasdan da karşı kaldırıma geçti. Arayı kapatıyordu. En fazla yüz metre kalmıştı. İki adamın ayak sesleri, bir Maya tapınağını andıran devasa binanın kör duvarına çarparak sokakta yankılanıyordu.

Elli metre. Kasdan ritmini bulmuştu. Ancak herifi bir an önce yakalamak zorundaydı. Birkaç dakika sonra, adamın üzerine çullanarak onu yere yapıştıracak gücü bulamayabilirdi. Üstelik herifin bu semti iyi bildiği hissine kapılmıştı. Bu caddeye rasgele girmemişti. Bir planı vardı. Onu bekleyen bir araba olabilir miydi?

Küçük caddeyi geçti ve bir otobüs durağına yöneldi. Güzergâhı belirten panoya tutundu, kendini yukarı çekti, sonra diğer eliyle direğin tepesindeki levhayı yakaladı. Ardından ayağını ilk panonun üzerine yerleştirdi, yukarı doğru hamle yaptı ve sarnıcın duvarına ulaşmayı başardı. Her ne kadar beceriksiz gözükse de, herif son derece çevikti. Yan tarafa yuvarlandı, ayağa kalktı ve duvarın üzerinde yeniden koŒmaya başladı. Her Œey beş saniye içinde olup bitmişti.

Kasdan aynı başarıyı gösterebileceğini sanmıyordu. Zaten ne pano ne de direk onun yüz on kiloluk cüssesine dayanabilirdi. Artık bir çözüm bulmak için de çok geçti. Caddeyi geçti. Elini en üstteki levhaya doğru uzattı ve yakaladı. Bir hamlede kendini yukarı çekti. Pano her an kırılabilirdi, ama diğer eliyle duvarın kenarını yakalamıştı bile. Taş duvara tırmandı, dirseğiyle destek aldı ve ağır ağır duvarın üzerine yuvarlandı. Öksürdü, tükürdü, ayağa kalktı. İki kalp atımı arasında, kendiyile gurur duydu. Başarmıştı.

Kafasını kaldırdı. Avı taş bloğun üzerinde koşuyor, gecenin karanlığına rağmen kolayca ayırt edilebiliyordu. Tam bir sinematografik görüntüydü. Hitchcock'vari bir film sahnesinden farksızdı. Ay ışığı altında parlayan seramik iki belvedere arasında gökyüzünde uçar gibi kaçan bir gölge.

Hiç düşünmeden, Kasdan kaçağın peşine düştü, taş basamakları tırmandı sonra onu piramidin düz damına götürecekt, dış taraftaki demir merdiven rampasına yöneldi. Nefes nefese, iki büküm bir halde tepeye ulaştı.

Gördüğu Œey karşısında kesilen soluğu düzeldi.

Gerçek bir futbol sahasını andıran üç hektarlık çim bir alan Paris'in üstünde asılı gibi duruyordu. Aşağıda sokakların ışıkları bu çim alanın etrafında gerçeküstü bir hale oluşturuyor, bu da Maya tapınağını andıran yapıyı, ışıldayan bir uzay gemisine benzetiyordu.

Ve bu yapının tam dibinde de, evrende tek başına kalmış bir insanı andıran gölge hâlâ koşuyordu. Beynine kan hücum eden, ciğerleri yanan Kasdan, hâlâ estetik mukayeseler yapabiliyordu. Sahne De Chirico'nun bir tablosu gibiydi. Bomboş bir peyzaj. Sonsuz çizgiler. Hiçliğin varlığı.

Kasdan yeniden koşmaya başladı, soluk soluğaydı ve her an bayılabilirdi. Şimdi böğründe bir nokta ağrımaya başlamıştı, dizkapakları acıyordu. Gecenin parlaklığında devasa alanı boydan boya kat etti, ayaklarının altında çimlerin yumuşaklığını hissediyordu. Hergele tam önünde koşmaya devam ediyordu...

Birden herif durdu. Çatıda camdan bir mantar belirdi. Eğildi, ay ışığını yansıtan bir kapağı kaldırdı, sonra gözden kayboldu.

Herif Montsouris sarnıçlarına girmişti.

Kasdan, açık bırakılmış tavan penceresinin yanına geldi. İtiraf etmek gerekirse, herif buraları iyi biliyordu. Bu camlı kapağı rekor denilebilecek bir sürede açmayı başarmıştı. Anahtarları olabilir miydi? Saçmalamaya başlamıştı. Elini ağrıyan böğrüne bastırarak, dosdoğru karanlığa doğru inen merdivene yöneldi.

Sarmal bir merdiven. Demir tırabzanlar. Ve insanı kuşatıveren nem. Son basamakta durdu, çevreye ve karanlığa alışmak için bir süre bekledi. Nerede olduğunu biliyordu. Televizyonda bu sarnıçlarla ilgili bir belgesel izlemişti. Parislilerin içme suyunun üçte biri burada depolanıyordu. Birçok nehirden elde edilen binlerce hektolitreye kaynak suyu, Parislilerin ihtiyaçlarını gidermesi için burada sığa ve kirliliğe karşı korunuyordu...

Kasdan, çok iyi korunan sarnıçlar, havuzlar bulacağını sanıyordu. Oysa su, burada, ayaklarının dibinde, tamamen açıkta ve korumasızdı. Uçsuz bucaksız gibi görünen yemyeşil bir yüzey, karanlıkta zorlukla seçilen yüzlerce kırmızı sütun. Gecenin bu vaktinde su epey yükselmişti. Gerçekten de duş almanın sırası değildi. Fenerini çıkardı ve suyun yüzeyine tuttu. Suyun dibinde, sütunların alt kısmında, suya gömülü antik mozaiklerdeki gibi bazı numaraların yazılı olduğunu görebiliyordu. E34, E38, E42...

Kasdan, kulak kabarttı. Sarnıçta, su şıprıtısından ve derinden gelen, tarifi imkânsız yankılanmalardan başka gürültü yoktu. Kaçak neredeydi? Herif ya aklına bile gelmeyecek bir yere gizlenmişti ya da tam tersine çok yakınında, her an bulabileceği bir oyuktaydı...

Çevreyi daha iyi görebilmek için fenerinin ışığıyla etrafı taradı. Sağdaki ve soldaki kemerli koridorlara açılan, balkon gibi bir yerdeydi. Sağ tarafı seçti ve dar, uzun koridora daldı. Duvarlarda sızıntı vardı. Zemin öbek öbek su birikintileriyle kaplıydı. Ara ara, solundaki duvar yarı beline kadar alçalıyor ve havuzlar görünüyordu. Yeşilin tonlarında, berrak ve kımiltısız bir su kütlesi. Sütunlar, bir Roma dönemi manastırındaki gibi, sanki sonsuza dek uzanan sayısız ojival kemer oluşturuyordu. Suyun yeşil. Sütunların kırmızı renkleri sarnıcı menevişlendiriyordu. Kayalara oyulmuş, yeraltına inşa edilmiş bir Elhamra Sarayı.

Fenerinin ışığına başka bir şey takıldı. Soldaki duvarda, taşa oyulmuş bir dizi akvaryum vardı. İçinde, çakıl yatak üzerinde alabalıklar gidip geliyordu. Kasdan televizyondaki belgeseli hatırladı. Eskiden bu balıklar suyun temiz olup olmadığını kontrol etmek için havuzlara bırakılıyordu. Eğer su kirliyse balıklar ölüyordu. Bugün başka kontrol yöntemleri kullanıldığı halde balıklar hâlâ muhafaza ediliyordu. Şüphesiz bunun sebebi ambiyanstı.

Hâlâ bir ses duyulmuyordu. Bu gidişle labirentte kaybolacaktı. Aklına Minotauros'un

labirenti geldi. Burası da onun sulu versiyonuydu. Kurbanlarının ardından gelen, onları yakaladıktan sonra durgun sulara öldüren bir canavar hayal ediyordu...

Bir öksürük sesi yankılandı.

Ses o kadar kısa sürmüştü, o kadar beklenmedik bir anda duyulmuştu ki, Kasdan yanıldığını sandı. Fenerini söndürdü. Kemiklerine işleyen içerinin soğuğu garip bir şekilde ona iyi geliyordu. Her geçen dakika vücudu kendini toparlıyordu.

Yeniden bir öksürük sesi.

Adam buralarda bir yerde gizleniyor ve muhtemelen de soğuktan titriyordu. Kasdan, zifiri karanlıkta, körlemesine ilerlemeye başladı, adımlarını ayaklarını olabildiğince kaldırarak atıyordu. Ses en fazla 20-30 metre uzaktan gelmişti.

Bir kez daha, öksürük.

En fazla birkaç adım uzaktaydı.

Kasdan, gülümsedi. Bu cılız, marazi öksürük hasmının zayıflığının göstergesiydi. Demir parmaklıklar boyunca gördüğü silüetle uyumlu bir kırılma.

– Deliğinden çık, diye bağırdı, kendinden emin bir ses tonuyla. Bir şey yapmayacağım.

Sessizlik. Su şırıltıları. Ayakları çamura gömülüyordu. Nemli mağara kokusu burun deliklerini tıkıyordu. Sağda, alabalıklar akvaryumda kayıtsızca dolaşıyordu. Solda kemerli galerilerin sayısı azalmış gibiydi.

Kasdan ses tonunu değiştirdi:

– Dışarı çık! Silahım var.

Kısa bir süre geçti, sonra:

– Buradayım...

Kasdan fenerini yaktı ve sesin geldiği yöne doğrulttu. Yüzeyi pul pul olmuş bir kemerin altında iki büklüm duran bir adam vardı. Kasdan, bir tehdit unsuru olarak ışığı üzerine tuttu. Herif oyuğun içine büzülmüştü. Kasdan, dişlerinin takırtısını duyabiliyordu. Soğuktan çok duyduğu korkuydu bunun sebebi. Ağır ağır, ışığı yüzünden omuzlarına, omuzlarından ayaklarına tutarak, kısırdığı avını tepeden tırnağa inceledi.

Bir Hintli'ydi.

Teni siyah, saçları çok daha siyah genç bir adam.

Herifin açık yeşil gözleri vardı. Sanki kontakt lens takıyormuş gibi, son derece aydınlık

ve parlak gözbebekleri. Arkalarındaki büyük havuzla tuhaf bir uyum sağlayan bir saydamlık. Kasdan bazı Karayip adalarında sıkça görülen şu Kreol ve Hollandalı kırması melezleri düşündü.

– Kimsin?

– Canımı yakma...

Kasdan herifi sıkıca yakaladı ve gizlendiği yerden çekti çıkardı. Tek bir hareketle ayakları üzerinde dikti. Olsa olsa ancak altmış kiloydu.

– KİMSİN?

– Adım... Öksürdü, sonra devam etti. Adım Naseerudin Sarakramahata. Ama herkes bana Naseer der.

– Aklımı karıştırıyorsun. Nerelisin?

– Mauritius Adası'ndanım.

Egzotizm devam ediyordu. Ermeni kökenli eski bir polis, Şilili bir koro şefinin cinayetiyle ilgili olarak Mauritius Adası'ndan birini sorguluyordu. Bu bir soruşturmadan çok bir "world kitchen"ı andırıyordu.

– Goetz'ün evinde ne arıyordun?

– Eşyalarımı almaya gelmiştim.

– Eşyalarını mı?

Hintli'nin pembe dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kasdan'ın bir yumrukla dağıtmayı düşündüğü bir gülümseme. Yavaş yavaş neden söz ettiğini anlamaya başlamıştı.

– Willy'nin, yani Wilhelm'in bir arkadaşıyım.

Kasdan herifin yakasını bıraktı.

– Anlat.

Genç adam, nasıl anlatacağını bilememenin sıkıntısıyla kıvrandı. Sonra kendini topladı.

– Arkadaşıyım... Boy-friend'i, yani.

Kasdan genel olarak homoseksüellerden ve özel olarak da çılgınlıklardan nefret ederdi. Herifi tepeden tırnağa süzdü. Narin bir beden. Yüzükler ve bileziklerle süslü, ince ve

kırılğan parmaklar, bilekler. Düşük belli bir blucin. Homoseksüel olduğunu doğrulayan bir sürü ayrıntı.

Kasdan, zihninde kâğıtları bir kez daha kardı ve oyunu yeniden başlattı. Wilhelm Goetz'ün özel hayatında bu denli ölçülü olmasının bir sebebi vardı. Herif eski tarz bir ibneydi. Cinsel tercihlerini, utanç verici bir sır gibi gizliyordu.

Kasdan, nemli havayı ciğerlerine çekti, sonra genç oğlana döndü:

- Anlat.
- Neyi... Neyi bilmek istiyorsunuz?
- Her şeyi. Başlangıç olarak.

– Willy'yle emniyet müdürlüğünde tanıştım. Evrak için kuyrukta bekliyorduk. Oturum belgesi için.

Kasdan, polis olduğu yıllardan beri bu gerçekliğe hep saygı duymuştu. Akıl almaz olduğu ölçüde gerçeklik taşır.

– İkimiz de siyasi sığınmacıydık.

– Sen, sen de mi sığınmacısın?

– Mauritius Sosyalist Hareketi'nin zaferinden ve Aneerood Jugnauth'un iktidarı ele geçirmesinden beri, ben...

– Kâğıtların.

Mauritiuslu ceplerini yokladı ve bir cüzdan çıkardı. Kasdan cüzdanı adamın elinden çekip aldı. Adanın, Goetz'ün ve birkaç parlak delikanlının fotoğrafları. Prezervatifler. Kasdan midesinin kalktığını hissetti. İçindeki öfkeyi ve tiksintiyi bastırmak için büyük bir çaba harcıyordu.

Sonunda oturum belgesini ve pasaportu buldu. Hepsini cebine attı, diğerlerini oğlana geri verdi:

– Zamanı geçmiş.

– Ama...

– Kes sesini. Şu karşılaşmanız, tam olarak ne zamandı?

– 2004. Karşılaştık. Biz... birbirimizi anladık.

Oğlan, yarı Hintli yarı Kreol gevşek bir aksanla genizden gelen bir sesle konuşuyordu.

– Ne zamandan beri Paris'tesin?

– 2003.

– Goetz'ün evinde mi yaşıyorsun?

– Haftada üç gece onda kalıyorum. Ama her gün birbirimizi arıyoruz.

– Başka herifler de var mı?

– Hayır.

– Tepemin tasını attırma.

Genç oğlan bezgin bir halde ellerini kollarını oynatıyordu. Her yanından dişilik akıyordu. Kasdan sinirlerinin yay gibi gerildiğini hissediyordu. Gerçekten de şorololara karşı alerjisi vardı.

– Başka erkeklerle de buluşuyorum, evet.

– Sana para veriyorlar mı?

Egzotik kuş cevap vermedi. Kasdan, fenerini oğlanın yüzüne doğru tuttu ve o ana kadar göremediği birçok ayrıntıyı fark etti. Çenesi hafif çıkık esmer bir kedi yüzü. Küçük bir burun, minik yuvarlak burun delikleri. Rengi teninden daha açık şehvetli dudaklar. Bir boksörünki gibi hafifçe şişmiş gözkapaklarının altında, bakır renkli yüzünde hemen dikkat çeken açık renkli gözler. Böylelerinden hoşlananlar için bu tatlı oğlan çocuğu bir içim suydur herhalde.

– Para veriyorlar, evet.

– Ya Goetz?

– O da, evet.

– Neden eşyalarını almaya geldin, hem de bu gece?

– Ben... Yeniden öksürdü, sonra tükürdü. Başım derde girsin istemiyordum.

– Neden derde girecek ki?

Naseer yorgun gözlerini Kasdan'a doğru çevirdi. Gözyaşları gözbebeklerini daha da belirginleştirmişti:

– Willy'nin başına gelenlerden haberim var. O öldü. Öldürüldü.

– Bunu nereden biliyorsun?

– Bu akşam buluşacaktık. Vieilledu-Temple Sokağı'ndaki bir kafede. Gelmedi. Endişelendim. Kiliseyi aradım. Saint-Jean-Baptiste'î. Rahiple konuştum.

– Saint-Jean-Baptiste bir Ermeni kilisesidir. Bizde rahip değil, papaz vardır.

– Evet, her neyse. Onunla konuştum. Bana o söyledi.

– Katedralin telefon numarasını nereden biliyordun?

– Willy bana bir çizelge vermişti. Yerler, saatler, kiliselerin telefonları, derse gittiği aileler. Böylece, onun nerede olduğunu bilebiliyordum...

Hafifçe gülümsedi. Yumuşak. Yapışkan. Pis pis.

– Bir tür kıskançlık işte.

– Şu çizelgeyi bana ver.

Bu kez hiç duraksamadan, Naseer sırt çantasını indirdi ve ön gözünü açtı. İkiye katlanmış bir kâğıt çıkardı Kasdan kâğıdı elinden kaptı ve çabucak göz gezdirdi. Daha iyi bir ipucu olamazdı. Goetz'ün çalıştığı kiliselerin adları ve adresleri, piyano dersleri verdiği evlerin telefonları. Bu tür bir bilgiye ulaşabilmek için Vernoux en az iki gün harcamak zorunda kalırdı.

Listeyi cebine attı ve Hintli oğlana döndü:

– Üzülmiş gibi görünmüyorsun.

– Hayır, çok üzüldüm. Aslında daha çok şaşkıyım. Willy'nin yaşamı tehlikedeydi. Başına bir şey gelebileceğini söylemişti.

Kasdan ona doğru eğildi, ilgisini çekmişti:

– Sebebini söylemiş miydi?

– Gördüğü şey yüzünden.

– Ne görmüştü?

– Şili'de, 1970'li yıllarda.

İşte siyaset nihayet gündeme oturmuştu.

– Tamam, dedi Kasdan. Şimdi yavaş yavaş ilerleyelim. Goetz'ün bu konuyla ilgili sana söylediklerini tane tane anlat bana.

– Asla bu konuyu açmazdı. Sadece Willy'nin 1973'te tutuklandığını biliyorum. Sorgulanmış, işkence görmüş. Başına korkunç şeyler gelmiş. Ve bugün gelinen durum yüzünden, geçmiş dönemle ilgili tanıklık yapmaya karar vermişti.

– Geline durum ne?

Naseer yeniden gülümsedi. Ama bu kez asık suratlı, küçümseyen bir gülümsemeydi. Kasdan, herifi yumruklamamak için ellerini cebine soktu.

– O dönemin işkencecilerinin bugün izlendiklerini bilmiyor musunuz? Şili’de. İspanya’da. İngiltere’de. Fransa’da.

– Böyle bir şeyden söz edildiğini duymuştum, evet.

– Willy, o pisliklerin aleyhinde tanıklık etmek istiyordu. Ama gözetlendiğini hissediyordu...

– Bir yargıyla temasa geçmiş miydi?

– Willy bu konuda konuşmazdı. Ne kadar az şey bilirim, benim için o kadar iyi olacağını söylüyordu.

Hikâye Kasdan için akıl almaz bir hal alıyordu. Bundan 35 yıl önce olan ve hiçbir davaya konu olmayan, birkaç ay önce ölen Augusto Pinochet gibi, suçlularının teker teker eceliyle öldüğü bir dönem yüzünden orgcunun kendini tehdit altında nasıl hissettiğini kafası almıyordu.

– Sana bazı isimler verdi mi?

– Bir kez daha tekrarlıyorum. Bu konuyla ilgili olarak bana hiçbir şey söylemedi! Ama korkuyordu.

– Öyleyse bu adamlar onun konuşacağını biliyorlardı,

– Evet.

– Neler ifşa etmek istediği konusunda bir fikrin var mı?

– Anlatacaklarının Condor Planı’yla ilgili olduğu dışında bir şey bilmiyorum.

– Neyle?

– Çok cahilsiniz.

Kasdan elini kaldırdı. Hintli başını omuzları arasına gömdü. Ermeni’nin iri cüssesi yanında epey ufak tefek kalıyordu.

– Şiddetten başka bir şey bilmiyorsunuz, diye mırıldandı Naseer kafa tutarak. Willy sizin gibi adamlara karşı savaş veriyordu.

– Şu Condor Planı, nedir?

Mauritiuslu derin bir nefes aldı:

– 1970’li yılların ortalarında, Latin Amerikalı diktatörler muhaliflerini ortadan kaldırmak için birleşmeye karar verdiler. Brezilya, Şili, Arjantin, Bolivya, Paraguay ve Uruguay,

sürgündeki solcuların izini sürmek için bir türlü uluslararası milis teşkilatı kuruldu. Latin Amerika'nın yanı sıra ABD'deki ve Avrupa'daki muhalifleri de bulmayı kararlaştırmışlardı. Condor Planı, bu kişileri kaçırmayı, onlara işkence etmeyi ve sonra da öldürmeyi amaçlıyordu.

Kasdan böyle bir şeyden söz edildiğini duymamıştı. Onu iyice mahcup etmek istercesine Naseer devam etti:

- Herkes bu hikâyeyi bilir. Bu son derece önemli bir mesele.
- Goetz bu operasyon hakkında ne biliyor olabilir ki?
- Belki hapisteyken bir şeyler duymuştu. Ya da sadece işkencecilerini teşhis etmişti. Operasyonda rolü olan herifleri. Bilmiyorum...
- Ne zaman tanıklık etmeye gidecekti?
- Bilmiyorum, ama bir avukat tutmuştu.
- Adını biliyor musun?
- Hayır.

Kasdan, Wilhelm'in telefon kayıtlarını incelemesi gerektiğini düşündü; tabii yaşlı kulampara önlem olarak telefon kulübesinden konuşmadıysa. Herif herkesten ve her şeyden kuşkulananarak paranoyak bir yaşam sürüyordu muhtemelen. Sonra kapısının kilitli olmadığını hatırladı. Kilidi, büyük bir olasılıkla bu genç oğlan açmıştı.

- Goetz'ün dairesinin anahtarları sende var mı?
- Evet. Willy bana güvenirdi.
- Neden eşyalarını almaya gittin?
- Bu olaya karışmak istemiyordum. Polisin karşısında hep suçlusun. Yabancıyım. Homoseksüelim. Size göre iki defa suçluyum.
- Sana böyle bir imada bulunmadım. Bugün saat 16:00'da neredeydin?
- Benden mi şüpheleniyorsunuz?
- Neredeydin?
- Les Grands Boulevards'daki hamamda.
- Kontrol edeceğim.

Bunu bilinçli olarak söylememişti. Aslında hiçbir şeyi kontrol etmeyecekti, çünkü oğlandan hiç şüphelenmemişti. Bir an bile.

– Bana birlikteliğinizden bahset.

Naseer bir omzunu kaldırdı, kalçalarını titretti.

– Gizli yaşıyorduk. Willy bunun bilinmesini istemiyordu. Onun evine sadece geceleri gelebiliyordum. Her şeyden korkuyordu. Ben, Willy'nin geçirdiği işkence dolu yılların travmasını hâlâ yaşadığını düşünüyordum.

– Başka sevgilileri de var mıydı?

– Hayır. Willy son derece utangaçtı. Son derece... saftı. Benim dostumdu. Gerçek dost. İlişkimiz çok zor olsa bile. Onunla bir ilişki yaşarken başkalarıyla da olmamı kabullenemiyordu. Hatta kendini bile kabullenemiyordu. Cinsel eğilimlerini kabullenemiyordu... İnançlarına aykırı davrandığını düşünüyordu, anlıyor musunuz?

– Az çok. Ya kadınlar?

Naseer kikirdedi. Kasdan devam etti:

– Sana göre, siyasi geçmişi dışında düşmanları olabilir mi?

– Hayır. Yumuşak, sakın, yüce gönüllü biriydi. Karıncayı bile incitemezdi. Tek tutkusu koroydu. Çocuklarla da arası çok iyiydi. Müziğe devam etmek isteyen ve yaşla birlikte sesleri değişen çocuklar için yeni bir yer oluşturmayı düşünüyordu. Tanıyorsunuzdur, o...

– Evet tanıyorum.

Naseer anlamsız gözlerle baktı.

– Peki siz nasıl oldu da...

– Boş ver. Biraz önce kaçarken, doğrudan buraya geldin. Burayı biliyor muydun?

– Evet. Wilhelm'le bu havuzlara gelirdik. Saklanmayı istediğimizde ve yani, anlıyorsunuz... Yine kikirdedi. Biraz heyecan için...

Manzara Kasdan'ın gözünde gayet net olarak canlandı. Yeşil su kütesinin üzerinde birbirini beceren iki herif. İğrensin mi yoksa kahkahalarla gülsün mü bilemedi.

– Cep telefonunu ver.

Naseer söyleneni yaptı. Kasdan tek parmağıyla telefon numarasını rehberine girdi ve "aynasız" diye etiketledi.

– Numaram. Aklına herhangi bir şey gelirse beni ara. Adım Kasdan. Hatırlaması kolay değil mi? Kaldığın bir yer var mı?

– Bir çatı odası var.

– Adresi?

– Malesherbes Bulvarı, no 137.

Kasdan adresi yazdı, sonra numarayı cebine kaydetti. Veda yerine sırt çantasını aldı, ters çevirdi ve içindekileri çamurlu zemine boşalttı. Bir diş fırçası, iki kitap, birkaç gömlek, vücuda iyice yapışan kısa tişörtler, Göetz'ün birkaç fotoğrafı. Hüzünlü bir ibnenin, birkaç eşyayla özetlenebilecek zavallı hayatı.

Ermeni, çocuğa içine iğrenmenin de karıştığı bir acıma duydu. Her şeye rağmen, oğlanın eşyaları toplamasına yardım etmek için eğildi.

O anda, Naseer hafifçe Kasdan'ın elini kavradı:

– Beni koruyun. Belki, beni de öldürecekler. Ne isterseniz yaparım...

Kasdan çabucak elini çekti:

– Kaybol.

– Ya kâğıtlarım?

– Bende kalıyor.

– Onları ne zaman alırım?

– Ben ne zaman istersem. Kaybol.

Hintli yerinden kıpırdamadı, baygın gözlerle bakıyordu. Kasdan bağırdı, şakası yoktu:

– Seni gebertmeden kaybol!

Dalgalanan parke.

Kelimenin tam anlamıyla böyleydi. Dairenin zemini ayaklarının altında dalgalanıyor, bu da ona yalpaladığı hissini veriyordu. Sanki hâlâ açık duran balkon kapısından görünen parkın tepeleri hizasında seyreden bir geminin güvertesindeymiş gibiydi.

Kasdan balkon kapısını kapatıp kilitledi, perdeleri çekti, pencere hizasında bir düğme aradı. Hareketli stora kumanda eden bir sistem olmalıydı. Düğmeyi buldu ve bastı. Stor ağır ağır indi, odayı dış dünyaya ve sokak lambalarının aydınlığına kapattı.

İçerisi iyice karanlık olduğunda, Kasdan, odanın iki kapısını el yordamıyla bulup kapattı, sonra lambanın düğmesini bulabilmek için fenerini çıkardı. Dışarıdan görülmeyi göze alamazdı. Bir lamba yaktı. Ucuz eşyalarla döşeli bir salonla karşılaştı. Bel vermiş bir kanepeler. Kontrplak bir kitaplık. Birbirinden farklı koltuklar. Goetz mobilyalara çok para harcayan biri değildi anlaşılabilir. Duvarlarda hiç tablo yoktu. Etajerlerin üzerinde biblo da. Evin dekorasyonunda kişisel hiçbir şey göze çarpmıyordu. Daha çok mobilyalı kiralanan iki odalı bir evi andırıyordu. Kasdan kitaplığa doğru ilerledi. Partisyonlar, kompozitörlerin biyografileri, birkaç İspanyolca kitap. Kasdan, Goetz'ün tüm ağırbaşlılığını, ketumluluğunu oturduğu eve yansıttığını düşündü. Burada hiçbir şey bulamayacaktı.

Ermeni cerrah eldivenlerini giydi ve saatine baktı: geceyarısına geliyordu. Çok zamanını alacaktı, ama evi inceden inceye aramak zorundaydı.

Mutfaktan başladı. Sokak lambalarından vuran ışığın altında. Eviyenin yanına istiflenmiş temiz bulaşıklar. Dolapların içine düzgünce yerleştirilmiş tabaklar, bardaklar. Goetz tertipli birine benziyordu. Buzdolabı, bomboş sayılırdı. Derin dondurucu ise tıka basa hazır yemeklerle doluydu. Orgcu anlaşılabilir iyi bir aşçı değildi. Bir ayrıntı Kasdan'ın dikkatini çekti. Mutfakta ne Şili baharatı ne de ürünü vardı. Goetz geçmişinin, hatta mutfak kültürünün bile üzerine sünger çekmişti. Ve şu oğlan çocuğuyla, yani Naseer'le ilgili iz de bulamadı. Goetz, âşığının tahıllarını da burada tutmuyordu anlaşılabilir.

Yatak odasına geçti, storu indirdi. Işığı yaktı. Kare bir yatak. Çıplak duvarlar. Küçük bir giysi dolabına asılı eski ve zevksiz kıyafetler. "Microcosmes" koleksiyonundan iki kitap dışında, kiracının kişiliğini ele veren en ufak bir ayrıntı bile yoktu. Kitaplardan biri Bartok, diğeri Mozart hakkındaydı. Ve yatağın başucunda, duvara asılı bir haç vardı. Tüm bunlar, çılgınlıkları olmayan bir emeklinin son derece düzenli yaşamının izlerini taşıyordu. Kasdan'ın da çok iyi bildiği bir yaşamın...

Ama Kasdan bir şey keşfetmişti. Bu ağırbaşlılık, ketumluk, bu sadelik görüntüsü ardında saklı bir sır vardı. Kuşkusuz bu sır Naseer'di. Ama Kasdan, başka sırları da olduğuna yemin edebilirdi. Müzisyen sırlarını nereye gizlemişti.

Banyo. Burası da son derece düzenliydi. Goetz temizliği bizzat yapıyordu herhalde ve Naseer'in şahsi bakım malzemelerini eve taşımamasını yasaklamıştı anlaşılır. Hiç ilaç da yoktu. Onun yaşında birine göre Şilili formunu korumuştur.

Yeniden koridora çıkan Kasdan ikinci bir odayla karşılaştı. Bir piyano ile eski model, iri cüsseli bir müzik setinin bulunduğu bir müzik odasıydı. Goetz, kuşkusuz ses yalıtımı için odanın tavanını yumurta kartonlarıyla kaplamıştı. Storu indirdi. Işığı yaktı. Tavandaki girintili çıkıntılı yumurta kartonlarından yansıyan ışığın yarattığı gölge oyunları, Vasarely'nin bir tablosuna nazire yapar gibiydi.

Duvarları incelerken, Kasdan, bu odada, Goetz'ün özel hayatına girdiğini anladı. Bu oda, orgcunun büyük tutkusunun, yani müziğin, dışavurumuydu. İki duvar CD ve plaklarla kaplıydı. Koleksiyon ürünleri. Operaların, senfonilerin, piyano için konçertoların tarihi versiyonları. Bu oda, aynı zamanda yaşlı oğlanın titizliğinin, kuralcılığının da göstergesiydi. Konunun –müzik– önemine rağmen, bu duvarların arasında iğrenç, bayağı bir şeyler de vardı ve her şeyi ince bir toz tabakası gibi kaplıyordu.

Kasdan piyanoya yaklaştı. Bir kulaklığın takılı olduğu elektrikli bir modeldi. O da hi-fi bir müzik setine bağlıydı. Entegre ampli ise Harman-Kardan markaydı. İki kolon göze çarpıyordu. "Home cinema" tarzı iki kolon. Tümü profesyonellere özgü cihazlardı. Orgcu, kaliteli bir ses elde edebilmek için tüm parasını harcamaktan çekinmemişti.

Müzik setinin üzerinde bir CD kabı duruyordu. Kasdan kabı alıp inceledi. Gregorio Allegri'nin Mezmurlar'ının koro kaydıydı. Kabın arka yüzünü çevirdi ve şaşkınlığa uğradı koro şefi Wilhelm Goetz'ün ta kendisiydi. Kartoneti CD kabından çıkardı ve inceledi. İki sayfa basılmış bir grup fotoğrafıydı. Siyah beyaz giyinmiş çocuklar arasında, Goetz, daha gençti, neşeyle objektife bakıyordu. Saçları o tarihlerde bile beyazlamış bir adam, Tanrısal sesler üreten makinesinin, yani korosunun ortasında ışıldıyordu...

Kasdan müzik setinin CD sürücüsünü açtı ve içindeki diskin Mezmurlar olduğunu teyit etti. Eldivenleri takılı halde, piyanonun kulaklığını aldı, ampliye taktı, CD'yi çalıştırdı, böylece müzik kolonlardan duyulmayacaktı.

Şaşkınlıktan dilini yutuverecekti.

Koro eserlerine alışkındı. Her pazar, Saint-Jean-Baptiste Katedrali, a capella söylenen Ermeni ilahileriyle çınılıyordu. Ancak sert ve hamasi erkek sesleriydi bunlar. Ama burada böyle bir şey söz konusu değildi. Mezmurlar çocuklara yönelik bir partisyona benziyordu. İnsanı altüst eden bir saflığın, bir duruluğun ezgilerinden oluşan bir çokseslilikti sanki.

Eser, kayıt esnasında sıklaştırılmışçasına uzun süreli notalarla başlıyordu. Yuvarlak, tatlı ve ince seslerin işitildiği, boruları çocuk gırtlaklarından oluşan bir insan orgu izlenimi uyandırıyordu...

Kasdan yerde oturuyordu, kulaklıkları takmıştı. Müziği dinlerken kartonetteki yazıları okuyordu. Aslında Mezmurlar vokal bir eserd. XVII. yüzyılın ilk yarısında yazılmış, en az bin kez kaydı yapılmıştı. Gregorio Allegri Sistina Şapeli korosunun bir üyesiydi ve iki yüzyıl boyunca, bu eserin her yıl icra edilmesi önemli bir ritüel olmayı sürdürmüştü. Bir ayrıntı Kasdan'ın dikkatini çekti. Eserin, Mezmurlar'ın, iç karartıcı ismi ile neşeyi, sevinci ve canlılığı çağrıştıran kompozitörün, yani Allegri'nin ismi arasındaki zıtlık.

Birden kulaklıklardan tiz bir ses duyuldu. İnsanın içinden bir şeyler koparan, gırtlaklarını düğümleyen son derece yoğun, son derece garip yumuşaklıkta bir ses. Akorların üstünde, çok yüksek melodik bir hat izleyen, erişilmesi mümkün olmayan, havada asılı gibi duran bir oğlan sesi.

Kasdan gözlerinin buğulandığını hissetti. Tanrım, ağlamak üzereydi, hem de bir ölünün evinde, geceyarısı, kulaklıkları ve elinde ameliyat eldivenleriyle yere oturmuş bir haldeyken. Bu duygusallığının bir nebze olsun önüne geçebilmek için kartonetteki notlara yoğunlaştı. Metin bizzat Wilhelm Goetz tarafından kaleme alınmıştı. 1989 yılının yağmurlu bir öğleden sonrasında, önceden hiç planlamadığı, bu kutsal sayılabilecek kaydı nasıl yaptığını anlatıyordu. Daha birkaç dakika öncesine kadar, küçük koristler, kaydın gerçekleştirildiği Saint-Eustache de Saint-Germain-en-Laye Kilisesi'nin bahçesinde futbol oynuyordu. Sonra, Régis Mazoyer adlı solist çocuk, dizlerindeki çamurlar daha kurumadan, kayda geçilir geçilmez ezgiyi kusursuz icra etmişti. Böylece, soğuk şapelin içinde bir mucize gerçekleşmişti. Nefin kemerlerinin altından şaşırtıcı bir ses yükselmişti...

Yeniden gözleri buğulandı. Anıları gözünün önünde canlanıyordu. Nariné. David. İcini büyük bir hüznü kaplayıverdi, yokmuş gibi davranmaya çabalasa da asla unutamadığı, üzerine sünger çekemediği bir hüznü. Bu, küçük koristin, Régis Mazoyer'nin üzerinde yarattığı etkiydi. Sadece sesiyle derinlerdeki melankoliyi açığa çıkarmayı, içinde ölmüş bir şeyleri diriltmeyi başarmıştı.

Kasdan müziğe son verdi. Müzik setini kapattı; disklerle, plaklarla kaplı duvarların arasında, onu çevreleyen sessizliği fark etti. Bu kutsal bir işaretti. Bir uyarı. Cinayetin ipuçlarından biri bu büyüleyici seste gizliydi. Ya da icra edilen eserde, Mezmurlar'da. Ayağa kalktı, CD'yi müzik setinden çıkardı, kabına koydu ve cebine yerleştirdi. Bu eserin ona söyleyecek daha çok şeyi olacaktı. Işığı söndürdü. Storu açtı. Odadan çıktı.

Salona dönünce, büyük bir dikkatle çekmeceleri karıştırmaya koyuldu. Goetz'ün kişisel bilgilerini, hesaplarını buldu. Sosyal güvenlik kartı, banka cüzdanları sigorta sözleşmeleri, ödenmiş faturalar, 1901 yasasına tabi dernek ve kiliselere ait makbuzlar. Kasdan, hızla ve ilgisizce hepsine bir göz attı. Rakamları oturup inceleyecek durumda değildi.

Sonra aklına bir şey geldi. Naseer "Willy gözetlendiğini hissediyordu" demişti. Dinleniyor da olabilir miydi? Bu durumda eski tip bir dinleme söz konusu olabilirdi ahizeye yerleştirilmiş bir böcek. Kasdan ahizeyi açtı. Yasadışı dinlemeler konusunda epey deneyimliydi. "Terörle Mücadele Birimi"nde çalıştığı sırada edinilmiş bir deneyim. Elbette hiçbir şey bulamadı. Mikrofonun "m"si bile yoktu.

Bir koltuğa oturdu. Düşünmeye başladı. Goetz hakkında bir karara varmıştı. Ağırbaşlı, ketum biri olmasının yanı sıra gizlilik takıntısı da vardı. Eğer burada bir şeyler bulmak istiyorsa, tüm daireyi sökmesi gerekiyordu. Ama buna ne zamanı ne de gücü vardı. Gözleri salonun bir köşesinde duran çalışma masasının üzerindeki bilgisayara takıldı. Ancak bu konuda da yapacak bir şey yoktu. Şüphesiz şifrelenmiş olmalıydı ve içinde bazı sırlar olsa bile Goetz tarafından özenle gizlenmiş olması muhtemeldi.

Kasdan saçma sapan şeyler düşünmeyi bıraktı. En azından elinde somut bir bilgi vardı: Goetz homoseksüeldi. Bu da yeni bir olasılığı, bir tutku cinayetini gündeme getiriyordu. Katil Naseer değildi, ama başka bir âşık, Mauritiuslu oğlana benzeyen biri olabilirdi. Şu veya bu sebepten Şilili'ye öfkelenen ve onu acı içinde kıvrandırarak öldürmek isteyen bir kaçık. Diğer bir olasılık da bir akşamın kötü rastlantısıydı. Kasdan hep mücadele ettiği önyargılarına göre bütün homoseksüeller asalak, iflah olmaz birer seks düşkünüydü. Goetz bir psikopata çatmış olabilir miydi?

Etrafa bakındı. Ne aradığını bilmeden bakışlarını salonda dolaştırdı. Birden bir tuhaflık dikkatini çekti, pencerenin perde kornişini üstünde bir gariplik vardı. Bir sandalye aldı ve kornişe yetişmek için üzerine çıktı. Tavan ile pencere arasında kalan bölümdeki belli belirsiz renk farklılığını gördü. Aslında bu dar bölüm yeniden boyanmıştı. Kasdan herhangi bir girinti çıkıntı bulabilmek umuduyla eliyle yokladı. Parmakları bir tümseğe temas etti. Eliyle birkaç kez üstünden geçti. Bir avro büyüklüğünde, dairesel bir şeydi.

Bir bıçak almak için mutfağa gitti, sonra geri dönüp tüneğine yeniden çıktı. Büyük bir dikkatle o şeyin çevresini oydu, ardından bıçağı altına sokup kanırttı. Tek hareketle boyayı kazıdı ve cismi yerinden çıkardı.

Buz kestiğini hissetti

Avucunun içinde bir mikrofon duruyordu.

Ve sıradan bir şey değildi; son yıllarda Adli Polis tarafından çok sık kullanılan şu Kore malı modellerden biriydi. Şüphelilerin evini dinlemek gerektiğinde o da bunlardan kullanmıştı. Böcek, en ufak bir gürültüyle, mesela sokak kapısının açılıp kapanmasıyla devreye giren son derece duyarlı bir alıcı içeriyordu.

Damarlarındaki kanın donduğunu hissederken düşünceleri de netlik kazanıyordu. Wilhelm Goetz hiç kuşkusuz dinleniyor ve izleniyordu, ama Şilili bir milis veya Güney Amerikalı ajanlar tarafından dinlenmiyordu. Onu Adli Polis dinlemişti! Ya da Haberalma Servisi (RG) veya Ulusal Güvenlik Birimi (DST). Ama her halükârda tipik Fransız işiydi.

Kasdan elindeki suç kanıtına hayranlıkla baktı, sonra ev telefonunu inceledi. Ahizede mikrofon bulamaması bir şey ifade etmiyordu. Artık hatlar, polis tarafından kaynağından, France Telecom veya GSM operatörleri üzerinden dinleniyordu. Bunu, birkaç telefon görüşmesiyle teyit edebilirdi.

Zımbırtıyı cebine attı ve daireyi yeniden aramaya başladı. Bu kez ne aradığını biliyordu. Yarım saatten az bir süre içinde üç mikrofon buldu. Birini yatak odasında. Birini mutfakta. Birini de banyoda. Sadece müzik odası temizdi. Kasdan, eldivenli avucunun içindeki dört mikrofonla oynuyordu. Aynasızlar Şilili'yi neden izliyordu? Gerçekten de insanlığa karşı işlenmiş bir suç konusunda bir tanıklık yapacak mıydı? Bu işte Emniyet'i ilgilendiren ne olabilirdi?

Kasdan geri dönüp, mikrofonları söktüğü yerlerde çok belirgin izler kaldı mı kontrol etti. Eğer Vernoux ve yamakları daireyi yüzeysel olarak ararlarsa hiçbir şey göremezlerdi.

Kasdan mobilyaları yerine koydu, ışıkları söndürdü, storları açtı ve daire kapısını yavaşça çekerek geri geri evden çıktı.

Bu gece için bu kadarı yeterliydi.

Çığlık tepeden tırnağa tüm bedenini kat etti.

Hayır çığlığı atan Cédric Volokine değildi, uluyan gövdesiydi. Bağırsaklarının derinliklerinden yükselen şiddetli bir ağrı gırtlakını yakıyordu. Kusmuştu. Ve yeniden kustu. Ama bu kez, kıkırdaklarında yankılanan, beynini parçalayan, onu bayılmanın eşiğine getiren bir öğürme, bir ihtiyaçtı sadece.

Helada, dizlerinin üzerine yere çökmüş, klozetin içine eğilmiş Volokine soluk borusunun yandığını hissediyordu. Ve yeniden kusmaktan korkuyordu.

Uzaktan, çok uzaktan ayak sesleri duydu.

Oda arkadaşı, durumuna bakmaya geliyordu.

– Kötü mü?

Ona gitmesini işaret etti. Sonuna kadar acı çekmek istiyordu. Tek başına. Bir daha çıkmamak üzere dibe vurmak istiyordu. Arkadaşı heladan çıkar çıkmaz, yeni bir spazmla klozet deliğinin üzerine büzüldü.

Titriyordu. Dudaklarının arasından akan salyalar klozet çukurunda birikmiş safranın üzerine damlıyordu. Volokine artık kıpırdamıyordu. En ufak bir hareket, en ufak bir yutkunma içindeki hayvanı uyandırabilirdi...

Ama diğer yandan umursamaz, aldırılmaz olmak da istiyordu. Hiçbir tedaviyi kabul etmeyecekti. Ne metadon ne Subutex. Onu buraya, Oise'deki bu yurda, ilaç kullanılmadan insanların tedavi edildiği bu tapınağa nakletmişlerdi. Bu durumda, o da, ilaç kullanmadan sonuna kadar dayanmaya çalışacaktı.

Kriz yavaş yavaş geçiyordu. Bunu hissediyordu. Ateş birazdan yerini titremeye ve üşümeye bırakacaktı. Damarlarındaki kan buz kesecek, ardından kristalleşecek ve damar cidarlarını zedeleyecekti.

Bu kokainsiz ikinci gündü.

Üçüncüsü daha kötü olacaktı.

Ve gerçeği söylemek gerekirse, sonraki günler de pek iyi geçmeyecekti.

Ama dayanması lazımdı. Hasta olmadığını kendine ispatlamak için. Ya da en azından hastalığın iyileşebileceğini göstermek için. Kurtulabilirdi. Bunu biliyordu. Ona söylemişlerdi. Yoksunluğun süngerleştirdiği beyninde bu düşünce bir mit gibi çakılıydı. Doğrulanması mümkün olmayan bir söylenti.

Doğruldu. Sirtını duvara dayadı ve kış üstü oturdu; sol kolunu klozetin kenarına dayamış, sağ kolunu ise sanki şırınga bekleyen müptela gibi açık olarak yere koymuştu. Sarı, mavi, mor renkli, bir dal kadar ince sağ koluna gözleri takıldı. Hüzünlü, kısa bir kahkaha attı. Pek formda olduğun söylenemez, Volo... Yavaş yavaş koluna masaj yapmaya başladı, bir kabuk gibi sertleşmiş derisini de altındaki çürümüş, tıkızlaşmış kasları da kemikleri de hissedebiliyordu.

Kokainsiz iki gün. Bugün bir kara deliğe düşmüştü. Canavar kuyunun dibinden, gıdasını istemek için çıktığında fırtınadan önceki sakinlik hâkimdi. Ama hep ejderhanın çıkmasını, o iğrenç kafasını göstermesini beklemişti. Tam geceyarısında belirmişti ve Volokine iki saatten beri, Antikçağ kahramanları gibi onunla mücadele ediyordu.

Kollarıyla omuzlarını kavradı ve titremelerini bastırmaya çalıştı. Dişleri öyle takırıyor, gövdesi öyle titriyordu ki, hemen yanındaki klozet sarsılıyordu. Yeniden midesinin bulandığını hissetti, sanki midesini mengeneyle sıkıyorlardı. Ama hayır. Gürültülü bir biçimde geçirdikten sonra, midesi rahatlayıverdi. Üstesinden geleceksin... Odasına kadar sürüne sürüne gidebilecek ve en azından şafak sökene kadar uyuyabilecekti.

Gündüz ise, bu cehennem görünümünü tamamen farklılaşacaktı.

Rezervuarın düğmesini buldu. Mekanizmayı çalıştırdı.

Dört ayak üzerinde ilerlemeye başladı. Terden sırlıklam olmuş gömleği sırtına yapışyordu. Sirtında soğuyan terler yüzünden ürperiyor, sanki yüzüncü şnavını çeken biri gibi kolları titriyordu...

Odasına geri dönmek.

Yatağında büzüşmek.

Uykuya dalabilmek için yalvarmak.

Uyandığında saat 04:20'yi gösteriyordu. İki saatten fazla bir süre kendini bilmeden yatmış, ama helanın kapısından dışarı çıkamamıştı. Helada, yer karolarının üzerinde kelimenin tam anlamıyla bayılıp kalmıştı.

Yeniden ilerlemeye başladı. Salyangoz gibi ağır ağır gidiyordu. Kuruyan terin sertleştirdiği giysilerinin altında büzüşerek iki büklüm yol alıyordu. İçi belli belirsiz bir umutla doldu. Bu kâbustan güçlenerek çıkacaktı. Evet. Daha da güçlenerek ve beyninin en küçük kıvrımına kadar kızgın demirle dağlanarak. Daha önce olmadığı kadar güçlenmiş.

Kapının pervazına dayanarak, ayağa kalkmayı başardı. Sırtını duvara yapıştırarak koridora yöneldi, gövdesini birkaç santim oynatmak, biraz olsun ilerlemek için büyük çaba sarf ediyordu. Kaba sıvalı duvar, ardından bir kapının kontrplağı. Aynı hikâyeye. Her odada arınma tedavisi gören, kendi türünden başka zavallıların, ciğeri beş para etmez adamların olduğunu tahmin edebiliyordu...

Bir kapı. İki kapı. Üç kapı...

Sonunda odasına ulaştı, kapıyı açıp içeri girdi. On beş metrekarelik odanın içi alacakaranlıktı. Kafası karıştı. Sanki bu kafa karışıklığına son vermek istercesine yakındaki köyden çan sesleri duyuldu. Saatine baktı: 07:00 olmuştu. Bir kez daha bayılmıştı herhalde; farkına varmadan geceyi koridorda geçirmişti.

Planlarını gözden geçirdi.

Uyumanın sırası değildi. Bir kahvenin ardından yola çıkmalıydı.

İçeri süzülen ışıktaki odasını dikkatle inceledi. Yıpranmış, yer yer lekelerle kaplı bir halı. Kırmızımtırak yer muşambası. Yatak. İkea lambası ile bir masa. Duvar kâğıdının üzerine çiziktirilmiş resimler, yazılar. Doğan yeni günün görüldüğü pencere.

Şiddetli bir ürpermeyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Titriyordu. İki günden beri, nemli elbiselerinin içinde ateş basmaları ve üşümeler arasında gidip geliyordu. Gözlerinin akından ayak parmaklarına kadar, teni sapsarıydı. İdrarı ise kıpkırmızı. Karahummaya yakalanmış gibi. Aslında yoksunluk krizinin de tropikal bir hastalıktan farkı yoktu. Çok iyi bildiği, kokuşmuş uzak bir ülkede, yani eroin üretilen çamur deryası bir ülkede bulaşabilecek bir pislikten.

Sıcak bir duşa ihtiyacı vardı, ama yeniden koridora dönmek istemiyordu. Bir kahvede karar kıldı. Odada gerekli her şey vardı. Bir ocak, Nescafé, su. Eviyeye doğru gitti, metal bir tase su doldurdu, sonra ocağın yanına döndü. Titreyen eliyle bir kibrit çaktı ve kalakaldı, mavi alev onu hipnotize etmişti. Ateş elini yakıp, yapacağı işi hatırlatana dek öylece durdu. Yeni bir kibrit yaktı, sonra bir tane daha.

Dördüncüde, ocağı yakmayı başardı. Kendi ekseni etrafında döndü ve büyük bir dikkatle kaşığı aldı. Nescafé kutusuna daldırdı. Tastaki su fokurdamaya başlar başlamaz, bir kez daha kalakaldı. Kaşık. Kahve. Sanki unuttuğu bir ritüeli hatırlamak istercesine, kahve yapmaya özel bir itina göstermeye çalışıyordu.

Nescaf 'yi bardağa koydu. Sonra kaynamakta olan suyun karşısında yeniden kendinden geçti. an sesleri duyuldu. Bir saat daha geçmişti. Artık zaman genleşmişti. Saat yelkovanlarının, meyankökü şeritleri gibi eğri büğrü resmedildiği Dali tablolarını andıran bir gevşeklikteydi.

Elini, gömlek yeninin içine doğru çekti. Metal tasın sapını kavradı. Suyu bardağa akıttı; günün bu donuk ve iç karartıcı saatinde bardağın içinde kahverengi bir sıvı oluştu.

O anda randevusu olduğunu hatırladı.

Bu gece, krizden hemen önce bir ağrı almıştı.

Karanlıklardan bir işaret...

Rastlantı sonucu eline geçen teleksi düşününce gülümsedi.

Bir cinayet, bir kilise, çocuklar; ihtiyaı olan her şey.

Durum su götürmez bir netlikteydi.

Bu soruşturmanın ona ihtiyaı vardı.

Daha da önemlisi, onun bu soruşturmaya ihtiyaı vardı.

Diğerlerinde olduğu gibi adam tozun içinde yuvarlanıyor.

Afrika toprağının kırmızı tozunda.

Cellabesine sarınmış adam ayağa kalkmaya çalışıyor, ama ranger önce midesine, sonra de çenesine yumruk atıyor. Adam iki büklüm oluyor, olduğu yere çöküyor. Tekmeler. Yüzüne. Karnına. Apış arasına. Darbeler elmacikkemiklerine, böğrüne, etine yakın ince kemiklerine isabet ediyor. Adam artık kırıdamıyor. Saldırgan nerelere vuracağını çok iyi biliyor. Çene, dişler, burun, dudaklar, gözlerin altı. Eti patlıyor, kaslar, lifler kan topakları halinde toprağa karışıyor.

Eller benzin bidonuna uzanıyor. Yakıtın kokusu kan kokusunun yerini alıyor. Benzin yüze, boyna, saçlara boşalıyor. Bir çakmak yanıyor ve gövdenin üzerine düşüyor. Ateş bir anda alev alıyor. Alevler kızıla dönüşüyor. Birden adam doğruluyor: Bir kertenkele. Kapüşonun altından ince, uzun yüzü ve cellabenin kollarından uzun tırnaklı ayakları görünen dev bir kertenkele...

Lionel Kasdan uyandı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Burnunda hâlâ yanık kumaşın kavrulmuş etin ve saçların kokusu vardı. Alev çıtırtılarının çalan telefonun sesinden başka bir şey olmadığını anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

– Alo!

– Benim.

Telefondaki Ricardo Mendez'di, adli tabip.

– Uyandırdım mı?

– Ee, şey. Saatine baktı: 8'i çeyrek geçiyordu. İsabet oldu.

– İstatiksel olarak, yaşlı biri, orta yaşlı birinden 4 saat fazla uyur.

– Kes.

– Huysuzluk, işte yaşlıların bir başka mizacı. Güzel. Şimdi ben yatmaya gidiyorum. Bütün geceyi senin Şilili'yle geçirdim. Otopsi sonuçlarını öğrenmek istiyor musun?

Kasdan bir dirseği üzerinde doğruldu. Gördüğü kâbus etkisini kaybediyordu.

– Tabii özet olarak, diye devam etti Mendez, dün sana söylediğim gibi. İki işitme organına aynı anda saplanan sivri uçlu bir şeyin sebep olduğu şiddetli acıya bağlı kalp durması. Yeni bir veri olarak, geçmişte de benzer bir şey yaşamış.

– “Geçmişte benzer bir şey”den kastın ne?

– Bizim adamın kalp sorunları varmış. Kalbinde, enfarktüs geçirdiğini gösteren lezyonlar vardı. Kırmızımsı görünüm, üzeri benekli kas yapısı. Ayrıntıları vereyim. Herifin kalp durması gibi bir sorunu varmış. Yaşamı boyunca birkaç kez olmuş bu.

– Bu ne anlama geliyor?

– Genellikle bu tür bir kalp bazı aşırılıkların sonucudur: sigara, alkol, aşırı tıkinma... Ama Goetz, bir delikanlının damarlarına sahipmiş. Hiçbir deformasyon yok.

– Yani?

– Daha çok bunların, yoğun strese bağlı kısa süreli kalp durmaları, koroner spazmlar olduğunu düşünüyorum. Yaşanılan büyük korkular, şiddetli acı buna sebep olabilir.

Kasdan yüzünü sıvazladı. Yavaş yavaş toparlanıyordu. Kâbus ve yanık domuz kokusu etkisini yitirmişti.

– Goetz Şili cuntasının eline geçmiş. İşkence görmüş.

– Bu da lezyonları açıklıyor. Başka bir şey daha var.

– Ne?

– Yara izleri. Erkeklik organında, gövdede, kollar ve bacaklarda. Ama özellikle de erkeklik organında. Bayağı çalıştım anlayacağın. Tam olarak ne zamana ait olduklarını saptamak için mikroskopta inceledim. Ve tabii ne tür bir şeyle yapıldıklarını belirleyebilmek için de.

Kasdan susuyordu. Goetz'ün ölümüne sebep olan şeyi düşünüyordu: acı. Geçmiş ile ölümünü hazırlayan koşullar arasında bir bağ vardı. Şilili cellatlar onu öldürmek için gelmiş olabilir miydi?

– Son bir ayrıntı daha, diye devam etti Mendez. Senin ihtiyar bir disk fitiği ameliyatı geçirmiş. Fransız malı, numaralı bir protezi var. Markası ve seri numarasıyla ameliyatın izini sürebilirim.

– Sebep?

– Bizim ihtiyar Fransa'ya aynı adla mı gelmiş, öğrenmek için. Mendez bir kahkaha attı. Göçmenlere her zaman kuşkuyla yaklaşmak gerekir!

– Bana Mondor’daki analizlerden bahsetmiştin, kulakla ilgili olarak...

– Henüz almadım.

– Ya Trousseau’daki şu senin uzman?

– Telefon gelmedi. Umarım, o ucube suratınla paldır küldür oraya gitmek gibi bir niyetin yoktur. Orası sağır dilsiz çocuklarla dolu bir çocuk hastanesi.

– Teşekkürler, Ricardo.

Kasdan telefonu kapattı ve yataktan çıktı. Kâbus parça parça yeniden aklına geldi. Rüya âlemi üzerine, özellikle de Freud’ün birkaç kitabını okumuştur. Rüya sisteminin belli başlı ilkelerini biliyordu. Yoğunlaşma. Değiştirme. Görüntüleme. Ve bu ruhsal olayın ardında da hep bir cinsel istek. Peki, on küsur yıldır sık sık rüyasında gördüğü bu vahşi infazın ardında ne gizliydi? Ermeni kafasını salladı. Bu yaşında bile, buna bir anı yol açmasına rağmen, rüyasının basit bir kâbus olduğuna inanarak kendine yalan söylüyordu.

Banyo. Kasdan, üç yıldan beri Saint-Ambroisa Sokağı ile Voltaire Bulvarı’nın köşesinde yer alan, yan yana hizmetçi odalarından oluşan bir çatı katında yaşıyordu. İlk odayı 1997’de oğlu için satın almıştı. Sonra, 2000’li yıllarda, o odaya komşu üç odayı teklif etmişlerdi. O da emekli maaşına katkı sağlamak için onları kiralayabileceğini düşünerek satın almış ve içlerini yenilemişti.

Ama kader ağlarını örmüştü. Karısı, Nariné, ölmüştü. Oğlu çekip gitmişti. Kendini, yirmi yıldır oturduğu, Balard Meydanı yakınlarındaki apartman dairesinde tek başına buluvermişti. O da yeni bir sayfa açmaya karar vermiş ve hâlâ boya kokan bu üç odaya yerleşmişti. Tren katarı gibi peş peşe odalarda yaşamaktan hoşlanıyorsa, yalnız bir adam için ideal bir yerdi. Diğer sorun, kırma tavandı. Kasdan içeri girer girmez eğilmek zorunda kalıyordu. Neredeyse yarı yarıya iki büklüm yaşıyordu, sanki emekliliğin küçültücü yanının bir özetiymiş bu.

Duşta, yaşadığı hayatı düşündü. Hemen her sabah aynı şeyleri yapıyordu. Yataktan kalkma. Vincennes Ormanı’nda dolaşma. Jogging. Jimnastik. Eve dönüş. Kahvaltı. 11’e kadar gazetelere göz atma. Ardından, öğlene kadar ıvır zıvır işler, internet, evrak ve faturalar. Öğle yemeği. Öğleden sonra kendi “işleri”yle –görev aldığı çeşitli Ermeni dernekleri– ilgileniyordu. Kimsenin severek yapmadığı şeylerle. Kendisinin bile. Nihayet, saat 16:00’da, cebinde Pariscope’la, eskinin güzel filmlerinden birini görmek için Quartier Latin’e gidiyordu. Bazen de Paris’in dışında sayılabilecek Bercy’ye taşınan Sinematek’e kadar yürüyordu.

Duş kabininden çıktı ve aynada kendini inceledi. Yanları tıraşlı kafasının tepesindeki kısa gri saçları yüzünün sertliğini daha da belirginleştiriyordu. Kaslı yüz hatları vardı. Derin kırışıklıklar bıçakla yapılmış bir resim gibiydi. Kayalık bir tepeyi andıran koca bir burun. Bu çorak manzaranın tek bir istisnası vardı: Su birikintisini andıran gri gözler. Çölde iki vaha.

Yatak odasına geçti. Giyindi. Mutfağa gitti ve her zamanki kokteylini hazırladı. 500 mg'lık bir Depakote ve 10 mg'lık bir Seroplex. 40 yıldır süren tedavisi boyunca, doğrusu, yuttuğu bu hapların etkisini öğrenmeyi hiç istememişti. Ama bildiği bir şey vardı: Depakote bir normotimikti. Bir tür öfke baskılayıcı. Seroplex ise yeni jenerasyon bir antidepresandı. Gizemli bir dengelemeyle, bu iki ilacın bileşimi onun, Kasdan'ın hayata tutunmasını sağlıyordu.

63 yaşında Kasdan, bu görece sakinliğin tadını çıkarıyordu. Psikiyatrik bakımdan her şeyi görmüş, her şeyi yaşamıştı. Depresyonlar. Halüsinasyonlar. Sayıklamalar... Ve tabii tedavi konusunda da. O, kendi başına gerçek bir Vidal'dı.[\[1\]](#) 70'li yıllarda Teralithe ve Anafranil. 80'li yıllarda Depanide ve Prozac. Tabii manyakodepresif krizler sırasında aldığı nöroleptikler dışında. Bunlar "şiddetli psikotik dönemler" olarak adlandırılıyordu. Bugünkü aşırı itidalli halini 30 yıldan beri gördüğü tedavilere borçluydu.

Kendine bir kahve hazırladı. Eski usul. Toz. Filtre. Sıcak renklere ve güler yüzlü hosteslere sahip bir mağazada, üyelik kartı alabilmesi için kişisel zevkleriyle ilgili bir form doldurması istendiğinde süzgeçli kahve makinelerinden vazgeçmişti. Yarışmalara, üyelik kartlarına doymuş bu tüketim toplumuna tahammül edemiyordu. En büyük riskin en iyi dostunu sigara yakarken görmekten ve en büyük mutluluğun, hediye çekleri bozdurarak Noel alışverişi yapmaktan başka bir şey olmadığı, maddiyatçı, korkak ve aşağılık bir toplum. Gülümsedi. Aslında hiçbir şeye tahammül edemiyordu. Mendez haklıydı; huysuzluk, "ihtiyarlığın bir başka özelliği"ydi.

Elinde büyük kupasıyla, çalışma odasına geçti ve öncelikli olarak incelemek istediği belgeyi açtı. Goetz'un oğlan sevgilisine verdiği iş programını. Gözlüklerini taktı ve listeyi okudu. Anlaşılan orgcunun işsizlik diye bir sorunu yoktu. Ermeni katedrali dışında, Paris'teki üç kilisede daha çalışıyordu: On Dördüncü Bölge'de, Raymond-Losserand Sokağı'ndaki Notre-Dame-du Rosaire; Dokuzuncu Bölge'de, Fléchier Sokağı'ndaki Notre-Dame-de-Lorette; Yedinci Bölge'de, Saint-Thomas-d'Aquin Meydanı'ndaki Saint-Thomas-d'Aquin Kilisesi. Kasdan her adresin ve telefon numarasının üzerini stabiloyla çizdi. Goetz, şüphesiz âşğının içinin rahat etmesi için herhangi bir "acil durum"da temas kurmasını istediği kilise görevlileri ile rahiplerin isimlerini de yazmıştı. Kasdan'ın onlara telefon açmak veya kapılarını çalmaktan başka çaresi yoktu.

Goetz, ayrıca özel piyano dersleri de veriyor ve bütün Paris'te tanınıyordu. Kasdan sırttı. Listedeki her aileyi ziyaret etmek zorunda mıydı? Hayır. Sadece telefon açmakla yetinecekti. Ancak hiçbir olasılığı da göz ardı etmemeliydi. Bir öğrencisiyle arasındaki ahlaksız bir ilişkiyi, bir tutku cinayetini veya kızgın bir ebeveynin intikam olasılığını bile.

Listeyi katladı. Blucininin cebine soktu. Dışarı çıkmadan önce birkaç telefon etmesi gerekiyordu.

Kimlik Tespit Birimi'nden Puyferrat'yla başladı.

– Bizim orgcuyla ilgili yeni bir şey var mı?

– Yok. Balkonda bulduğumuz izlerin tümü kurbanı ait. Başka bir şey bulamadık. Tek ipucu dün sana söylediğim şey; bir Converse ayakkabının izi. Sustu, kâğıt sesinden raporunun sayfalarını çevirdiği anlaşılıyordu. Ah, evet... Bir başka ayrıntı daha var. Balkonda tahta parçacıkları bulduk. Kıymıklar, çok küçük tahta parçaları.

– Ne tür bir tahta?

– Bunu söylemek için çok erken. Analiz için Lyon laboratuvarına yolladım. Fikrimi sorarsan, bunlar orgun parçaları. Goetz boğuşma sırasında tırnaklarıyla yapmış olabilir.

Kasdan cinayet mekânını gözünde canlandırdı. Boruların kasası. Ya klavye? Puyferrat yanılıyordu. Bunların hepsinin yüzeyi nikel kaplamaydı. Ve herhangi bir tırnak izi yoktu. Tahta parçaları dışarıdan gelmişti.

– Raporunu verdin mi?

– Şimdi gidiyor.

– E-postayla mı?

– E-posta ve kuryeyle.

Demek artık Vernoux'dan bir adım önde olma avantajını kaybediyordu. Genç polis, Converse ayakkabılı çocukları Emniyet'e getirecekti. Ondaki farklı bir sonuç elde edebilir miydi? Hayır. Vernoux sadece Kasdan'ın kendi başına şansını denediğini öğrenecek ve azarlamak için onu çağıracaktı.

– Sonuçları alınca beni arar mısınız?

– Sorun değil. Dün gece bir fıkra anlattılar. Bir binanın çatısında Wonderwoman'ı[2] gören Süpermen...

– O fıkrayı biliyorum. Beni ara.

Kasdan SCOAT'ın –Teknik Yardım Merkezi Harekât Servisi– numarasını çevirdi. Şüphelileri dinlemek için evlerini gerekli cihazlarla donatan on kişilik bir birimdi. Yüksek teknolojiyle donatılmış bir birimden çok kablolu TV tesisatçılara benziyorlardı. Merkezleri, Paris yakınlarında küçük bir şehir olan Chesnay'deydi.

Telefonu, Kasdan'ın eski tanıdıklarından biri, Nicolas Longho açtı.

– Konu neydi, dostum?

– Bir dinleme işi. Wilhelm Goetz. Gazan Sokağı, No 15-17, On Dördüncü Bölge.

– Ne bulmayı umuyorsun?

– Herif öldü. Evinde, perdenin üst kısmına gizlenmiş sizin böceklerden buldum.

– Bana bir şey ifade etmiyor.

– Bu sizin tarzınız. Perde rayına yerleştirilmiş bir amplifikatör.

– Bu işe neden burnunu sokuyorsun?

– Herif benim kilisemde, Ermeni katedralinde ölü bulundu.

– Adam Ermeni mi?

– Hayır. Şilili. Evindeki dinleme aletinin varlığı, onun bir davanın önemli bir parçası olduğunu gösteriyor. Hangi dava olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve böcekleri yerleştirme iznini veren yargıcın adını.

– Sana bu işi kim verdi?

– Beş yıldan beri emekliyim.

– Benim de söylemek istediğim bu.

– Araştırabilir misin?

– Arkadaşlarla konuşurum. Ama adam bir Şilili ise, senin yerinde, olsaydım OST'yi arardım. Ya da OGSE'yi.

Longho haklıydı. Dışişleri'nin bu işin üzerinde olma ihtimali son derece güçlüydü. Kötü haber: Kasdan meslek yaşamı boyunca sık sık onlarla karşı karşıya gelmişti, kimi zaman rakip kimi zaman da düşman olarak. Bu nedenle onlardan herhangi bir bilgi alması imkânsızdı.

Başka bir numara çevirdi. Firardaki şüpheliler konusunda uzmanlaşmış yeni birime, BNRF'ye (Firarileri Bulma Ulusal Birimi) dahil olmuş eski bir dostun numarasını. Eski bir narkotikçiydi ve adı da Laugier-Rustain'di. Ama herkes onu Rustine diye çağırırdı.

Kasdan ona cep telefonundan ulaştı. Sesini tanır tanımaz polis kahkahayı patlattı:

– Oltayla balık avı nasıl gidiyor?

– Zaten seni de bir av hikâyesi için aradım. Büyük bir balık.

– Sakın bana, üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokma huyundan vazgeçmediğini söyleme.

– Sadece küçük bir bilgi. Şu senin yeni bölüm, hâlâ iki yönlü mü çalışıyor?

– “İki yönlü”den kastın ne?

– Yani hem yurtdışına kaçmış Fransızları hem de Fransa’da saklanan yabancıları mı araştırıyorsunuz?

– Diğer Avrupa ülkelerinin polisleriyle bağlantımız var, evet.

– Elinde savaş suçlarıyla ilgili bilgiler var mı?

– Daha çok hırsızlarla, uğursuzlarla, seri katillerle, pedofillerle ilgileniyoruz.

– Sen yine de bir göz atar mısın?

– Tam olarak kimi veya kimleri arıyorsun?

– Şilililer. Pinochet rejiminin artıkları. Haklarında uluslararası tutuklama kararı çıkartılmış ve Fransa’da gizlenme ihtimali yüksek herifler.

– Şili, Schengen ülkesi olamayacak kadar uzakta. Üstelik bu ülkeyle aramızda adli bakımdan bir yardımlaşma var mı, bilmiyorum.

– Onların Şili adli makamlarınca arandığını sanmıyorum. Tutuklama müzekkeresi başka bir ülke tarafından çıkartılmış olabilir. İspanya, İngiltere, Fransa... Şikâyetler bu ülkelerin uyruğundaki kişilerden geliyor. Şili’deki kurbanların çoğu Avrupa kökenliydi. Zaten bu nedenle Pinochet Londra’da sıkıştırıldı. Şikâyet Madrid’den yapılmıştı.

– Ders için teşekkürler, dostum, ama her şeyi bilmek istiyorsan, senin durum çok daha karmaşık. Çünkü senin herifler hâlâ Şili vatandaşı ve peşlerine düşebilmemiz için elimizde ülkeleriyle aramızda bir anlaşma olması gerekiyor. Mağdurların şikâyeti yeterli değil, anlıyor musun?

– Ama yine de araştırabilirsin, öyle değil mi?

– İsimleri var mı?

– Yok.

– Herhangi bir eşkâl?

– Maalesef.

– Benden ne yapmamı bekliyorsun? Hayaletlerin peşinden koşmamı mı?

– Dün, bir Şilili öldürüldü. Bir siyasi sığınmacı. İşkencecileri aleyhine tanıklık yapacağına dair bazı duyumlar var. Senden sadece, listelerinizde bu tür heriflerin ismi var

mı bakmanı istiyorum.

– Bana Şili’den bahsetmen çok tuhaf...

– Neden?

– Bir meslektaştan, bu ülkeyle ilgili bir talep aldım, yaklaşık bir saat kadar önce.

Ayrılma.

Kasdan sabırla bekledi. Rustine telefona döndü:

– Éric Vernoux, Adli Polis’te komiser. Tanıyor musun?

– Davamla ilgilenen diğer kişi. Davayla resmi olarak ilgilenen polis. Beni hemen arar mısın?

– Meslektaşım ile görüşeceğim. İkimiz gün içinde bazı bilgilere ulaşabiliriz.

– Vernoux’dan önce onları alabilir miyim?

– Şansını fazla zorlama, Kasdan.

Telefonu kapadı. Adli polisin ismi iki gerçeği vurguluyordu. Komiser hem davayı almış, hem de Kasdan’ın varsayımını, siyasi bir cinayet ihtimalini benimsemişti.

Kasdan ayağa kalktı ve ceketini giydi.

Kiliseleri dolaşmaya başlamadan önce, biraz kültürünü artıracaktı.

[1] Gore Vidal, ABD’li romancı, oyun ve deneme yazarı. (ç.n.)

[2] William Moulton Marston’un yarattığı çizgi roman karakteri. (ç.n.)

Pinochet Dosyası.
Diktatörlerin serveti.
Eşine rastlanmayacak bir otoriter demokrasi.
Pinochet İspanyol adaletinin karşısında.
Cezasız kalan 20 yıl.
Condor: Gölge proje...

Kitapçada Şili'yi ve siyasi çalkantılarını anlatan üç raf dolusu kitap vardı. İki raf sadece Pinochet ve diktatörlük dönemiyle ilgiliydi. Kasdan, en ilginç kitapları seçti, raf merdiveninden aşağı atladı, sonra zemin kata çıkmak için basamaklara yöneldi.

Des Écoles Sokağı 16 numaradaki L'Harmattan'ın, yani en sevdiği kitapçının bodrum katındaydı. Önceliğin Afrika kitaplarına verildiği, duvarlarının tamamen kitaplarla kaplı olduğu, sanki tuğla yerine kitaplardan inşa edilmiş bir kitabevi. Eserlerin durduğu duvarlar o denli yüksekti ki, raflara erişebilmesi için her müşteriye bir merdiven veriliyordu.

Kasdan kitapların parasını –pahalıydı– ödedi, cebindeki kuruşun hesabını yaptığı o mutlu dönemleri özlemle andı. Dükkândan çıkınca ciğerlerini havayla doldurdu. Kitabevinin yer aldığı Des Écoles Sokağı'nın ucu, Quartier Latin binalarından kurtulmak istercesine başka bölgelere, bir geminin pruvası gibi uzanan Hamm Piyanoları mağazasına ve Action Sinema Salonları'nın bulunduğu Monge Sokağı'na açılıyordu

Kasdan cep telefonunu kontrol etti. Saygıdeğer Papaz Sarkis'ten bir mesaj vardı. Bir tuşa basarak onu geri aradı.

- Ne oldu?
- Başka bir polis beni görmeye geldi.
- Cinayet Masası'ndan mı?
- Hayır. Bir şey "bürosu". İçinde "Çocuk" kelimesi geçiyordu galiba.
- BPM. Çocukları Koruma Bürosu.
- Tamam, o.

Kasdan yüzünü buruşturdu. Puyferrat'ın, basket ayakkabısı izinden söz ettiği raporu, Vernoux'nun eline saat 9 sularında ulaşmış olmalıydı. Şu an saat 11:00'di. Bu durumda komiser, küçük koristlerin derhal sorguya alınmaları için vakit geçirmeden BPM'yle temasa mı geçmişti? Garip. Vernoux'nun başka bir birimi olaya dahil etmesi yararına olmazdı.

– Şu polis, nasıl biriydi?

– Tuhaf.

– Yani?

– Genç. Pis görünümlü. Hafif sakallı. Oldukça yakışıklı. Daha çok rock'çı havasına sahip bir tip. Org bile çaldı.

– Nasıl?

– Yemin ederim. Beni beklerken, balkona çıkmış. Orada hâlâ polis bandı duruyor. Altından geçmiş ve klavyenin karşısına oturmuş. Orgu çalıştırmış, yanına gittiğimde 70'li yılların bir parçasını çalıyordu.

Sarkis, boğuk sesiyle birkaç nota mırıldandı. Kasdan parçayı hemen tanıdı:

– Doors grubu, Light my fire.

– Evet, belki.

Kasdan bu polisi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Fazla bakımlı olmayan genç bir adam, paldır küldür suç mahalline giriyor ve "onun" kilisesinde Doors'un bir parçasını çalıyordu. Aslında pek de bayağı bir davranış değildi bu.

– Sana adını söyledi mi?

– Evet. Not ettim... Cédric Volokine.

– Tanımıyorum. Peki, kimliğini gösterdi mi?

– Evet. Sorun yok.

– Tam olarak ne sordu?

– Cesedin bulunduğu saati, pozisyonunu, kan izlerini... Ama özellikle çocukları sorgulamak istiyordu. Senin gibi. "Converse" ayakkabılı çocukları.

Hiç şüphesi yoktu: Vernaux her şeyi açık etmişti. Ama neden? Çocukları bizzat sorgulayamayacağını mı düşünmüştü?

– Ne olduğunu öğreneceğim, diye kestirip attı Kasdan. Bunun dışında yeni bir şey var

mi?

– Şu dünkü polis, Vernoux, telefon etti. O da çocukları sorgulamak istiyor. Siz hepiniz böyle...

Oturmayan bir şeyler vardı. Eğer Vernoux da çocukları dinlemek istiyorsa, şu rock'çı polis başka bir sebeple gelmiş olmalıydı. Peki, olaydan nasıl haberi olmuştu?

– Vernoux'ya çocukları sorguladığımı söyledin mi?

– Mecbur kaldım, Lionel.

– Nasıl tepki verdi?

– Senin için aptal ihtiyar, dedi.

– Seni sonra ararım. Kafana takma.

Kasdan arabasına doğru yürüdü. Şoför koltuğuna oturup kapıyı kapattıktan sonra DPJ komiserinin numarasını tuşladı. Komiser onun konuşmasına fırsat vermedi:

– Bu kepezelik de nedir? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Tanrı aşkına?

– Araştırma yapıyorum. Hepsi bu.

– Neyin adına? Kimin namına?

– O kilise benim kilisem.

– Beni dinleyin. Eğer bir kez daha yoluma çıkarsanız, bana inanın, sizi içeri tıklarım. Belki bu sizi biraz sakinleştirir.

– Anlıyorum.

– Hiçbir şey anlamıyorsunuz, ama yemin ediyorum bunu yaparım!

Kısa bir sessizliğin ardından, Vernoux yeniden konuştu, daha sakin bir ses tonuyla:

– Çocuklar size bir şey söyledi mi?

– Hayır.

– Kahretsin. Ne boktan bir durum. Soruşturmamın içine ettiniz.

– Sakin ol. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Evet, psikologların şahı değilim ve tıklar tıklar itiraflar da beklemiyordum. Ama en azından bir ipucu, bir işaret yakalayabileceğimi umuyordum. Cinayete tanık olmuş çocukta bir şaşkınlık, bir heyecan gibi.

– İçlerinde şaşkın olan yok muydu?

– Hayır. Bunun bir başka açıklaması olmalı. Peki, sen soruşturmada ne durumdasın?

– İmzalı rapor mu istiyorsun? Size söyleyecek bir şeyim yok. Ve sakın davama bulaşmayın! Yeniden sinirlenmişti. En ufak bir yetkiniz olmadan bu çocukları nasıl sorgularsınız? Bu kadar rahat nasıl davranabilirsiniz?

Kasdan cevap vermedi. Her cümlede sesindeki titreşimin azalmasını bekliyordu. Ve tabii, onunla birlikte sinirinin de. Sonunda dayamadı ve sordu:

– Son bir ayrıntı: BPM'yle temasa geçtin mi?

– BPM mi? Neden böyle bir şey yapayım ki?

Kasdan soruya cevap vermek yerine, ses tonunu değiştirdi:

– Beni dinle. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Benim gibi modası geçmiş yaşlı bir polis eskisine ihtiyacın olmadığını düşünüyor olabilirsin. Ama bir şeyi unutma: Bu davada sonuca gitmek için sadece bir hafta var.

– Bir hafta mı?

– Evet. Meşhur suç süresi. Sonra yeni bir yargıç atanır ve sayaçlar sıfırlanır. En ufak bir arama için izin almak zorunda kalırsın. Şimdilik geminin tek efendisi sensin.

Vernoux sustu. Yasayı biliyordu. Bir cesedin bulunması, savcının görevlendirdiği birime sekiz gün boyunca tam yetki veriyordu. Soruşturmayı yürüten polisler herhangi bir yargıç iznine ihtiyaç duymuyordu. Arama, dinleme, gözaltına alma; her şey mümkündü.

– Ama eğer yardıma ihtiyacın olursa, dedi Kasdan. Cinayet Ermenilere ait bir kilisede işlendi. Ve başka bir topluluğu da ilgilendiriyor: Şilililer. Benim gibi yaşlı bir göçmen sana bazı tüyolar verebilir. Tabii, sonuçta parsayı yine sen toplarsın.

– Sizinle ilgili araştırma yaptım, dedi Vernoux. Önemli icraatları olan bir polismişsiniz.

– Geçmiş zaman. Önemli olan bugün. Çevreyi soruşturdunuz mu?

– Tüm mahalleyi sorguladık, evet. Kimse bir şey görmemiş. Goujon Sokağı'nın bir çölden farkı yok.

– Ya otopsi?

Vernoux ona, zaten bildiği şeyleri anlattı. Ama böylece genç komiserin samimiyetini sınama imkânı buldu. Yamuk biri değildi. Daha çok, çabuk sinirlenen genç bir adamdı.

– Senin varsayımın ne? diye sordu.

– Siyasi bir yönü olduğunu düşünüyorum. Şili'deki Goetz'ün kim olduğunu bulmaya çalışıyorum.

– Elçiliği aradın mı?

– Evet. Bana bu konuda bilgi verebilecek tek kişi Velasco adlı bir herifmiş, o da iki günlüğüne Paris dışına çıkmış. Ve Paris'te Şili'yle irtibatı sağlayacak başka görevli de yok. Arjantin Elçiliği'yle temas kurdum, bilmiyorlar. Ayrıca DRI'yi (Uluslararası İlişkiler Bölümü) ve INTERPOL'ü de aradım. Herhangi bir uluslararası tutuklama kararı var mı bilmek istiyorum.

– Goetz için mi?

– Neden Goetz için olsun? Hayır. Bu işte, Şili'ye öfkeli, eski rejim artığı katillerin, işkencecilerin parmağı olabilir diye düşünüyorum. BRNF'yle de temasa geçtim. Beni hemen bilgilendirdiler. Kayıtlarında hiç Şilili yok. Her ihtimale karşı Goetz'ün parmak izlerini uluslararası veri tabanından araştırtıyorum. Yani... Goetz başka biri de olabilir. Yarın sonuçları alacağım.

– İyi iş çıkarmışsın. Başka?

– Bu tip başka cinayetler var mı saptamak için SALVAC üzerinde araştırma yaptım. Fransa'da veya Avrupa'da. Yani, kulak zarlarının patlatılmasıyla işlenen cinayetler demek istiyorum.

Cinayete Eşlik Eden Şiddeti Analiz Sistemi (SALVAC) Fransız toprakları üzerinde meydana gelmiş cinayetlerin dökümünün yer aldığı yeni bir bilgisayar sistemiydi. Kasdan, Amerikalıların VICAP'ının benzeri olan bu sistemi duymuştu. En basit ifadesiyle, Vernoux coşmuştu.

– Ya siz?

Kasdan kontak anahtarını çevirdi ve hareket etti:

– Ben mi? Daha yeni uyandım, diye yalan söyledi.

– Ne yapacaksınız?

– Jogging. Sonra bizim kilisenin arşivinde eşeleneceğim. Kim bilir, belki de bizim Ermenilerin içinde bir sabıkalı...

– Dalga geçmeyin, Kasdan. Eğer yoluma çıkarsanız, ben...

– Anladım. Ama biraz sevimli olun ve beni habersiz bırakmayın.

Telefonu kapattı. Bütün bu konuşmalar boşa gitmişti. Güven tesis olmamıştı ve bu

aptal oyunda, herkesin kendi hesabına çalışacağını tahmin etmek zor değildi. Yine de Kasdan bir işbirliğinin gelişeceğini hissediyordu.

Kasdan, Fossés-Saint-Bernard Sokağı'ndan Jussieu Fakültesi boyunca inerken Saint-Jean-Baptiste Kilisesi'ne gelip org çalan şu hırpani kılıklı polisi düşündü. Onun kiliseye gelmesinin tek sebebi olabilirdi: İçişleri Bakanlığı. Önemli her vaka için Beauvau Meydanı'ndaki İçişleri Bakanlığı dikkatine bir rapor yazılıyordu. Buna "teleks" adı verilirdi. Vernoux da, dün akşam kendi raporunu yollamış olmalıydı. Şu veya bu şekilde, Volokine de oraya yollanan vakalardan haberdar olmuştu. Ona kim bilgi veriyordu? Bu birim günün 24 saati vardiya usulü çalışan birkaç kadından oluşuyordu.

Kasdan, orada görev yapan kadın polislerden birinin şu asi polise abayı yakmış olabileceğini düşündü. Sarkis bile genç adamın yakışıklılığını fark etmişti. Ama Volokine ayakkabı izini nasıl öğrenmişti?

Kasdan, Puyferrat'yı yeniden aradı. Teknisyen hemen tepki gösterdi:

– Kahretsin, Kasdan, insanı bunaltıyorsun, ben...

– Bu sabah, Goetz vakasıyla ilgili olarak BPM'den bir polis seni aradı mı?

– Senin telefonundan hemen sonra, evet. Saat 9 bile değildi.

Tüyleri ürperdi. Genç polisin hızını, elektriğini hissedebiliyordu.

– Ona ayakkabı izinden bahsettin mi?

– Bilmiyorum... Sanırım, evet. Ama zaten haberi vardı, değil mi? Kendisi de bana çocuklardan söz etti...

Bir yanıltmaca. Volokine cinayetin izini sürmek için sadece Polis Adli Kayıt Müdürlüğü'nü aramıştı. Korodaki çocukları yem olarak kullanmış, Puyferrat da onun Converse konusunu bildiğini sanmıştı. Ve en önemli ipucunu yumurtlayıvermişti.

– Bundan nasıl haberdar olduğunu hiç kendine sormadın mı? diye homurdandı Kasdan. Daha raporunu Vernoux'ya bile vermemiştin.

– Doğru, tüh, bunu düşünemedim. Önemli mi?

– Boş ver. Analiz sonuçlarını alır almaz beni ara.

Kasdan saatine baktı: 11:00'di. Üzerinden metro hattının geçtiği Quai d'Austerlitz'in sonuna ulaşıyordu. Solda, Sen Nehri'nin diğer tarafında, Bercy Spor Sarayı'nın düz çatılı devasa piramidi yükseliyordu. Kasdan o yöne döndü. Artık, Trousseau'ya, KBB uzmanını

görmeye gitmenin zamanı gelmişti. Muhtemelen Wilhelm Goetz'ün kulak analizleri eline ulaşmıştı.

Armand-Trousseau Hastanesi, tuğladan inşa edilmiş sıra sıra binalara sahip küçük bir köye benziyordu. Karşınıza çıkan her yeni avlu, gri, pembe, krem rengi cepheler, sanki duvarlarının arasında insanı biraz daha sıkıştırmak istermişçesine birbirlerine yaklaşıyordu. Bu labirentin içinde arabayla dolanan birinin kafesteki fareden farkı yoktu.

Kasdan hastanelerden nefret ediyordu. Yaşamı süresince, düzenli aralıklarla bu iç karartıcı yerlerde yaşamak zorunda kalmıştı. Paris'te Sainte-Anne ve Maison-Blanche. Neuilly-sur-Marne'da Ville-Evrard, Villejuif'te Paul-Guiraud... Bu hastaneler onun savaş görmeden sürdürdüğü asker hayatının sığınağı olmuştu. Ya da muharebe alanı daha çok beyninin içi olan kişisel savaşının. Sayıklama ve gerçek, ateşkes ilanına kadar burada çatışmayı sürdürüyordu. Ama bu ateşkes hep geçiciydi. Kasdan ürkmüş, korkmuş ve kırılğan bir halde hastaneden ayrılırken yalnızca, er ya da geç bir gün, yeni bir krizin onu buraya yeniden getireceğinden emin olurdu.

Bununla birlikte, en kötü hastane anısı kendi deliliğine değil, karısı Nariné'ye dairdi. Kasdan, onunla, 32 yaşındayken bir Ermeni düğününde tanışmıştı, o sıralarda BRI'nin (Arama ve Müdahale Birimi) kahramanlarından biriydi. Gölgesi veya beylik silahı gibi hayatının bir parçası, sıradan bir varlığa dönüşene kadar, onu önce tutkuyla sevmiş, sonra sadece saygı duymuş, ardından da nefret etmişti. Yirmi beş yıllık bu birliktelik ancak bu şekilde özetlenebilirdi. Hatta tanımlanabilirdi. Ama kesinlikle Nariné hayatta onu en iyi tanıyan insandı. Ve elbette bu karşılıklıydı. Bütün yaş dönemlerini birlikte geçirmiş, bütün duyguları tatmış, zor koşullara katlanmışlardı. Ama bugün, geçmişi düşündüğünde, gözlerinin önüne hep aynı sahne, o tek sahne geliyordu. Ölümünden birkaç saat önce, Necker Hastanesi'ndeki odasında, o son ziyaret, o son görüşme.

Oradaki kadının, hayatını, kaderini paylaştığı kadınla en ufak bir ilgisi yoktu. Makyajsız, saçsızdı, yeşil hastane entarisi içinde son derece zayıftı, Budist rahiplere benziyordu. Konuşması morfin yüzünden kesik kesik ve anlaşılmazdı, ağızından dökülen anlamsız sözcükler Kasdan'a büyük bir acı veriyordu.

Yine de Kasdan ona gülümsemişti; sonra kafasını çevirip, karısını çevreleyen cihazlara bakmıştı. Monitörün ekranında sürekli hareket halinde olan yeşilimsi çizgiler. Neonların beyaz ışığını yansıtan yarısaydam parlaklıktaki serumun ağır ağır akışı. Bu cihazlar, bu damla damla akan serum, Kasdan'a bir uyuşturucu müptelasının törensel faaliyetini –eroin enjekte etmek veya pipoyla afyon çekmek gibi– hatırlatmıştı. Tüm bu cihazlarda ve belli bir düzen içinde gerçekleşen hareketlerde kılı kırk yaran ve öldürücü bir yan vardı. Her şey başladığı gibi sonlanıyordu. Tabii baştan sona uyuşturucunun etkisi altında. Zaten Kasdan,

müstakbel karısının ismini, "Nariné", öğrendiğinde hemen "nargile" kelimesiyle bağlantı kurmuştu.

Nariné hâlâ konuşuyordu. Ve saçma sapan sözleri Kasdan'ı ondan biraz daha uzaklaştırıyordu. Konuşan, ölümünün üzerinden hayli zaman geçmiş bir hortlaktı sanki. Kasdan'ın aklına çok eski zamanlara ait bir anısı gelmişti. Kamerun, 1962. Bir gece köylüler bir şenlik düzenlemişti. Davullar, hurma şarabı, kırmızı toprağın üzerinde tepinen çıplak ayaklar. Özellikle de, dansçı bir kadını hatırlıyordu. Kafasını yıldızlı gökyüzüne kaldırmış, kollarını duygusuzca iki yana açmış, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle dönüp duruyordu. Bir uyurgezere benziyordu. Özellikle bakışları büyüleyiciydi. Uzaklara dikili gözleri ona mağrur, ulaşılmaz bir hava veriyordu. Kasdan birkaç dakika boyunca ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Dansçı kadın kördü. Ve baktığı yer, ritmin sağır yüreğiydi. Gecenin derinliğiydi.

Nariné, Kasdan'ın aklına bu dansçı kadını getirmişti. Onun da sözleri karanlığın içinde uçuşuyordu. Gözleri başka yerlere bakıyordu. Kelimelerle ifade edilmesi zor öteki dünyaya. O gece Kasdan arabasını almamıştı. Duroc Mahallesi'nde aylak aylak dolaşmış, yolda başka körlerle de karşılaşmıştı, Görmeyenler Enstitüsü Necker'den birkaç adım uzaktaydı. Bir an zombiler dünyasındaki tek canlı olduğunu sanmıştı.

Sonunda eve döndüğünde telefonunda bir mesaj onu bekliyordu: Nariné ölmüştü. O aylak aylak sokaklarda dolaşırken ölümünden biraz önce yanından ayrıldığı garip yarattığı bu şekilde hatırlamasının sebebi buydu. Bu hortlak diğer bütün anıları örtüyordu.

Kasdan, hastane kampüsünde, arabasının direksiyonunda kımıldamadan duruyordu. Gözlerini kapattı. Anıları kafasından silip atmak ister gibi şakaklarını ellerinin arasında sıkı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında yeniden bugüne dönmüştü. Trousseau. KBB uzmanı soruşturma.

Avlunun dip tarafındaki André Lemariéy Pavyonu'nu gördü. Kaydırmaları daha koyu olan açık renkli tuğlalardan inşa edilmiş bir binaydı. KBB bölümüne ait 6 numaralı kapının üzerinde çeşitli uzmanlık alanları belirtilmişti.

Hole girer girmez tarz kendini belli ediyordu. Duvarlara yapıştırılmış, gergedan, aslan ve zürefa resimleri. Bir sürü oyuncak... Kasdan, Mendez'in sözlerini hatırladı: "Noel'i hiç yaşamayacak olan sağır-dilsiz çocuklarla dolu bir çocuk hastanesi." Tavana krepon süsler, balonlar, toplar asılmıştı. Bir köşede küçük ampulleri yanalı çok olmuş bir çam ağacı yanıp sönüyordu.

Salonun tam ortasında, çingiraklı yeşil kukulelarıyla hemşireler geçeden ve ahşaptan bir tiyatro sahnesi kuruyordu.

Mekânın sıcaklığı ve ilaç kokuları içine işleyerek onlara doğru ilerledi. Huzursuzluğu

gitgide artıyordu. Goetz'ün cesedi ile dünyadan kopuk çocukların bu kasvetli dünyası arasında nedensiz bir bağlantı kuruyordu.

– Dr. France Audusson'u arıyorum.

Minyatür tiyatronun kırmızı perdesi açıldı. Geniş omuzlu bir kadın belirdi:

– Benim. Ne istiyordunuz?

France Audusson 50 yaşlarında olmalıydı. Yuvarlak hatlı, iriyarıydı, gri saçlarını simetrik iki kemer gibi yanlarda toplamıştı. Eskinin Mamie Nova reklamlarını andırıyordu. Kadın ayağa kalktı ve Kasdan'ın sol tarafında beliriverdi. Üzerinde tuhaf bir kıyafet vardı. Yemyeşil brötelli bir tulum. Kelebek biçiminde iri bukleleri olan siyah ayakkabılar. Çingiraklı bir kukuleta.

Kasdan hâlâ yanından ayırmadığı üç renkli kimlik kartını çıkardı. Melankolik tüm polisler gibi, emekliliğinden altı ay önce kimlik kartını kaybettiğini bildirmişti. Böylece emekli olurken iade ettiği yeni bir kimlik edinmişti. Eskisine gelince, onu bir fetiş gibi titizlikle korumuştur.

– Wilhelm Goetz cinayetini soruşturan ekiptenim, dedi sonunda.

France Audusson çingirak sesleri arasında kukuletasını çıkardı.

– Mondor'un sonuçlarını bu sabah aldım. Benimle geliniz.

Kasdan, tuhaf giysili hemşirelerin meraklı bakışları altında kadını izledi. Ahşap kabinler boyunca ilerlediler, bunlar dekor değil, gerçek birer muayene odasıydı. KBB uzmanı, üzerinde Ren geyiği profili bulunan, sondan bir önceki kapıyı açtı.

– Noel gösterisi için hazırlanıyoruz. Çocuklar için.

Odanın içi çok küçüktü. Sağdaki duvara bitleştirilmiş bir çalışma masası, arkasında da bir koltuk vardı; bir başka koltuk da masaya yanlamasına yerleştirilmişti. Her taraf dosyalarla, kulakzarı kesitini gösteren şemalarla, duvarlara iğneyle tutturulmuş, scanner görüntüleriyle doluydu. Yüz on kiloluk cüssesiyle Kasdan kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

– Buyurun oturun, dedi kadın, koltuğun üzerindeki dosya yığınınu kaldırarak.

Kasdan dikkatle söyleneni yaparken kadın tulumunun brötellerini açtı ve üstündeki eğreti kıyafeti bir çırpıda çıkardı. Üzerinde iri gövdesini kalıp gibi saran siyah bir blucin ile ince siyah bir kazak vardı. Göğüsleri oldukça iriydi ve koyu renk kazağının geniş ilmiklerinin arasından beyaz sutyeni küçük karlı tepeler gibi görünüyordu. Kasdan bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti. Bu heyecan hoşuna gitmişti.

– Sonuçlarla ilgili bazı sorunlar var, dedi kadın, duvara dayalı zarfı alarak. Yerine

oturdu ve zarfı açtı. Laboratuvar hiçbir şey bulamamış.

– Yani en ufak bir şey bile yok mu diyorsunuz?

– Hiçbir şey. Mondor'dakiler, kaya kemiğini elektronik mikroskopta incelediler. Kimyasal testler uyguladılar. Hiçbir şey yok. Ne bir parça ne de metal talaşı, hiçbir şey.

– Bunun anlamı ne?

– Kullanılan şiş, özel bir alaşımdan yapılmış olabilir, kemikle temas ettiğinde çizilip geriye talaş bırakmayacak kadar yoğun bir alaşım. Çünkü kulağın içine giren şiş kemikçiklerin arasından geçerek kokleaya kadar gömülmüş. Bu durumda bir sürtünme olması kaçınılmaz. Ancak cinayet aleti herhangi bir iz bırakmamış.

– Şu şiş, nasıl bir şey olabilir?

– Çok uzun. İşitme organının içinde çok güçlü bir ses dalgası gibi ilerlemiş. İçinde Corti organının bulunduğu kokleanın kirpikli hücrelerini parçalamış. Size, elektronik mikroskopla alınmış görüntüleri göstereyim.

Kadın, siyah beyaz fotoğrafları masanın üzerine yaydı. Görüntüler, düzensiz yosunlarıyla bir deniz altı ovasını andırıyordu. Bu klişeler bir kâbusun içinden fırlamış gibiydi. Çünkü öncelikle bir karınca yuvası gibi kaynayan, kapkaranlık mikroskobik bir yaşamı gözler önüne seriyordu. Çünkü kirpikli hücrelerin karmaşası deniz yüzeyindeki deprem dalgalanmalarını andırıyordu.

– Şu görmüş olduğunuz dıştaki kirpikli hücreler, diye devam etti uzman. Ses titreşimlerini alan ve büyüten duyarlı organlardır. Sizin de görebileceğiniz gibi, kirpikler cinayet aleti tarafından parçalanmış. Kurban bu saldırıdan yaralı olarak kurtulmuş olsaydı bile, ömrünün sonuna kadar sağır kalacaktı.

Kasdan kafasını kaldırdı. Gözleri yeniden kadının memelerine takıldı, ama bu kez onda herhangi bir şey uyandırmadı.

– Dr. Mendez bana bir örgü şişi olabileceğini söyledi. Siz ne düşünüyorsunuz?

– Sanmıyorum. Bu şişin ucu çok daha ince.

Kadın ayağa kalktı ve duvara asılı bir şemayı gösterdi; bir tür alacalı salyangoza benziyordu. İşaretparmağını dar bölümünün üzerine koydu:

– Bu kulak şeması üzerinde, tam burada çok ince bir koridor oluşturan kemikçikleri görebilirsiniz. İşte şiş, bu küçük aralıktan geçmiş. Bu da çok ince ve uzun bir şiş gerektirir. Ayrıca şişin bir sapı olduğunu düşünüyorum, hepsi aynı alaşımdan, çok sağlam, kırılmaması için.

France Audusson yeniden yerine oturdu. Kasdan'ın aklına bir fikir geldi. Son derece tuhaf bir fikir:

– Bu şiş buzdan yapılmış olabilir mi? Donmuş sudan geriye hiç iz kalmaz...

– Hayır. Bu incelikteki buzdan bir şiş kemiğe çarpınca kırılır. Size birkaç mikronluk bir silahtan söz ediyorum. Farklı... bilinmeyen bir alaşımdan üretilmiş. Bir tür bilimkurgu zimbirtısı gibi.

Söylediği şeyin saçmalığının farkına varınca gülümsedi:

– Özür dilerim, çok fazla televizyon dizisi izliyorum. Yani söylemek istediğim bütün sırrın burada olduğu. Cinayet silahında.

Kasdan gözlerini yeniden siyah beyaz fotoğraflara çevirdi. Bunlar kurbanın acısının somutlaşmış, taşlaşmış görüntüleri idi. Yeniden başa dönmüştü: ölüm sebebi, acı ve belki de ta Şili'ye ve işkencecilerine kadar uzanan neden arasında bir ilişki vardı.

– Cinayet mahalline çok çabuk ulaşabilmek gibi bir şansım oldu, diye açıkladı Kasdan. Kurbanın çığı hâlâ orgun borularının arasında yankılanıyordu. Wilhelm Goetz müthiş bir çığlık atmış olmalı. Ricardo Mendez, Goetz'ün ölüm sebebinin acı olduğunu düşünüyor. Bu size göre mümkün mü?

– Kesinlikle. Burada, kulakzarının acı eşiği üzerine birçok araştırma yaptık. Son derece hassas bir bölge. Yıl boyunca, deniz altı dalışları veya uçak yolculukları sırasında aniden meydana gelen basınç değişimlerine bağlı olarak oluşan barotravmaları tedavi ediyoruz. Bütün vakalarda, acı son derece şiddetli. Bu ölüm vakasında da, şiş çok daha ileri gitmiş. Acı, vücut metabolizmasını tümüyle altüst etmiş ve kalbin aniden durmasına yol açmış.

Kasdan, etrafındaki şeyleri yere düşürmemeye dikkat ederek ayağa kalktı, sonra ciddi bir sesle:

– Teşekkürler, Doktor. Resimleri ve analiz sonuçlarını alabilir miyim? Dedi.

Uzman bir an kalakaldı. Gözlerinde kuşku vardı.

– Her zamanki prosedürü izlemeyi tercih ederim. Her şeyi Adli Tıp Enstitüsü'ne yollayacağım. Bir kopyasını da masanızda bulacaksınız.

– Elbette, dedi Kasdan hafifçe eğilerek. Sadece işleri biraz hızlandırmak istemiştim. Zaten bana yeterince zaman kazandırdınız.

France Audusson bir kartvizit aldı, arkasına bir telefon numarası yazdı:

– Cep numaram. Size verebileceğim tek şey bu.

Kasdan kukuletayı aldı ve salladı, küçük çingirakların sesi duyuldu:

– Teşekkürler. Ve mutlu Noeller!

Trousseau'dan sonra Kasdan, Goetz'ün orgcu ve koro şefi olarak çalıştığı üç kiliseye uğradı. On Dördüncü Bölge'deki Notre-Dame-du-Rasaire'de, bilgi alabilecek kimseyi bulamadı. Başrahip hastaydı, ayin rahibi ise kilise dışındaydı. Fléchier Sokağı'ndaki Notre-Dame-de-Lorette'de ise Peder Michel'le konuştu, ancak rahip standart bir Goetz portresi çizdi. Sessiz, kendi halinde, kibar ve sorunsuz. Kasdan daha sonra, Saint-Thomas-d'Aquin Kilisesi'ne uğradı, ama orada da umduğunu bulamadı. Din görevlisi iki günlük bir yolculuğa çıkmıştı.

Saat 15:30'da Kasdan evine döndü. Doğruca mutfağa gitti ve kendine bir sandviç hazırladı. Kenarları alınmış tost ekmeği. Jambon. Guda peyniri kornişon. Sandviçinin yanında ılık kahvesini içerken, Goetz'ün piyano dersi verdiği ailelere telefon etmek içinden gelmedi. Şili'nin yakın dönem tarihine gömülmeyi de istemiyordu. Şu tuhaf görünümlü genç polis ise onda merak uyandırıyor. Rekabeti kızıştırmalıydı.

Birkaç lokmada sandviçini bitirdi, kendine yeni bir kahve doldurdu ve gidip çalışma masasına oturdu. Ardından, hiç tereddüt etmeden, Cinayet Masası'ndan tanıdığı, şu anda Çocukları Koruma Birimi'nin başında bulunan eski dostu Jean-Louis Greschi'nin numarasını çevirdi.

- Nasılsın? diye neşeyle bağırdı komiser. Hâlâ diş kırıyor musun?
 - Özellikle kendiminkileri. Kenarları alınmış tost ekmeği yerken.
 - Hangi kötü rüzgâr attı seni?
 - Cédric Volokine. Tanıyor musun?
 - En iyi adamlarımdan biri. Neden?
 - Bu herif benim kilisemi ilgilendiren bir cinayeti soruşturuyor sanki. Bir Ermeni katedrali.
 - İmkânsız. O açığa alındı. Süresiz.
 - Hangi nedenle?
- Greschi bir an tereddüt etti. Sonra sesini alçalttı:
- Volokine'in bir sorunu var.

– Ne sorunu?

– Uyuşturucu. Eroin bağımlılığı. Ofisin tuvaletinde şırıngayla yakalandı. Kendinde değildi. Derhal detoks kürüne yollandı.

– İşten atılmadı mı?

– Hayır. Olayı örtbas ettim. Yaşlandıkça duygusal oluyorum galiba.

– Gittiği merkez, tam olarak nerede?

– Oise’da. “Gençlik & Sağlık”. Ama herkes orayı “Cold Turkey” olarak bilir.

– Bunun anlamı ne?

– Bir Anglosakson deyimi, aniden memeden kesme anlamına gelir; yani tedavide ne ilaç ne de kimyasal madde kullanıyorlar. Tedavide konuşma ve telkin ön planda gibi. Tabii spor da var. Yani bir tür gizemciliğe ve çevrebilimsel temellere dayanıyor. Karşıpsikiyatrinin mirasçıları anlayacağın.

Kasdan, Greschi’nin biraz önce telaffuz ettiği deyimi kafasında evirip çevirdi. Aklına minareleri, camileri ve nargileleriyle yağmurlu bir İstanbul geldi. Sonra yanlış yolda olduğunu hatırladı. “Turkey” bir ülkeyi değil bir kümes hayvanını belirtiyordu. “Cold Turkey” sonuç itibarıyla “soğuk hindi” demekti. Bu yoksunluk semptomlarına yapılan bir imadan başka bir şey değildi.

– Sana göre, dedi, benim olayıma gizlice de olsa bulaşma ihtimali yok mu?

– Üç günden beri orada. Bana soracak olursan şu anda, odasında dişlerinin takırdamasını bastırmaya çalışıyordur.

– Kaç yaşında?

– Sanırım 27-28.

– Eğitimi?

– Hukuk ve felsefe mastırı, Cannes-Écluse’de. Sadece kafalı biri değil. Aynı zamanda da iyi bir atıcı. Hangisi olduğunu bilmiyorum, ama ateşli silahlarda ülke şampiyonluğu da var.

– Ya polis teşkilatı?

– Önce iki yıl Narkotik’te çalışmış. Sanırım uyuşturucuya da orada alışmış.

– Ve sonra onu birimine aldın?

– Alnında canki yazmıyordu. Ve gelecek vaat eden biriydi. Onun gibi bir herifi reddetmek enayilik olurdu. Narkotik'te yüzde 98 gibi yüksek bir başarı oranına sahipti. Bu oğlan rekorlar kitabında yer alabilecek kadar iyiydi.

– Başka?

– Müzisyen. Sanırım piyano çalıyor.

Kasdan parçaları birleştiriyor ve öğrendikleriyle ilgisi biraz daha artıyordu. Bu aynasız gerçekten orijinal bir herifti.

– Evli mi?

– Hayır. Ama gerçek bir çapkın. Bütün kızlar onun için deli olur. Kadınlar bu tür heriflerden hoşlanır, bilirsin. Sevimli. Uçarı. Elde edilemez. Karıları mıknatıs gibi çeken biri.

Kasdan doğru tahmin etmişti. Volokine, İçişleri'ndeki kızlardan birini tavlamaştı ve böylece oraya gelen tüm bilgilerden haberdar oluyordu.

– Çocukları Koruma Birimi'ne alınmak için başvurmuş. Neden, biliyor musun?

– Bir tür atlama taşı. Kişisel bir nedeni vardı, bundan eminim. Volokine yetimdi. Çocukluğu yetimhanelerde, yurtlarda, dini kurumlarda geçmiş. Kötü ve zor koşullar altında geçirilen bir çocukluk düşün, yapacak pek fazla bir şeyin yoktur. Oğlanlarla görülecek bir hesabın vardır, er veya geç.

– Bu bana basit bir yaklaşım gibi geldi.

– Basit mi, bunun doğru olma şansı son derece yüksek, Kasdan, bunu sen de benim kadar biliyorsun.

Kasdan cevap vermedi. Poulaga'daki evde geçirdiği kırk yıl, ona insan türünün hayal gücü olmadığını öğretmişti. Her sabah, bir aynasızın hayatında, bildik şeylerin tekrarlanacağı bir günün başlangıcıydı sadece.

– Her ne olursa olsun, diye devam etti Greschi, çoğunlukla sınırda dolaşan biriydi. Son olarak bir oğlancığı öldüresiye patakladı. Biz burada şüphelileri dövmek için bulunmuyoruz. Ancak yine de bizim birimde hep böyle bir istek duyulur.

Kasdan bu kaçık herifi kafasında canlandırabiliyordu. Donanımlı. Zeki. Tehlikeli. Saint-Jean-Baptiste'teki cinayete neden ilgileniyordu? Oradaki çocuklarla kendini özdeşleştirdiği için mi?

Greschi devam ediyordu:

– Ancak bir özelliği vardı ki her şeyi telafi ediyordu. Çocuklarla kurduğu diyalog. Bizim

birimde en büyük sorun çocuklardır. Genellikle her vakada en önemli tanık onlardır. Korkmuş, ürkmüş, çocuklar. Şaşkın haldedirler. Ağızlarından bir kelime almak bile imkânsızdır. Volokine dışında.

Kasdan korodaki çocuklar karşısında uğradığı başarısızlığı düşündü:

– Nasıl beceriyor?

– Bir sır. Onları nasıl fethedeceğini biliyor. Onlara güven veriyor. Onların sessiz kalmalarına anlayış gösteriyor. Ayrıca onların çizimlerini, jestlerini, davranışlarını deşifre etmeyi biliyor. Gerçek bir psikolog, sana yemin edebilirim. Ve son derece zorlu. Gece gündüz çalışıyor. Ayrıca muzip bir karaktere sahip, gece temizliğe gelen kadınları bürodaki meslektaşlarından daha iyi tanıyor.

Kasdan, potansiyel bir müttefik bulduğunu düşündü. Onun gibi uçurumun kenarında dolaşan biri, ancak 35 yaş daha genç ve daha becerikli biri.

– Bu merkezin tam adresi sende var mı?

Greschi, kuşkularını sürekli dile getirerek, Paris'in elli kilometre uzağındaki merkezin adresini verdi. Şu saatte Volokine, muhtemelen hasta bir köpek gibi uykudaydı. Kasdan komisere saygılarını sundu.

Daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Yaklaşık bir saat boyunca bu konu üzerinde düşündü ve Cannes-Écluse'le başlamaya karar verdi. İdari memurla görüşmek istediğini belirtti. Sicil numarasıyla, herhangi biri herhangi bir konuda kolaylıkla bilgi alabilirdi.

– Hatırlıyorum, dedi memur. Eylül 1999'dan haziran 2001'e kadar buradaydı. Bir dakika ayrılmayın dosyasını bulayım. Bir dakika geçti sonra adam ahizeyi yeniden eline aldı. Bu nitelikte birine rastlamak çok zor. Döneminin açık ara birincisi. Olağanüstü notlar. Hem de her alanda. Ve söylememe izin verirsiniz, son derece taşaklı biri. Staj sonuçları da bunu gösteriyor. Cesur. İnatçı. Yetenekli.

– Haziran 2001'de okuldan mezun olduğunda kaç yaşındaydı?

Aynasız yüzünü buruşturdu:

– Doğum tarihini biliyor musunuz?

– Maalesef.

– 23 yaşında olmalı. Eylül 1978 doğumlu.

– Doğum yeri?

– Paris, Dokuzuncu Bölge.

- Benim notlarıma göre, okuldan sonra Narkotik'e katılmış.
- Öyle arzulamış. Notlarına bakılırsa çok daha iyi bir bölümü seçebilirmiş.
- Kesinlikle. Neden daha iddialı bir mevkiyi tercih etmemiş? Mesela İçişleri Bakanlığı'nı?
- Ofiste çalışmak onun tarzı değildi. Bu kesin. Sokaklarda görev yapmak istiyordu.

Kasdan memura teşekkür etti ve telefonu kapadı. Greschi, Volokine'in yetim olduğunu belirtmişti. Sağlık ve Sosyal Güvenlik Müdürlüğü'nün telefonunu çevirdi. Volokine, X bir isimle doğmamıştı. Doğuştan yetim değildi. Terk edilmiş çocuklar genellikle Jean-Pierre Alain, Sylvie André gibi adlar taşırdı. Öte yandan, doğum yeri olarak da hep SSGM merkezinin bulunduğu On Dördüncü Bölge gösterilirdi. Doğuştan şanssız bu çocuklar için kendiliğinden bir tür uzlaşmaydı bu.

Kasdan, tahmin ettiği gibi ağızından kerpetenle laf alınan bir memura çatmıştı. Adam sıkılı dişlerinin arasından zorlukla birkaç sözcük sarf etti. Yine de Kasdan bir adres almayı başardı. Cédric Volokine ilk kez 1983 yılında Épinay-sur-Seine'deki bir çocuk yurduna bırakılmıştı. Yani 5 yaşındayken.

Birçok kişiyle konuştuktan sonra Kasdan çocuğu hatırlayan yaşlı bir kadına ulaşmayı başardı. Kasdan Adli Polis'in gazetesinde yayımlanabilecek bir hikâyeyle karşılaştı ve bir durum değerlendirmesi yaptı: Cédric Volokine haklı bir üne sahipti.

– Emindim! diye kendine bir pay çıkarırcasına konuştu yaşlı kadın. Cédric'in başarılı olacağından hiç şüphem yoktu...

– Nasıl bir çocuktu?

– Son derece yetenekliydi! Hiç ders almadan, tek başına piyano çalmayı öğrendiğini biliyor muydunuz? Ayinlerde koroda ilahi söylüyordu. Melek gibi bir sesi vardı. Eğer büyükbabası olmasaydı Tahta Haç Korosu'na bile girebilirdi. Pis ihtiyar.

– Daha başka?

– Gerçekten tüm bu bilgilere ihtiyacınız var mı?

– Siz aklınıza gelen her şeyi anlatın. Neyin önemli olduğuna, neyin önemli olmadığına ben karar veririm.

– Cédric 5 yaşındayken bize geldi. Babası, onun doğumundan hemen sonra ölmüştü. Bir alkolikti. Elinden hiçbir iş gelmeyen bir sefil.

– Ya annesi?

– O da içiyordu. Üstelik zihinsel bir problemi de vardı. Cédric'in doğumuyla birlikte durumu daha da kötüye gitmeye başladı. Çocuğu ondan aldıklarında artık ne okuma ne de yazma biliyordu.

– Çocuğu neden büyükbabası almadı?

– Çünkü oğlundan daha iyi durumda değildi. Bir Rus. Rezil bir adam.

– Onu görmeye geliyor muydu?

– Ara sıra. Kötü bir adamdı. Hırçın. Kindar. Cédric'in onunla birlikte yaşamaması beni hep mutlu etmiştir. Ama birkaç yıl sonra onu başka bir merkeze yerleştirdi. Dini bir merkez, sanırım. Çocuğun vesayetini almıştı. Sesini alçalttı. Size fikrimi söyleyebilir miyim?

– Elbette.

– Sanırım bunu para için yapmıştı. Sosyal yardım almayı umuyordu. Ancak kansere yakalandı. Öldü ve Cédric başka bir yere nakledildi. Nereye bilmiyorum.

– Daha sonra ondan haber aldınız mı?

– Yaklaşık on yıl boyunca, hayır. Sonra bir gün beni görmeye geldi. Bakaloryasını almıştı. 17 yaşındaydı! Bir tanrı kadar güzeldi. O günden sonra da her yıl birkaç defa uğramaya başladı. Veya telefon açıyordu. Ondan hâlâ haber alıyorum, biliyorsunuz...

Kasdan not alıyordu. Volokine reşit oluncaya kadar yurt yurt dolaşmıştı herhalde. Ama eğitim giderlerini nasıl karşılamıştı? Yetimlere küçük bir ödenek ayıran şehir yardım fonundan mı yararlanmıştı?

Kasdan yaşlı kadına teşekkür etti ve hemen kafadan bir hesap yaptı. Eğer Volokine 18 yaşından önce bakaloryasını aldıysa, bu 96 haziranında gerçekleşmişti muhtemelen. Sonra hukuk okumak için Sorbonne'a, Assas'taki veya Nanterre'deki fakülteye kaydolmuştu. Hocalarıyla temasa mı geçmeliydi? Hayır. Onun sportif başarılarına odaklanmayı tercih ederdi. Belki internette bir şeyler bulabilirdi. Uzun uzadıya aramasına gerek kalmadı. "Kickboks" (rasgele seçtiği bir spor dalıydı), "şampiyon", ve "Fransa" gibi birkaç anahtar kelimeyi girince karşısına son derece teferruatlı bir site çıktı: "AYAK-YUMRUK BOKSU." Sitede Kickboksun yanı sıra Full-contact, Fransız boks ve Tayland boksundan da söz ediliyordu. Linklerden birinde ise, söz konusu spor dallarında son 20-30 yılın şampiyonlarının listeleri vardı: "80'li yıllar", "90'lı yıllar", "geleceğin şampiyonları"...

"90'lı yıllar" kategorisinde, Kasdan kolayca Volokine'in, kötü bir fotoğrafının yanı sıra ödüllere ulaştı:

CÉDRIC VOLOKINE

1995 ve 1996'da Tayland boksunda iki kez Fransa gençler şampiyonu. 17 Eylül 1978, Paris doğumlu. Boy: 1,78 m. Ağırlık: 70-72 kg. Başarıları: 34 dövüş, 30 galibiyet (23'ü nakavtla), 2 beraberlik, 2 mağlubiyet.

Makalede sporcunun hep aynı kulüpte, Levallois-Perret'deki "Tayland Boks Kulübü"nde faaliyet gösterdiği yazılıydı. Kasdan hemen telefona sarıldı.

– Alo!

Karşısındaki ses nefes nefeseydi. Kasdan antrenman sırasında aramıştı muhtemelen. Kendini tanıttı ve yöneticiyle görüşmek istediğini belirtti.

– Buyurun, benim. Ben kulübün antrenörüyüm.

– Sizi Cédric Volokine'le ilgili olarak arıyorum.

– Başlı dertte mi?

– Hayır. Sadece dosyaları güncelliyoruz.

– İçişleri müfettişi misiniz?

Adam inatçı birine benziyordu. Kasdan en içten ses tonuyla konuştu:

– Hayır. Bu tamamen idari bir araştırma. En iyi elemanlarımızın geçmişlerini, üniversite ve spor kariyerlerini kapsamlı olarak araştırıyoruz. Gelecekleri konusunda en iyi kararı verebilmek için, anlıyor musunuz?

Kısa bir sessizlik oldu. Antrenör pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, gerçeği söylemek gerekirse Kasdan'ın ileri sürdüğü sebepler de inandırıcılıktan uzaktı.

– Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Elimizdeki bilgilere göre, Cédric, 1996'da, iki kez Fransa gençler şampiyonu olduktan sonra dövüşmeyi bırakmış.

– Bu doğru.

– Neden devam etmedi? Büyükler kategorisinde hiç maç yapmadı mı?

Yeniden bir sessizlik oldu. Ama bu kez daha uzundu. Adamın iyice canı sıkılmıştı muhtemelen.

– Özür dilerim. Meslek sırrı.

– Hadi ama. Siz ne doktor ne de avukatsınız. Sizi dinliyorum.

– Hayır. Meslek sırrı olduğunu söyledim.

Kasdan boğazını temizledi. Artık kadife eldiveni çıkarıp eline copu almanın sırası gelmişti.

– Bakın. Bütün bunlar belki de biraz önce size söylediklerimden çok daha önemli şeylerle ilgili olabilir. Yani, ya şimdi telefonda benimle konuşursunuz ya da yarın sabah için size bir celp yollarım. 36 numaraya gelmeniz için.

– 36 numara, Cinayet Masası değil mi?

– Sadece o kadar değil.

– Siz hangi birimdensiniz?

– Soruları ben sorarım. Ve hâlâ cevabınızı bekliyorum.

– Benden ne öğrenmek istiyorsunuz bilmiyorum, diye mırıldandı antrenör.

– Hâlâ aynı şeyi. Neden Volokine başka şampiyonalara katılmadı?

– Bir sorun yaşadı, dedi. 1997’de. Bir doping kontrolü.

– Volokine doping mi yapmıştı?

– Hayır. Ama idrar örneği pek parlak değildi.

– Ne bulundu?

Önce tereddüt etti, sonra:

– Afyon kalıntısı. Eroin.

Kasdan koça teşekkür etti ve telefonu kapadı. Bu bilgi son derece önemliydi. Ve her şeyi yeniden tanımlama gereği doğuruyordu. Onu torbacılarla ve uyuşturucu müptelalarıyla teması sonucunda, 25 yaşındayken uyuşturucu batağına saplanmış, örnek bir genç olarak tanıtmışlardı.

Ama hikâye böyle değildi.

Hem de hiç.

Volokine Narkotik’e girmeden çok önce uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Kasdan’ın gözünde, yaşadığı travmalar nedeniyle içe kapalı bir çocuk tipi canlanıyordu. Çok genç yaşta bir sürü deneyim yaşamış bir çocuk. Yurtlarda veya pislik büyükbabasının yanında

yaşadıklarını unutmak için başvurduğu bir çareydi belki de bu.

Kasdan, Adli Polis'teki eski meslektaşlarından birine telefon etti ve ondan kayıtlara bir göz atmasını istedi. Adam biraz nazlandıktan sonra, Cédric Volokine'in ehliyet bilgileri ile eğitimi sırasında oturduğu evlerin adreslerini araştırmayı kabul etti.

1999'da, hukuk mastırı yaparken Volokine, Madeleine yakınlarındaki Tronchet Sokağı 28 numarada, üç odalı yüz metrekare büyüklüğünde bir evde oturmuştu. En iyimser tahminle yirmi bin frank kirası olmalıydı...

Torbacı.

Kasdan, Volokine'in arabasının markasını sordu. Bilgisayar birkaç saniye sonra cevapladı. 1998'de bir Mercedes 300 CE24 satın almıştı. Dönemin en pahalı ve en donanımlı arabasıydı. Son derece gösterişli bir model. Ve Volokine henüz 20 yaşındaydı.

TORBACI.

Son olarak ASSK'da (Adli Sicil Sabıka Kaydı) bir araştırma istedi. Her şey bu sistemde kayıtlı olurdu, hatta biri hakkında tutulmuş sıradan bir zabıt bile. Sabıka kaydı yoktu. Ancak bu pek fazla bir şey ifade etmiyordu. Volokine bazı ufak tefek sıkıntılar yaşamış ve bunlar o dönemde yapılan başkanlık seçimleri sırasında affa uğramış olabilirdi. Böyle dönemlerde her şey silinir ve hayat yeniden başlardı...

Kasdan telefonu kapattı ve bin avroluk soruyu sordu. Uyuşturucu müptelası bir torbacıyı, olgunluk döneminde polis okuluna kaydolmaya ve iki yıl boyunca o üniformayı sırtında taşımaya iten şey ne olabilirdi? Cevap hem çok açık hem de çok karmaşıktı. Volokine aptal biri değildi. Elbet günün birinde yakalanacağını, hapse atılacağını, yoksunluk krizi yaşayacağını biliyordu. Oysa kendine uyuşturucu tedarik etmeye devam edebilirdi, hem de maksimum güvenlik içinde. Tabii polis olarak. Volokine diğer tarafa geçmişti, sadece hiç riske girmeden ihtiyaçlarını gidermek için. Ve beş kuruş para ödemedi.

Tüm bunlar ne çok ahlaki ne de çok sevimli şeylerdi.

Ama Kasdan, bütün ayar noktalarını altüst edecek derecede hayatla oynayan bu çılgın köpeğin cazibesine kapıldığını hissediyordu. Tüm bunların altında başka bir gerçek gizliydi, içine doğuyordu. Uyuşturucu ve Narkotik'e geçişi Rus için sadece bir aşamaydı. Kasdan kokusunu alabiliyordu: Cédric Volokine polis olmayı tamamen başka bir nedenle istemişti.

İki yılın sonunda BPM'ye (Çocuk Koruma Bürosu) geçmişti. Aşırı öfke yüklüydü. Volokine'in gerçek savaşı, gerçek motivasyonu çocuklar içindi. Onları korumak için. Bu nedenle taşmadan önce bardağın iyice dolması gerekiyordu ve bu yüzden bir süre Narkotik'te çalışması lazımdı. İşte o zaman ciddi şeylerle ilgilenebilirdi. Leş yiyici oğlancılara karşı mücadelesine başlayabilirdi.

Notlarına göz atarken, bir an süper bir kahramanın hayat hikâyesini okuyormuş hissine kapıldı, sanki eskiden olduğu gibi Marvel'in veya Strange'in çizgi romanlarını okuyordu. Sayısız yetenekle –zeki, cesur, Tayland boks uzm anı, iyi atıcı– donatılmış, ama Iron-Man ve yufka yüreği, Süpermen ve kriptonit hassasiyeti gibi bir kusuru, Aşil topuğu olan bir süper polis...

Cédric Volokine için bu kusurun bir adı vardı: kokain. Asla üstesinden gelemediği bir sorun. Tıpkı zehirden arınmak için geçirdiği birkaç gün gibi.

Kasdan gülümsedi.

İş hayatı boyunca, bu tür çılgınca motivasyonları olan bir tek polis tanımişti.

Kendisi.

Soruşturmayı yürüten Komiser Éric Vernoux bir sorun teşkil etmiyordu.

Ama diğeri, şu Ermeni herif, belalı birine benziyordu.

Saint-Jean-Baptiste Katedrali'ni ziyaret ettikten sonra Volokine, Converse giyen altı çocuğun ailelerini aramış, kendini davet ettirmişti. Zaten çocuklar Başkomiser Lionel Kasdan tarafından daha önce sorgulanmıştı. Volo ısrarcı olmamıştı. Saygıdeğer Papaz Sarkis de ona Kasdan'dan söz etmişti; "kilisenin aktif bir üyesi" olan başkomiserlikten emekli Kasdan ceset bulunduğu sırada kilisedeydi...

Öğle vakti, Volokine Şili Büyükelçiliği'ne gitmiş, bu kez de diğer polisin, Vernoux'nun kendisinden önce Motte-Picquet Caddesi 2 numaraya uğradığını öğrenmişti. İnsanlar ikinci bir polisin neden aynı soruları sorduğunu anlamıyordu. Tek bir ceset için bu kadar polis fazlaydı.

Volo çabucak bir durum saptaması yapmıştı. Ceset üzerinden ilerlemek hataydı, yaşayanlara odaklanmalıydı. Rakiplerine. Vernoux hakkında bilgi toplamaya bir telefon yetmişti. 35 yaşındaydı. Üç yıldan beri Adli Polis Birimi'nde komiserdi. Amirleri tarafından takdir edilen bir polisti. Bu yüzden soruşturmayı sürdürebilmesi konusunda savcıyı ikna etmekte muhtemelen zorluk çekmemişti. Katili yakalayana dek işin peşini bırakmayacağı aşikârdı. Ancak bu çocuk onu rahatsız etmiyordu. Son derece basit bir nedenle; cinayetin siyasi bir yanı olduğuna inandığı için. Volo'ya göre ise bu cinayetin, kurbanın Şilili geçmişiyse bir ilgisi yoktu.

Asıl sorun, şu diğer herifti.

Emekli Ermeni polis hakkında da bilgi toplamıştı. Lionel Kasdan. 63 yaşındaydı. Uzun yıllar devlete hizmet etmişti. Volo adamın adını hayal meyal hatırlıyordu. Eski bir Terörle Mücadele Birimi elemanıydı. Bir süre Özel Harekât'ta görev yapmış, sonra meslek hayatını Cinayet Masası'nda sonlandırmış, birçok önemli vakada çalışmış, büyük başarılar kazanmıştı, bunlardan biri de Guy George olayıydı.

Silahlı çatışmalar konusunda ise Volo sadece abartılı hikâyeleri duyduğundan bu konuda pek net değildi. Ama Kasdan mekânı sokaklar olan inatçı ve zorlu bir polisti, insanlar ve suç konusunda şaşmaz hislere sahipti. Evet, bir saha adamı olduğu kesindi, ama nüfuzlu biri değildi, elde ettiği tüm bu başarılarla rağmen ancak başkomiser olarak mesleğini noktalamıştı.

Kasdan birçok kez tehlike atlatmıştı. Ayrıca onun döneminde Cinayet Masası'nda aydınlatılan vaka sayısında bir artış olduğunu da söylüyorlardı, elbette kendi başarılarıyla kıyaslanamazdı. Ayrıca onun önsezili, sebatkâr, kahraman ve yardımlaşma duygusu gelişmiş biri olduğunu da belirtiyorlardı. Tüm bu değerler ona göre çok aptalcaydı, Volo'nun gülüp geçtiği şeylerdi bunlar. Sokaklarda faşist, kendi mekânlarında aptalca iyi niyetli eski tip polislerin değerleri. Narkotik'te çalıştığı, şırınga ile kelepçeler arasında mekik dokuduğu, doz saplantısı yaşadığı ve torbacı ağını genişlettiği dönemde bu hikâyeler kulağına çalınırdı. Lionel Kasdan, Marseillaise'le ilerlerken, o Neil Young'ın şarkılarıyla yol alıyordu: "I've seen the needle and the damage done / A little part of it in every one / But every junkie's like a settin'sun."...[1]

Volo ayrıntılar istiyordu. Tarihler. Olaylar. Öğleden sonra, her polisin dosyasının bulunduğu Emniyet Müdürlüğü Arşivi'ne gitmişti. Tüm tarihler buradaydı, beyaz üzerine siyah harflerle. Ve olaylar efsaneyi yalanlamıyordu.

1944.

İran pasaportuyla Lille'de doğdu. 1959. Arras'da yatılı ve burslu okudu. Paris Üçüncü Bölge'de bir deri atölyesinde çalışan ailesinin direktmesine rağmen Fransız uyruğuna geçti. 1962. Askerlik hizmeti. Cezayir'deki gibi bir "düzeni sağlama harekâtı"nın devam ettiği Kamerun'a –Volo bunu bilmiyordu– gönderildi. 1964. Fransa'ya döndü. 1966'ya kadar karanlık bir dönem. Kasdan polis olmak için sınava girdi. "RY 456321" sicil numarasıyla polislik mesleğine adım attı. On Sekizinci Bölge'de devriye polisi olarak çalışmaya başladı.

Savaşa yatkınlığı yüzünden sokaklardaki devriye görevinden sıkıldığı kesindi. Ama tam bu esnada savaş sokaklarda patlak verdi. Mayıs 1968. Olaylar süresince, Kasdan üniformasını çıkardı ve büyük çatışmanın içinde yer alabilmek için kitlelerin arasına karıştı.

Hikâyenin bu noktasında, polis arşivindeki küçük masanın ardında oturan Volo, dosyadaki bazı boşlukları tamamlayabilmek amacıyla birkaç yere telefon etti. Bu bilgileri elde edebilecek kadar çok tanıdığı vardı.

İşte Kasdan, polis güçlerinin solcu öğrenciler karşısında zoraki görev yaptığı barikatlarda Robert Broussard'la karşılaştı. Broussard bir polisi görür görmez tanırdı. Hemen gözlerinde korku olmayan bu iriyarı adamı mimledi.

Üç yıl sonra, Broussard Organize Suçla Mücadele Birimi'ne girince eski askeri hatırladı. 1972'de, "Diş Döken" veya diğer lakabıyla "Duduk" (bir Ermeni halk çalgısı) Organize'ye girdi. Bu dönem Giscard'ın yıllarıydı. Eşkıyalık yılları. Mesrine. Zémour Kardeşler. François Besse. Silahlı saldırılar, adam kaçırmalar... Duduk, elinde Manurhin'i, her defasında olay yerindeydi.

Her yıl, polislerin dosyasına amirleri tarafından performans notu verilirdi; bir ila yedi arasında değişen bu not, o polisin terfisinde rol oynardı. Her Noel, Kasdan "yedi üstünden

yedi" alıyordu. Volokine'in içinde bu yaşlı Ermeni'ye karşı yavaş yavaş bir hayranlık uyanmaya başlamıştı, ama bir yandan da cumhuriyetin bu küçük askerine öfkeleniyordu da. "Duduk"tan on kat zeki olmasına rağmen notu hep "dört"tü.

Volokine, Kasdan'ın dosyasında Broussard'ın Anıları'ndan bir pasajın fotokopisini de buldu. Komiser, "Lionel Kasdan birimin en sert polislerinden biriydi. Bir kavga ve fikir adamı. Yumruklarını serserilere, pisliklere karşı kullanırdı. Fikirlerini ise kendine saklardı. Hep onun gerçek bir entelektüel olduğundan şüphe ettim, ama nutuklarıyla kimsenin kafasını ütülemedi. Sessiz, sakin, kararlı, yalnız biriydi, takım olmayı bilirdi ve son derece dürüsttü" diye yazmıştı.

Yedi yıl bu şekilde geçti, bu süre zarfında Kasdan her şeyi tattı.

Yaralandı.

1974'te, Bres'te, işten atılmış bir memur, çalıştığı şirketteki sekiz memuru rehin aldı. Organize Birim aynı akşam olaya müdahale etti. Kasdan şirketin kapısına kadar yaklaştı. Tam o esnada bir gazeteci bir projektör yaktı. İçerideki çılgın, Kasdan'ın camlı kapıdaki yansımasını gördü. Şaşkına döndü ve tetiğe bastı. Aynı anda elli dört saçma Ermeni'nin göğsüne ve boynuna isabet etti. Brest'teki üniversite hastanesinin cerrahları tarafından mucizevi bir şekilde hayata döndürüldü. Üç ay tedavi gördü. Primin yanı sıra İçişleri Bakanlığı'ndan bir kutlama mektubu aldı ve liyakat nişanıyla ödüllendirildi.

Hata.

1977'de, Marsilyalı bir gangster, Paris'te Sekizinci Bölge'de, Robert-Es-Lienne Çıkmazı'na kadar süren zorlu bir takipten sonra yakalandı. Birkaç saat sonra 36 numaranın sorgu odasında, Kasdan tarafından sorguya çekildikten sonra, ölü bulundu. Kasdan ise savunmasında, ellerini iki yana açarak "Ne oldu hiç anlamadım" dedi. Otopsi raporunda ise darbeye bağlı beyin sarsıntısı yazılıydı. Bu darbeyi takip esnasında mı yoksa sorgu sırasında mı almıştı? Cevabı bulmak imkânsızdı. Kasdan hakkında takipsizlik kararı verildi.

1979.

Üç yıl boyunca Duduk ortalarda gözükmedi. Volokine bu dönemle ilgili en ufak bir belge bulamadı. Ermeni 1982'de yeniden ortaya çıktı. Mitterrand'lı yıllar. Bizzat cumhurbaşkanının emriyle illegal dinlemeler yapıldığı için "telekulak yılları" olarak da adlandırıldı. Kasdan da elbette bu işin içindeydi. GIGN'nin kurucusu Christian Prouteau, kendi antiterör birimini yeni kurmuştu. Kasdan'a bu birime katılmasını önerdi; atış poligonunda tanışmışlardı. Ermeni bu birime girdi ve kısa bir süre sonra da koordinasyon bürosunun, yani iç istihbaratın başına geçti. Şüphesiz Kasdan, siyasi rakipleri, önemli şahsiyetleri, gazetecileri hedef alan illegal dinleme işlerinde görev aldı. Nitekim 1998'de, Christian Prouteau davasında tanıklık yaptı. Ama bundan da zarar görmeden kurtuldu.

1984, yeniden ortadan yok oldu.

1986'da, dönemin İçişleri bakanı Pierre Joxe tarafından, polisler için bir tür GIGN olan RAID (Araştırma-Destek-Müdahale-Caydırma) kuruldu. Bir kez daha, birimin başında Broussard vardı. Aklına yeniden Başkomiser Kasdan geldi. Ermeni 40 yaşına yaklaşmıştı. Bir karısı ve 5 yaşında bir oğlu vardı. Kovboyculuk oynama yaşı geçmişti. Artık seçkin nişancılar yetiştiriyordu. Kasdan yarı otomatik tabancalar konusunda uzmandı. Bu silahların polis teşkilatında yaygın olarak kullanılmasına öncülük etti.

Bu yılları RAID'deki çocukların eğitildiği Bièves'de geçirdi. 1991'de Kasdan yeniden sahaya döndü. Cinayet Masası'na girdi. O zamana kadar Duduk hiç soruşturmacı olarak görev yapmamıştı. Bir eylem adamı, bir istihbaratçı, bir eğiticiydi, hiç parmak izi almamış, ıvır zıvır evrak işiyle uğraşmamış, yasal prosedürle ilgilenmemiş, olay yeri inceleme analizlerine yüz vermemişti... 47 yaşında Kasdan önemli bir araştırmacı olup olayları didik didik inceleyen, parçaları birleştirebilen ve şüphelileri bütün yönleriyle inceleyen bir uzman...

Bu dönemle ilgili olarak Volokine, Kasdan'ın bir meslektaşıyla konuşabilmişti. Ermeni bir av köpeğinden farksızdı. Sürekli kulaklarını dik tutan bir adam. Her ayrıntıyı aklında tutan süper bir hafıza. Dudak okuyabilen, bir kez gördüğü yüzleri unutmayan bir adam ve özellikle de düşüncelere, nedenlere, yalanlara derinliğine sondaj yapan bir polis.

Volokine, onun bu dönemini hayalinde canlandırabiliyordu, Kasdan'ın kötülük ve şiddet konusunda büyük bir tecrübesi vardı ve katillerin izini sürerken bunlardan yararlanıyordu. Suçluyu tam olarak belirlemek için gerekli zamanı harcamaktan kaçınmayan bir sabır taşıydı sanki.

1995.

Kasdan, 51 yaşında emniyet amiri oldu ve yönetmeliğe uygun olarak 57 yaşında emekliye ayrıldı. Ve o tarihten sonra kimse Adli Polis'te onun adını duymadı. Onun da ayakları bir türlü 36 Numara'ya gitmedi. Genelde bütün hatıraları kötüydü.

Kasdan artık yeni bir sayfa açmıştı.

Saat 16:00'da Volokine arşivden ayrıldı, araştırmasından memnun kalmış bir polis gibi sırtarak diğer polisleri selamladı.

Öğrendiği bilgiler kafasının içinde vızıldayıp duruyordu. Kasdan, kırk yıl boyunca korkusuzca ve hiç ayırım yapmadan verilen her görevi iyi niyetle ve hakkıyla yerine getirmişti. Polisiye romanlarda rastlanılan polislerden değildi, hafta sonları keman çalıyor, filolojiye ilgi duyuyordu. Arabasının direksiyonuna geçtiğinde Volo'nun aklına bir fikir geldi. Bu profilin ardında, Volokine başka bir şeyler olduğunu hissediyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu, ama içgüdüleri ona farklı bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Doğruca bir internet kafeye gitti ve en dipteki masaya yerleşti. Amacı internet ağında Kasdan hakkında bilgi toplamaktı. Gazete kupürleri, bazı Ermeni kuruluşlarına üyelikler,

evlilik töreni... Özel bir şeyler dışında bir sürü önemsiz ayrıntı.

Birkaç tıklamanın ardından Volokine gözlerine inanamadı.

Hiç ummadığı bir kaynağa ulaşmıştı. Ermeni polisin kendi elinden çıkmış otobiyografisi! Hayır bu basılı bir kitap değildi, ne de yapı itibarıyla kronolojik bir metin, merkezi Alforville'deki UGA (Umumi Ermeni Birliği) tarafından yayımlanan Ararat dergisinde birkaç yıldan beri Kasdan'ın, favori temasını –çok sevdiği Ermenistan– işlemek için daima kişisel anekdotlardan yola çıkarak yazdığı aylık makalelerdi.

Bu kronik birçok farklı konudaydı. Ermenilerin pasaport sorunu. Venedik açıklarındaki bir adada yer alan San Lazzaro Manastırı. William Saroyan'ın romanları. Gerçek adı Achad Malakian olan Fransız yönetmen Henri Verneuil'ün meslek hayatı. Kasdan, üyelerinin tümü Ermeni asıllı "System of a down" adlı Amerikalı neometal bir müzik grubu hakkında bile yazı yazmıştı. Bu ayrıntı Volokine'i şaşırttı. Yıllardan beri Los Angeles'li bu grubu dinliyordu ve onun, bağırtılarla ve gitar cayırtılarıyla dolu "Chop-Suey" ya da "AF-Lack" gibi şarkıları dinlediğine bir türlü inanamıyordu.

Kasdan hakkında yazılanları okudukça şaşkınlığı artarak devam ediyordu. Ermeni rafine, ayrıntıcı ve kompleks biri olarak tanımlanıyordu. Broussard onun için tam bir "entelektüel" demişti. Her şeye rağmen kaba, dar görüşlü bir aynasız olmaktan çok uzaktı, bir şüpheli parmakları arasında öldüğünde "ne olduğunu bilmiyorum" diyecek kadar da soğukkanlı.

San Lazzaro Segli Armeni'de yayımlanan makalesi de çok etkileyiciydi. 1964'te Kamerun'dan döndükten sonra Kasdan, ağırlıklı olarak Ermeni keşişlerin yaşadığı bu adaya yerleşmişti. Orada Ermeni kültürüyle yoğrulmuş ve dilini geliştirmişti. Kasdan'ın yalnızlığını, sakinliğini anlatma biçimi, kullandığı kelimeler, geri çekilme, hayattan kopma anları yaşayan Volokine'in hatıralarının canlanmasına neden olmuştu. O da, şiddet ve uyuşturucunun etkisi altındaki yaşamının yarattığı kaostan kurtulduğunda veya kurtulma çabası gösterdiğinde aynı huzuru tatmıştı.

Son derece çarpıcı bir başka makalesi daha vardı. Türk asıllı Amerikalı Arman Tateos Manookian adlı bir ressamla ilgiliydi, adam Hawaii'ye tutkuyla bağlanmış ve 30'lu yıllarda Honolulu'ya yerleşmişti. Rengârenk tuvalleriyle bir tür Gauguin'di sanki, bir depresyon anında, 27 yaşındayken zehir içerek intihar etmişti.

Kasdan'ın metni insanı allak bullak ediyordu. Ermeni, sanatçının iki yüzünü tasvir ediyordu. Duru çizgiler, uyumlu renkler, beyninin karanlık noktaları. Volo aptal biri değildi. Kasdan, sanatçının içindeki fırtınaları, depresyonu dile getiriyordu. Kendisi de bu tür psişik bozukluklar yaşamıştı.

Son yazı, Henri Verneuil olarak tanınan Achad Malakian'la ilgiliydi. Fransız yönetmen Kasdan'ı çok etkilemişti mutlaka. Her şeyden önce tıpkı onun gibi bir göçmendi ve tüm

filmlerinde sıklıkla bu sürgünde yaşama duygusunu ön plana çıkarıyordu. Ayrıca, Verneuil 60'lı yılların aksiyon filmlerinin en önemli yönetmenlerinden biriydi. Jean-Paul Belmondo ve Alain Delon'un birçok filmini yönetmişti. Volokine, Kasdan'ın bu tarz aynasızlarla kendini özdeşleştirdiğini hissetmişti. Şehirde Korku filminin kahramanı Belmondo'nun bir tür gerçeğiymiş sanki.

Daha da ileri giderek, Volokine, Kasdan'ın siyah beyaz filmlere olan hayranlığını kafasında canlandırabiliyordu. Kontrastların, gölge oyunlarının, bir manzara güzelliğiyle betimlenmiş yüzlerin estetiği. Evet, Kasdan da hayatı siyah beyaz görüyordu. Kendini, modası geçmiş değerlere önem veren, monoton bir yaşam süren bir polisiye kahramanı olarak gördüğünden emindi. Vurgun'daki Jean Gabin gibi.

Volokine saat 18:00'de internet kafeden ayrıldı. Birazdan bakımevinde akşam yemeği verilecekti. Kafasında pek çok düşünceyle metroya bindi. Kasdan'la ilgili bir senteze girişti. 62 yaş, bir metre seksen santimetre boy, yüz on kilo. Suçluları iş üstünde yakalamayı seven bir kanun adamı, bir istihbaratçı, bir araştırmacı ve bir polis. Ama aynı zamanda da her pazar kiliseye giden bir Ermeni, melankolik bir sürgün, evlilik törenlerinde Charles Aznavour'a özenen –bu ayrıntıyı telefonda bir başka Ermeni polisten öğrenmişti– özgün karakterini kendi toplumuyla daha da güçlendiren bir adam. Gerisinde bir yığın karmaşık değeri gizleyen fırtınalı, belki de depresif bir kişilik. Bir tür entelektüel, daha ziyade karısına asla ihanet etmemiş bir erkek.

Bakımevine vardığında Volo aklına gelen şeyle irkildi. Kasdan patlamaya hazır bir bombaydı. Her an patlayabilecek parça tesirli bir bomba. Eğer Duduk, çevresine tehlikeli parçalar bırakmasına rağmen bu zamana kadar patlamadıysa, onu hep engellemiş ve ayakta tutmuş olan polislik mesleğine saygısı sayesindeydi.

Volokine zili çalmadan ana kapıyı açtı ve bahçenin tam ortasındaki ıssız avluya girdi. Sebze bahçesinin hemen yanında duran bir el arabasının içine gizlendi. Burası sigaralık sarmak için her zaman saklandığı yerd. Rakibi hakkında bir karar vermeliydi. Ortak noktasının olmadığı potansiyel bir partnerdi, tek şey dışında. Polislik yeteneği. Netice itibarıyla en önemlisi de buydu zaten.

El arabasının içinde Volokine, gecenin soğukluğunu kemiklerinde hissediyordu, yavaşça tırnağıyla tütün tabakasını açtı ve sarı tütünü çift kâğıtlının içine yerleştirdi. Kapının gürültüsüyle kafasını kaldırdı ve sarma işini bıraktı.

Volokine ağzı bir karış açık kalakaldı.

Demir parmaklıkların arasından, yaklaşmakta olan patlamaya hazır bombayı görebiliyordu.

Lionel Kasdan hantal adımlarla ilerliyordu.

Kum rengi montu ve boynuna sardığı kefiyesiyle.

Volo gülümsedi.

Bu ziyareti bekliyordu, ama bu kadar erken beklemiyordu.

[1] İğneyi ve yaptığı tahribatı gördüm / Herkeste onun küçük bir parçası / Ama her canki bir akşam güneşi. (ç.n.)

– Merhaba, dedi Kasdan.

Cevap alamadı.

– Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?

Yine sessizlik.

Parmaklığın üzerindeki ampullerden birinin ölgün ışığında Kasdan onun yüzünü rahatlıkla seçebiliyordu. Hem de fotoğrafından çok daha net. Dikkatini çeken ilk şey herifin yakışıklılığıydı. Sarkis yalan söylememiştir; yağmurdan kafasına yapışmış saçlarına ve üç günlük sakalına rağmen göz kamaştıran genç bir adam. Düzgün yüz hatları, kalın kaşların altında, parlak iri gözler, Grunge ekolünün mirasçısı genç rock şarkıcılarınınkini andıran, son derece biçimli kösnül bir ağız.

– Şüphesiz “harmansın”. Ama inanmıyorum. Hiç de öyle görünmüyor.

Volokine kılını bile kıpırdatmadı. Ayaklarını el arabasının ön çeperine dayamış, gözlerini uzak bir noktaya dikmişti, saçlarını ıslatan çisentiye aldırıyordu.

Ermeni çevresine bakındı; dört ayaklı destekler üzerine bırakılmış kazıkları gördü. En kalınında karar kıldı. Tek bir harekette, iki eliyle, sanki bir Japon kılıcıymış gibi sopayı kavradı, kafasının üstünde çevirdi ve hızla Volo’ya doğru indirdi.

Büyük bir başarıyla gerçekleştirdiği bu hareket her şeyin başlangıcı oldu. Volokine, kafasına doğru hızla inmekte olan sopayı sol koluyla havada bloke etmişti bile. Sağ kola gelince, Kasdan kendi gırtlığına birkaç milim kala duran yumruğun titreşimini hissedebiliyordu. Tepeden tırnağa ürperdi, bu genç asi, onu, yüz on kiloluk iriyarı adamı, tek darbede temize havale edebilirdi.

– Bakıyorum reflekslerini geri kazanmışsın.

Volokine başıyla onayladı. Ceketinin cebinde, sigara kâğıdının içinde duran sarı tütün yerinden kıpırdamamıştı bile.

– Sizinkinden daha iyi olduğu kesin, babalık.

Kasdan geriledi, yumruğun etki alanından çıktı. “Kılıcını” yere attı.

– Bundan şüphe yok, evlat. Ama böyle sevimsiz sıfatları kullanmamı tercih ederim. Ellerini birbirine vurdu. Tanışma faslına geçelim mi?

– Gereksiz. Kim olduğunuzu biliyorum.

– Öğrenmek istediğim de buydu zaten. Benim hakkımda ne biliyorsun?

– Lionel Kasdan. Ermeni haçlı. Bütün imkânları seferber ederek dulları, öksüz ve yetimleri, masumları korumaya her an hazır biri... Özellikle de kendi ülkesinden gelenleri.

– Şu cinayet, nasıl öğrendin?

– Emniyet'ten. Orada çalışan bir kız arkadaşım bana sürekli bilgi verir. Özellikle de beni ilgilendiren vakaları.

En başından beri Kasdan doğru tahmin etmişti. Oyunu sürdürmeye karar verdi.

– Onu beceriyor musun? diye sordu göz kırparak.

– Hayır. Volokine sigarasını sarmıştı. Sizin gibi değilim.

– Benim gibi mi?

– Bana duvarda bir delik bile görseniz becerdiğinizizi söylediler.

Ermeni gevşediğini hissetti. Hâlâ bir damızlık olarak tanınıyor olmak hoşuna gitmişti. Ama yine de incinmişti. Meslek yaşamı süresince, her ne kadar tam anlamıyla doğru olmasa da ağızdan ağıza dolaşan bu efsane bugün ona çok bayağı geliyordu. Tam karşısında duran, kadidi çıkmış, üç günlük sakalı olan bu genç adam çok daha çekici bir saflık sergiliyordu.

– Boş ver şimdi bunları. Vernoux'nun teleksi sana ulaştı mı?

– Evet, e-posta yoluyla.

– Saat kaçta?

– Dün akşam. 23:00'e doğru.

– Ve bu sabah da, Sabıka Kaydı Bürosu'nu aradın, değil mi?

– Soru sormayı bırakın. Cevapları biliyorsunuz.

– Bilmediğim tek şey, neden bu olayla ilgilendiğin.

– Çocuklarla ilgili.

– Sadece bir çocukla. O da tanık. Kendinizi uzman mı sanıyorsunuz.

Rus gülümsedi. Dudaklarının kenarında beliren ve hiç şüphesiz Emniyet Müdürlüğü'nde bütün kapıları açan çapkın bir gülümsemeydi bu.

– Kasdan, geçmişimi gayet iyi biliyorsunuz. Vakit kaybetmemize gerek yok.

– Çocukları Koruma Bölümü'nde polissin. Sübyancılara, oğlancılara takık bir polis. Ama ne cinayet uzmanısın ne de bu olayda adı geçen çocukları sorgulamaya yetkili bir psikolog.

Gülümsemesi, şüphe götürmez bir şeyleri açığa vurarak iyice belirginleşti. Kasdan'ın görmeyi beklemediği bir gençliği, canlılığı, yaşama sevincini.

Rus sigarasını yaktı ve Kasdan'a doğru uzattı:

– Bana ihtiyacınız var.

– Çocukları sorgulamak için mi?

– Sadece o kadar değil. Bu olayın altında yatanları bulmak için de.

Kasdan bir kahkaha patlattı.

– Bu kadar ketum olma; bana bir ipucu ver.

Genç polis sigarasından derin bir nefes aldı ve yaşlı kurda bir bakış attı. Gözleri, gitgide şiddetlenen yağmurun altında birer kristal tanesi gibi parlıyordu. Kirpiklerinin üzerinde damlacıklar vardı. Kasdan anladı. Yoksunluk hali, uyuşukluk, süttten kesilmiş çocuk kırılmalığı, hepsi kamuflaj, hepsi aldatmacaydı.

Bu düşkün görünümlü adamın altında bir dâhi vardı.

Silah arkadaşı olunabilecek bir asker.

– Basket ayakkabılarının izi.

– Yani?

– Onlar bir tanığa ait değil.

– Değil mi?

– Katilin ayak izleri.

Gözlerini Kasdan'ın gözbebeklerine dikmişti.

– Katil bir çocuk, Kasdan.

– Bir çocuk mu? diye şaşkın şaşkın yineledi Ermeni.

– Benim varsayımıma göre, Goetz bir oğlancıydı. Korodaki çocuklardan biri ona haddini bildirdi. İşte hikâye bu, Kasdan. Tecavüze uğramış bir çocuğun intikamı. Bir çocuk komplosu.

Dönüş yolunda kafasının içinde bir cümle dolanıp duruyordu. Henri Decoin'ın bir filminde, Evdeki Yabancılar'da, Raimu'nun ünlü repliği. Alkolik bir avukatı canlandıran aktör, duruşma sahnesinde "Çocuklar asla suçlu değildir!" diye bağıırıyordu. Kasdan da arabasının içinde, aktörün güneyli aksanını taklit ederek, yüksek sesle aynı cümleyi tekrar etti: "Çocuklar asla suçlu değildiir..."

Bu repliğin ardında, genç kurdunkini duyuyordu: "Katil bir çocuk." Saçma. Sarsıcı. Aptalca. 40 yıllık meslek yaşamı süresince, Kasdan bir çocuk tarafından işlenmiş bir cinayete hiç tanık olmamıştı; gazetelerin üçüncü sayfası dışında. Ama işte şimdi böyle bir iddiayla karşı karşıyaydı. Bu tür bir aptallığı duymak için elli kilometre yol gelmiş, üç saat kaybetmişti.

Volokine hakkında kararını vermişti. Genç Rus çılgının tekiydi. Çocukluğunda böyle bir travma geçirmiş olması muhtemel ve bütün canileri oğlancı olarak gören gergin bir adam. Tokalaşmışlar, telefon numaralarını alıp vermişler ve Kasdan onu burada kalması için ikna etmeye çalışmıştı. Bu bakımevinde kalıp dinlenmeli ve onu bu soruşturma konusunda artık rahatsız etmemeliydi.

Saatine baktı. 21:00. Otuz dakika içinde evinde olacaktı. Önce kendine sıcak bir kahve hazırlayacak ve o çok özel kitaplarına gömülecekti. Bu cinayetin ardında siyasi bir neden olmalıydı. Ertesi sabah da Şili'nin siyasi tarihi hakkında bilgi toplamalıydı.

Tam çevreyolundan oturduğu bulvara sapacakken cep telefonu çaldı.

– Benim, Mendez.

– Yeni bir haber mi var?

– Hayır. Evet. Tahmin ettiğim gibi toksikoloji sonuçları negatif. Ama başka bir şey var. Adli tabip öksürdü, sonra devam etti. Dikkat çekici bir ayrıntı. Yara izlerini patolojik olarak yeniden inceledim, özellikle de penistekileri. Mikroskop altında iyice baktım.

– Ee?

– Hiçbiri yetmişli yıllardan kalma değil. Kesinlikle. Hatta bazılarında hemosiderine bile rastladım. Demir kalıntıları, yani kan. Bu da, bu yaraların henüz kapandığı anlamına geliyor...

– Yani bu yıl içinde mi işkence görmüş?

– İşkence mi, hayır. Bana sorarsan, daha ziyade can sıkıcı bir şey...

– Nasıl?

– Bunları kendisine yine kendi yapmış. Penisin üzerindeki yaralar bu tür eylemlerin karakteristik özelliği. Zevk duygusunu artırmak için organı sımsıkı bağlarsın...

Ermeni suskunluğunu sürdürüyordu. Mendez devam etti:

– Biliyor musun, bazen çok tuhaf şeylerle karşılaşırız... Çok önce değil, daha geçen hafta, bir fallus parçası aldım. Bir yarak parçası, yemin ederim. Postayla. Parça...

– Sana göre Goetz bir sapık olabilir mi?

– Bir sadomozoşist, evet. Bu yüzde yüz kesin değil tabii. Ama herifin kendi organına çentik attığını söyleyebilirim...

Kasdan, Naseer'i, o küçük ibreyi düşündü. Bu tuhaf oyunlardaki partneri o muydu? O su deposunun dibinde yaptığı erotik cilveleri hatırlıyordu. Bu da ona yeni bir yol açıyordu; sapıkların kaçınılmaz sonu. Ve gizli, sadist, katil ruhlu bir oyun arkadaşı varsayımı.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Protez konusunda da bir sır var.

– Hangi protez?

– Dün sana Goetz'ün cerrahi bir müdahale geçirdiğini söylemiştim.

– Tamam. Hatırladım.

– Protez numarasından, orijinini ve müdahalenin nerede yapıldığını bulabilmem gerekirdi.

– Bulamadın mı?

– Hayır. Orijinini buldum, Fransa'daki büyük bir laboratuvar tarafından üretilmiş, ama hangi klinik veya hastane tarafından kullanıldığını saptamak imkânsız. Protez sanki buharlaşmış.

– Bunu nasıl açıklıyorsun?

– Öncelikle ihraç edilmiş olabilir. Ama bu durumda da gümrükte bir kaydının bulunması lazım. Oysa hiçbir şey yok. Fransa'dan çıkarılmış, ama asla başka bir ülkeye gitmemiş. Anlaşılmaz bir şey.

Kasdan bu ayrıntı hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Şimdilik Ermeni, diğer keşifle ilgilenmeliydi, Şilili'nin sadomazoşist alışkanlıklarıyla.

Kasdan Mendez'e teşekkür etti, yine Vernoux'dan birkaç saat önce bir başka ipucuna ulaşmıştı, sonra telefonu kapattı.

Çevre yolundan ayrıldı. Chapelle Sokağı'na saptı ve akan trafiğin tadına vardı. Normalde bu arter hep tıkalı olurdu. Yağmur altındaki Paris'in ışıltısını ve canlılığını hayranlıkla seyrediyordu. 40 yıl boyunca bu gecelerin şehri arşınlamıştı ve bundan da hiç bıkmamıştı.

Telefon bir kez daha çaldı.

Max-Dormoy Sokağı'na girerken telefonu açtı.

– Bay Kasdan!

– Buyurun, benim, dedi, sesi tanımamıştı.

– Ben Peder Stanislas, On Dördüncü Bölge'deki Notre-Dame-du-Rosaire Kilisesi'nin başrahibi.

Bugün kiliseleri dolaşırken görüşemediği rahiplerden biriydi.

– Wilhelm Goetz'ü duydum. Korkunç. İnanılmaz.

– Kimden duydunuz?

– Papaz Sarkis'ten. Bana mesaj bırakmış. İyi tanışırsınız. Siz soruşturmayı yürüten müfettiş misiniz?

“Müfettiş” acaba daha kaç yüzyıl bu atıl terim kullanılacaktı? Ama şimdi bunu kafaya takmanın zamanı değildi.

– Evet, benim, cevabını verdi Kasdan.

– Sizin için ne yapabilirim?

– Goetz hakkında bilgi topluyorum. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

Rahip, adamın bilindik portresini çizdi. Müzik tutkunu bir göçmen modeli. Sırf zıtlık olsun diye provoke edici bir soru sordu:

– Homoseksüel olduğunu biliyor muydunuz?

– Bundan kuşku yoktu, evet.

- Bu sizi rahatsız etmiyor muydu?
- Neden rahatsız etsin ki? Ben son derece... son derece açık fikirli biriyim, Müfettiş.
- Size göre, Goetz gayrimeşru bir hayat sürüyor olabilir miydi?
- Homoseksüelliğinin dayattığı bir hayattan mı söz ediyorsunuz?
- Veya başka bir şey. Sapık zevkler, tuhaf ilişkiler...

Kasdan, rahipten tedirgin bir cevap bekliyordu, ne de olsa hassas bir noktaya temas etmişti. Ama kısa bir sessizlik oldu sadece. Rahip düşünüyordu muhtemelen.

- Dikkatinizi çeken bir şeyler olmadı mı? diye ısrar etti Ermeni.
- Aslında, yani...
- Bana söylemek istediğiniz bir şey varsa...
- Belki de hiç ilgisi yok... Ama bir sorun yaşadık.
- Nasıl bir sorun?
- Bir kaybolma. Korodakilerden biri.
- Bir çocuk mu?
- Bir çocuk, evet. İki yıl önce.
- Ne oldu?

– Korodaki çocuklardan biri kayboldu, hepsi bu. Bir anda. Hiçbir iz bırakmadan. Başta bunun bir kaçırılma olduğunu düşündük. Yapılan soruşturma neticesinde eşyalarını toplayıp gittiği anlaşıldı. Ama bu tür... bu tür bir kararı verebilecek kişilikte bir çocuk değildi.

- Bekleyin lütfen. Park ediyorum.

Kasdan, Chapelle Bulvarı'ndaki havai metro hattının altındaydı. Arabayı demir ayakların gölgesine park etti, kontağı kapattı ve not defterini çıkardı.

- Çocuğun adı, diye sordu, kaleminin kapağını açarken.
- Tanguy Viesel.
- Yahudi miydi?

– Hayır. Katolik. Ama Yahudi kökenli olabilir, bilmiyorum. Soyadı "V"yle yazılıyor.

– Kaç yaşındaydı?

Sesi gerginleştirdi:

– Geçmişte kalmış gibi söz ediyorsunuz. Öldüğüne dair hiçbir şey yok.

– O sırada kaç yaşındaydı?

– 11.

– Nasıl kayboldu?

– Bir prova sonrası. Diğer çocuklar gibi, saat 18:00'de kiliseden ayrıldı, salı akşamı. Hiç eve gitmemiş.

– Tam tarihi söyleyebilir misiniz?

– Eğitim yılının başlangıcıydı. 2004 ekim.

– Bir soruşturma yapıldı mı?

– Elbette. Ama bir sonuç alınamadı.

– Bu olayla ilgilenen birimin adını hatırlıyor musunuz?

– Hayır.

– Soruşturmayı yürüten polisin?

– Hayır.

– Çocukları Koruma Bürosu size bir şey ifade ediyor mu?

– Hayır.

– Neden bana bir anda bu olaydan söz etme gereği duydunuz? Wilhelm Goetz şüpheli miydi?

– Elbette hayır! Neyin peşindesiniz siz?

– Sorgulandı mı?

– Hepimiz sorgulandık.

Kısa bir sessizlik oldu. Kasdan, isyanın eli kulağında olduğunu hissediyordu.

– Sayın Peder, eğer bir şeyler biliyorsanız, konuşmanın tam zamanı.

– Söyleyecek başka bir şey yok. Wilhelm sadece, o gece Tanguy'ı gören en son kişiydi.

Rahip geri adım atmıştı. Ermeni üzerine gitti:

– Çünkü koroyu o yönetiyordu, değil mi?

– Sadece bu değil. Provayı bitirdikten sonra Wilhelm de kiliseden ayrılırdı. Bazı çocuklarla birlikte yürürdü. Polisler ona Tanguy de yanında mıydı diye sordu...

– Evet?

– Wilhelm Goetz olumsuz cevap verdi. Aynı yolu kullanmadıklarını söyledi.

– Çocuğun adresi?

– Bu soruşturmanız için önemli mi?

– Her şey önemli.

– Viesel'ler On Dördüncü Bölge'de oturuyorlar. Boulard Sokağı, 56 numara, Daguerre Sokağı yakınında.

Kasdan not aldı ve sormaya kaldığı yerden devam etti:

– Bana Goetz hakkında söyleyebileceklerinizin hepsi bu mu?

– Evet. Ve bir kez daha belirteyim, Viesel olayında hiçbir şekilde şüpheli olmadı. Sizinle konuştuğuma çok pişmanım.

– Merak etmeyin. Ben çok iyi anladım. Yarın sizi görmeye geleceğim.

– Neden?

Kasdan, az kalsın "Gözlerinden her şeyi söylemediğini anlamak için" diyecekti, ama lafı hemen çevirdi: "Basit bir formalite." Telefonu kapattıktan sonra kollarının bacaklarının ürperdiğini hissetti. Çocuğun kaybolması ile Goetz'ün öldürülmesi arasında bir ilişki kurulabilir miydi?

Not defterini, kalemmini cebine koydu, sonra bir an havai metro hattının kemer biçimindeki strüktürüne baktı. Mendez'in söylediklerini düşündü. Sapkınlık şüphesi. Ve şimdi de bir çocuğun ortadan yok olması... Kasdan, Goetz'ün ne denli temiz olduğunu düşündü. Homoseksüel-sapık-oğlancı, bu üç kelimeyi bir araya getirmemek için mücadele ediyordu.

Volokine haklı olabilir miydi?

Kasdan aklının sesini dinledi. Öldürme tekniği bile bunun bir çocuğun işi olmadığını söylemeye yeterliydi. Kullanılan sivri cisim. Bilinmeyen bir alaşım. Vücudun hedef alınan bölgesi, kulakzarı. Tüm bunlar olayı bir çocuğun intikamı olmaktan iyice uzaklaştırıyordu.

Kasdan arabayı vitese taktı ve Rochechouart Bulvarı'na doğru yola çıktı.

Çocuklar asla suçlu değildir.

Raimu'nun repliği şimdi kulaklarında çınlıyordu.

Hiç bu kadar doğruluk içermemişti.

Cédric Volokine çok fiyakalı giyinmişti.

Siyah bir takım, son moda. Yakaları kalkık, pamuklu beyaz bir gömlek. Buruşuk, koyu renkli örme bir kravat. Ama tüm bunlar haki renkli, hantal görünümlü parkanın altında kaybolmuştu.

Bir tür modanın dışavurumu olan bu görüntünün altında dokunaklı bir şeyler vardı, bir acemilik, bir naiflik belki de. Kıyafetiyle son derece ilgisiz basket ayakkabıları dikkate alınmadığında tabii. Ayakkabılar Converse'ti. Kasdan bu ayrıntıda Volokine ile katedraldeki çocuklar arasında somut bir yakınlık fark etti.

Rus, Soğuk Hindi'nin parmaklıkları boyunca, bir otostopçu gibi bekliyordu. Kasdan'ın yaklaşan Volvosunu görünce, yere bıraktığı çantasını kaptı ve ona doğru koştu.

– Evet, Babalık. Fikir değiştirdik galiba?

Kasdan geceyarısı ona telefon etmiş ve sabah 10:00'da gelip alacağını söylemişti. Plan basitti: Çocukları bir kez daha sorgulamak ve varsayımını bir şekilde kanıtlamak için ona bir gün verecekti. Ayrıca, oğlanı buzdolabından çıkardığını haber vermek için Çocuk Koruma Bürosu şefi Greschi'yi de aramıştı. "Staj" için demişti. Komiser şaşırmış, ama hiç soru sormamıştı.

– Bin.

Volokine arabanın çevresini dolandı. Kasdan, Rus'un çantasının ordu malı olduğunu fark etti. Birinci Dünya Savaşı sırasında askerlerin elbombalarını taşımakta kullandıkları çantalardan.

Rus oturdu. Ermeni hareket etti. İlk birkaç kilometre sessizlik içinde geçti. On dakika sonra Volokine, önceki gece yaptığı şeyi yapmak üzere harekete geçti. Sigara sarma kâğıdı. Sarı tütün...

– Ne yapıyorsun?

– Sence? Merkezin müdürü bizzat kendisi veriyor bize bunu. Doğal bir şey olduğunu söylüyor. Yemekhanenin duvarında da "Yaşasın Kenevir!" yazıyor. Ne tarz değil mi?

– Bunun nöronları öldürdüğünü sana söyleyen olmadı mı?

Volokine dilini sigara kâğıdının yapışkan kısmına sürdü ve iki kâğıdı birbirine yapıştırdı.

– Benim geldiğim yerde, en az kötü bu.

Kasdan gülümsedi:

– Kamerun’da bir laf vardır; kışındaki mermi kalbindeki mermiden daha iyidir, derler.

– Kesinlikle. Kamerun, nasıl bir yerdi?

– Uzak.

– Fransa’dan mı?

– Ve bugünden. Bazen, oraya gitmiş olduğumu aklım almıyor.

– Orada bir savaş olduğunu bilmiyordum.

– Bunu bilmeyen bir tek sen değilsin. Ve bilmemen inan daha iyi.

Volokine, özenle bir miktar esrarı alüminyum ambalajından çıkardı. Bir çakmakla esrar parçasının ucunu yaktı ve tütünün üzerine ufaladı. Arabanın içine esrarın ağır, ancak büyüleyici kokusu yayıldı. Kasdan, günün daha şimdiden tuhaf bir hal aldığını düşünerek camını açtı.

Doğrudan konuya girmeye karar verdi:

– Tanguy Viesel. Ondan nasıl haberdar oldum dersin?

– Kim?

– Tanguy Viesel. Notre-Dame-du-Rosaire korosunun kayıp çocuğu.

– Hangi çocuk? Ne korosu?

Kasdan yan gözle Volokine’a bir bakış attı; esrarlı sigarasını yapıştırmakla meşguldü.

– Hiçbir şey bilmiyor musun yani?

– Yemin ederim, şerefimiz üstüne, cevabını verdi, sağ elindeki sigarasını havaya kaldırarak.

Kasdan vites düşürdü ve otoyola girmek için yan yola saptı. Gece boyunca, Tanguy’ın kaybolmasını araştıran soruşturma ekibini tespiti çalışmıştı: Maine Caddesi’ndeki Adli Polis biriminden çocuklardı, Çocuk Koruma Bürosu bu işle ilgilenmemişti. Her şeye rağmen Rus belki de doğru söylüyordu.

Kısa bir açıklama yapma gereği hissetti:

- Bir çocuk kayboldu, iki yıl önce. Goetz'ün çalıştırdığı korolardan birinde koristmiş. Notre-Dame-du-Rosaire.
- Goetz'ün birden fazla koroyu çalıştırdığını bile bilmiyorum. Çocuğun kaybolmasının ayrıntıları ne?
- Çocuk bir gece çalışmadan sonra kiliseden ayrılmış ve hiç eve gitmemiş.
- Belki de evden kaçmıştır.
- Aslında bir çanta hazırlamış. Soruşturmadan bir sonuç alınmamış. Anlayacağın Tanguy Viesel buharlaşmış.
- Bu benim pedofili varsayımımı doğrulayabilir, ama hemen heveslenmemek lazım.
- Haklısın. Çünkü Goetz'ün bu işin içinde olduğuna dair en ufak bir kanıt yok. Kesinlikle yok.

Volokine konik çiftkâğıtlısını yaktı. Esrarın kokusu yeniden arabanın içini doldurdu. Kasdan bu kokuyu hep sevmişti. Ona Afrika'yı hatırlatıyordu. Egzotik, büyüleyici koku ile Afrika'nın mutlak perişanlığı arasındaki zıtlığı düşündü: kapkara tarlalar, pislik içinde evler, her renkten yaygaracı satıcılarla dolu pazar yerleri.

– Bütün geceyi sabıka kayıtlarını inceleyerek geçirdim, dedi Kasdan. Goetz'ün evveliyatını öğrenmek için. Ama hiçbir şey bulamadım. Başparmağının tırnağıyla dişlerine vurdu. Yok. İçişleri Bakanlığı'nın kayıtlarını didik didik ettim. Senin birimin, Çocuk Koruma Bürosu'nun arşivlerini inceledim. Herhangi bir biçimde Goetz adına rastlamadım. Herif kar gibi temiz.

Volokine dumanı ağır ağır burun deliklerinden dışarı verdi:

– Eğer gelip beni bulduysanız, ondan pek de emin değilsiniz demektir. Yeniden dumanı ciğerlerine çekti, uzun uzun ve özenle. Zaten, bu tür sivri vakalarda, sabıka kayıtlarına fazla güvenmemek lazım. Yıllar içinde sabıka eleğinden kurtulmayı başarmış hiç de azımsanmayacak sayıda oğlancı tanıdım. Oğlancılar çok dikkatli hayvanlardır. Kurnaz ve zekidirler. Kesinlikle sizin alışkın olduğunuz katillerden çok farklıdır. Sadece polislerden değil herkesten sakınırlar. Hatta Tanrı'dan bile. Toplumdan intikam almak isterler. Bir canavar olduğunu bilir. Ve kimsenin onu anlamadığını da. Hapiste diğer mahkûmlar tarafından öldürüleceğini de. Bu da onu daha çok görünmezleşmeye iter...

Kasdan bir omzunu hafifçe kaldırdı, sunumuna devam etti:

– Naseer hakkında da bir şey bulamadım.

– Kim?

– Goetz'ün erkek sevgilisi. En azından Şilili'nin homo olduğunu biliyorsun, değil mi?

– Hayır.

Ermeni derin bir iç çekti:

– Naseer, Hint asıllı, yirmili yaşlarda bir Mauritumlu. Birkaç yıldan beri Goetz'le takılıyormuş, ayrıca da orospuluk yapıyormuş. Çocuk Koruma Bürosu'nda bir dosyası olmamasına şaşırmadım desem yalan olur. Bana sorarsan bu herifin, Dauphine Meydanı'nda, Marais'de veya kenar semtlerde daha önce polis tarafından toplanmış olması gerekir.

– Bunlardan haberim yok.

– Bana öyle geliyor ki, aslında senin hiçbir şeyden haberin yok.

Onun bu bilgisizliği Kasdan'ın hoşuna gitse de bunu açık etmiyordu. Tam olarak olmasa da, belki de bu çocuk Goetz konusunda haklıydı. Rus ona esrarlı sigarayı uzattı. Ermeni bir baş hareketiyle reddetti.

– Bana her şeyi anlatmıyorsunuz, dedi genç polis. Dün size teorimden bahsettiğimde, yani Goetz'ün bir oğlancı ve cinayetlinin de bir çocuğun intikamı olduğunu söylediğimde, bana deli gözüyle baktınız. Oysa bugün gelip beni aldınız. Bu arada, belki de Goetz'ün homo olduğunu öğrendiniz. Ve ayrıca bir çocuğun da ortadan yok olduğunu. Ama başka bir şey daha var, bundan eminim.

– İşte bu doğru, dedi Kasdan. Dün gece adli tabip beni çağırdı. Goetz'ün vücudunda yaralar vardı, özellikle de penisinde. İlk başta bunların Pinochet dönemi Şilisi'nden kalma olduğunu düşündüm. Ama bu yaraların hepsi yeniydi. Sanki Goetz bunları kendi kendine yapmış gibiydi. Ya da en azından, organına ihtimam gösteren erkek sevgilisi.

– Durumu kavradığınızı görüyorum. Onun sapık bir homo olduğunu düşünmeye başladınız. Ve sanırım küçük çocuklardan hoşlandığını da...

– Sen aynı kanıda değil misin?

– Hayır. Birbirinden tamamen farklı üç cinsel eğilimden söz ediyorsunuz.

– Bir homo, bir oğlancı değildir, tamam. Ama Goetz'ün profili çarpık bir hal almaya başladı, öyle değil mi? Ya, küçük herifi, Naseer, o da sağlam ayakkabı değil. En tuhaf istekleri yerine getirmeye amade bir erkek orospu...

Chapelle Kapısı. Otoyollar, karmakarışık bir bitki örtüsü gibi kesişiyor, birbirinin üstüne biniyor, içinden çıkılmaz bir hale geliyordu. Tünellerin kapkara ağızları, canavar ağızları

gibi açıyordu. Şehre ulaşmak için bu karanlığa dalmak gerekiyordu.

Volokine yeni bir sigara sarmaya başladı. Kasdan, onun bu ritmi daha ne kadar sürdürebileceğini düşündü. Sigara kâğıdının hışırtısı, esrarın kokusu, dışarıdan gelen klakson seslerine, motor gürültülerine karışıyordu. Çevreyolunun paralelindeki bulvara saptı ve Bercy Kapısı'na doğru yol almaya başladı.

Rus dilini kâğıtların üzerinden geçirdikten sonra düşüncesini açıkladı:

– Kartları açık oynayalım. Bana ihtiyacınız var. Benim de size. Çocuklar konusunda sizden tecrübeliyim. Ve sizin kadar otorite değilim. Yine de marjinal iki polisiz ve resmen görevli değiliz. İmkânsızlıklar göz önüne alındığında bile katili yakalayabileceğimize, olayı çözebileceğimize inanıyorum.

– Yani?

– Yani hiç. Her durumda birbirimizden bir şeyler öğrendik. Unutmayın daha staj dönemindeyiz, siz ve ben.

Kasdan bir eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutarken diğeriyle torpido gözünü açtı:

– Senin için.

Volokine sigarasını iki parmağı arasına sıkıştırıp sol elini torpidoya soktu. İçinden bir Glock 19 çıkardı; şarjörü on beş mermi alan, kompakt, polimerden ve çelikten bir tabanca. Kasdan, genç polisin yüz ifadesine baktı.

– Biraz abartmıyor musunuz? dedi tepkisizce.

Kasdan kendi silahının ağırlığını hissediyordu; Sig Sauer marka 9 mm'lik P. 226 Para'ydı. Bu sabah kutusundan çıkarmıştı.

– Hep en kötüye hazırlıklı olmak lazım. Stajın ilk kuralı.

Elindeki esrarlı sigarayı bırakmadan, Volokine, emniyet mandalını kontrol ettikten sonra tabancayı kemerine soktu. Sonra sakince çift kâğıtlısını yaktı. Üstünde silah bulundurmamak onun için bir anlam ifade etmiyordu.

– Diğer kurallar ne? diye sordu duman bulutunun arasından.

– Çocukların dışında, sorgulamayı ben yaparım. Daima. Ve ekibin başı da benim. Cebimde görenleri hâlâ büyüleyen, eski de olsa bir polis kimliği var. Çocukları sorgulamak için güven verici bir yüzüm olmasa da yetişkinleri etkileyebilecek kadar düzgün bir tipe sahibim.

– Size katılıyorum.

– İlk yamuğunda seni bakımevine geri götürürüm. Ters bir söz, bir yoksunluk krizi ya da ne bileyim herhangi bir aptallık, senin inine geri dönmen demek, anlaştık mı?

– Sorun yok.

– Eroinden söz etmiyorum bile.

– Ben temizim, Kasdan.

– Tanıdığım bütün suçlular masumdu. Bütün müptelalar da temiz. Gün içinde eroin kullandığına dair en ufak bir şüphe duyarsam seni dosdoğru Soğuk Hindi'ye gönderirim. Ama önce, ağzını burnunu kırarım. Capisci?[1]

Volokine gülümseyerek ağız dolusu dumanı dışarı verdi:

– İnsanın bir annesinin olduğunu hissetmesi ne güzel. Ya Vernoux?

– Vernoux, onunla ben ilgilenirim.

Volokine, uyuşturucunun etkisiyle güçlü bir kahkaha attı:

– Biz ikimiz, hiç de fena bir ekip olmayacağız, bundan eminim.

Kasdan'ın başı dönmeye başlamıştı. Soruşturmayı hep böyle dumanaltı mı sürdüreceklerdi. Baş dönmesine karşı koymak için otoriter bir öğretmen tavrıyla sordu:

– Sorun var mı?

– Hayır.

– Peki kuralların?

– Hayır. Gücümü de buradan alıyorum zaten.

Volokine bir el hareketiyle gözlerinin önünde biriken dumanı dağıttı ve yol tabelalarına baktı. Kasdan Vincennes Kapısı çıkışına yaklaşıyordu.

– Buradan nereye gidiyoruz?

– Soruşturmaya sıfırdan başlayacağız. Katedraldeki çocukları sorgulayacaksın teker teker. Bu işteki ustalığını göreceğiz, bakalım. Eğer çocuklardan biri katilse, yani senin düşündüğün gibi, bunu söylemekten sakın çekinme.

– Bugün okul var, değil mi?

– Evet. Her okula uğrayacağız. Liste çıkardım.

– O zaman kravat takmakla iyi etmişim.

– Evet. Dua edelim de Vernoux henüz ortaya çıkmamış olsun. Aksi takdirde her şey yatar.

[1] “Anlıyor musun” anlamında İtalyanca kelime. (ç.n.)

- Adın neydi senin?
- Kevin.
- Noel Baba, sana Wii[1] getirecek mi?
- Noel Baba benim babam. Birlikte Score Games'e gittik.
- İyi oynayabiliyor musun? En iyiler listesine girebildin mi?
- Hem de hemen, diye gülümsedi yeniyetme. Eylül'den beri listedeyim.
- Zelda. Need for Speed Carbon. Splinter Cell Double Agent: favorin hangisi?
- Need for Speed Carbon. Wii versiyonu; en tutulana o.
- Wii için bir PES[2] versiyonundan söz ediliyor, biliyor musun?
- Çoktan.

Konuşma, bu şekilde, Kasdan için anlaşılmaz bir havada cereyan ediyordu. Ama kesin olan bir şey vardı; elektrik tutmuştu. Tavırlar. Ses tonu. Her şey farklıydı. Kasdan, geride kalmıştı. Sırtını duvara dayamış, boş sınıfta, onlardan birkaç metre uzakta duruyordu.

Hélène-Boucher Lisesi'ne saat 11:30'da gelmişlerdi. Tam yemek saatinde; çocuğu yalnız yakalamak için en uygun zamandı. Okulun müdiresi hiç itiraz etmemişti. Kevin Davtian'ın ailesi oğullarını okula göndererek bu dramı unutmalarını sağlamak istemişlerdi ve Vernoux da henüz ortaya çıkmamıştı. Resmi soruşturma kendi ataletinde devam ediyordu. Onların hiç bilmediği bir atalet...

Volokine doğrudan konuya girdi:

- Goetz, sempatik biri miydi?
- Sempatik, evet. O kadar.
- Eğer onu birkaç kelimeyle tanımlamak istesen, ne söylerdin?

Kasdan meslektaşını çocukla baş başa bıraktı. Koridora çıktı. Arkadaşça yaklaşımına rağmen Volo'nun ondan daha fazlasını öğreneceğinden şüpheliydi. Ama belki de, zayıf bir

nokta, bir ayrıntı tanık çocuğu veya suçlu çocuğu ele verebilirdi.

Merdivenden indi; birinci kattaydılar. Lisenin mimarisi etkileyiciydi. Görkemli ve yüksek katlarıyla, kırmızı tuğladan bu devasa yapı, çevresindeki dağlarla ve ovalarla yarışan Güney Amerika şehirlerindeki binaları andırıyordu.

Kasdan cep telefonunu çıkardı. Sinyal yoktu. Ana kapıya doğru yöneldi. Mekân gerçekten eziciydi: bronz, mermer, tuğla. Hâlâ sinyal yoktu. Kapıdan çıktı ve Vincennes'in avlusuna girdi. Nihayet ekranda çubuklar belirdi. Eski bir meslektaşın numarasını tuşladı ve ondan bilgisayarda bazı kayıtlara bakmasını istedi.

Eğer bir çocuk katil fikrini benimsiyorsa, yapması gereken şeyler vardı. Eyleme geçebilen bir çocuk, tek başına bir şey ifade etmiyordu. Geçmişinde bir şeyler olabilirdi. Psikolojik. Adli. Listedeki her ismi kontrol etmeliydi.

Meslektaşı homurdandı. Her sabıka kaydı incelemesi, bağlantıyı yapan polisin sicil numarasını, giriş saatini ve gününü anında saptayan ispiyoncu bir programla hafızaya alınıyordu. Hiçbir şey kaybolmuyordu. Hiçbir şey unutulmuyordu. Kasdan biraz daha ısrar etti ve telefonun ucundaki herifi ikna etmeyi başardı, sonuçta telefonda bu sabıka kayıtlarını ona iletmesi fazla zamanını almazdı.

Yarım saatin sonunda, herif hiçbir şey bulamamıştı. Ne bir suç ne de çocukların birine ait psikiyatrik bir kayıt. Kasdan gözlüklerini çıkardı ve teşekkür etti. Adam onu uyarmaktan geri kalmadı:

– Ne haltlar karıştırıyorsun bilmiyorum, Duduk. Ama bu gerçekten sondu.

Kasdan binaya yeniden girdi. Volokine'le karşılaştı.

– Evet?

– Evet, hiç. Çocuk hiçbir şey bilmiyor ve konu Goetz'e geldiğinde rahatsız olduğunu hissettim.

Ermeni gülümsemesini tutamadı. Volokine devam etti:

– Sırada ne var?

– Sol Yaka'ya geçiyoruz. David Simonian. 10 yaşında. Montaigne Lisesi, Altıncı Bölge.

Nation Meydanı'na indiler, Diderot Bulvarı'na saptılar, Austerlitz Köprüsü'ne kadar ilerlediler. Diğer yakada Notre-Dame yönüne doğru rıhtımı takip ettiler. Taş binalar gökyüzü rengindeydi, egzoz dumanları kül rengi bir atmosfer oluşturuyordu. O anda Paris tek bir maddeden, sıkıntıdan inşa edilmiş gibiydi.

Kasdan sola saptı. Saint-Jasques Sokağı'ndan yukarı doğru tırmandı. Tepede, sağdaki

dar bir yola, Abbé-de-l'Épée Sokağı'na saptı, Saint-Michel Bulvarı'nı geçti, Auguste-Comte Sokağı'nda bir süre yol aldıktan sonra tam Montaigne Lisesi'nin önüne çıktı. Volokine, onun bu yön bulma konusundaki hüneri hakkında tek bir söz söylemedi. Çünkü Kasdan gibi o da, bir polis memurunun meslek hayatı bittikten sonra taksi şoförlüğü yapabileceğini biliyordu.

Okulun içinde yine aynı hileye başvurdular. Geçersiz kimliği gösterdiler. Sözüm ona resmi bir soruşturma için geldiklerini söylediler. Halbuki müdürün aileye veya Adli Polis'e edeceği bir telefon onların sonu olabilirdi. Ama yemekte olan David Simonian'ı bulmaya gittiler ve yemekhanede buldular.

Kasdan çocuğu yeniden gördüğünde, saç kesimi ve Volo'yla olan benzerliği karşısında gözlerine inanamadı. Sanki aynı rock grubunun üyesiydiler. Kasdan bir kez daha köşesine çekildi. Artık başka bir şey denemek istiyordu. Eğer Goetz çocukları taciz etmişse, bir çocuğa bu yüzden bir travma yaşatmışsa ve çocuk da ondan bunun intikamını almışsa, bunu kanıtlamak için sonuna kadar gitmeliydi. Çocuk katil başka bir korodan olabilir miydi? Mesela Notre-Dame-du-Rosaire Kilisesi korosundan?

Yeniden her şeye sıfırdan başlamak zorundaydı ve Peder Stanislas'ı aradı. Onu bizzat gelip ziyaret etmek istediğini söyledi, ama Volo'yu da yalnız bırakma niyetinde olmadığından durumu daha sonra değerlendirecekti. Rahip uysal bir şekilde ona korodaki çocukların isimlerini tek tek yazdırdı. Kasdan biraz daha kafa patlattı ve zor da olsa yerine araştırma yapmayı kabul eden bir polis buldu.

Gözlükleri burnunun üstünde, Ermeni lisenin koridorunu arşınlayarak ona listedeki isimleri yazdırıyor, polisten gelen cevapları beklerken bu eşsiz yapının güzelliği karşısında hayran hayran etrafına bakınıyordu. Bina tamamen taştan inşa edilmişti. Aydınlık. İç açıcı. Ölümsüz. Lise en az üç yüzyıllık olmalıydı ve tamamen yenilenmişti. Bembeyaz taşlar. Kusursuz bir bahçe. Ayak seslerinin hüzünle yankılandığı geniş mekânlar.

Yarım saat sonra Kasdan hiçbir şey elde edememişti; Volokine de asık bir suratla ortaya çıktı. Onun da anlaşılın eli boştu.

Saat 14:00'te, Invalides Bulvarı'ndaki Victor-Duruy Lisesi'ndeydiler.

Benjamin Zarmanian, 12 yaşında.

Volokine, Kasdan'dan o, çocukla ilgilenirken gidip sandviç almasını istedi. Kasdan yola çıktı, ama bu genç adamın asistanı olma duygusundan rahatsızlık duymuştu.

Yiyeceklerle geri döndüğünde Volokine çoktan sınıftan çıkmıştı. Bir kez daha, sıfıra sıfır elde var sıfırdı. Kasdan gizliden gizliye bu başarısızlıklardan memnun oluyordu. Volokine ondan daha iyi değildi.

14:15. Brian Zarossian.

Jacques-Decourt Lisesi, Trudaine Caddesi, Dokuzuncu Bölge.

Boşa kürek çekme.

15:30. Harout Zacharian.

Jean-Jaurés Okulu, Cavé Sokağı, On Sekizinci Bölge.

Sıfır.

Kasdan artık her sorguda Volokine'e eşlik ediyordu. Onların video oyunları hakkında, televizyon dizilerinin karakterleri veya yeni iletişim teknikleri üzerine yaptıkları konuşmalardan tek kelime bile anlamıyordu. Bu sadece bir erkek ile bir çocuğun arasında cereyan eden gerçek bir konuşmaya eşlik etmekten öteye geçmiyordu. Yine de bu suç ortaklığı ona bir şey kazandırmıyordu. Çocukta şaşkınlıktan, heyecandan eser yoktu. Herhangi bir sırrı ele veren tek bir kelime bile sarf etmiyordu.

16:45. Ella Kareyan.

Condorcet Lisesi, Havre Sokağı.

Saint-Lazare Garı'nın çevresindeki bu mahallede trafiğin yoğunluğu azalacak gibi değildi. Öğleden sonra sona ermek üzereydi, iki ortak bir taş ve araba yığını arasında ilerliyordu. Bir kez daha başarısızlık.

Saat 18:00'de, sorgulanacak tek çocuk kalmıştı.

Timothée Avedikian, 13 yaşında, Bagnolet semti.

Tereddüt içindeydiler. Gece olmuştu. Müthiş bir trafik vardı, bu da günün sonunda şapa oturduklarının göstergesiydi.

Ağır ağır da olsa ilerliyorlardı. Bir soruşturmada, eldeki listeyi bitirmemek hiç başlamamakla eşanlamlıydı. Volokine ağzını açmıyordu. Onun bu sıkıntısının günün kısır geçmesinin bir göstergesi olma ihtimali Kasdan'ın kafasını kurcalıyordu.

Bagnolet Kapısı, Kasdan bu sessizliği deşmeye karar verdi:

– Ne düşünüyorsun?

– Hiç. Hepsi son derece ketum. Veya masum. Bu kadar basit işte.

Hâlâ Bagnolet semtinde yol alıyorlardı. Son derece sıkıcı bir banliyöydü. Sanki katrana bulanmış gibi. Timothée Avedikian çoktan okuldan ayrılmıştı. Kasdan adresini biliyordu. Paul-Vaillant-Couturier Sokağı'ndaki eve vardılar.

Aileye kendilerini tanıttıktan sonra, Volokine çocuğun ağzını aramaya başladı.

Ermeni, bahçede, bozuk bir salıncağa oturarak bekledi, çocuğun anne babasının gelip bir şeyler sormasından çekiniyordu. Volokine'in keyifsizliği ona da bulaşmıştı. Burnundan soluyordu. Burada ne arıyordu? Bütün günü boş bir kuruntu uğruna harcamıştı. Uyuşturucu müptelası genç bir polise sınırsız kredi açmış, saate karşı yarıştığı bu soruşturmada değerli saatlerini heba etmişti.

Kasdan o kadar öfkeliydi ki başka bir yolu, cinayetin siyasi yanı olma ihtimalini denemeye karar verdi. Wilhelm Goetz dinleniyordu. Ya İstihbarat Servisi ya da Ulusal Güvenlik Dairesi, orgcuyla ilgileniyordu. Bu tarafı biraz eşelemek iyi olacaktı. Şilili'nin siyasi geçmişi hakkında bilgi toplamak için bu servisleri biraz karıştırmak gerekecekti. Temasa geçtiği avukatın numarasını bulmak için bütün telefon numaralarını didik didik incelemesi lazımdı. Ayrıca Goetz'ün piyano dersine gittiği aileleri de aramalıydı. Tecrübeli bir polis olan o, bütün gününü, pedofili takıntısı olan müptela bir polisle boşa harcarken, tüm bu yöntemler Vernoux tarafından çoktan denenmiş olabilirdi.

Aslında bu genç polisi neden dinlediğini biliyordu. Onu yönlendiren bir yarayla yaşıyordu. Oğlunun onu terk edişinin yarasıyla. Ve Tanrı ona oğluyla aynı yaşta bir ortak göndermişti. David'i bulduğu genç bir adam. Ona çok daha yakın biri. Bir aynasız. Bir sokak adamı. Oğlunun ondan gerçekten kopmuş olduğunu, şu aptal meslek yüzünden aralarında artık bir bağ kalmadığını Kasdan kafasından bir türlü atamıyordu. David aynasızlardan tiksiniyordu. Onları hor görüyordu. Bir gün babasına yarı kindar yarı alaycı bir şekilde "Bir aynasız hayatta hep başarısız olmuş bir serseridir" demişti. Ve böyle düşünüyordu. Start-up'lara, yeni teknolojilere tutkun, kolay para kazanma sevdasıyla yanıp tutuşan yeni nesilden bu çocuk, babasının sefil bir maaş için 40 yıl boyunca sokakları nasıl arşınladığını anlamıyordu.

Evet, Volokine'le onu bir araya getirecek pek çok geçerli sebebi vardı. Kısaca hoşlandığı, güzel yıllarını hatırlatan ve öz oğluyla yaşadığı hayal kırıklığını unutturan bu çocukla zamanı paylaşmak gibi. Gözlerini kamaştırmıştı. Ona... Hayır, bu doğru değildi. Volokine'den bu kadar etkilenmiş olamazdı. Eğer gidip Rus'u aldıysa, çocukları bir de onunla birlikte sorgulamak istediye, bunun tek nedeni vardı, bu uyuşturucu müptelasının soruşturmayla ilgili bir gerçeği bildiğine inanıyordu. Katedralin balkonuna ayak izini bırakan çocuk tek tanık değildi. Şu an buna yemin edebilirdi.

Arkasında ayak sesleri duydu.

Volokine, tuhaf kıyafeti ve parkası içinde, başı öne eğik, kravatını düzelterek yaklaşıyordu.

- Evet?
- Evet, hiç.
- Belki de Şu teorini yeniden gözden geçirmen gerekiyor, ne dersin?
- Hayır. Yanılmış olamam. En azından bu konuda.
- İnat, bir polisin en büyük düşmanıdır...

Rus başını kaldırdı ve Kasdan'a baktı. Gözbebekleri, karanlıkta parlayan iki ateşböceğini andırıyordu. Bir Craven çıkardı. Yaktı. Çene kasları gerildi, sonra dumanı içine çekmek için gevşedi.

– Hep sezgilerimi dinledim, dedi, ağzına dolan dumanı dışarı verirken. Ve daima kazandım.

- 30 yaşındasın. Kendine bazı ilkeler koymak için henüz çok erken.

Volokine topukları üstünde döndü, çevresini sarı bir duman bulutu sarmıştı.

- Gelin. Başka bir fikrim var.

Kasdan salıncaktan zorlukla kalktı. Çoktan sokağa çıkmış olan Volokine'e yetişti.

- Ne fikri?
- Goetz'ün evine gidiyoruz.
- Ben çoktan evi aradım. Hiçbir şey yok.
- Bilgisayarına baktınız mı?
- Hayır. Aklıma gelmedi. Zaten pek anlamam...
- Haydi, gidiyoruz.

Kasdan hızlanıp, Volokine'in karşısına dikildi:

– Beni dinle. Goetz gizemli bir adamdı. Gerçek bir paranoyak. Asla kendisine karşı kullanılacak bir kanıt bırakmamıştır. Ne bilgisayarında ne de başka bir yerde.

Öğleden sonradan bu yana ilk kez Volokine gülümsedi:

– Oğlancılar, sümüklüböcek gibidir. Ne kadar dikkat etseler de, arkalarında hep iz bırakırlar. Ve bu iz de onun bilgisayarında.

[1] Nintendo firmasının geliştirdiği oyun konsolu. (ç.n.)

[2] Pro Evolution Soccer (PES): ileri düzeyde bir futbol oyunu. (ç.n.)

– Bir Mac Power PC G4, diye mırıldandı Volokine, karanlığa gömülmüş dairedeki bilgisayarı görünce. Daha çok "G4" olarak bilinir. Eski bir model. Storu kapattıktan sonra makineyi açtı. Bırakalım da programları yüklesin.

– Mac Intosh, senin için bir sorun yaratır mı?

– Hayır. Ha PC ha Mac; benim için fark etmez. Gerçi her serserinin bir tercihi vardır. Ve bu yüzden de hiç şansları olmasa daha iyi. Ne biri ne de öteki konusunda.

– Bilgisayardan bu kadar iyi anlıyor musun?

Volokine kafasını salladı. Bilgisayarın ışığı alttan yüzünün hatlarını okşuyor, gözbebekleri iki sedef damlası gibi parlıyordu. Hazine bulmuş bir korsandan farksızdı.

– Almanya'da Avrupa'nın en iyi hacker'ları tarafından eğitildim. Kaos Bilgisayar Kulübü çocukları.

– Ne demek şimdi bu?

– Bilgisayar konusunda üstün yetenekli çocuklar. Kendilerini bilişimin özgürlüğü için çalışan galaktik bir topluluk olarak tanımlıyorlar. Teknolojinin tehlikelerini topluma göstermek için bilgisayar sektörüne darbe üstüne darbe indiriyorlar. Almanya'da, birçok kez bankaların bilgisayar sistemini çökerttiler ve her seferinde de hesaplarına geçirdikleri parayı ertesi gün iade ettiler.

– Onları nasıl tanıdın?

– Paris ile Berlin arasında bir oğlancılık davasında, bize yardımcı oldular. Onların sayesinde pisiğin izine ulaştık. Tekrar söylüyorum. Bu sapıkların Aşil topuğu bilgisayarıdır. Makinede araştırmalarının, temaslarının, ilişkilerinin hemen hepsi vardır. İnternette fotoğrafların ve videoların izini sürmek için "peer to peer" yazılım programıyla geceler geçirdim. Siber av, sapıklara karşı çok etkili bir silahtır.

Kasdan genç polisin arkasında durdu. Demode biri olduğunu hissediyordu. Goetz'ün masaüstü duvar kâğıdı bir tuz çölüydü, bembeyaz ve sonsuz. Şüphesiz bir Şili manzarasıydı.

– Makineyi açmak için şifre yok, dedi Volokine. İyi bir başlangıç. Aksi takdirde perişan olmuştuk. En azından içinde ne olduğunu öğrenmek için bilgisayarı götürmek gerekirdi.

Kasdan bir şey anlamıyordu. Ekranda şifreyi soran bir kutu belirmişti: Volokine onun şaşkınlığını fark etti:

– Bizden istediği şifre sadece oturum açmak için. Yani Goetz'ün özel belgelerini incelemek için. Bu çok farklı. Çünkü buradaki şifreyi çözebilirim.

Parkasını çıkardı, sonra klavyenin üzerinde piyano çalar gibi parmaklarını gezdirmeye başladı. Siyah elbisesi, kalın gömleği ve örme yün kravatıyla kendi dünyasının gelenek ve göreneklerini bilmeyen, özellikle de pahalı markalardan habersiz bir broker'ı andırıyordu. Daha çok, Maupassant'ın bir hikâyesinden fırlamış, bayramlıklarını giymiş genç bir köylüye benziyordu.

Kasdan onu izliyordu. Emekliliğin ilk dönemlerinde internete heves duymuş, bu yeni oyuncağından başlarda büyük zevk almıştı. Ama çabuk bıkmıştı. Web dünyası bir tür bilişim fast-food'uydu, yüzeysel bir dünya. Marksistlerin söylediği gibi köleleştirici bir makine. Bugün sadece kitap ve DVD almakta interneti kullanıyordu, tıpkı eskiden Minitel'i kullandığı gibi.

– Ne yapıyorsun? diye sordu Kasdan.

– “Shell” moduna geçiyorum.

– Fransızca konuş, lütfen.

– İşletim sisteminin dili. Buna göre insan dili diğerleri gibi sadece bir yazılımdan başka bir şey değil. Fransızca'yı anlıyormuş gibi görünüyor –bu yanılısamayı yaratmak için programlanmış– ama sadece rakamları ve sadece ikili rakamları algılıyor...

Kasdan, telgraf harfleri gibi hızla akıp giden satırları izliyordu. Bu işaretlerin görüntüsü, bildik harflerden çok daha ince, çok daha kırılıyordu. Wachowski kardeşler, bilişim dili ile Asya kaligrafisi arasındaki benzerlikten yararlanmayı bilmişti. Matrix filmi düşünüyordu.

– Şu anda ne durumdasın?

– Bir data file konfigürasyonu oluşturdum. Data file listesine erişmek için normal user'ların üstünde bir tür “super user”.

Volo bilgisayarını yeniden başlattı. Önce makinenin vızıldaması duyuldu, ardından ekranda şifre soran kutu belirdi. Bu kez Rus birkaç harf yazdı. Bilgisayar uysalca ikonların listesini ekrana döktü.

– Şimdi programın kaynağına ulaşıyorum. Bilgisayarlar soyağaçları gibi işlev görür. Birbirinin içine geçmiş alt listeler linkini izlemek gerekir: sistem, uygulamalar, data file'lar...

Çok sayıda isim kolonu belirdi.

– Goetz tarafından oluşturulmuş ve hafızaya alınmış dokümanlar. Yazılar, resimler, sesler...

Ekrandan büyük bir hızla çeşitli kısaltmalar, rakamlar, harfler akıyordu. Satırlar rüzgârda savrulan otlar gibi fırl fırl dönüyor, eğilip bükülüyordu.

– Bundan ne anlıyorsun?

– Anlamaya çalışmıyorum. Filtreliyorum. Bu listeleri, internetten indirdiğim bir programdan geçiriyorum. Pedofiller tarafından kullanılan anahtar kelimeleri, hatta şifreleri ayıklayan bir tür ağ.

Anlaşılmaz yazılar, harfler akmaya devam ediyordu. Arada bir Volokine listenin akışını durduruyor ve bir doküman açıyordu. Ardından binlerce harf yeniden akmayı sürdürüyordu.

– Bok herif, diye söylendi. Hiçbir şey yok. Bu Mac, bizim küçük Şilili müzisyenin kusursuz bir sırdaşı. E-postalar bile temiz görünüyor. Son derece ihtiyatlı, bu it herif.

– Sana hatırlatırım, Wilhelm Goetz bir kurban. Kulakdavulları delinerek öldürülmüş 63 yaşında bir adam.

– Ama dinlendiğini de unutmayınız. Bunu bana siz söylediniz.

– Kim tarafından dinlendiği bilinmiyor. Ve niçin dinlendiği de. Senden başka Goetz'ün cinsi sapık olduğunu söyleyen yok.

Volokine yeniden klavyenin tuşlarını takırdatmaya başladı:

– İnternet girişlerine göz atacağım. Genellikle burası bir altın madenidir.

– Goetz'ün pedofil sitelerine girdiğini varsaysak bile, sonradan bunları silip temizlemiş olamaz mı?

– Elbette. Ama bir bilgisayarda hiçbir şey silinmez. Bu imkânsız bir şey, anlıyor musunuz?

– Hayır.

– Bu fonksiyonu user'lara yüklemek dolaylı olarak sistemin temelini inmeyi sağlar. Yani başlangıç koduna. Bu da yeni bir hard disc oluşturmayı sağlar. Oysa bu kod dünyanın en iyi korunan sırlarından biridir. Aksi takdirde, herifin teki çıkıp kendi hard disc'ini oluşturabilir ve böylece ortada bilişim pazarı diye bir şey kalmaz. Bir bilgisayarda her şey yüzeyde gerçekleşir. Kullanıcı bu verileri sildiğini düşünür, ama bu aslında insanın küçük

belleğine verilmiş bir taviz. Algoritmalar evreninde, ikili yapıların derin katmanlarında her şey korunur. Daima.

– Kaçak sitelerdeki gezintiler bile mi? Sadece bir tık süren zaman dilimi içinde gerçekleşmiyor mu?

Volokine gülümsedi ve ekranı Ermeni'ye doğru çevirdi.

– Her şey. Yapılan her girişte, bilgisayar geçici bir data file oluşturur. İncelenen sayfayı belleğe alır ve ekranda yeniden oluşturur. Bu şekilde kişi bir server'ı incelediğini sanır, ama aslında makine çoktan görüntüyü hafızaya almıştır ve incelenen de sadece bu görüntüdür.

Klavyenin üzerinde biraz daha gezindi.

– Bu geçici data file'lar, belleğin bir köşesinde arşivlenir ve her zaman incelenebilir.

– Shell dili mi?

– Hayır. Şimdi bilgisayarla kendi özgül alfabetiyle konuşmak lazım: ASCII koduyla. Bu başka bir düzeydir. Diğerleri gibi komplike görünebilir, ama bunlar yakalanması gereken hareketler, mantıklardır. Kasdan, makineleri sorguya çekmek için onlarla kendi dillerinde konuşmak gerekir. Ve mantıklarını izlemek.

Yeniden tuşların tıkırtısı duyuldu. Ekranda yeni simgeler belirdi.

– Geçici data file'lar. Kullanım sıklığına göre sıralanıp hafızaya alınmış. Çok sık girdiğiniz siteler, listenin tepesinde yer alıyor, kullanıma hazır. Bu yeni data file'ları benim detektör programımın taramasına sunacağım. Belirlenmiş ve hafızaya alınmış binlerce oğlancısı sitesi. Adresleri, kodları, şifreleri... Kahretsinsin.

– Nasıl?

– Hiçbir şey bulamıyorum. Ne bir gey zimbirtısı ne de bir Viagra siparişi. Bu imkânsız.

– Neden imkânsız?

– Hiç porno sitelerine girmediğiniz mi?

Kasdan cevap vermedi. Belleğinde bazı site isimleri uçuşuyordu. Big Natural Tits. Big Boobies Heaven. Volokine'in gelip Mac Intosh'unu karıştırmamasını istemezdi doğrusu.

– Henüz son sözümü söylemedim, dedi Volo. Daha inode'lar[1] var.

– Bu zimbirtı da ne?

– Bir bilgisayar, şehir gibidir. Her data file, sadece tek bir adrese sahip bir evdir. Buna da inode denir. İnode'ların arasından dokümanların şifresini çözmeye çalışacağım. Genellikle, izleri yok etmek için, gizleyecek bir şeyleri olan herifler aynı adı taşıyan birçok doküman oluşturur. Boş dosyalar göz önünde kalırken, tehlikeli gerçek data file'lar belleğin derinliklerinde saklanır.

Volokine klavyedeki birkaç rakama tıkladı. Yeni bir liste belirdi. Kasdan, Rus'u ikna etmeye çalışıyordu.

– Volo, koro idare eden yaşlı bir adamdan söz ediyoruz. Bir bilgisayar dehasından değil...

– Tekrar ediyorum: Bir pedofil son derece kuşkulu bir hayvandır. Toplum tarafından sürekli gözaltında tutulduğunu bilir. İnsanların çoğunun onlarla ilgili düşüncelerini taşaklarının kesilmesini istediklerini. Bu da onun dâhi bir bilgisayarçı olmasını gerektirir.

Rakamlar, semboller akmaya devam ediyordu. Kasdan, içinden çıkılamaz, derin bir cangıla girdiği hissine kapılmıştı. Volo ise tam tersine gayet rahattı. Klavyenin tuşlarına büyük bir istekle basıyordu; büyük bir keyifle avının peşinden giden bir avcıdan farksızdı.

– Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

– Bir şey yok mu?

– Yok. Goetz, bu işin uzmanlarınca eğitilmiş mutlaka. Ele geçirmek imkânsız.

– Biraz zorlandın, değil mi?

– Oğlancılar dayanışma içindedir. Hep dirsek temasındadırlar. Bu işin uzmanı diğerlerini eğitir, onlar da başkalarını. Bana inanın, bu ibneler konusunda tecrübe sahibiyim.

Eğildi ve elini çantasına soktu:

– Son çare olarak geriye bir tek bu kalıyor.

Volokine elinde parlamakta olan CD'yi salladı, sonra bilgisayara yerleştirdi:

– Bir "undelete" programı. Bilgisayarın derin katmanlarına nüfuz eden bir tür sonda. Buna low level denir. Bu program, süpürme yöntemiyle makinenin her yerini tarar ve silinmiş olan her şeyi algılar. Süper hızlı bir program.

Bilgisayar hâlâ bir motor gibi homurdanıyordu. Havalandırma pervanesi ise bilgisayarın patlamasını önlemek, heyecanını bastırmak istercesine çalışıyordu. Yeni listeler belirdi. Her satır bir soru işaretiyle başlıyordu:

?uytéu§(876789gàn ;tnièrpuygf

?hgdf654 ! "à) 89789789ç(`v jhgjhv

?kjhgfjhgdg543534345

?iuytiuyY64565465RC

?yutuytyutzftvcuytuyw

Volokine, uyumakta olan bir canavarın özel hayatı karşısında şaşkınlığa kapılmış biri gibi fısıldadı:

– Bilgisayar asla silmez. Sadece yerini yeni bilgilere bırakır. Bu alanı açmak için ilk harfini gizleyerek önceki data file'ı ekarte eder, o harfin yerini soru işareti alır. Başlığın devamı aynı kalır, bu da onu kolayca saptamamızı sağlar.

Kasdan hâlâ, bir "?" işaretiyle başlayan satırlara bakıyordu. Bu zırvalıklardan ne elde edilebileceğini bilemiyordu, ama Rus kendinden çok emindi. Saniyeler, motorun gürültüsü eşliğinde ilerliyordu.

Ermeni alçak sesle sordu:

– Ne buldun?

– Hâlâ aynı boktan masumiyet. Goetz, Aziz Wilhelm olmalı.

– Bu mümkün değil mi? Bu adam zamanını koro çalışmaları ile ülkesine ait hatıralar arasında geçiren biri olabilir sadece. Âşığıyla sıradışı bir cinsel hayatı olsa bile.

– Kasdan, siz benden daha yaşlısınız. İnsanın doğasını bilirsiniz. Wilhelm Goetz homoseksüeldi. Naseer onun ilk herifi değildi. Ne de tek herifi. İbneler yanmış barakalara benzer. Oysa, burada ilişki kurabileceğimiz en ufak bir iz bile yok. Bunun başka bir makine kullanması dışında bir açıklaması olamaz. Başka bir yerde.

Volokine bilgisayardan CD'yi çıkardı ve derin bir nefes aldıktan sonra tükürür gibi konuştu:

– Ya da Goetz teröristlerin yöntemini, insan ilişkilerini kullanıyordu. Teknoloji yok, iz de yok. Bu durumda sırlarıyla öldü demektir.

Genç polis tuşlara basmayı sürdürüyordu. Kasdan onun bıraktığı izleri sildiğini düşündü.

Sonunda Volokine bilgisayarı kapattı.

– Pedofillere olan öfkenin sebebi ne? diye sordu Kasdan en nihayetinde.

– Size anlatacağım, dedi Rus gülümseyerek. Eğer bu pislik heriflere kızırıyorsam onlarla görülecek bir hesabım var demektir. Çocukluğunu berbat bir yerde geçirmiş küçük yetim...

– Başına benzer bir olay gelmedi, değil mi?

– Hayır. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Günlerimi rahiplerin yanında eğlenerek geçirmedim evet, ama asla bu tür sorunlarım da olmadı.

Volokine çantasını kapattı ve ayağa kalktı.

– Beni allak bullak eden travmalar. “Tecavüz”, “anüs yırtılması”, “fiili livata”, “işkence”, “enfeksiyon”, “cinayet”, “intihar” diye adlandırılan travmalar. Bunların hepsi Çocuk Bürosu’nun arşivlerinde kayıtlı. Benim travmalarım, hiç tanımadığım bu çocuklarla ilgili, onların iğrenç şeyler yapmaya zorlanmasıyla alakalı. Ne olduğunu bilmedikleri şeyler. Hayatlarını mahveden şeyler. Bunu onlara yapan ibnelerin izini sürmek için böyle bir olayın başımdan geçmesine gerek yok. Bu çocukları düşünmem yeterli.

Kasdan tek kelime etmiyordu. Kuşkusuz onunla aynı fikirdeydi, ama tecrübelerine dayanarak içindekileri bu şekilde ortaya döken birinin her şeyi yapmaya hazır olduğunu da biliyordu.

Storu açtı ve giriş kapısını gösterdi:

– Gidip Naseer’i, Goetz’ün oğlanını sorgulayalım mı? Eski yöntemlerle şöyle karşılıklı konuşalım mı? Bir insanla, insanca kelimelerle ve eğer gerekirse birkaç insanca tokatla, ne dersin?

[1] İndex-nodes kısaltması. Dosya sistemi üzerinde bulunan dosyanın özelliklerini, dosyayı oluşturan blokların listesini ve bu blokların diskteki adresini tutan veri yapısı. (ç.n.)

Naseerudin Sarakramahata, Monceau Parkı yakınlarında, Malesherbes Bulvarı 137 numarada oturuyordu. Haussmann döneminde yapılmış, armaları ve heykel-sütunlarıyla etkileyici bir binaydı. Kasdan, Mauritusu'nun binanın, hizmetçi odalarının bulunduğu en üst katında oturduğunu söylediğini hatırlıyordu.

Evrensel anahtar. Sonra bir interfonun yer aldığı başka bir kapı. Kapıcı yoktu. Ve içeri girmek için rasgele bir zile basmaları arkalarında iz bırakacağından söz konusu bile olamazdı. Tek kelime etmeden, tam karşılarındaki bölmeye yüklendiler. Bölme holün alacakaranlığına rahatça açıldı. Giren veya çıkan bir apartman sakinini beklemenin sırası değildi.

Birkaç saniye sonra Kasdan gülümsedi:

- Bu bana gençliğimi hatırlattı. Antiterör'deki ilk yıllarımı.
- Ben, gençliğimde, bana kapıyı açmalarını beklemezdim. Pencereden dalardım içeri.
- Uyuşturucu satışı yaptığın dönemde mi demek istiyorsun?
- Ben hayatımı, kaderimi satıyordum, Kasdan. Aynı şey değil.

Ermeni, ironik bir yüz ifadesiyle kafasını salladı. Asansörün gürültüsü duyuldu. Kürk mantolu, kolunda gece çantası bulunan bir kadın camlı kapıyı açtı. Onu kibarca selamlayan iriyarı iki adama kuşkulu gözlerle baktı.

Doğruca odaların bulunduğu kata çıktılar. Uzun koridor Kasdan'a kendi temiz apartmanının koridorunu hatırlattı. Ama özellikle bu grimsi, dar ve uzun yol zavallı ibnenin tiksinerik karıştırdığı küçük çantasıyla büyük bir uyum içindeydi. Buradaki her şey bu sefil hayatla bağdaşıyordu. Pul pul kalkmış duvar boyaları. Camı çatlamış vatistaslar. Heladan farksız...

Ne Kasdan ne de Volokine otomatiğe bastı.

- Herhalde tek tek bütün kapıları çalmayacağız.
- Hayır, dedi Kasdan telefonunu çıkarırken.

Ermeni, Naseer'in numarasını tuşladı. Koridorun sessizliğinde tiz bir zil sesi duyuldu. Bir baş hareketiyle Kasdan Volokine'e kendisini izlemesini işaret etti. Karanlığa ilerlediler.

Ardışık iki çatı penceresinin altından geçtiler. Odalardan birinden televizyon sesi geliyordu. Biri telefonda konuşuyordu, Asya'da konuşulan dillerden biriyle.

Ve telefonun zili hâlâ onlara kılavuzluk ediyordu.

Naseer telefonu açmıyordu.

Biraz daha ilerlediler. Vasistaslardan içeri süzülen gecenin mavi ışıkları karanlık bir tablonun üzerindeki lake çizgilere benziyordu. Sonunda kapıya ulaştılar. Cep telefonu çalmaya devam ediyordu. Küçük ibne neden telefona cevap vermiyordu?

Ermeni kapıyı çaldı:

– Naseer, aç. Ben Kasdan.

Cevap yoktu. Telefon ısrarla çalıyordu.

– Aç, fahişe. Yoksa kapıyı kırarım.

Ermeni sesine hâkim olmaya çalışıyordu. İki Filipinli belirdi bir dairenin kapısında. Volokine üç renkli polis kimliğini burunlarına dayadı. İki kız sanki hiç kapı önüne çıkmamış gibi ortadan kayboldu.

Telefonun sesi kesildi. Kasdan kulak kabarttı. Telesekreterdeki mesajı dinledi. Naseer'in duygusuz sesini.

Hiç düşünmeden iki adam silahlarını çıkardı. Kasdan tam kapının karşısında dururken, Volokine elinde silahıyla sağ tarafa geçti, sırtını duvara yasladı.

Kapıya hızla bir tekne savurdu, ama sonuç alamadı.

Sonra bir tekme daha; kapı zıvanalarından kurtuldu, geriye gidip geldi.

Kasdan çoktan yan dönmüştü, omzuyla kapıya son darbeyi indirdi.

Elinde Sig Sauer'ile odaya daldı.

Volokine onu izledi.

Gördüğü ilk şey kırma tavandaki yazıydı.

KANDAN BENİ KURTAR,
EY TANRI, KURTULUŞUMUN TANRISI,
DİLİM DE SENİN ADALETİNİ TERENNÜM ETSİN.

İkinci şey ise taş zemine oturtulmuş ve çoktan kaskatı kesilmiş cesetti. Zavallı oğlancık sırtını dayadığı alçı duvardan daha soğuktu.

Üçüncü şey oğlanın yüzündeki derin bıçak yarasıydı. Dudakların birleşme yerlerinden iki kulağa kadar bıçakla yarılmıştı, sanki iğrenç bir şekilde sırtıyor gibiydi. Aklına, cezaevlerindeki hesaplaşmalarda benzer şekilde yaraların açıldığı Tunus gülümsemesi geldi. Kesici bir alet ağzın içine sokulur ve tek bir hamlede yanak kesilirdi. Şak. Burada gülümseme iki tarafa doğru açılmıştı. Korkunç bir palyaço görüntüsü.

Fark ettiği dördüncü şey kurbanın sol kulağından sızdıktan sonra kurumuş kandı. Naseer'in başı hafifçe yana dönüktü. Genç oğlan tıpkı kulamparası gibi öldürülmüştü. Kulakdavulları delinerek. Kasdan, çocuk olsun olmasın seri cinayetler işleyen bir katille karşı karşıya olduklarını anladı; bir yandan da olası isimleri aklından geçiriyordu.

– Kımıldayınız, Kasdan. Burada nefes almak imkânsız. Ve sonsuza kadar burada kalamayız.

Kasdan ona doğru baktı. Volo haklıydı. Oda en fazla beş metrekareydi ve yüz on kiloluk cüssesiyle tam odanın ortasında duruyordu.

– Bana eldivenleri ver.

Cesedin yanında diz çökmüş olan Volokine, ona bir çift ameliyat eldiveni uzattı. Kasdan onları ellerine geçirdi, suratı alev alev yanıyordu. Tepeden tırnağa tere batmıştı. Eğildi ve Naseer'in kaskatı kesmiş yumruğunu tuttu.

Cesedin kasılmış parmaklarını açmayı başardı.

Avucunda kan vardı.

Bir kan pıhtısı.

İşaretparmağıyla siyahımsı kütleye dokundu.

Hayır bu bir pıhtı değil, bir organdı.

Kasdan kütleyi aldı ve eldivenli avucunda yuvarladı.

Bu Naseer'in dilinden kesilmiş bir parçaydı.

Kasdan kafasını kaldırdı.

Harfler fırça yerine dil kullanılarak yazılmıştı.

EY TANRI, KURTULUŞUMUN TANRISI,
DİLİM DE SENİN ADALETİNİ TERENNÜM ETSİN.

Wagram Caddesi'ndeki McDonald's, saat 21:00.

Étoile Meydanı'na birkaç adım uzakta.

Volokine ikinci Royal Bacon'ını yiyordu. Ayrıca önündeki tepsinin içinde patates kızartması külahı ile dokuz nugget'lık bir kutu, bir Sunday caramel ve ketçap ile mayonez paketleri vardı. Tepsinin tam ortasındaysa en büyük boy Coca Zero durmaktaydı. Volo tüm bunların arasında yem teknesi içindeki bir domuz yavrusu gibi debelenip duruyordu.

Kasdan bu tabloyu hayranlıkla, daha çok da şaşkınlıkla seyrediyordu. Kendisine sadece bir kahve almıştı. Meşin gibi sert biriydi, ama cesetlerle her temasında ondan bir şeyler alıp götüren, önüne geçemediği bir rahatsızlık, bir huzursuzluk duyardı. Volokine ise sanki başka bir türdendi. Ölüm karşısında son derece kayıtsızdı. Ermeni, cesedin onun iştahını artırdığını düşünmeye bile başlamıştı.

Rus, Kasdan'ın bakışlarını yakaladı:

– Bu cüsseye nasıl ulaştınız, bilmiyorum. Hiçbir şey yemiyorsunuz.

Kasdan onu duymazdan geldi:

– Seninle yeterince vakit kaybettim. Sana verdiğim süre bitti. Hiçbir şey bulamadık ve Naseer'in öldürülmesi, senin şu aptalca düşüncelerine son noktayı koydu bence.

– Neden?

– Senin şu çocuk katil varsayımın bana zaten saçma geliyordu, ama yine de, kendimi zorlayarak da olsa kafamda tecavüze uğramış ve intikam almak için mütecavizini öldürmüş bir çocuk canlandırmaya çalışıyordum. Cinayet yöntemini bile göz ardı ederek. Bir çocuk için son derece sofistike bir yöntem olmasına rağmen. Bugün, bu ikinci cinayetle birlikte, yanlış yolda olduğumuz açıkça belli oldu.

– Çünkü bir çocuk, ancak tek bir ırz düşmanını öldürebilir, ikincisini öldürmez, öyle mi?

– Bak, bir çocuk iz sürecektir, Goetz'ün oğlanını bulacak, evine gidecek, onu kandırarak, sonra kulakdavullarını delecek ve dilini kesecek. Çok, ama çok fazla bu, anlıyor musun?

Volokine sandviçini pembemsi bir karışıma, ketçap ve mayonezden oluşan iğrenç bir karışıma batırdı. Diğer eliyle, bir avuç patates kızartmasını ağzına attı.

– Yazıyı fark etmediniz mi?

– Nasıl, yazıyı mı?

– Evet yazıyı. Yuvarlak ve özenli harfler. Bir çocuk yazısı.

– Bu saçmalıkları artık duymak istemiyorum.

– Hata ediyorsunuz.

– Asıl sen hata ediyorsun. Korodaki çocukların hepsini ikinci kez sorguladık. Bir şey elde edemedik. Bu çocuklar masum.

Rus nugget kutusunu açtı sonra da barbekü sosunun kutusunu:

– Oradakiler, evet, belki. Ama Goetz başka koroları da çalıştırıyordu.

– Aralarında küçük Tanguy Viesel'in de olduğu, Notre-Dame-du-Rosaire korosunda çocukların geçmişlerini kontrol ettim. Hiçbir çocuğun ne adli sicilinde ne de psikiyatrik geçmişinde bir leke var. Kusursuz bir ortamda tamamen kusursuz çocuklarla uğraşıyoruz. Kahretsin. Başka bir yol izlememiz lazım!

Kasdan kahvesinden bir yudum aldı. Tatsız tutsuz bir şeydi. Bir an yanlışlıkla kendisine çay verdiklerini düşündü. Döner kapaklı bir çöp kutusunun hemen yakınındaki bir masada oturuyorlardı. Çevrelerinde fast-food restoranlarına has bir gürültü vardı. Restoran süsleriyle donatılmıştı, bu da içeriye hüzünlü bir hava veriyordu.

– Senin bütün teorin Goetz'ün oğlancısı olmasına dayanıyor, dedi yeniden Kasdan. Bütün geceyi bu konuyla ilgili databankları araştırarak geçirdim. Şu veya bu şekilde, hiçbir yerde adına rastlamadım. Sonra bilgisayarını didik didik ettik, en ufak bir iz bile bulamadık. Goetz homoseksüeldi. Tamam. Bir oğlanı vardı ve şüphesiz garip cinsel fantezileri de. Okey. Ama hepsi bu kadar. Sonuçta, önyargıları olan sensin. İnsan ibne olabilir, sadomazo olabilir, bu çocuklara tecavüz edecek demek değildir.

Volokine, Sunday karamelini önüne çekti:

– Ya benim sezgilerim? Sezgilerimle ilgili ne düşünüyorsunuz?

Kasdan boş kutuları, yemek artıklarını tepsiye koydu ve hepsini çöp kutusuna boşalttı.

– Cevabınız bu mu? diye gülümsedi Volokine.

Ermeni gözlerini genç polise dikti:

– Tüm bu olanlar içinde en kötüsü ne, biliyor musun, belki de Naseer'in katilini elimden kaçırdım. Onu sorgulamaya daha erken gelseydim, ben...

– Kasdan, buna siz bile inanmıyorsunuz. Vaazınızı bitirdiniz mi?

– Asıl sen her şeyi bitirdin. Akşam yemeğini. Soruşturmanı. Seni Soğuk Hindi'ye geri götürüyorum.

Genç Rus cevap vermedi. Sakin sakin Sunday'inin kremasındaki plastik kaşıkla oynuyordu. Sonunda alaycı bir ses tonuyla sordu:

– Şu tavandaki kanla yazılmış yazı sizce neyin nesi?

– Bilmiyorum.

– Mezmurlar'dan bir alıntı.

– Bir ezgi mi?

– Bir ezgi olmaktan çok, Mezmurlar bir şiirdir. 50. veya 51. Mezmur. Bu söz konusu notasyona bağlı bir şey. İbranice veya Latince olmasına. Hıristiyan liturjisine göre bu dua bir zorunluluk. İnsanlığın, İsa'nın kendini feda edişiyle kurtulması için edilen bir dua. Bir tür af dileme. Bazı manastır tarikatları hâlâ kırbaçla kendilerini cezalandırma yöntemini uyguluyorlar, tıpkı Mezmurlar'ı okurken kendilerini kırbaçlayan Redemotoristler gibi. Bir daha ve bir daha arınmak için. Metindeki bir bölümde şöyle yazar: "Yıka beni, kardan daha beyaz olacağım..."

Kasdan, hem enerjik hem marazi, hem kadidi çıkmış hem obur bu genç adamı dikkatle inceliyordu. Son derece güçsüzmüş gibi görünen, ama bir saniyede onu, Kasdan'ı safdışı bırakabilecek ve ardından da çıplak elle öldürebilecek bir adam.

– Tüm bunları nereden biliyorsun?

– 10 yıl boyunca dini okullar. Kilise'den bıkkınlık duymak için yeterli bir süre.

Önceki gün kulaklıkla Mezmurlar'ı dinlerken kapıldığı o tuhaf duygu Kasdan'ın aklına geliverdi. Bu ezginin bu olayda bir rolü olduğu kesindi. Sormaktan kendini alamadı:

– Sana göre, katil duvara bu alıntıyı neden yazmış olabilir?

– Bu bir af dileme.

– Af dileme mi?

– Katil intikamını aldı, ama onun günahlarının bağışlanmasını da istiyor. Bu kelimeleri duvara yazarak Tanrı'ya Naseer'i affetmesi için yalvarıyor. Bana göre katil dindar biri. Kelimelerin kutsallığının etkisine inanıyor. Siz de bilirsiniz, inançlı biri için dua, Tanrı'ya yollanan bir işarettir, ama içinde "Tanrı"yı da barındıran bir işaret. Bu kelimeleri yazmak bile başlı başına bir af dileme...

– Peki neden Goetz'ün öldürüldüğü yere böyle bir not bırakmadı?

– Katil belki de yakalanmaktan korktu. İşini bitirmeye zaman bulamadı. Ya da Goetz'ün, küçük Naseer gibi Tanrı katında affedilmeye değer biri olmadığını düşünüyor. Cehennemlik biri onun için. Diğeri ise Araflık. Bu olayı biraz daha eşelememiz lazım, Kasdan.

– Eğer seni Soğuk Hindi'ye geri götürmezsem, bu gece ne yapmayı düşünüyorsun?

– Château-des-Rentiers Sokağı'ndaki Kayıp Bürosu'na gideceğim, Fransa'ya girişinden bu yana Goetz'le ilgisi olan başka kayıp çocuk var mı diye araştıracağım. Goetz'ün çalıştırdığı tüm korolardaki çocuklar içinde kayıp var mı bakmak istiyorum. Sonra Çocuk Bürosu'na geçip, bu korolardaki tüm koristlerin soyağaçlarını inceleyeceğim.

– Bunların hepsini yaptım ben ve hiçbir şey bulamadım.

– Sadece Saint-Jean-Baptise ile Notre-Dame-du-Rosaire'i araştırdınız. Eğer yanlış hatırlamıyorsam geride daha Saint-Thomas-d'Aquin ile Notre-Dame-de-Lorette var. Üstelik siz bu işi telefonla yaptınız. Ben, arşivleri inceden inceye taramak istiyorum. Dosya dolaplarında araştırma yapmak gibisi yoktur.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Goetz'ün piyano dersine gittiği ailelerle temasa geçeceğim. Sonra her çocuğun profilini çek edeceğim. Ayrıca Tanguy Viesel'in soruşturma dosyasına da bakacağım. Yanlış hatırlamıyorsam Çocuk Bürosu'nda bir kopyası olması gerekiyor. Goetz'ün Şili'deki geçmişini araştıracağım. Bunu size izah etmek imkânsız, ama herifin temiz olmadığını hissediyorum.

– Demek bu gece hiç uyumayacaksın, öyle mi?

– Arada kestirim. Uyumak istemesem de. Buna karşılık, size doğruca evinize gitmenizi ve kültürünüzü parlatmanızı tavsiye ediyorum.

– Dini açıdan mı?

– Hayır, kriminal bakımdan. Çocuk katiller yani. İnternette araştırın. Bunun bir yanılığın olmadığını göreceksiniz. Ben 30 yaşındayım, ama acemi olan sizsiniz.

Bir sessizlik oldu. Kasdan düşünüyordu. Bu çocuğa bir şans daha vermeli miydi?

Volokine sanki telepati yoluyla onun düşüncelerini okumuş gibi cevap verdi:

– Bana bu geceyi ve yarını verin. Bırakın haklı olduğumu size ispat edeyim. Bu iki herif günah işledi ve bu günah çocuklarla ilgili.

Kasdan telefonuna sarıldı.

– Kimi arıyorsunuz?

– Vernoux. Birinin Malesherbes Bulvarı'nda temizlik yapması gerekiyor.

Kayıp Bürosu, Kişiyeye Karşı İşlenen Suçları Önleme Bölümü.

Château-des-Rentiers Sokağı, On Üçüncü Bölge.

Yarımay biçiminde inşa edilmiş bu garip binanın içinde Volo kendini yalnız bir avcı gibi hissediyordu. Kayıp kişilerin dosyalarının yer aldığı arşivi hayranlıkla seyrediyordu. Dar ve derin metal çekmecelerde, farklı renklerde binlerce karton fiş vardı. Her renk bir yıla, her karton fiş kayıp birine aitti. Fişler alfabetik olarak sıralanmıştı, her birinin üzerinde kayıp kişinin fotoğrafı vardı.

Volo zevkle ellerini ovuşturdu.

Karıştırılacak, araştırılacak, didik didik edilecek, yılların birikimi bir arşiv.

Derin bir nefes alarak toz yüklü havayı ciğerlerine doldurdu, sonra ilk çekmeceyi açtı. İşe giriştiğinde beyninin bir kısmı arşivdeki fişlere yoğunlaşırken diğer kısmı farklı düşüncelerle boğuşuyordu.

24 saatti aşkın bir süredir kokain almamıştı. Attığı her adım, geçen her dakika onu uçurumdan biraz daha uzaklaştırıyordu. Bindiği kayığı içine çekmeye çalışan devasa anafordan uzaklaşmak için sürekli kürek çekiyordu. İçten içe yanan siyah ve turuncu bir küre vardı ve hiç durmaksızın onu çağırıyordu: "... every junkie's like a settin' sun..."

Gün içinde iki kez kriz gelmişti. Yoksunluk krizinin iki farklı yüzünü yaşamıştı. İlk kriz Bagnolet yolundayken gelmişti, bir burulma, bir alev kuyruksokumundan ensesine kadar yükselmişti. Omurgası, omuriliği ve tüm sinirleri burulurken bir an için iç organlarının patlayacağını sanmıştı. Gırtlığına bir çığlık düğümlenmişti. Arabada camı açmış, saniyeler boyunca derin derin nefes almıştı.

İkinci kriz onu dönüş yolunda yakalamıştı. Toptan bir uyuşukluk. Kurşun gibi ağırlaşmış sinirler. Baygın uyku hali yeni dökülmüş bir harç gibi tüm vücudunu sarmıştı. Bu gibi durumlarda kolunu kaldırmak bile imkânsız hale geliyordu. Gelecekle ilgili en ufak bir düşünce bile ütöpikti. Şakaklarında buz gibi ter damlaları birikmişti ve midesinde korkunç bir ağrı vardı, sanki bir hayvan karnının içinde, bağırsaklarında dolanıp duruyor ve ona fısıldıyordu: "İntihar et."

Goetz'ün evinde, bilgisayarın karşısında kendini daha iyi hissetmişti. Akan burnuna, mide bulantısına rağmen. Ve diğer tüm düşüncelerin ardındaki heyecan verici düşünce de

buydu, her hareketin ardındaki hareket de: artık hiç kullanmıyordu. Geçen zaman son derece acı vericiydi, ama aynı zamanda da bir arınma zamanıydı.

Kasdan'ın varlığı da ona güven veriyordu. İriyarı dadısının bazı sırları olduğunu hissediyordu, ama yaşında, sakinliğinde, cüssesinde insana güç veren bir şeyler vardı. Ve özellikle de bu yaşlı Ermeni'nin ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bu da ona yaşama, hayata tutunma ve mücadele kuvveti veriyordu...

Kasdan'ın onun gençliğine, enerjisine, elektriğine ihtiyacı vardı. Ayrıca insana yönelik suçlardaki bilgisine de. Ermeni bu soruşturma için çok köşeli biriydi.

Volo'nun bu tür problemleri yoktu.

Zaten kendisi de yanlışları olan, biraz kaçık, kokuşmuş biriydi.

Bir canki. Yalancı, hırsız, istikrarsız. Hiçbir randevuya vaktinde gitmemişti. Verdiği hiçbir sözde durmamıştı. Asla güven duyulamayacak bir zombiydi. Sadece bir uyuşturucu satıcısı görünce kendine geliyordu. Bu anlamda yakalamak için onları kovalayan birine dönüşüveriyordu. Ayaktakımının, uğursuzların, her türden pisliğin peşinden koşan birine. Kentin karanlık bölgelerinde toplanmış sapkın, yasadışı kişileri yakalamak için çaba sarf eden birine. Onların bütün reflekslerini, düşüncelerini, mantığını önceden kestirebiliyordu. Çünkü onlardan biriydi. Olayları aydınlığa kavuşturma oranı rekor seviyedeydi, çünkü bu işe kendini adamıştı. Diğerlerinin arasında sonuçta kendisi de bir suçluydu. Ve en iyi avcı kendisinden olanları avlayan avcıydı...

Volo hâlâ karton fişleri karıştırıyordu, her tarihi, her yaşı, her eşkâli beyninin bir bölümüne kaydediyordu. Ama bir yandan da cankilik dönemi, kâbus gibi anılarla gözlerinin önünden geçiyordu.

Amsterdam. 1995. İşgal edilmiş bir binanın bodrum katı. Uyuşturucu müptelası arkadaşları, içlerinden biri altın vuruş sonucunda ölürse tek şey düşünürdü: Cesetten kurtulmak. Ceset yok, sıkıntı da yok. Ama bu son derece ruhsuz ve çirkin bir fikirdi. Kokocu kafalardan çıkan bir fikir. Ne kadar eroinin etkisinde olursa olsun işleri yoluna koymak hep ona, Volo'ya düşerdi. Bir keresinde antreponun en üst katında plastik bir örtü bulmuştu. Cesedi onun içine sarmış sonra da binanın altından geçen nehrin karanlık sularına bırakmıştı.

Her gece, karanlıklar içinde, insanı kemiren bu kâbusu görüyordu. Cesedin suya doğru yuvarlanışının gürültüsünü duyuyor, arkadaşları akıntıyla sürükleniyorken diğerleri ona sessizce bakıyordu. Bu uğursuz son belki de onların da sonuydu. Hepsinin. Yarın veya birkaç yıl içinde gerçekleşebilecek berbat, sefil, isimsiz bir ölüm. O yıllarda, Volo 17 yaşında bile değildi.

En ucuz uyuşturucuyu bulabilmek için sürekli seyahat eden nişanlı İspanyol bir çifti hatırlıyordu, onlarla Tanca'da tanışmıştı. Ama hikâyeleri fazla uzun sürmemişti. Kız

uyuşturucu peşinde koşarken Medine’de kaybolmuştu. Sonra da tecavüz edilmiş ve kafası taşla ezilmiş bir halde bulunmuştu.

Haberi diğer cankilerden almıştı. Bunun doğruluk oranı yüzde elliydi. Volo hemen hastaneye koşmuş ve kızı bulmuştu. Kafasından ameliyat olmuştu. Başının yarısı tıraş edilmişti. Odaya girdiğinde kız onu tanımamıştı. Bir an buna inanmamıştı. Ama beyninin yarısı ameliyatla alınmıştı. Kız için Volo diye biri yoktu. Ve asıl soru, güneş alan bu koridorda Volo’nun gerçekten kimin için var olduğuydu.

Başka anılar.

Başka boktan olaylar.

Paris. Bir uyuşturucu satıcısının peşinde sonsuz bekleyiş. Sonunda Volo herifin atölyesine dalmıştı, adam sözüm ona ressamdı. Aşırı doz almış bir halde çırpırırken bulmuştu onu. Acil yardım ekibine haber vermesi, ambulans çağırması gerekiyordu. Ama bunu yapmak yerine küçük kâğıtlara sarılı uyuşturucuları bulmak için odanın altını üstüne getirdi; sonunda parkenin altındaki zulayı buldu ve banyoya gidip uyuşturucuyu şırıngayla koluna zerk etti. İşte o anda aklı yerine geldi. Ve tıbbi yardım ekibini de beraberinde getirmesi için Adli Polis’i aradı. Onları beklerken de elli gramdan fazla uyuşturucuyu cebine atmayı ihmal etmedi.

Kokocular. Daima normal, sevimli, açık olmaya çalışırlar. Başkalarıyla sağlıklı, güler yüzlü ilişkiler kurmak istermiş gibi davranırlar. Her koşulda üzerlerine düşeni yapmaya gayret ederler. Aslında bu davranışlarının hiçbiri sahte değildir. Ama bir müptelanın her hamlesinin bir sınırı vardır. Sorunları, düşünceleri, gelecek planları görünmez bir duvarı, kokain duvarını asla aşamaz. Kokain bulmak veya bulamamak. Onun için önem taşıyan tek sorun budur. Kendisi bile sırf toz sattıkları için hiç hoşlanmadığı kızlarla yatmıştı. Bol uyuşturuculu partiler organize ettikleri için ciğeri beş para etmez herifleri pohpohlamıştı. Tutuklulardan, torbacılardan, dostlarından çalmıştı.

Kahretsin.

Volokine pencerelerden sızan ışık huzmesinin düştüğü yere çöktü. Şiddetli bir spazmla iki büklüm olmuştu. Bir an kusacağını sandı. Yediği Royal Bacon’ı ve diğer şeyleri. Ama hayır, sancı geçti. Dizlerinin üzerinde doğrulurken, midesinden gelen safra gırtlakını yaktı.

Gülümsedi. Bir kurukafa gülümsemesi. Bu derin sarhoşluk halinden asla kurtulamayacaktı. Uyuşturucu metabolizmasının derinliklerine kadar nüfuz etmişti. Durumunu düşündüğünde aklına diyabet hastaları geliyordu. Tam anlamıyla onlarla aynı durumdaydı. Fizyolojik bir güvensizlik içindeydi. Kanında sadece uyuşturucunun tedavi edebileceği bir eksiklik, bir işlev bozukluğu vardı. Başlangıçta bu kara delik psişikti... Ve fazla önem arz etmiyordu. Huzur ve sükûnet şırınganın ucundaydı. İnsülin enjekte ettikleri için diyabetlileri kınıyorlar mıydı? Ya depresifleri antidepresan aldıkları için?

Eliyle açık çekmecelere tutundu. Ayağa kalkmayı başardı. Titremelerle sarsılıyordu, kendine bir söz verdi. Goetz olayındaki suçluyu bulmadan hiçbir şey kullanmayacaktı. Katil bir çocuktu, biliyordu, hissediyordu, kendisine kötölük eden adamdan intikamını almıştı. Bu çocuğu ele geçirmeden tek bir gram uyuşturucu almayacaktı. Hayır amacı onu tutuklamaktan çok konuşmaktı.

Çocuk katiller.

Acımasız, kan dökücü, tehlikeli, piroman yumurcaklar.

Tepeden tırnağa silahlı, yeniyetme seri katiller.

Kasdan iki saatten beri ekranın karşısındaydı.

Bütün olaylar gözlerinin önündeydi.

2004, Ancourteville, Seine-Maritime.

Pierre Folliet, 14 yaşında, annesini, ablasını, erkek kardeşini, sonra da babasını tüfekle vurarak öldürmüştü, cinayetleri işlerken de Shrek'in videokasetini izlemişti.

1999, Littleton, Colorado eyaleti.

Éric Harris ve Dylan Klebold, sınıflara rasgele ateş açarak Columbia Lisesi'nde paniğe yol açmışlardı. Bir öğretmen ile on iki öğrenciyi öldürmüşler, yirmiden fazla kişiyi de yaralamışlardı, ardından silahları birbirlerine çevirerek hayatlarına son vermişlerdi.

1999, Los Angeles.

Mario Padilla, 15 yaşında, annesini 47 bıçak darbesiyle öldürmüş, ona arkadaşı, 14 yaşındaki Samuel Ramirez tornavidasıyla yardımcı olmuştu.

1993, Liverpool.

Robert Thompson ve Jon Venables, 11 yaşında, 3 yaşındaki James Bulger'e işkence etmiş, tuğlayla ve demir çubukla döverek öldürmüşlerdi. Sonra da çocuğu trenin altında paramparça olması için demiryoluna bırakmışlardı.

1993, New York eyaleti.

Éric Smith, 13 yaşında, bir parkta 4 yaşındaki Derrick Robie'yi öldüresiye dövmüş sonra da boğmuştu. Ardından bir sopayla cesede tecavüz etmişti.

1989, Kaliforniya.

Erik ve Lyle Menendez, mirasa konma umuduyla babalarını ve annelerini sırtlarından

tüfekte vurmuşlardı.

1978, Auxerre'in banliyösü.

Yaşları 12 ila 13 arasında değişen dört çocuk, bir evsizi taşa tutmuş ve adamın acıyla kıvranarak ölmesini seyretmişlerdi.

Bilgisayarın karşısına oturan Kasdan, sadece "çocuk katiller" diye yazmış ve upuzun bir liste bulmuştu. Bu vakaların çoğunu biliyordu, ama onlarla bir anda burun buruna gelmek bir dizi kâbus görmek gibiydi. Pandora'nın kutusu. Bir şapka için okulda çocuklar bıçaklanıyordu. Anne babalar öldürülüyordu. 8 yaşında tecavüze uğranıyordu...

Kasdan, bu uzun listedeki vahşeti biraz olsun yumuşatabilmek çabasıyla bazı açıklamalar aramaya koyuldu. Bu şiddetin makul bir açıklaması nasıl olabilirdi? Bu vahşi olaylarla ilgili analitik yazılar var mıydı?

Hiç vakit kaybetmeden internette psikiyatrik raporlar, psikolojik analizler, uzman görüşleri –çoğu İngilizce– buldu, ancak hepsi birbiriyle çelişik ve anlaşılmazdı. Bazıları genetik bir mirastan söz ediyordu; cinayete yol açan bir şiddet geni vardı. Bazıları ise bunu delilikle açıklıyordu; çocuk katil şizofrendi ve kişilik bölünmesi yaşıyordu. Bir başka grup ise bunu sosyal çevreye ve aile ortamına bağlıyordu; fakirlik ve şiddet, kişiyi çok genç yaşta cinayet işlemeye itiyordu. Çocuktaki aşırı şiddet eğilimini, televizyon, internet, bilgisayar oyunları ile açıklayan bir görüş vardı.

Tek sorun, bu açıklamaların hiçbirinin tam olarak bütün çocuklarla örtüşmemesiydi. Bu katiller için tek profil yoktu. Bundan da tek çözüm olmadığı sonucu çıkıyordu. Ya da basit bir sonuç. İnsan kötüydü ve sonuç olarak da "küçük adam" da daha iyi olamazdı.

Saat yarım olmuştu, Kasdan ekranın önünden kalktı. Tiksinmiş, bunalmış, yorgun düşmüştü. Bir kahve hazırlamak için mutfağa gitti. Salona döndü. Kıрма tavanlı çatının altındaki yarım kemerli pencereye yaklaştı. Yedinci kattan, Voltaire Bulvarı'nın ve Saint-Ambroise Kilisesi'nin görüntüsü muhteşemdi.

Cep telefonu çaldı. Aklına Volokine geldi. Ama arayan Vernoux'üdu.

– Evet? diye sordu hiç vakit kaybetmeden.

– Bir şey gören olmamış, diye açıkladı Vernoux. Mendez otopsi yaptı. Adli Sicil'den ilk sonuçları bekliyorum. Ama ilk aşamada bir ipucu bulabileceğimizi sanmıyorum. Duvardaki yazı kurbanın dili kullanılarak yazılmış ve dil de eldivenle tutulmuş. Ne bir saç kılı ne de tükürük var. Katil bir profesyonel olmalı. Ve kulakdavullarına uygulanan şu tuhaf teknik. Goetz'ün kulağında metal kalıntısı araştırmasında hiçbir sonuç çıkmadığını biliyor muydunuz?

Kasdan cevap vermedi. Vernoux devam etti. Naseer'in öldürülmesi onu şaşkına

çevirmiş gibiydi. Artık işbirliği yapmak istiyordu. Düşündüğünden çok daha tehlikeli olan bu düşmana karşı güçlerini birleştirmeleri gerekiyordu.

Vernoux'nun tek şansı Malesherbes Bulvarı'nın onun yetki alanında olmasıydı. Böylece bu yeni olay kucağına düşüvermişti. Ama bu iki cinayet soruşturmasını da yürütebilmek için savcıyı ikna etmesi bayağı güç olacaktı. Sonuçta her iki olay da Cinayet Masası'nı ilgilendiriyordu.

Buna karşılık Ermeni, Vernoux'ya kemirmesi için birkaç kemik attı, özellikle de Mezmurlar'dan alınmış yazı hakkında bilgi verdi. Zaten Volokine'in sözlerini tekrar etmekten başka bir şey de yapmadı. Ama ne Tanguy Viesel'in ortadan kayboluşundan ne de Goetz'ün pedofil olmasından şüphelendiğinden söz etti. Bu ikisini kendine saklamak istiyordu.

– Ya Goetz? diye sordu Kasdan. Herhangi bir siyasi ipucu?

– Elçilikteki herif hâlâ dönmedi. Arjantin Elçiliği'ndeki memurla temas kurdum. Şili hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şili'yi salakların yaşadığı bir ülke olarak görüyormuş havasında.

– Telefon kayıtlarını inceledin mi? diye sordu.

– İnceliyorum. Şimdilik ilginç bir şey yok.

– Son günlerde, Goetz bir avukatla temas kurmuş mu?

– Bir avukat mı, neden?

– Bilmiyorum, diye yan çizdi Kasdan. Belki kendini tehlikede hissetmiştir.

– Bütün numaraları araştırıyoruz. Ama bununla ilgili bir not yok.

Vernoux Saint-Jean-Baptiste'teki çocuklardan bahsetmiyordu. Bu kargaşa ortamında, aynasız ailelerle temasa geçecek zamanı bulamamıştı kuşkusuz. Bu durumda Ermeni'nin aynı yerlere iki kez gittiğini de bilmiyordu. Hem de Çocuk Bürosu'ndan başka bir aynasızla.

Kasdan telefonu kapattı. Saatine baktı. Gecenin biri olmuştu. Uykusunun kendiliğinden geleceği yoktu. İki Xanax almak için –manda derisinde sivrisinek ısırığı– mutfağa gitti, sonra yeniden bilgisayarın karşısına oturdu.

Google. Çocuklar. Savaş. Şiddet bireysel cinayetlerden toplu katliamlara doğru derece derece artıyordu. Mozambikli çocuk askerler. Liberyalı yamyam çocuklar. Sierra Leoneli el kesen çocuklar. Sanrılı, uyuşturucu müptelası, kötücül, kayıtsız, canavarlaşmış bu çocuklar kontrol altına alınamaz bir kanser gibi bütün Afrika'ya yayılıyordu...

Bir tuşa dokundu ve şiddet bu kez Latin Amerika'ya taşındı. Kolombiya. Bolivya. Peru. Çeteler. Uyuşturucu ticaretiyle uğraşan "baby-killer"lar. Bu ülkelerde kontratların çoğu, uyuşturucu bağımlısı, öfke dolu ve şiddet yanlısı bu sokak çocuklarının teminatı altındaydı.

Kasdan biraz daha okumak için kendini zorladı, midesi bulanıyordu. Çalan cep telefonuyla sığırdı. Mac'in saatine bir göz attı. 01:45 olmuştu. Bir kez daha aklına Volokine geldi, ama hemen Puyferrat'nın sesini tanıdı.

– Umarım uyandırmadım.

– Hayır. Yeni bir şeyler mi var?

– Evet. Şu Nasiru'nun, kimden bahsettiğimi anlamışsındır, cinayet mahalliyle ilgili raporumu yazıyorum...

– Anladım, devam et.

– Başka ayakkabı izleri de buldum. Çıplak gözle görünmüyor, ama odaya luminol sürdüm.

Luminol Herodes kadar eski bir maddeydi. En ufak bir demir tozunu, en ufak bir kan lekesini ortaya çıkarabilen kimyasal bir madde. Bir cinayetin üzerinden on yıl geçmiş olsa bile, hemoglobin lekesi, çamaşırsuyuyla yıkandığı halde bu maddeyle temas ettiğinde parlardı.

– Basket ayakkabısı izleri, diye devam etti Puyferrat.

– 36 numara mı?

– Kesinlikle. Bu çok saçma.

Volokine'in teorisi gitgide güçleniyordu. Kasdan derin bir iç çekti. Bu son soruşturmasının dehşetin sınırlarını zorlaması mı gerekiyordu? Rus "Ben 30 yaşındayım, ama çaylak olan sizsiniz" demişti. Haklıydı.

– Ama daha da kötüsü var, diye devam etti Puyferrat. Birçok iz var.

– Birçok iz mi?

– Birçok çocuk.

– Nasıl?

– Hiç şüphe yok. Tabii katil yanında bir sürü ayakkabı getirmediyse.

Midesinde bir hava deliği açıldığı hissine kapıldı. Beyninde şimşekler çakıyordu. Bir an düşen bir uçaktaymış gibi hissetti kendini. Kasdan bir başka ayrıntıyı daha hatırladı. İlk

karşılaşmalarında, Volokine ona bir "çocuk komplosu"ndan söz etmişti. Bu son derece şaşırtıcı da olsa, kullandığı kelime doğrudu. Sanki Rus gerçeği çoktan sezinlemişti.

– İzler örtüşüyor. Hepsi küçük ebatta. Eğer kafam iyi olsaydı, herifin kaçık çocuklardan oluşan bir çete tarafından öldürüldüğünü söyleyebilirdim. Bazı izler ilk seferkinden çok daha net. Bunları Rosny-sous-Bois'daki laboratuvara yolladım. Ellerinde her şeyle ilgili kataloglar var. Tüfekler, diş izleri, kulak izleri. Ayrıca ayakkabı kalıplarıyla ilgili bir fihristleri de var.

– Converse olduklarından emin değil misin?

– Hayır. Sonuçta, taban desenleri tam olarak birbirine uymuyor.

– Kahretsin. İki gündür boşa mı kürek sallıyorum?

– Hep boşa kürek sallıyorsun, Duduk. Seni aramakla ne kadar kibar olduğumu ispatladım.

Kasdan öfkelerini bastırdı.

– Hepsi bu mu?

– Hayır. Başka ahşap parçaları da bulduk.

Katedralin kürsüsünün üstünde bulunmuş kıymıklar. Adamın kafasından çıkartılan parça.

– Bir öncekiyle aynı tahtadan mı?

– Bunu söylemek için çok erken. Daha ilk olayın analiz sonuçlarını bile almadım. Bunları da Lyon'daki laboratuvara yolladık. Gelmesi yakındır.

– Tamam. Beni hemen ara. Ve... teşekkürler.

– Lafı olmaz, dostum.

Ermeni Xanax'ın etkisini hissetti veya hissettiğini sandı. Beyni daha yavaş tepki vermeye başlamıştı. Tüm vücudu gevşiyordu. Düşünme yetisi yavaşlamıştı. Zihni ılık bir çay gibi akıp gidiyordu. Çocuk askerlerle ilgili son sayfaları basmak için yazıcıyı çalıştırdı.

Kâğıtları almak için ayağa kalktı, sonra aniden durdu.

Bir gürültü geliyordu.

Uzaktan gelen, hafif, düzenli bir gürültü.

Önce bir makine olduğunu düşündü, buzdolabı veya başka bir elektrikli alet, dikkatle kulak kabarttı, sese iyice yoğunlaştı. Tik-tik-tik... Gürültü evden gelmiyordu, koridordan geliyordu. Dışarıdan. Apartman sahanlığındaki tuvaletler aklına geldi.

Ama bu, suyun damlamasına benzemiyordu.

Vasistas camlarından gelen sese de.

Daha çok, zayıf ama sürekli bir tıptırtıydı. Bir körün bastonunu yere vuruşu gibi. Saat gecenin ikisiydi. Bu saatte hangi çılğın kör koridorda dolaşırdı?

Ayağa kalktı, kulağı hâlâ dışarıdan gelen gürültüdeydi. Elektrik düğmesine doğru ilerledi. Sig Sauer'ini kılıfından çıkardıktan sonra salonun ışığını söndürdü. Daire kapısına yaklaştı. Kulağını dayayıp dinlemeye başladı. Gürültü aynı aralıklarla devam ediyordu. Tık-tık-tık-tık...

Ses gitgide yaklaşıyordu. Ya da gitgide artıyordu. Kasdan sesin kaynağını tahmin etmeye çalıştı. Körlerin kullandığı bir bastondu, evet. Veya yoklarken kullanılan, çok esnek bir mürver dalı...

Bu basit, sıradan gürültü içinde hep var olan sıkıntıyı, kaygıyı uyandırdı. Alnında terlerin biriktiğini hissediyordu. Kanının akışı derisini karıncalandırıyordu. 9 mm'lik Para'sının emniyet mandalını açtı, sonra ağır ağır tabancanın horozunu kaldırdı. Ardından daha büyük bir dikkatle kapının üst kilidini açtı. Kapıyı araladı. Koridor derin bir sessizliğe gömülmüştü, yoğun, boğucu bir sessizliğe.

Koridor kapkaranlıktı. Beklenmedik ziyaretçi, tabii eğer bir ziyaretçiye, körlemesine ilerliyordu. Kasdan eğildi ve kulak kabarttı. Gürültü devam ediyordu. Ne çok yakın ne de çok uzaktı.

Tık-tık-tık-tık-tık...

Kasdan aklının sesini dinledi. Belki de komşulardan biri evine giriyordu... Bir anahtarlık sallanıyordu... Bir çanta duvara sürtüyordu...

İhtiyatlı adımlarla dışarı çıktı. Dairesinin karanlığı simsiyah bir nehir gibi koridorun karanlığına karışıyordu. İçgüdüsel bir biçimde, en eski polis uyarısını yapmaya karar verdi.

Koridorun tam ortasına konuşlandı, tabancasını tavana doğru kaldırmıştı:

– Kımıldama. Polis!

Gürültü hemen kesildi.

Sol eliyle Kasdan duvarı yokladı, otomatiğin düğmesini arıyordu. Bulamadı, düğmeye ulaşmak için birkaç adım daha atması gerektiğini hatırladı.

Yürüdü, Sig Sauer bu kez ileriye doğrultulmuştu, hiçbir şey görmüyordu. Yine de onun varlığını, tam karşısında, koridorun diğer ucunda hissedebiliyordu.

Bir adım. İki adım. Hâlâ düğmeye ulaşamamıştı.

Adrenalinin kanında yükselişi sürüyordu.

Kasdan her an infilak edebilirdi.

Ardından ulur gibi bağırdı:

– Lanet olsun kim var orada?

Önce derin bir sessizlik oldu, sonra, aniden koridorun ucundan bir fısıltı duyuldu:

– Lanet olsun kim var orada?

Kasdan kaskatı kesildi, sanki kığına buzdan bir sonda sokmuşlardı. Sol eliyle düğmeyi buldu.

Işık.

Koridor boştu.

Ama korku hâlâ oradaydı.

Ona cevap veren ses, bir çocuk sesiydi.

Telefonun ziliyle uykusundan sıçrayarak uyandı.

Kalbi çarpıyordu.

Yüzü kor gibi yanıyordu.

Kafasının içi bomboştu. Yeniden uykuya dalmak üzereydi...

Zil yeniden çaldı.

Hayır, telefon değildi... Kapının zili çalıyordu. Kendine geliverdi. Tuhaf bir durumdu, aşağıda interfon vardı. Daire kapısındaki zilin çalınması pek olan bir şey değildi. Tabii zile basan bir komşu değilse...

Doğruldu ve durumuna baktı. Su içindeydi. Tepeden tırnağa tere batmıştı. Gördüğü kâbuslar yüzünden terlemişti anlaşılan. Korkuları yüzünden de. Ve tüm bedeni çoktan soğumuştı, sanki ince bir buz katmanıyla kaplanmıştı.

Kapı çalmaya devam ediyordu.

Çabucak ayağa kalktı, üzerine ne pantolon ne de kazak geçirecek zamanı vardı.

– Kim o?

– Volokine.

Saatine baktı. 08:45. Neredeyse 9'a geliyordu. Tanrım, diye düşündü. Gitgide daha geç kalkıyordu. Bu çocuğun kapısında ne işi vardı? Hiç ummadığı bir anda bu şekilde yatakta yakalanmış olmak canını sıkmişti. Yine de güçsüz görünmeyi göze alarak üzerinde bir don ve tişört olduğu halde kapıyı açtı.

– Oda servisi.

Volokine'in elinde bir fırının logosunu taşıyan kâğıt bir torba vardı. Giysisi önceki günden daha da buruşuk görünüyordu.

– Adresimi nasıl buldun?

– Ben polisim.

- Ya interfon?
- Cevabım aynı.
- Gir ve kapıyı kapat.

Kasdan arkasını döndü ve mutfağa gitmek üzere salona yöneldi.

- Fena değilmiş, evin. Bir mavnayı andırıyor.
- Sadece nehir eksik. Kahve?
- Teşekkür, evet. İyi uyudun mu?

Cevap vermeden bir filtre aldı ve içine kahverengi tozu doldurdu.

- Kâbuslar gördüm, dedi sonunda. Senin yüzünden.
- Benim yüzümden mi?
- Çocuk katiller. Gecenin önemli bir kısmını bu boktan şeylere ayırdım.
- Ama aydınlatıcı, değil mi?

Kasdan Volokine'e ters ters baktı. Kapının pervazına yaslanmıştı, pis pis gülümsüyordu. Ermeni kafasını salladı. Yalan söylüyordu. Rüyasında çocuk katilleri görmemişti. Zaten yeni kâbuslara ihtiyacı yoktu, onunkiler yeter de artardı bile.

Kasdan kahve makinesini çalıştırdı. Birkaç saniye sonra, kokular saçan, iştah açıcı siyah sıvı akmaya başladı.

- Ya sen, diye sordu, sen uyudun mu?
- Birkaç saat.
- Nerede?

– Kayıp Bürosu'nun arşivinde. Uykuyla karmaşık bir ilişkim var. Geldiğinde, nerede olursa olsun onu hemen kollarıma alıyorum. Tek sorun bana hep yabancı gibi davranması. Duş yapabilir miyim?

Kasdan genç adama dikkatle baktı. Beyaz gömleğine ve kravatına rağmen bir evsizi andırıyordu. Çuval bezinden ceketini ve omzuna çapraz astığı çantasıyla işsiz güçsüz bir serseri.

- Yap. Kahve olana kadar yıkan.

– Teşekkür ederim. Çantasından epey kalın karton bir dosya çıkardı. Alın. Bu gecenin hasılatı. Dijital fotoğraf makinemle bütün dokümanların resmini çektim ve sabah da hepsinin çıkışını aldım.

– Ne buldun, diye sordu, kruvasanları porselen bir tabağa yerleştirirken.

– Başka bir kayıp. Başka bir korodan. 2005'te. Şu bizim müteveffa Bay Goetz tarafından yönetilen Saint-Thomas-d'Aquin kilise korosu.

– Saçmalıyorsun.

– İkimiz de saçmaladık. Tüm bunları en baştan araştırmalıydık. Goetz dört koro çalıştırıyordu. Bunların içinden ikisinde, iki yıl içinde, iki kayıp vakası oldu. Siz hâlâ rastlantı diyebilirsiniz. Ben size, Goetz'ün boğazına kadar bu işin içinde olduğunu söylüyorum. Eğer anlamadıysanız penisinin damarlarına kadar.

Kasdan dokümanları aldı ve karıştırmaya başladı.

– Goetz'ün bu kayıplarda parmağı olduğu kesin, diye üsteledi Volo. O bir oğlan, Tanrı aşkına. Ve bir çocuk ondan intikam almaya karar verdi. Ondan ve oğlan sevgilisinden.

– Her şeyi bilmiyorsun.

Ermeni Volokine'e dün geceki ipuçlarından bahsetti. Ayak izleri birçok katil olduğunu gösteriyordu. Birçok çocuk yani.

Rus çok şaşırılmış gibi görünmüyordu:

– Bu da benim iddiamı doğruluyor, dedi. Çocuklar mütecavizlerine karşı birleştiler.

– Bunu söylemek için çok...

– Okuyun. Tanguy Viesel'in dosyasını da arakladım. Ben duşa giriyorum.

Volo salondan çıktı. Kasdan hızla dosyaya bir göz attı. Musluklardan gelecek su sesini beklerken, acaba Rus kendine uyuşturucu enjekte ediyor mudur diye düşünmekten kendini alamadı. Duş. Kendilerini ritüellerine iyice verebilmek için akan suyun sesi müptelalar tarafından tercih edilen bir kurnazlıktı.

Aklına başka bir şey, bununla ilgisi olmayan bir şey geliverdi. Dün geceki ziyaretten ona söz etmeyecekti. Lanet olsun, kim var orada? Rüya mı görmüştü? Gerçekten de koridorun ucunda bir çocuk mu vardı, tahta bir sopayla yere vuruyor muydu? Eğer bir rüyaysa, daha da ürkütücü değil miydi?

Tanguy Viesel'in kaybolmasıyla ilgili verilerde elle tutulur bir şey yoktu. On Dördüncü Bölge polisleri soruşturmalarını tamamlamış, bir sonuç alamamışlardı, sonra da dosya

“kayıplar” arasına kaldırılmıştı. Çocuğun yanında giysilerini götürmesi bunun bir evden kaçma olduğunu gösteriyordu. Genç yaşına rağmen, 11 yaşındaydı, çocuk ailesinden uzakta tek başına hayatta kalmayı başarmış olabilirdi.

Olay, Fransa’da çok sık görülen kayıp vakalarından biriydi. Her yıl, İnsana Karşı İşlenen Suçları Önleme Birimi, ki bu birimin yetki alanı sadece Ile-de-France’la sınırlıydı, yaklaşık 3 000 “kayıp” ihbarını değerlendirmeye alıyordu, tabii bunlara kimliği belirsiz 250 ölü ile hafızasını yitirmiş 500 kişi dahil değildi.

Diğer kayıp, Hugo Monestier adında bir çocuktü; 12 yaşındaydı, Beşinci Bölge’de oturuyordu ve Tanguy’le benzer şekilde kaybolmuştu. Okula giderken buharlaşmıştı. Yanında götürdüğü eşyalar bunun da bir evden kaçma olduğunu gösteriyordu. Birkaç hafta süren soruşturmanın ardından en ufak bir sonuç bile alınamamıştı. Polis iki kayıp olayını karşılaştırmış, benzerlikleri not etmişti. İkisi de koristti. İkisi de sopranoıdu. Ve korist oldukları iki koroyu da Bay Goetz çalıştırıyordu. Şilili sorgulanmış, ama aklanmıştı.

Ermeni, kâğıtları bıraktı, kahvesinden bir yudum aldı. Çağrışım yoluyla aklına Saint-Thomas-d’Aquin Kilisesi’nin yöneticisi Peder Paolini geliverdi. Başrahip bu sabah seyahatten dönmüştü. Cep telefonunu aldı. Kilisenin numarasını tuşladı, duştan hâlâ su sesi geliyordu.

Dördüncü çalıştan sonra telefon açıldı. Kasdan başrahiple konuşmak istediğini söyledi.

– Benim, dedi bariton bir ses.

Kasdan kendini tanıttı ve Hugo Monestier olayını hatırlattı.

– O dönem her şeyi anlattım.

– Yeni gelişmeler var, dosyayı yeniden açıyoruz.

– Ne tür gelişmeler?

– Soruşturmanın gizliliği sebebiyle size cevap veremem.

– Anlıyorum. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Wilhelm Goetz hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Neden aradığınızı şimdi anlıyorum. Goetz’ün öldürülmesi.

– Haberiniz var mı?

– Evet. Saint-Jeon-Baptiste Katedrali’nden Peder Sarkis bana mesaj bırakmış. Korkunç bir olay.

Anlaşılan Sarkis bütün kiliselere haber vermişti. Sesi kaygılıydı, yavaş ve dura dura konuşmasında Korsika aksanının etkisi vardı.

Kasdan devam etti:

– Sorumu yineliyorum: Hugo Monestier'nin kaybolması ile Wilhelm Goetz arasında size göre herhangi bir bağlantı olabilir mi?

– Wilhelm masumdu. Polis de zaten bu tür bir bağlantı olduğunu düşünmekten bir süre sonra vazgeçti. Başlangıçta, çok iyi hatırlıyorum, Goetz'ün çevresinde köpekbalıkları gibi dolanıyorlardı. Bunu söylemek çok kötü, ama onun homoseksüel olması meslektaşlarınızın gözünde onu bir anda baş şüpheli durumuna getirdi.

– Onun homoseksüel olduğunu biliyor muydunuz?

– Sağır sultan bile duymuştu. Her ne kadar özel hayatını gizlemeye çalışsa da, Goetz bu gerçeği reddedemezdi.

– Çocuklarla ilişkisinde bir gariplik dikkatinizi çekti mi?

– Hayır. Çok düzgün biriydi. Ve çok büyük bir müzisyen, eşsiz bir pedagogdu. Sizin yerinizde olsaydım, onun öldürülme sebebini başka yerde arardım.

– Başka bir düşünceniz mi var?

– Düşünce değil. Bir izlenim. Wilhelm Goetz korkuyordu. Çok korkuyordu.

– Kimden, neden?

– Bilmiyorum.

Kasdan saatine baktı: 10:00.

– Bütün bunları sizinle yüz yüze konuşmak isterim.

– Ne zaman isterseniz.

– Bir saat içinde yanınızda olacağım.

– Sizi sacristada bekliyorum. Saint-Thomas-d'Aquin Meydanı, Saint-Germain Bulvarı yakınlarında.

Ermeni telefonu kapattığı sırada, Volokine mutfağın kapısında belirdi, tıraş olmuş, taranmıştı, pırıl pırıldı. Üzerinde hâlâ buruşuk giysisi vardı, ama bu kez görünüşü çok farklıydı. Tabaktan bir kruvasan aldı ve iki lokmada yuttu.

Masanın üstündeki dosyayı işaret etti:

– Beğendin mi?

– İyi iş. Ama bu sadece bir başlangıç.

– Katılıyorum. Başka bir araştırma daha başlattım. Kayıp Bürosu ve Çocuk Bürosu nezdinde. Aniden ortadan yok olmuş başka çocuk koristler var mı, öğrenmek için.

– Goetz'ün çalıştırmadığı başka korolardan mı?

– Onun gibi bir şey. Hep Şilili'ye odaklandık. Ama bu çocukların ortak bir noktası var, sesleri: saf, doğru ve masum. Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum; ben de bir koro şarkıcısıydım. Bu bir yetenek. Çocukken kıymeti anlaşılmayan bir lütuf, Tanrı'nın bir lütfü. Ergenlikle birlikte sesin değişmesi sonucunda yok oluveren bir yetenek.

– Bu çocuk seslerinin kayıplarla bir ilgisi olabilir mi?

– Bilmiyorum. Belki de tüm bunların ardında dini şarkılarla ilişkili bir sapkınlık olabilir. Bu tür zırvalıkları gördüm...

Kasdan, ilk akşam Goetz'ün evinde dinlediği Mezmurlar'ı düşündü. Duyduğu ses onu alt üst etmiş, bir miknatıs gibi çekmişti. Bu tuhaf duygudan hemen kurtuldu ve ruhsuz bir sesle konuştu:

– OK. İş bölümü yapalım. Ben Saint-Thomas-d'Aquin'e gidiyorum. Kilisenin başrahibiyle konuşmak için. Bana söyleyeceği şeyler var sanki.

Volokine bir kruvasan daha aldı:

– Ben de Notre-Dame-de-Lorette'e gideceğim, Dokuzuncu Bölge'de. Bu sabah, buraya gelmeden önce, Goetz'ün çalıştırdığı dört koroda şarkı söyleyen çocukların listesini edindim, sonra Çocuk Bürosu'nun suçlu çocuklarla ilgili dosyalarını inceledim. Eğer çocuk katiller konusuna eğileceksek, bunların bir evveliyatı da olabilir.

– Ben Saint-Jean-Baptiste ve Notre-Dame-du-Rosaire korolarını daha önce araştırdım.

– Ben de, diğer iki koroyu çek ettim ve bir isme rasladım. Sylvain François. 12 yaşında. İslahevinden alınmış bir çocuk. Güzel sesi ve yeteneği sayesinde Notre-Dame-de-Lorette'e kabul edilmiş, ayrıca kilise ona bir iyilikte bulunmak istemiş. Ama büyük ikramiye vurmuş kilisedekilere. Çocuğun karışmadığı suç yokmuş. Hırsızlık. Müessir fiil. Firar. Geceyarısı ayini için koro bu sabah toplanacak. Küçük Sylvain'i yakalayıp sorgulayacağım. Bilemiyorum, belki de "katilimiz" odur.

– Gerçekten buna inanıyor musun?

– Bana anlatacak bir şeyleri olduğuna inanıyorum ve bana ötecek. Kötü tohum; bu tipleri tanırım. Cep telefonlarımızla sürekli temasta olalım.

Saint-Thomas-d'Aquin Kilisesi son derece görkemli ve güzel bir yapıydı. İkinci İmparatorluk döneminde inşa edilmişti. Kubbe tonozlarının altındaki karanlık ve iç karartıcı tablolar, içeriye bir müze havası veriyordu. Asalet ve kilisenin devasa görünüşü içerdeki litürjik atmosferi bir kat daha artırıyordu.

Kasdan sahında ilerledi. Bu çok zengin, son derece sofistike dekorasyonu küçümseyerek seyrediyordu. Bu, kutsal her türlü şeyin sergilenmesinin yasak olduğu, kaba, gösterişsiz kiliselere alışkın bir Ermeni'nin küçümsemesiydi.

– Siz telefondaki polis misiniz?

Kasdan arkasına döndü. Siyah cüppeli iki adam sunağın yanında duruyordu. Biri diğerine göre epey ufak tefekti, dalgalı gri saçları vardı. Diğerisi daha iri ve keldi. Onları görür görmez kendini bir iki yüzyıl geriye gitmiş gibi hissetti. Sanki Alphonse Daudet'nin Değirmenimden Mektuplar'ından çıkmış gibi havaları vardı.

– Benim. Lionel Kasdan. Siz Peder Paolini misiniz?

Ufak tefek olana hitap etmişti, ama iki adam da aynı anda "Evet" dedi. Kasdan'ın şaşkınlığı iki rahibi gülümsetti:

– Biz kardeşiz.

– Nasıl?

Gülümsemeleri biraz daha genişledi. Ufak tefek olanı açıkladı:

– Bu dünyada kardeşiz.

Diğeri ekledi:

– Tanrı'nın dünyasında ise rahibiz.

Bu kez açıkça güldüler, yaptıkları espriden memnunnlardı, anlaşılın her ziyaretçiye aynı espriyi yapıyorlardı. Kasdan elini uzattı. İki rahip de büyük bir enerjiyle uzatılan eli sıktı. Ermeni bu esnada onları iyice inceleme fırsatı buldu.

Küçük olan gülümserken parlak dişlerini sergiliyordu. İrikıyım ise ağzı kapalı bir şekilde gülüyordu, sanki neşeli bir hava mırıldanır gibiydi. Beden ve saç yapılarındaki farklılığa

rağmen iki kardeş birbirine benziyordu. Siyah zeytini anımsatan tenlerine, papağan gagasına benzeyen burunlarına, hatta Korsika aksanına kadar. Buna karşılık aynı hızda hareket etmiyorlardı. Bir cenaze alayının morga indirgenmiş modeliydiler. Büyük kardeş bir dansçı gibi hareket ediyordu. Kel kafası bir kukuletayı andırıyordu. Kasdan, maskeli pankreas güreşçisi, Santo'yu hatırladı.

- Bizimle gelin, dedi gri saçlı olanı.
- Kiliseye ait toplantı salonunda daha rahat ederiz, diye ekledi Santo.

Kiliseden çıktılar ve Saint-Germain Bulvarı boyunca uzanan boş alanı geçtiler. Küçük Paolini, üzerinde haç biçiminde bir vitray bulunan bir kapıyı açtı. Karanlığa daldılar. Kilise toplantı odası diğer kilise toplantı odalarından farksızdı. Kare biçiminde yerleştirilmiş okul sıraları. "İsa'nın Yolu"nu izlemeye davet eden afişler. Gri bir avluya bakan pencereler. Kel rahip tavan lambasını yaktı ve Kasdan'a, kare şeklinde yerleştirilmiş sıralardan en köşedekine oturmasına işaret etti. İki rahip de tam karşısındaki iki köşeye oturdu.

Kasdan Wilhelm Goetz cinayetinden söz etti. Durumun bir özetini çıkardı. Yer, saat, çevre. Ve koro. Soruşturmanın her yönde devam ettiğini söyledi. Elllerinde herhangi bir neden ve şüpheli olmadığı için polisin kurbanına ve onun profiline yoğunlaştığını belirtti.

- Wilhelm Goetz'le iyi anlaşır mıydınız?
- Hem de çok iyi, dedi gri saçlı olanı. Ben de piyanistim. Birlikte çok çaldık.
- Ben de, diye ekledi Santo. İki piyano için yazılmış eserler.
- Evet. Franck. Debussy. Rahmaninov...

Kasdan, iki kardeşin aynı soruyu sırayla cevaplayacağını anladı, tıpkı Dupont ve Dupond kardeşler gibi. Cebinden not defterini ve gözlüklerini çıkardı.

- Kişisel duygularınızı öğrenmek isterdim. Goetz'ün öldürüldüğünü duyunca ne hissettiniz?
- Bir yanlışlık olduğunu düşündüm, dedi küçük olanı. İnsana karşı yapılmış bir yanlışlık.
- Ya da, dedi büyük kardeş. Kötü bir rastlantı.
- Rastlantı mı?
- Goetz, sebepsiz yere cinayet işleyen bir deli tarafından öldürülmüş olabilir.
- Size göre, Goetz bir hata yapmış olamaz mı? Bu nedenle de biri ona çok kızmıştır.

Gri saçlı olanı ağır ağır konuştu:

– Goetz, en mutlu yıllarını Tanrı yolunda yaşamış yaşlı bir adamdı. Kibar, güler yüzlü, insancıl. Şili’de yaşadığı o korkunç yıllardan sonra emekliliği hak etmişti.

– Onun homoseksüel olduğunu biliyor muydunuz?

– İlk andan beri biliyorduk, evet.

Hiç kuşkusuz Saint-Jean-Baptiste’tekiler Goetz’ün bu durumunu bilmiyordu.

– Nasıl?

– Bir sezgi. Kadınlara onun dünyasında yer yoktu.

– Görünmez bir duvar örmüştü, diye devam etti Santo. Kadınları uzakta tutan ve onu bir şekilde koruyan bir duvar. Onun dünyasında sadece erkekler vardı.

Kasdan küçük Paolini’ye baktı:

– Telefonda, bana Goetz’ün korktuğunu söylemişsiniz. Size bundan söz etmiş miydi?

– Hayır.

– Böyle bir kanıya nasıl vardınız?

– Sinirli bir hali vardı. Huzursuzdu. Hepsi bu.

Santo kardeşinin lafını tamamladı:

– Bir keresinde, onunla ilgili sorular sormaya gelen oldu mu, diye sormuştu.

– Kim olduğunu söyledi mi?

– Hayır, söylemedi.

– İzlendiğini mi düşünüyordu?

– Bunu söylemek zor, dedi gri saçlı olanı. Gelip org çalıyordu. Koroyu çalıştırıyordu. Evine dönüyordu.

Ermeni bu ikiliyle bir yere varamayacağını hissediyordu.

– Ok, dedi. Çocuklarla ilişkisi nasıldı?

– Mükemmel. Fazla söze gerek yok. Son derece sabırlıydı.

Kasdan taktik değiştirdi:

– Aslında buraya, sizinle Hugo Monestier’nin kaybolmasıyla ilgili olarak konuşmaya

geldim.

– Bu kaybolma olayı ile Wilhelm'in öldürülmesi arasında bir ilişki olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Ya siz?

– Kesinlikle hayır, dedi gri saçlı olanı. En ufak bir ilişki yok.

– Bana bu olaydan söz edin.

– Bir şey bilmiyoruz. Hugo kayboldu, hepsi bu. Soruşturma yapıldı. Her yere ilanlar, afişler asıldı. Görgü tanığı arandı. Ama sonuç alınamadı.

– Arada sırada bu olay aklınıza geliyor mu?

– Her gün, evet.

– Onun için dua ediyoruz, diye ekledi Santo.

Ping-Pong kardeşler artık ona sıkıntı vermeye başlamıştı. Devam etti.

– 2004'te bir başka kayıp olayı daha olmuş. Yine Goetz'ün çalıştırdığı bir korodan.

– Biz de duyduk. Polisler bu konuyla ilgili olarak bize sorular sordular. Wilhelm'den şüpheleniyorlardı sanki. Ama her yıl kaç çocuk kayboluyor, biliyor musunuz?

– Yaklaşık altı yüz. Bu benim mesleğim.

– Bu durumda bir rastlantı olması normal değil mi?

Kasdan burada zaman kaybediyordu. Şu sırada, katil mi değil mi öğrenmek için küçük bir suçluyu sorgulayan Volokine'i düşündü. Bu da başka bir yanlış yöntemdi.

– Size sormak istiyorum, diye yeniden lafa girdi gri saçlı olanı. Wilhelm'in öldürülmesi konusunda. Bu olayda başka cinayetler de var mı?

Kasdan tereddüt etti. Cevap vermek zorunda değildi. Yine de başıyla onayladı. Adam devam etti:

– Bu, bir seri katilin işi olabilir mi?

– Bir seri katil mi?

– Cinayet işlemeyi alışkanlık haline getirmiş katillerle ilgileniyoruz, diye tamamladı Santo. Onların sırlarına vâkıf olmaya çalışıyoruz.

“Hayırlı işler” diye düşündü Kasdan. Sabırlı bir ses tonuyla:

– Bu rahipler için tuhaf bir uğraş, değil mi?

– Tam tersine, bu insanlar Tanrı’ya en uzak varlıklar. Öncelikli olarak onları kurtarmak lazım. Bir sürü hapishaneyi ziyaret ettik...

– Sizi kutluyorum. Ama biz bunun bir seri katilin işi olduğunu düşünmüyoruz.

– Emin misiniz? Cinayetler arasında farklılıklar mı var?

Ermeni cevap vermedi. Bu iki rahibe bilgi vermek zorunda değildi. Yine de içgüdülerine dayanarak birkaç açıklamada bulundu. Patlatılmış kulakdavullarından söz etti. Birinci ve ikinci cinayet arasındaki farklılıkları anlattı. Ardından da Tunus gülümsemesini, kesilmiş dili. Ve Mezmurlar’dan yapılan alıntıyı.

İki kardeş gülümseyerek ona baktı.

– Seri katillerle ilgili bir teorimiz var, dedi gri saçlısı. Bilmek ister misiniz?

– Sizi dinliyorum.

– Diabelli Varyasyonları’nı biliyor musunuz?

– Hayır.

– Beethoven’ın en güzel eserlerinden biri. Bir şaheser. Bazıları bunun piyano için yazılmış bir başyapıt olduğunu bile söyler. Biraz abartılı olabilir, ama her halükârda en iyi piyano bestelerinden biri olarak değerlendirilebilir. Başlangıçta tek bir tema vardır, sonra bu gelişir, genişler ve sonsuza dek değişim gösterir.

– Cinayetlerle ilişkisini anlamadım.

Santo başını salladı:

– Varyasyonlar’ı stüdyoda kaydetmeyi reddeden büyük bir piyanist tanımiştık. Yarıda kesilmeden onları sadece konserde çalmak istiyordu. Eser böylece gerçek bir yolculuğa dönüşüyordu. Heyecan verici bir süreçti. Her varyasyon diğerlerini zenginleştiriyordu. Her parça bir öncekinin yorgunluğunu taşıırken, bir sonrakini vaat ediyordu. Gizemli bir düzene göre bir ağ oluşturuyordu...

– İlişkiyi hâlâ anlamadım.

Gri saçlı olan gülümsedi:

– Seri cinayetler bir tema üzerine varyasyonlar olarak değerlendirilebilir. Bir şekilde,

katil bir partiyon yazıyor. Ya da bu onun yazdığı bir partiyon. Her durumda gelişimini engellemek imkânsız gibi. Her cinayet bir öncekinin varyasyonu. Her cinayet bir sonrakinin habercisi. Bu bileşimin ardındaki ana temayı, kaynağı bulmak gerekiyor...

Kasdan dirseklerini masaya dayadı ve alaycı bir ses tonuyla konuştu:

– Peki, bu temayı bulmak için, size göre ne yapmam gerekiyor, acaba?

– Ortak noktaları saptayın. Ama cinayetler arasındaki nüansları, farklılıkları da. Tema burada gizli.

Ermeni ayağa kalktı ve yine alaycı bir tavırla son noktayı koydu:

– Özür dilerim, ama yetki alanıma giriyorsun.

– Bernanos'u okudunuz mu?

– Çok önceleri.

– Bir Köy Papazının Günlüğü kitabının son cümlesini hatırlayın.

Kahrolası Noel süsleri.

Caddeler bunlarla doluydu ve iğne gibi insanların gözüne batıyordu.

Volokine takside giderken düşünüyordu. Fenerler, yıldızlar, parlak küreler, sinirlerini bozuyordu, sanki her şey, topluca kutlanan, çok özel, çocuklara yönelik bir şenliğe dairdi. Ama yine de, Noel'de sevdiği bir şeyler de vardı.

Araba Opera Garnier'nin çevresini dolandı ve Haussmann Bulvarı kavşağında durmak zorunda kaldı. Galeri Lafayette'in önüydü, günlerden cumartesiydi ve 23 aralıktı. Trafik bundan daha kötü olamazdı.

Volokine vitrinlere hayranlıkla baktı. Dev bir beyaz ayı vitrine yatırılmış, çevresi ayı yavrularıyla kuşatılmıştı. Saydam Noel kürelerinin içinde bebekler vardı, tavana asılı fetüsleri andırıyordu. Anoreksik oldukları her hallerinden belli çöp gibi ince kadın mankenler, ayaklarının dibindeki albino tavşanlarla tuhaf pozlar veriyorlardı.

Ama trafikten daha da kötüsü yollardaki kalabalıktı. Moruk anne babalar, bu aptal görüntüler karşısında şaşkına dönmüş çocuklarının ellerinden, sanki kayıp hayallerini yakalar gibi tutmuşlardı. Vitrinler onlara geçen zamanı, biten çocukluklarını ve yaklaşan ölümü hatırlatıyordu sadece. "Çocuklar ölüme yaklaştırır" diyordu Hegel.

Öfke ve küçümseme dışında Volokine bir başka duyguya daha kapıldı. Çocukluk özlemi. Kopuk kopuk görüntüler halinde anılar geliyordu gözlerinin önüne. Kötüleştğini hissetti. Geçmiş her hatırladığında olduğu gibi midesi bulandı. Hemen tepki verdi; tek vuruş yeterdi. Buradan iki adım uzakta oturan en az üç torbacı tanıyordu, biri Pigalle'de, diğeri Blanche Sokağında. Bir telefonla, görmeden, karşılaşmadan ve kaygı kışkacı gevşeyecekti.

Yumruklarını sıktı. Kendine söz vermişti. Soruşturma bitmeden bir gram eroin yoktu. Katilin veya katillerin gözlerine bakmadan tek vuruş yoktu.

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Ilık gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Burnundan akan sümük, dudaklarını tuzlu tuzlu ıslattı. Sallanan dişlerini, uyuşturucudan çürümüş bedenini düşündü ve yeniden gözyaşlarına boğuldu.

– Bayım, iyi misiniz?

Şoför dikiz aynasından ona şüpheli gözlerle bakıyordu.

– İyiyim. Noel işte. Katlanamıyorum.

– Aynen, ben de. Hele şu aptallar...

Şoför, tatil ve bayram günlerine karşı salvo atışına geçti. Volo dinlemiyordu. Hıçkırıklarla ağlamak iyi gelmişti. Temizlendiğini hissetti. Eroinin davetine kulak asmamıştı. Trafik hareketlendi. Lafayette Sokağı'nın girişi gözüktü. Şoför tercihli yola geçti, sonra Laffitte Sokağı'nın girişi gözüktü. Şoför tercihli yola geçti, sonra Laffitte Sokağı'na saptı ve Notre-Dame-de-Lorette'e doğru dümdüz devam etti. Nihayet, Fléchier Sokağı'nın hemen yakınındaki Châteaudun Sokağı'nda durdu.

Volo parayı ödedi ve gözlerini kurularak taksiden indi. Notre-Dame-de-Lorette'in basamaklarını çıktı. Çift kapıyı iterek içeri girdi. Her kilisenin kendine göre bir püf noktası, saklayacak hazinesi vardı. Kuşkusuz buradaki hazine de tavan teknesiydi. Kafayı yukarı kaldırınca, yarı karanlığın içinde arı kovanı gibi parıldayan ahşap oymalı bir dizi kabartma görülüyordu.

Kafası yukarıda birkaç adım atmıştı ki bir şoka uğradı. Koronun bir yerlerden gelen sesi kilisede tıpkı bir kâbus gibi yankılanıyordu. Rus aslında böyle bir durumu bekliyordu, ama bu temas umduğundan çok daha şiddetli oldu. Bir sandalyeye çöktü. Kahretsin. Üzerinden onca yıl geçmişti ve ses fobisi hâlâ sinirlerini bozuyordu...

Bedenen şarkıdan tiksiniyordu. Sebebini bilmiyordu, ama şarkılara tahammül edemiyordu. Elleriyle kulaklarını kapattı, ancak duyduğu sesle irkildi, ses çok yakından gelmişti:

– Neyiniz var oğlum? Ben Rahip Michel.

Tam önünde bir rahip duruyordu, pineklemeye hazır bir kedi gibi gözleri yarıkapalıydı. Polisin içinden bir an herifin suratını dağıtmak geldi, ama o esnada salona bir sessizlik çöktü. Sesler kesilmişti. Damarlarına yeniden sükûnet doldu.

– Geceyarısı ayinine hazırlanıyoruz, dedi rahip alçak sesle ve yumuşak bir tonda. Biz...

Din adamı aniden sustu. Volokine ayağa kalkmış ve üç renkli kimliğini rahibin burnuna dayamıştı. Rahibin şaşkınlığı yüreğine su serpmişti. Ona gariban olmadığını ve merhametine ihtiyaç duymadığını ispatlamak Volo'yu mutlu etmişti. O bir polisti, Tanrı aşkına. Ona bütün gününü zehir edebilecek bir herif...

Volo hemen konuya girdi, Wilhelm Goetz cinayetini soruşturduğunu ve Sylvain François'yla konuşmak istediğini söyledi.

– Sylvain... ondan mı şüpheleniyorsunuz?

– Onu sorgulamam gerek, hepsi bu.

Rahibin beti benzi atmıştı. Volokine biraz yumuşadı:

– Prosedür böyle. Wilhelm Goetz'ün çevresindeki adli sicilde kaydı olan herkesi sorgulamak zorundayız.

– Sylvain'in adli sicil kaydı yok.

– Çünkü yaşı küçük. Beni dinleyin Peder. Cinayet Masası'nda değil Çocukları Koruma Bürosu'nda görevliyim. Beni buraya yolladılar, çünkü çocukları sorgulama konusunda deneyim sahibiyim, üstelik ürkütmeden. Haydi bana Sylvain'le konuşabilmem için birkaç dakika verin, her şey yolunda gidecek.

– Ben... Tamam. Çok iyi. Ama önceki gün bir polis daha geldi ve...

– Biliyorum. Lionel Kasdan, birlikte çalışıyoruz.

İkna olan adam uzun koluyla kilisenin dip tarafını işaret etti. Yarı karanlığın içinde Rus, balkonun basamaklarından inen çocukları fark etti. Hemen Sylvain François'yı tanıdı. Veya tanıdığını sandı.

Kızıl saçlı, alabros tıraşlı ve diğerlerinden bir baş uzundu. Diğer çocuklardan çok daha fazla yaşamış gibi bir hali vardı. İkişer ikişer veya üçer üçer sayılabilecek sert ve kokuşmuş yıllar.

– Sylvain şuradaki...

– Tamam, dedi Volo. Onu tanıdım. Onunla nerede konuşabilirim.

Birkaç dakika sonra, Cédric Volokine, XX. yüzyıl başlarındaki bir telgrafçı kabine benzeyen küçük bir büroda kızıl saçlı çocuğun karşısında yerini almıştı. Çıplak bir ampul, ahşap bir masanın üzerine kadar iniyordu. Bir köşede bir sürü kâğıt, matbua duruyordu: kötü hurufatla yazılmış, berbat fotoğraflarla süslenmiş ayin davetiyeleri. Volokina Katolik inancındaki hüznü ve yalnızlığı düşündü, sonra yeniden işine konsantre oldu. Cebinden Craven paketini çıkardı ve çocuğa bir tane uzattı.

Sylvain François, karşısındaki adama duyduğu güvensizliğe rağmen, uzatılan et parçasına saldıran aç bir kurt gibi sigarayı kaptı. Profilleri birbirine değecek kadar yakın bir şekilde küçük masada karşılıklı oturuyorlardı.

– Kaç yıldan beri bu koroda şarkı söylüyorsun?

– İki yıl.

– Berbat bir uğraş, değil mi?

– İdare eder.

Çocuk her türlü suç ortaklığını reddediyordu. Volo, kafasının bir köşesine not etti: Sylvain François 40 numara ayakkabı giyyordu muhtemelen. Bu nedenle katillerden biri olamazdı. Yine de Rus, bu görüşmeden bir şeyler çıkabileceğini hissediyordu.

– Wilhelm Goetz bugün burada değil. Sebebini biliyor musun?

– Öldürülmüş. Herkes bunu konuşuyor.

Çocuk sigarasından derin bir nefes çekti. Volokine müşterisine dikkatle baktı. Siyah gözbebekleri, kızıl saçlılara has bembeyaz bir ten, sivilce izleri. Alabros kesilmiş saçları kafasını bir kısıkaç gibi sarıyordu. Bastırılmış düşünceleri sıkkan bir kısıkaç.

Bu yüzün ardında Volo başka bir şey daha görüyordu. Çok özel bir beyin coğrafyası. Beynin işlevsel alanlarıyla ilgili kitaplar okumuştı: duylara, dile, heyecana ayrılmış alanlar... Bu bölgeleri tanımlayan da eğitimdi. Yerleri. Beyinde kapladıkları alan. Rus, bir uzmanın şu sözünü hatırlıyordu: "Eğer kurt çocuk, XIX. yüzyılda Aveyron'da yakalanmış olsaydı ve makinelerimizde bazı testlere tabi tutulsaydı, şüphesiz insana özgü hiçbir beyin bölgesi saptanamazdı. Buna karşılık, beyin kartografisi bir kurdunkine çok yakın çıkacaktı, çünkü onu eğiten bu hayvandı. Yapılacak koku testleri de, korteksindeki geniş bir bölgenin bu duyuya ayrılmış olduğunu gösterecekti..."

Sylvain'in bakışlarından da bunları okuyordu: diğer çocuklarınkinden oldukça farklı kendine özgü bir beyin. Bektan bir cangılın içine itilmiş, terk edilmiş bir çocuğun beyini. Şefkat göstermek yerine dayak atmış, sürekli bağırp çağırılmış sefil, alkolik bir anne baba. Evet, güvensizliğe, korkuya, saldırganlığa, önseziye ayrılmış geniş bölgeleriyle son derece belirgin bir coğrafya...

– Goetz, nasıl biriydi?

– Zavallı bir herif. Yalnız, yaşlı. Partisyonlarıyla birlikte.

– Sana göre, onu kim öldürdü?

– Kendi gibi yaşlı bir oğlanı.

– Onun homoseksüel olduğunu nereden biliyorsun?

– Bu tarz şeylerin kokusunu iyi alırım.

– Sana hiç yaklaşmaya çalıştı mı?

Sigarasından yeni bir nefes daha çekti. Uzun. Yavaş. Kendine soğukkanlı bıçkın havası veriyordu.

– Sen gerçekten yarak takıntısı olan birisin. Ama Goetz bir sapık değildi.

Volokine ne dostça yaklaşmakla ne de psikolojinin nimetlerinden yararlanmakla bir şey elde edemeyeceğini içgüdüleriyle anladı. Onunla aynı dili konuşmaya, onun yaşına inmeye karar verdi.

– Ok, baş belası, dedi. Ne istediğimi biliyorsun, öyleyse çekinmeden oynayalım. Elle tutulur bir bilgin varsa elli avro. Eğer palavra atıp, uyduruk şeyler söylersen ağzının tam ortasına sıkı bir yumruk.

Sylvain François gülümsedi. Sağ tarafta bir dişi eksikti. Bu yeniyetme yüzdeki kara delikte ürkütücü bir şeyler vardı. İlkel beynine açılmış bir çatı penceresi, bir hava deliğiymiş sanki.

– İçecek başka bir şeyin yok mu?

Volokine masanın üstüne on santimetre uzunluğunda, alüminyum kâğıda sarılmış bir esrar çubuğu bıraktı. Çıplak ampulün altında gizemli bir şekilde parlıyordu.

– Kişisel rezerv, diye bilgilendirdi. Ve benim sağlığıma içeceksin.

Sylvain François sigarasını masanın altında söndürdü, sonra konuşmaya başladı:

– Goetz, beni çok seviyordu. Şarkı söylemeye yeteneğim olduğunu söylüyordu. Bazen de bana sırlarını açardı. Bir gün, sacristadaydık. Kapıyı iki kez kilitledi. Kendi kendime öyle ya da böyle dedim, bir yumruk suratına, bir tekme de kığına indirdim. Ama o sadece benimle konuşmak istiyormuş.

– Ne söyledi?

– Her zamanki saçmalıklar. Yok sesim muhteşemmiş, yok ileride çok başarılı olabilirmişim...

– Hepsi bu kadar mı?

– Bana bir sigara daha ver.

Bir Craven, arkasından ateş. Küçük sersemin kendisini oyalamadığını umuyordu.

– Onu iplemediğimi görünce beni tehdit etmeye başladı. Aptalca cezalar. Ona göre başıma gelebilecek en kötü şey korodan atılmamdı. Gülüp geçiyordum.

– Sonra?

– Tutum değiştirdi. Eğer bu şekilde devam edersem Ogre'un işe karışacağını söyledi.

– Ogre mu?

– Evet. Bunu birkaç kez tekrar etti. Aslında İspanyolca olarak söylemişti: "El Ogro."

– Anlamı ne ki?

– Bilmiyorum. Ama saçmalamıyordu, sana yemin ederim. Bizi gözetim altında tutan ve bizi acımasızca cezalandırabilecek bir Ogre'dan söz etmeye başlamıştı...

Sylvain, kıkır kıkır gülerken sigaranın akkor haline gelmiş ucuna baktı:

– El Ogro, kahrolası salak...

– Senin bu hikâye beş para etmez.

– Çünkü daha bitirmedim.

– Öyleyse devam et.

Sylvain ağzından çıkardığı dumanla son derece düzgün birkaç halka yaptı. İşte başarılı bir başka numara daha.

– Goetz, El Ogro hakkında bu şekilde saçmalamaya devam etti. Bizi şarkı söylerken dinleyen acımasız bir tür devdi. Öfkelenebiliyordu. Bu gerzekçe hikâyelerle beni şişirmeye başlamıştı. Ve birden daha kötü bir şey hissettim. Goetz, buna gerçekten inanıyordu...

– Nasıl yani?

– Onu korkutuyordu. Korkudan ödü patlıyordu. Sanki tüm bunlar gerçekmiş gibi.

– Şu sizin küçük sohbet, nasıl sonuçlandı?

– Kiliseye geri döndük ve çalışmaya devam ettik. Goetz elini omzuma koydu ve o anda, haklı olduğumu anladım. Bu el, onun içindi. Böyle korkunç bir şey karşısında beni yalnız bırakmadığı izlenimini yaratmak istiyordu. Anlamadığım bir şeyden ve sonuçta böylesi daha iyiydi. Sırrı, bir çocuk için çok ağır, çok tehlikeliydi, anlıyor musun?

Volokine düşündü. Bunu beklemiyordu. Hem de hiç. El Orgo, bu ne anlama geliyor olabilirdi? Goetz'ün korktuğu tehlike mi? Yoksa onu acıdan öldüren şey mi? Hayal gücüne diyecek yoktu. El Orgo. Tanguy Viesel'i, Hugo Monestier'yi kaçıran belki de oydu... Kendisinin bile bilmediği bir sebeple, saf ve masum seslerin çekimine kapılmış bir canavar. İlk kez sezgilerinde yanılmış olabileceğini hissetti. Belki de her şey yanıştı, ta başından beri, şu oğlancılık ve intikam hikâyeleri.

– Bu olay, ne zaman oldu?

– Çok değil. Üç hafta önce.

Alüminyum kâğıda sarılı çubuğu kızıl saçlı çocuğa doğru itti:

– Afgan. Pazarda çok revaçta.

Oğlan kolunu uzattı. Volo elini çocuğun kolunun üstüne koydu.

– Bana bak. Eğer eroine veya hapa bulaşırsan seni mahvederim, inan. Paris'teki bütün torbacıları tanıyorum. Onlara senin adını ve eşkâlini vereceğim. Kulağıma böyle bir şey gelirse, yemin ediyorum gelip ağzını burnunu kırarım. Bugünden itibaren gözüm üzerinde, pislik.

Sylvain François gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinde korku vardı. Volokine gülümsedi. Oğlanın neden korktuğunu biliyordu. Çocuk, aynasızın gözlerinde, sanki bir aynada görür gibi, kendisiyle aynı beyin coğrafyasını görmüştü. Tamamen içgüdüye, korkuya, şiddete yönelik bölgeler. Belirgin, etkili, acımasız bir hoyratlığa yol açan ilkel bir beyin

Kurt çocuğun beyin coğrafyası.

Kasdan yarım saatten beri Notre-Dame-de-Lorette'in önünde bekliyordu. Kilisenin hemen yakınındaki yola, hafifçe kaldırıma çıkarak zorlukla park etmişti. İlk mesajı Rus'a geldiğini haber vermek için atmıştı. Cevap yoktu. İkinci mesajı ise kilisenin önünde beklediğini bildirmek için. Ama hâlâ cevap yoktu.

Tam yeni bir çağrı atmaya hazırlanıyordu ki Volokine aniden ortaya çıktı. Asker ceketi ve çantasıyla başka bir dünya yaratmak isteyen bir militanı andırıyordu.

Kaçık herif basamakları dörder dörder indi. Gelip tam karşısına dikildiğinde Kasdan patladı:

- Hiç telefonuna bakmaz mısın, sen?
- Üzgünüm, babalık. Sadece mesajlarıma baktım az önce.
- Ne haber?
- Beklediğim gibi değil.
- Ne bakımdan?
- Sylvain François aradığımız şüpheli değil. Zaten 40 veya 42 numara ayakkabı giyiyor.
- Yani?

Volokine durumu özetledi. Goetz'ün korkusu. El Ogro. Seslerinden dolayı çocukları kaçıran şu canavar iddiası. Kasdan bu yeni bilgiler ile cinayetler arasında bağlantı kuramıyordu.

- Bu aptallıklar da, neyin nesi?

Volokine vazgeçemediği esrarlı sigarasını çıkardı. Kasdan homurdandı.

- Biraz olsun sabredemiyorsun, değil mi?
- Bugün için bu kadar sabır yeterli. Arabayı sürün. Etraf aynasız kaynıyor.

Kasdan motoru çalıştırıp hareket etti. Araba sürmek sinirlerine iyi geliyordu ve buna çok ihtiyacı vardı.

- Ya siz? diye sordu Volokine, gözlerini sarmakta olduğu esrarlı sigaradan ayırmadan.
- Kendilerini dünya üzerindeki tek kriminolog sanan iki rahiple tanıştım.
- Ne söylediler?
- Aptalca teoriler, ama kafa bulandırıcı şeyler.
- Nasıl?

Kasdan cevap vermedi. Cadet metro istasyonuna kadar Châteaudun Sokağı'nı tırmandı, sonra sağa, Saulnier Sokağı'nı döndü. Bir amacı vardı. Provence Sokağı'na ters yönden girdi, sanki tepe lambası ve geçerli bir polis kimliği varmış gibi birkaç yüz metre ilerledi. Sonunda, Faubourg-Montmartre Sokağı'na çıktı, tikiş tikiş insan doluydu ve Folies Bergère'in önünde durdu.

- Neden burası? diye sordu Volo, bir Mısır piramidi güzelliğindeki esrarlı sigarasını perdelarken.
- Kalabalık. Bundan daha iyi gizlenecek yer olmaz.

Rus, sigarasını yakarken kafasıyla onayladı. Koku arabanın içine yayıldı. Aslında Kasdan'ın buraya gelme sebebi başkaydı. 60'lı yılların sonunda, Folies Bergère'de çalışan bir dansçıya âşık olmuştu. O kadını hiçbir zaman unutamamıştı. Onu hep siyah beyaz boyalı polis arabasında bekliyordu. Gösteriden sonra kadın gelip yolcu koltuğuna oturuyordu, göğüsleri küçük pullarla kaplı olurdu. Ve daima bir kararsızlık içindeydi. Evliydi. Ne polisleri ne de züğürt herifleri seviyordu.

Kasdan sessizce gülümsedi. Anıları arasında sakin bir yolculuk yapıyordu. O yaşlarda Paris'in her mahallesinde bir anısı vardı.

- Kahretsin, diye sıırttı Volo. Esrarı ben çekiyorum, ama bulutlar üstünde siz dolaşıyorsunuz.

Ermeni anılarından silkinip kendine geldi. Arabanın içini dumandan oluşan kalın bir sis tabakası kaplamıştı. Beş santimetre ötesini bile görmek imkânsızdı.

- Camını açabilir misin?
- Sorun değil, dedi Rus camı açarken. Artık şu teorilerden bahsetseniz?

Kasdan, dışarıdan gelen kalabalığın uğultusunu bastırabilmek için sesini yükseltti:

- İki rahip farklı bir olguya dikkat çekti. Olması gerekli bir zımbırtıya.
- Ne olgusu?

– Sebep eksikliği. Goetz'ü öldürmek için en ufak bir neden yok. Senin şu oğlancılık hikâyelerinin izini sürdük, ama en ufak bir ipucu bile bulamadık.

– Ya siyasi yön?

– Sadece varsayımlar, başka bir şey yok. Eski generallerin, kendilerini tedirgin eden bazı tanıkları ortadan kaldırdıklarını kabul edelim, ama bunun da bir sınırı olmalı, değil mi, bu kadar karmaşık bir yöntem izlemeleri için hiçbir neden yok. Dil kesmeler, duvara yazılan yazılar, tüm bunlar.

– Yani?

– Rahipler bana bir seri katilden bahsetti. Öldürme zevkini tatmaktan başka bir amacı olmayan bir katil.

Volokine ayaklarını torpido gözüne dayadı:

– Kasdan, birçok katil olduğunu biliyoruz. Bunların çocuk olduğunu da.

– Freud'un ne dediğini biliyor musun? "Hepimiz küçük çocuklara ve büyük katillere hayranlık duyarız." Bizim "küçük çocuklarımız" "büyük katiller" de olabilir. Ve tüm bunlar, aynı anda da olabilir.

– Daha dün, bir çocuğun bu tür bir şiddet uygulayabileceği düşüncesini kabul etmiyordunuz.

– Duruma uyarlanma yetisi. Bir polis için son derece gerekli bir yeti. Şu iki rahibin söyledikleri beni pirelendirdi. Cinayetler belirli bir ritüel izliyor. Sürekli gelişen bir ritüel. Goetz için kulakzarı ve acı. Fazladan bazı canavarlıklarla aynı şey Naseer için de geçerli. Tunus gülümsemesi. Kesilmiş dil. Kanlı yazı. Katil veya katiller bizimle konuşuyor. Verdikleri mesajlar sürekli değişiyor.

Volokine ağız dolusu dumanı dışarı verdi:

– Devam edin.

– Goetz'ün çalıştırdığı dört koronun birinde, dıştan bakıldığında diğer çocuklara benzeyen, ama gerçekte onlardan tamamen farklı olan iki veya üç çocuk var. Saatli bombalar. Bir sinyal onların içindeki cinayet işleme dürtüsünü harekete geçirebilir. Goetz'deki bir şeyler bu çocukları katile dönüştürdü. Bu "bir şeyler" çok önemli, çünkü bizi Goetz'ü yeniden değerlendirmeye, biraz daha ayrıntılı olarak araştırmaya zorluyor, ta ki çocukları harekete geçiren Goetz'ün gizemini bulana kadar. Şilili kendi kişiliğinin, mesleğinin, davranışlarının ardına gizleniyor, bir işaret, bir ayrıntı çocuklardaki cinayet dürtüsünü harekete geçirdi. Bu işareti bulduğumuzda, aradığımız şeye çok yaklaşmış olacağız.

– Ya Naseer?

– Belki o da aynı işareti taşıyor. Veya henüz bilmediğimiz bir sebep yüzünden Mauritiuslu bir cinayete kurban gitti. Ya da gördüğü, tanık olduğu bir şey yüzünden öldürüldü. Ama şu an katiller kendi yollarında ilerliyorlar. Makine harekete geçti bir kere.

– Bu işaret, yapılmaması gereken bir hata, utanılacak bir hareket olabilir, değil mi? Bu durumda, benim ilk teorime geri dönüyoruz; intikam.

– Ama şu iki gün içinde, henüz Goetz'ün hata yaptığına dair en ufak bir kanıt bulamadık.

– Haklısınız. Başka bir fikriniz var mı?

– Müziği düşünüyorum.

– Müzik mi?

– Goetz öldürüldüğünde, org çalıyormuş. Belki de çocuklardaki öldürme dürtüsünü harekete geçiren özel bir melodidir.

– Bugün bir şey içmediğinize emin misiniz?

Kasdan ortağına doğru döndü. Sesini yükseltti. Ellerini iki yana açtı:

– Saat 16:00. Çocuklar Saint-Jean-Baptiste Katedrali'nin arkasındaki avluda oynuyor. Birden orgdan yükselen notalar hafif hafif yankılanmaya başlıyor. O gürültü patırtı içinde bizim çocuklar melodiyi duyuyor. Kilisenin içine giden kemerli yoldan ilerliyorlar... Aralık kapıyı itiyorlar... Sahına giriyorlar ve balkona çıkan basamakları tırmanıyorlar... Müzik onları ipnotize ediyor, onları büyülüyor...

– Bu durumda Saint-Jean-Baptise korosunun üyeleriyle yeniden konuşmamız gerekiyor, değil mi?

– Bilmiyorum.

–Peki, şu melodi: özel bir parça olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Gregorio Allegri'nin Mezmurlar'ı.

– Ama o tamamen vokal bir eser.

– Orgla da yorumlanabilir.

– Neden Goetz onu çalmış olsun ki, hem de tam o gün?

– Açıklaması yok. Ama Mezmurlar'ın bu olayda önemli bir rolü olduğuna eminim. Bırak da devam edeyim. Melodi devam ediyor. Meşhur notalar gitgide yükseliyor. Şüphesiz sen de biliyorsun...

– Yazılı müzik eserlerinin tümünde en tiz nota "do"dur. Ancak bir çocuk veya bir "kastrato" tarafından yorumlanabilir.

– Ok. Bu notalar çocukların kafasına giriyor. Onlara bir şeyler hatırlatıyor. Onların kişiliklerini değiştiriyor. Bu melodiyi durdurmaları gerekiyor. Ve onu çalan kişiyi de öldürmeleri. Evet. Müziğin bu hikâyede önemli bir anahtar olduğundan eminim.

Ruş, esrarlı sigarasından bir fırt daha çekti:

– Tamam, dostum... Asla uyuşturucuya el sürmeyin, bu çok tehlikeli olabilir...

Kasdan konuşmasını sürdürdü:

– Bu ilk cinayet bir başlama vuruşuydu. Onu izleyen veya izleyecek olan cinayetler için. Bana göre Naseer'in öldürülmesi katillerin yaratılışını, mizacını ortaya çıkarıyor. Bıçak kesikleri. Yazılar. Bir ritüel var. Bir intikam da söz konusu olabilir. Özellikle de bir isteği tatmin. Bu sadistçe bir cinayet. Katiller öldürmekten büyük bir zevk alıyor. Öldürmek için acele etmiyorlar. Öncelikle kurbanın kanına ve etine doymak istiyorlar. Kurban etme törenini bitirdiklerinde, kendilerini tatmin olmuş ve mutlu hissediyorlar. Ve her şey bittikten sonra Tanrı'ya yazıyorlar... Onlar...

Çalan telefonla cümlesi yarım kaldı. Hemen cevap verdi:

– Evet?

– Benim, Vernoux. Neredesiniz?

– Faubourg Montmartre.

– Buraya, Saint Augustin Kilisesi'ne gelin, Sekizinci Bölge. Acele edin.

– Neden?

– Başka bir tane daha var.

– Ne?

– Başka bir cinayet, kahrolası! Herkes burada.

Kimliklerini gösterip sahında ilerlemeye başladılar. Dışarıdaki iç karartıcı günden bile daha sıkıcı, daha soğuk, son derece karanlık büyük bir yerdi. Vitraylı pencerelerden giren cimri aydınlık kendine bir yol açmaya çalışıyordu. Ama boşuna. Işık huzmeleri karanlığı zapt edemiyordu. Taş duvarların hapsedtiği karanlığın yoğunluğunu azaltmayı başaramıyordu. Bu başarısızlık sanki buhur kokusuyla daha da perçinleniyordu. Koyu karanlığın üzerine çöken acı, yakıcı, kendisi de hapsolmuş bir koku. Kutsal su kabının biraz ötesine üniformalı polisler "girilmez" şeridi çekiyordu. İki ortak bir kez daha kimliklerini gösterdi ve içeriye doğru yöneldi.

Eski bir "koro çocuğu" olduğundan Volokine neredeyse Paris'teki bütün kiliseleri biliyordu, ama Saint-Augustin'e hiç gelmemişti. Devasa bir yerdi. Daha içeri girmeden kubbesinden ve haçlarından etkilenmişti, Bizans mimarisini andırıyordu. Şimdi ise mekâna hâkim olan ezici etkiyle şaşkına dönmüş bir haldeydi. Negatif dalgalar, ölümcül hava burada başroldeydi.

Kilisenin dip tarafında, Olay Yeri İnceleme'nin elemanları projektörlerini yerleştiriyorlardı. Uzaktan görülen ışık haleleri ortama bir şenlik havası katıyordu. Alışılmadık bir parlaklık olağanüstü bir şeyin habercisiydi, sanki sokakta film çekiliyordu. Aslında Volokine, sunağın yakınında, orada, mutsuz bir çocuk hayal ediyordu...

Hâlâ yürüyorlardı. Volokine çevreye kaçamak bakışlar atıyordu. Kilise lavdan veya linyit taşından inşa edilmişti. Sanki yüzyıllar öncesinin derinliklerinden çıkıp gelmişti. Ya da ruhların derinliklerinden. Karanlık bir düşünceden, beynin karamsar bir kıvrımından doğmuştu.

Artık gözleri karanlığa alışıyordu, beyaz ve gri vitraylarıyla çok daha karanlık olan, sağdaki ve soldaki şapelleri ayırt edebiliyordu. Sadece onlar, bu vitraylar bile insanın kanını dondurmaya yetiyordu. Bazı diş dolguları gibi gümüş rengindeydi. Volokine bu soğukluğu ağzının içinde hissetti. Pencerelerin içine resmedilmiş, çevresi kurşun kaplı dini kişilikleri dikkatle inceledi ve mantıkları insanınkinden tamamen farklı olan, acımasız, duygusuz melekleri düşündü.

Hiç tablo yoktu ya da vardı da, karanlıkta görülmüyordu. Kemerleri taşıyan sütunlar kadar sağlam, heybetli heykeller. Tüm mekân, Eiffel Kulesi gibi metal strüktürlerle desteklenmişti, bu da kilisenin yapıldığı dönemi, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyordu: XIX. yüzyıl sonu, XX. yüzyıl başı. Avizeler de Belle-Époque[1] dönemine aitti. Üzüm salkımı halinde bir araya getirilmiş toplardan oluşan, eğri ayaklarıyla eskinin gazla çalışan sokak lambalarını andıran lambalar.

– Kahretsin. Ne boktan iş.

İriyarı bir adam onlara doğru yaklaşıyordu. Kömür karası kaşları vardı ve parlak yeşil renkli bir pilot montu giymişti. Volokine hemen bir tahminde bulundu. Éric Vernoux, soruşturma ekibinin başı.

Adam da Volokine'ı fark etti. Kasdan'a sordu:

– Bu kim?

– Cédric Volokine. Çocuk Bürosu'ndan. Ermeni Rus'a doğru döndü. Éric Vernoux, Adli Polis başkomiseri.

Volokine elini uzattı. Beriki tenezzül etmedi. Kasdan'a homurdandı:

– Bu da numaralarınızdan biriye...

– Ona ihtiyacım var, diye üsteledi Kasdan. Bana güvenin.

Volokine bakışlarını kilisenin diğer ucuna çevirdi. Olay Yeri İnceleme'nin adamları sunağa çıkan basamaklarda hummalı bir faaliyet içindeydi. Flaşlar patlıyor, projektörlerin aydınlığını bir kat daha artırıyor. Tam üzerlerinde bir baldaken yükseliyordu. En az on metreydi, üzeri parlak motiflerle süslü, bakır rengi bir perdeyle örtülüydü. Bu tek renk, kilisenin çinko ve kurşun strüktürleriyle uyum içindeki sinai bir faaliyetin, karamsar bir enerjinin göstergesiydi. Burası ölüm için gerçekten bulunmaz bir yerdi...

– Beni takip edin, diye emretti Vernoux.

Üniformalı polisleri iki yana açtı. Projektörlerin aydınlattığı beyazlığın ortasında, sunağın dibinde, ilk sandalye sırasının tam önünde çıplak bir adam yatıyordu, gövdesi sekiye doğru basamakların üzerindeydi. Bacakları iyice birbirine bitleştirilmiş, bir kolu aşağıda, diğer kolu yukarıdaydı. "Kurban pozisyonu" diye düşündü Rus.

Ceset projektörlerin altında parlıyordu. Durumu son derece uygunsuzdu ve aynı zamanda da, edebe aykırı bir şekilde her yeri meydanda olan bedeninin tamamen gerçekdışı bir görüntüsü vardı. Teni ışıkla besleniyor ve onunla temas ettiğinde sanki somutluğunu kaybediyor gibiydi. Volokine'in aklına Michelangelo'nun Pieta'sı tarzında, parlak beyaz mermerden yapılmış bir heykel geldi. Lavdan ve kurşundan inşa edilmiş bu kilisede hiçbir şekilde yer bulamayacak bir heykel.

– Kim olduğunu biliyor musunuz? diye sordu Kasdan.

– Kilisedeki rahiplerden biri. Peder Olivier. Elbiselerini biraz ileride bulduk. Öldürüldükten sonra elbiseleri çıkarılmış ve işkence edilmiş.

Yaraların yerlerini saptamak için adli tabip olmaya gerek yoktu. İki gözçukuru kanla

doluydu. Koyu, yapış lapış kanla kaplı ağız kocaman bir yarayı andırıyordu, dudaklarının kenarları kulaklarına kadar kesilmişti. Kurban her iki elini de sımsıkı yumruk yapmıştı. Katilin bütün cinayetlerinde izlediği yol göz önüne alınırsa, maktulün avuçlarında ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sağ elinde, dil. Sol elinde, gözler. Ya da tam tersi.

– Öğleden sonra öldürülmüş olabilir, yorumunda bulundu Vernoux. Hiç tanık yok. Tuhaf. Bir kilisede böyle bir vahşet ve kimse bir şey görmemiş. Duruma bakılırsa, gün içinde burada kimse bulunmuyor.

Volokine ve Kasdan cesede doğru ilerlediler. Vernoux kolunu uzattı:

– Durun. En önemli delile basacaksınız.

İki polis oldukları yerde kaldı. Ayaklarının dibinde, siyah parkenin üzerinde kanla yazılmış bir yazı vardı; kan kurumuştu:

SANA, YALNIZ SANA KARŞI GÜNAH İŞLEDİM
SENİN GÖZÜNDE KÖTÜ OLANI YAPTIM

Yarım daire biçiminde yazılmış cümle, gelecek müminlerin dikkatini çekmesi için sahına doğru dönüktü. Volokine ürperdiğini hissetti. Naseer'in evindeki yazıyla aynıydı. Yuvarlak. Düzgün. Doğal. Tam bir çocuk yazısı.

– Bu bir seri... diye mırıldandı Vernoux, arkadan. Kahrolası bir seri cinayet...

Kasdan ona doğru döndü ve sordu:

– Bu fikre nereden kapıldın?

– Bir nedeni yok. Ama daha kötüsü var.

Volokine yaklaştı. "Daha kötüsü"nın ne olabileceğini duymak istiyordu.

– Bazı telefonlar aldım, diye mırıldandı Vernoux. Baskılar.

– Kimden?

– Ulusal Güvenlik Teşkilatı. Emniyet İstihbaratı. Bu olay bizi ilgilendiriyor, diyorlar. Goetz hakkında daha önce araştırma yapmışlar zaten.

Kasdan zekâ dolu gözlerle Volokine'e baktı: Mikrofonlar.

– Beni bu soruşturmadan alacaklar, diye devam etti Vernoux, öfke dolu, buz gibi bir sesle. Ve kahretsin, sebebini bile bilmiyorum. Yine de, en başından beri, ben haklıydım;

bu işte siyasi bir şeyler var.

– Bunlar daha çok ritüel cinayetlere benziyor, öyle değil mi?

Vernoux, lafa karışan Volokine'e ters ters baktı. Eliyle yüzünü sıvazladı ve Kasdan'a hitaben konuştu:

– Çılgınca olan da bu zaten. Bir seri katil, ama aynı zamanda da siyasi bir yan var. Bundan eminim!

– Ölen rahip hakkında ne biliyoruz? diye sordu Ermeni.

– Hiç, şimdilik. Yakınlarını sorgulamaya daha yeni başladık.

Volokine'in gözüne, gri saçlı, cebindeki sarma sigara gibi bronz tenli ufak tefek bir adam çarptı. Koltuğunun altında bir evrak çantası vardı. Bu cinayet soruşturmasında olmaktan son derece memnun havalarda bir tür Komiser Colombo. Her haliyle bir adli tabip.

Kasdan adamla konuşmak için Vernoux'nun yanından ayrıldı. Volokine yalnız kaldı. Yeniden kilisenin dekorunu incelemeye başladı. Önemli bir yerdi. Bir arınma, bir af dileme yeri. Bu cinayet, insanlığın kurtuluşu için İsa'nın acı çekişiyile örtüşüyordu.

Gayriihtiyari gözlerini kaldırdı ve sunağın ortasından yükselen kırmızı bakır renkli büyük haça baktı. Vuran ışıkla bal rengi parıltılar saçıyordu. Tüm bunlar bir tablodan farksızdı. Çıplak ceset de bu haçla dikey bir kompozisyon oluşturuyordu, bu bütünlük Greco'nun tablolarını andırıyordu.

Volokine, Columbo'yla konuşan Kasdan'ın yanına gitti. Tabibin söylediklerini duymak için:

– Diğer iki cinayetle aynı nakarat.

– Kulakzarından mı öldürmüş?

– Sanıyorum, evet.

Adli tabip, son derece gülünç bir İspanyol aksanıyla konuşuyordu, ama Kasdan gülümsemiyordu:

– Ya kesikler, yaralar?

– Katil, Mauritiuslu gibi dilini kesmemiş. Gözlerini oymuş. Tabii öldürdükten sonra. Senin de hiç şüphesiz tahmin ettiğin gibi iki gözü iki elin içine koymuş. Tabii bir de "Tunus gülümsemesi" var, ama sanki bunu sadece atmosfer yaratmak için yapmış.

– Atmosfer mi?

– Tüm bu görüntüye korku katmak için, evet. Başarılı da sayılır, değil mi?

Volokine kurbanı baktı ve kendini yüzdeki o korkunç yarayı inceleyebilmeye zorladı. Bir kulaktan diğerine kadar açılmış kara bir gülümseme. Bundan Kasdan'a söz etme cesareti bulamadı –onun için çok çılgınca olabilirdi– palyaçoluğa özgü, ama son derece dehşetengiz bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Bu kesikler, yaralar hakkında, dedi Kasdan, bana ne söyleyebilirsin? Bir profesyonelin işi mi?

Hayır. Çok kaba. Çok vahşi. Ve aceleyle yapılmış. Katil, dantela gibi işlemeye çalışmamış. Sadece o kanla yazılmış yazıyla bağını koparmak istemiş: "Senin gözünde kötü olanı yaptım."

Hepsi bu mu?

Hayır. Sana iyi bir haberim var. Her şeyden önce, "metalizasyon" işlemiyle bir önceki kurban hakkında bir şeyler elde ettik.

– Kulaklarda mı?

– Hayır. Ağızda. Dilin kesilip çıkarılması sonucunda bazı partiküller ortaya çıkmış. Metal partikülleri. Şu an analizde. Bu akşam neticeyi alırım. Ya da en geç yarın sabah.

– Mükemmel. Bana haber verirsin değil mi?

– Elbette, dostum. Ama önce bu akşam karnımı doyurman gerekiyor...

Kasdan gülümsedi:

– Ağızının tadını biliyorsun, uyanık herif! Merak etme kreplerimle geleceğim. Otopisini bitirir bitirmez beni ara.

Ermeni, sunağın sağ tarafındaki Olay Yeri İnceleme'nin teknisyenlerine doğru yöneldi. Rus da onu takip etti. Kasdan okyanusun derin sularındaki bir köpekbalığı gibi hareket ediyordu. Teknisyenlerden birine yöneldi. Adam kapüşonunu indirdi ve uzun kafasını kaldırıp ona doğru baktı.

Volo yanlarına vardığında adam anlatıyordu:

– Bunların parke parçaları olduğu düşünülebilir, ama öyle değil. Bana sorarsanız bir öncekiyle aynı türden bir şey.

– Yani Mauritiuslu'nun cinayet mahallinde, Malesherbes Bulvarı'nda da mı aynılarını

buldun?

- Koridorda, evet.
- Aynı ahşap mı?
- Bunu sana birkaç saat içinde söyleyebilirim.

Teknisyenin avucu açıldı. Lateks eldivenler takmıştı. Yeşil kıvrımların arasında, kahverengi ahşap kıymıklar görülüyordu. Devam etti:

- Sanırım bizi kutsal bir sürpriz daha bekliyor.
- Neden?
- Seni arayacağım.

Adam, flaşların altında çalışan meslektaşlarına katıldı. Her ışık patlamasında sanki beyaz tayflar pozitiften negatife geçiyordu. Önce her şey kararıyor, sonra hemen ardından yeniden beyaza kesiyordu. Bu kutsal mekândaki gizli metamorfozlar mucizevi bir çınlamaya dönüyordu. Kutsallık arz eden bu ışık parıltıları karanlık mekânın derinliklerinde uçuşuyordu.

- Gel. Tüyelim.

Uysal bir köpek gibi, Volokine sahibini takip etti. Rus içten içe gülüyordu. Çünkü o, bir tek o, bu cinayet mahalli hakkında geçerli tek bilgiye sahipti.

Lavdan yuvarlak çerçeveli kabartmalarla süslü anakapıdan çıktılar. İçavlıda sürekli artan bir kalabalık vardı. Üzerleri logolu kameralarını yerleştiriyorlardı. TF 1, I-TELE, LCI, FRANCE 2... Kalabalık içinde bazılarının omuzlarında önemli radyoların renklerini taşıyan teypler asılıydı: RTL, EUROPE 1, NRJ.

Medya güruhu artık olaydan haberdardı. Nihayet. Gazeteciler, "basın özgürlüğünü" ve "bilgi alma hakkını" ileri sürerek güvenlik bandını aşmaya çalışıyorlardı.

Volokine, tuhaf bir şekilde kendini hafiflemiş, zincirlerinden kurtulmuş hissediyordu.

Medyanın büyük gösterisi başlıyordu.

Ama kimse, henüz bu olayın gerçek soruşturmacılarının iki isimsiz polis olduğunu bilmiyordu.

[1] Birinci Dünya Savaşı sonrasında tanımlanmış, İkinci İmparatorluk sonrası ile Birinci Dünya Savaşı öncesini ifade eden, hem gerçekliği hem de nostaljiyi içeren dönem. (ç.n.)

– Eğer anlamadıysanız, bu yazı da 41. Mezmur'dan. Mezmurlar kitabı.

Kasdan cevap vermedi. Sadece Mezmurlar'ın tamamını okuma gereği duymadığı aklına geldi. Kahretsin, yaşlanıyordu. Yaşlanıyordu ve ellerinde henüz somut bir şey yoktu.

– Bu metin her şeyin temeli.

– Yapma ya! dedi Ermeni, keyifsiz keyifsiz.

Kahvesinden büyükçe bir yudum aldı. Berbattı. Bir durum saptaması yapmak için, La Boétie Sokağı'ndaki bir kafe barı seçmişlerdi. Duvardaki aplikler ona Saint-Augustin Kilisesi'nin karpuz lambalarını hatırlatıyordu. Bu kafe barda da diğer tuhaf kafe barlardaki pis koku duyuluyordu, ancak burası çok daha aydınlıktı. Dışarıdaki fırtınalı gecenin daha da güçlendirdiği bir aydınlık.

Volokine ona doğru eğildi. Coca Zero şişesini iki avucu arasında döndürüyordu. Kasdan onun bu ne yapacağı belli olmayan hallerine alışmaya başlamıştı. Tüm bunlar şüphesiz yoksunluk sendromunun etkileriydi.

– Sana biraz şu Mezmur'dan söz edebilir miyim?

– Nasıl istersen. Formda görünüyorsun zaten.

– Methiyeler Kitabı'ndaki duaların çoğunun Kral Davud tarafından bizzat yazılmış olduğu kabul edilir. Davud, Peygamber-Kral. Şair-Kral...

– Yani?

– Yanisi şu, Davud günahın ve bağışlanmanın ete kemiğe bürünmüş figürüdür.

– Neden?

– Biraz Kutsal Kitap hikâyesi size iyi gelecek. Bir gün Davud yıkanan bir kadın görür. Bu Hititli Uriya'nın karısıdır. Onu çok beğenir. Ona âşık olur. Ama bir sorun vardır; kadın evlidir. Görüyorsunuz 3 000 yıldan beri hiçbir şey değişmemiş. Ama Davud bir kraldır, güç sahibidir. Yoav'ı, ordularının komutanını çağırır ve ona emreder: "Uriya'yı savaşın en şiddetli olduğu cepheye yerleştire ve yanından çekil ki vurulup ölsün..." Davud'un günahı böylece ikiye katlanıyor: zina ve cinayet. Öte yandan Davud'un kaderi de çoktan belirlenmiştir.

– Neden?

– Çünkü o bir kızıldı. Davud kızıl kraldı. Elleri kanlı biri. Tüm bedeni kanlı. Doğumundan itibaren böyle bu.

– Hikâye nasıl sonuçlanıyor?

– Davud, bağışlanması için Tanrı'ya yakarıyor ve kurtuluşa eriyor. Yeniden "kardan beyaz" olacaktı, diye yazıyor Mezmurlar'da.

– Ders için teşekkürler. Burada nereye varmak istiyorsun?

– Hep aynı yere. Mezmurlar'dan yapılan bu alıntılar hem günahı hem de bağışlanmayı içeriyor. Katiller, bu günahkârları cezalandırmak için öldürüyor. Ama aynı zamanda onları günahlarından arındırmak için de. İşte bu sebeple, sembolik de olsa, bir yerlerini koparıyor, kesip biçiyorlar.

– En başından beri, kurbanlarımızın suçlu olduğuna dair en ufak bir kanıt bulamadık.

Volokine bir bardak dolusu Coca Zero'yu mideye indirdi. Buz gibi Coca sesini çatallaştırdı:

– İlk iki kurban için, seninle hemfikirim. Ama bugünkü cinayet, çok farklı. Peder Olivier'nin günahını biliyorum.

– Sen neden söz ediyorsun?

– Herifin, rahip olmadan önceki adı Alain Manoury'ydi. Onu hemen tanıdım. Bizim serviste çok ünlüdür. Yani Çocuk Koruma Bürosu'nda, demek istiyorum.

– Ne bakımdan?

– Pedofili. Teşhir, elle taciz, saldırı ve daha birçok şey. 2000'de ve 2003'te gözaltına alındı. Manoury boktan kurtulma konusunda bayağı becerikli. Ama bazı dümenler de var tabii. Başpsikoposluğun etkisiyle, aileler şikâyetçi olmaktan vazgeçti. Manoury mevkiini bile kaybetmedi. Kanıt, bugün hâlâ Saint-Augustin'de. Kesin olan tek şey: Peder Olivier'nin tam bir günahkâr olduğu.

Kasdan iyice bıkmıştı. Ama Rus'un kafasında kırk tilki dolaşıyordu.

– Ceza, diye ekledi Volokine. Cinayetlerin kilit noktası bu. Duadaki sözcüklerle örtüşen bir ceza. İlk yazı "Kurtar beni kan dökme suçundan, Ey Tanrı, beni kurtaran Tanrı, Dilim senin kurtuluşunu ilahilerle övsün"dü. Katil Naseer'in dilini kesti. İkincisi "Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, senin gözünde kötü olanı yaptım"dı. Katil rahibin gözlerini oydu. Tüm bunlar kurbanı yönelik eylemler. Cesetlere Mezmurlar'da yer alan sözleri uyguluyorlar. Duayı somutlaştırıyorlar. Sözcüklerin bağışlama gücünü artırmak için.

Kasdan yorulup tükendiğini hissediyordu. Kafenin garsonuna işaret etti. Hesabı ödemek istiyordu. Ve bir an önce gitmek. Artık bu saçmalıkları duymaktan bıkmıştı.

Ama Volokine yeniden konuşmaya başladı; gerçek bir lafebesiydi:

– Bu olayda aksayan şey ne, size söyleyeceğim. Ne yapacağımızı bilmiyoruz, çünkü her şey doğru. Aynı zamanda. Öğeler birikiyor. Hiçbir şey kendini yalanlamıyor. Bir ipucunu bile göz ardı etmek imkânsız.

Kasdan garsona parayı uzattı. Volokine başlamıştı bir kere:

– Siyasi bir yan olduğuna inanıyor musunuz? Haklısınız. Goetz öldü çünkü Şilili cellatlar hakkında çok şey biliyordu. Birinci doğru. Dinleniyordu, çünkü tanıklığı Fransız hükümetini de ilgilendiriyordu. İkinci doğru. Öte yandan Goetz kapalı bir kutuydu. Pedofil olmasa bile, çocuklarla ilgili bir günahı var, bundan eminim. Üçüncü doğru. O halde, cinayetlerin failleri, yani çocuklar, kendilerine yapılanların intikamını alıyorlar. Dördüncü doğru. Öte yandan, siz bir seri katil olduğunuzu düşünüyorsunuz. Şu veya bu şekilde haklısınız. Bu hikâyedeki çocuklar dengesiz. Gerçek bir çılgınlık tehlikesiyle karşı karşıyalar. Onları öldürmeye iten işaretin müzik olduğunu düşünüyorsunuz. Bu konuda da, doğru düşündüğünüzden hiç şüphem yok. Biraz daha açarsam, bu cinayetlerin insan sesiyle ilgili olduğuna eminim. Çocuk sesleriyle. Sonuçta, tüm bunların ardında, başka bir şeyler var. Bir tehdit. Goetz'ün "El Ogro" diye adlandırdığı bir şey. İşte bizim sorunumuz, Kasdan: Her şey doğru. Her zaman olduğu gibi, eleme yöntemiyle değil, daha çok biriktirme yöntemiyle sonuca gitmemiz lazım. Tüm bu olayları bir araya getirecek bir doğru bulmamız gerekiyor.

Ermeni hâlâ suskunluğunu koruyordu. Ayağa kalktı ve cep telefonunu çıkardı, hızla mesajlarını kontrol etti. Kiliseye girerken telefonu kapatmıştı ve açmayı unutmuştu. Puyferrat'dan bir cevapsız çağrı vardı.

Bir tuşa basıp teknisyeni geri aradı.

– Hemen yanıma gel, dedi sesi tanıyan Puyferrat.

– Nereye?

– Botanik Bahçesi'ne. Çiçek serasının oraya. Buffon Sokağı'nın oradaki kapıdan gir. Açık olacak.

– Neden?

– Gel. Pişman olmayacaksın.

Buffon Sokağı, saat 18:00.

Kasdan, Paris'in en düz sokağı boyunca uzanan dar kaldırımın üzerine iki tekerleğiyle çıkarak park etti. Fırtına patlamıştı. Yağmur o kadar yoğun ve şiddetliydi ki gecenin karanlığı bu sıvı perdenin arkasında kayboluyordu sanki. Gecenin çizgileri, sokak lambalarından yansıyan ışığın aydınlattığı gümüş renkli gölcükler üzerinde dans ediyordu.

Yağmur altında koştular, üç metre önlerini görmüyorlardı.

Bahçenin demir kapısını açtılar. Cam binaya doğru biraz daha koştular. Sera, kapkaranlık bir denizin üzerindeki aysberg gibi parlıyordu. Zorlukla –yağmur damlaları cop darbeleri gibi şiddetle bedenlerine çarpıyordu– ana girişi buldular. Kasdan, yağmura boyun eğmekten başka çareleri olmayan, Botanik Bahçesi'ndeki hayvanları düşünüyordu. Kurtlar. Akbabalar. Diğer hayvanlar.

Kapıyı onlara açtılar. Puyferrat: Dar ve uzun bir yüz, simsiyah saçlar. Kafasını ceketiyle sarmış olan Kasdan başını açtıktan sonra homurdandı:

– Bu boktan yerde ne aradığımızı bana açıklasan iyi olacak.

Adli bilimler teknisyeni gülümsedi. İnce dudakları sanki pipo içmek için yaratılmıştı.

– Hemen sinirlenme, tontonum.

Volokine'ı görünce kaşlarını çattı. Bu kez Kasdan onları tanıştırdı:

– Cédric Volokine. Çocuk Koruma Bürosu. Puyferrat. Adli bilimler.

İki adam el sıkıştı. Kasdan seranın içini incelemeye başlamıştı bile. Yeşilin ve beyazın hâkim olduğu, nemli bir cangıl. İri gövdeler, yaprakların ardında, neredeyse hiç görülmüyordu. Sadece tüylü kabukları, sarmaşıklar tarafından tutsak edilmiş gövdeleri seçilebiliyordu. Camdan yapılmış bu devasa çanın altında, ağır ağır nefes alan boğucu, organik, sözcüklerle anlatılması imkânsız bir karmaşa.

Puyferrat, bu yapay ormanın içindeki, taş döşeli bir patikaya saptı. İki ortak onu izledi. Ceketlerinin yapraklara sürtünme sesinden ve yağmurun cam kubbe üzerindeki tıkırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Kasdan yeniden suyu hissetti. Bir yerlerde su vardı. Su kütlesi şu anda yapraklı dallarda, kabuklu gövdelerde, toprağın derinliklerindeydi... Hiç konuşmadan yürüyorlar, bazen çıkmaz yollara sapıyorlardı. Ziyaret

saati. Müze personelinden kimsenin olmadığı bir saat.

Ağaçların ve bitkilerin seyrelmeye başladığı bir tür açıklığa geldiler. Bir kadın onları bekliyordu. Ufak tefek, düşük omuzlu bir kadındı, üzerinde, kol ağızları ellerini örten bir yağmurluk vardı. Uzun ve soluk yüzü bir tür başlık gibi siyah saçlarla çevriliydi. Kadında Doğu'ya özgü bir şeyler vardı. Belki de kalın siyah kaşları yüzünden öyle görünüyordu. Ya da siyah, nemli, yorgun gözlerinin altındaki morluklardan.

– Sizi Avishân Khajameyi'yle tanıştırayım.

Kasdan kadının elini sıktı; yağmurdan ve bitkilerin neminden avucu sıırılsıklamdı. Volokine, geriden başıyla selamladı.

– İyi akşamlar. Botanikçi misiniz?

– Hayır. Aramca profesörü. Ve ayrıca Kutsal Kitap tarihi konusunda uzman.

Ermeni Puyferrat'ya baktı.

– Müze botanikçisi bize katılamayacak. Ama sana bunu göstermem için buraya gelmeme izin verdi.

Teknisyen döndü ve dalları dikenlerle –seradaki diğer ağaçların yapraklarını hatırlatan bir bollukta, ama kuru ve çok sert– kaplı gri bir ağacı işaret etti.

– Akasya seyal. Ve familyanın özel bir türü.

– Yani?

– Saint-Jean-Baptiste'in iç balkonu ile Naseer'in apartmanındaki, hizmetçi odalarının yer aldığı koridorda bulunan kıymıklarla aynı ağaç. Bunlar diken olabilir mi, emin olmak için kıymıkları toplamıştım. Sıradan bir ağaç değil söz konusu olan. Hem de hiç. Laboratuvar sonuçlarını alınca Botanik Bahçesi'ni aradım. İşte bu şekilde, bu akasya türünün sadece Doğu'nun yarı kurak bölgelerinde yetiştiğini öğrendim. Özellikle de Necef Çölü'nde ve İsrail'de Sina'da.

– Avrupa'da yetişmiyor mu?

– Hayır. Bu akasyanın sığağa, güneşe ve mistik esintiye gereksinimi var...

– Neden mistik?

Kadın lafa karıştı:

– Bu ağaç Kutsal Kitap'ta çok geçer. Ama özellikle, İsa'nın dikenli tacının yapıldığı ağaç olabilir. Romalı lejyonerler, İsa'yı "taçlandırmak" ve onunla alay etmek için bu ağacın

dallarından yararlanmış olabilirler.

Profesör İran aksaniyla konuşuyordu, uyutucu bir etkiye sahip, tasasız bir ses tonu vardı. Kasdan Ormanın Kitabı'ndaki yılan Khâa'yı hatırladı.

– Aslında, diye devam etti uzman, İsa'nın tacının malzemesini tam olarak bilmiyoruz. Birçok görüş var. Kimileri Paliurus Spina-Christi, Sarcopoterium Spinosum, Zizyphus Spina-Christi, Rhamnus catharticus arasında tereddüt ediyor. Ayrıca, "İsadikeni" olarak da adlandırılan Euphorbia için bir yanlış yorum söz konusu: bu ağacın bu şekilde adlandırılmasının sebebi dikenleri ve kan lekelerini andıran çiçekleri. Oysa o dönemde Filistin'de bu ağaç bilinmiyor. Hayır, benim fikrime göre İsa'nın tacında kullanılan Akasya seyal. İbranicede, birbirine dolaşık dikenler sebebiyle daima çoğul "shittim" sözcüğü kullanılır.

Kasdan, gülümseyerek araya giren Puyferrat'ya doğru döndü:

– Tamam. Şimdi sana her şeyi polis dilinde anlatacağım. Burada en az iki doğru var. İlki, bu bitki türünün Paris'te bulunma ihtimali sıfır. Başkentte bu bitkinin bulunabileceği tek yer burası. İkincisi, bunu zaten anladığımı düşünüyorum, sembolik değeri. Katilin bu bitkiyle ne tür bir ilişkisi olabilir işte bunu bilmiyorum. Eğer kafasında dikenli bir taç taşıyorsa ve akasya dallarından yapılmış ayakkabılar giyiyorsa başka, ama hiç kuşkusuz İsa'yla bir alakası var.

Sessizlik.

Ve yağmur hâlâ cam fanusu dövüyordu...

– İsa'yla bir ilişkisi var, diye yineledi teknisyen. Ve günahla.

– Meslektaşınızın söylemek istediği şey, diye devam etti İranlı kadın. Bu ağacın hem İsa'nın çektiği acıyı hem de insanlığın günahlarından kurtuluşunu sembolize ettiği. İsa fiziksel olarak ne kadar çok acı çekerse, sembolik olarak insanları günahlarından o kadar çok arındırıyordu.

Kasdan'ın kafası iyice karışmıştı. Şimdi, önceki gece koridorunda yankılanan tık-tık-tık seslerini çok net olarak duyuyordu. Bir değnek. Bir sopa. Katilin, bir âmâ gibi kullandığı bir değneği vardı. Ve bu değnek Kutsal Taç'la aynı ağaçtan yontulmuştu.

Aklına başka bir düşünce geldi. Bir değnek. Kendini kırbaçlamakta kullanılan bir değnek. Ermeni bu ayrıntıyı hatırlıyordu: Mezmurlar, son keşişlerin ezberden okurken kendilerini kırbaçladığı bir duaydı. Tüm bu öğeleri bir araya getirmeyi başaramasa da, bunlar aynı bütünün parçalarıydı. Mezmurlar. Kırbaçlama. İsa'nın tahtası. Ceza. Bağışlanma...

Puyferrat devam etti:

– Senin için en iyiyi sona sakladım. Sana bir şey söylemeden önce, şu ahşap parçalarını inceleme işini biraz daha ileri götürmek istedim. Palinolojinin ne olduğunu biliyor musun?

– Hayır.

– Bir cisim üzerinde bulunan organik tozların –polenler, sporlar– dağılımını inceleyen bilim... Bu dilim dalı, bir cismin hangi bölgelerde bulunduğunu saptamayı sağlıyor. İncelenecek cisim üzerindeki tozlar yapışkan bir bantla toplanıyor sonra mikroskop altında inceleniyor. Fort de Rosny’de bu tür araştırmalar yapan bir birim var. Topladığım örnekleri, tam olarak nereden geldiklerini öğrenmek için onlara yolladım. Ellerindeki cihazlar...

Kasdan öfkeyle sözünü kesti:

– Sonuçları aldın mı, evet veya hayır?

– Henüz elime ulaşmıştı. Yapılan polen ve spor incelemelerine göre ahşap gerçekten Filistin’den. Belki de Kudüs yakınlarından. Başka bir deyişle, bu gerçekten İsa’nın tacında kullanılan ağaçla aynı. Tabii modern versiyonu...

Ermeni, gözleri çakmak çakmak parlayan Volokine’e baktı. Rus bu yeni bilgiler karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Puyferrat sunumunu bitirdi:

– Ayrıca başka bölgelere özgü polenler de bulunmuş. Şili. Arjantin. Ve Avrupa’nın ılıman bölgeleri. En azından bu akasyanın bayağı bir seyahat ettiği söylenebilir...

Kasdan’ın ne yapacağını bilmediği önemli ve yepyeni bir ipucu daha. Hiyeroglifleri düşünüyordu. Çözümü olmayan bir Reşit taşı.[\[1\]](#) Yine de, kendini, bu taş üzerindeki işaretleri, bir sembol, tek bir sembol sayesinde çözerek, bu taşın gerçek önemini ortaya çıkaran Champollion gibi görüyordu...

– Gösteri için teşekkürler, dedi Puyferrat’nın elini sıkarken. Gitmemiz gerekiyor.

– Sizi geçireyim. Hâlâ ayakkabı izlerinin analizini bekliyorum.

– Sana güveniyorum, alınca beni ara.

Yeniden yapraklar. Yeniden hışırtılar. Seranın kapısında Puyferrat Kasdan’ı kolundan tutup durdurdu ve Volokine’in uzaklaşmasını bekledi:

– Görevde mi?

– Açığa alınmış.

Puyferrat gülümsedi:

– Sizin ekip, gerçekten Zaire ordusu gibi.

[1] Mısır'da Fransız işgali sırasında, istihkâm subayı Bouchard'ın 1799'da, Reşit'te bulduğu ve üzerinde Firavun V. Ptolemaios'un üç dilde yazılmış bir karanamesi yer alan taş. (ç.n.)

Kafaları ceketlerinin altında Volvo'ya kadar koştular. Yağmur ara vermeden yağıyordu. Arabaya oturduktan sonra Rus bir öneride bulundu:

- Çok yakında bir McDonald's var, Buffon Sokağı'nın sonunda.
- McDonald's'larınla canımı sıkmaya başladın.
- Ha ha ha! Bunu kızgınlıkla söylenmiş bir söz olarak kabul ediyorum.
- Şüphelenmesin. Gırtlığımız kadar boka batmış haldeyiz. İlerledikçe daha fazla gömülüyoruz.

Volokine bir şey demedi. Kasdan ona baktı; sular süzülen saçlarının altından Kasdan'a gülümsüyordu. Onunla alay ediyordu, ama son derece sevimliydi.

- Bir şeyler daha biliyorsan, söyle.
- Şu İsa'nın ağacı, diğer şeylerle örtüşüyor, değil mi?
- Diyorsun.

– Kadın haklı. Bu ağaç, acının ağacı. Ama insanlığın kurtuluşu için çekilen acı. İsa, insanların günahlarını "silmek" için geldi. Bağışlanmaları için bütün günahları kendi üstüne almaya. Bu bir dönüşüm; bu dünyaya ait günahları, İsa avuçlarına aldı... Hareketin taklidini yaptı. Sonra, onları, âdeta gökyüzüne savurdu. Ellerini açtı. Bu ağaç bu yüce gönüllü davranışı çağırıyor. Katillerimiz kötülük bulaşmamış, saf kişiler. Öldürdükleri insanların günahları için acı çekiyorlar. Buna karşılık, onlara da acı çektiriyorlar. Onların ruhlarını esenliğe kavuşturmak için.

Direksiyon başındaki Kasdan, cep telefonuna gelen çağrıları kontrol ediyordu.

– İşte benim izlenimlerim, Kasdan. Bu ağaç, öldüren el kadar saf ve temiz. Goetz, Naseer, Peder Olivier hem cezalandırıldılar hem de günahlarından arındırıldılar. Ve onları öldüren eller, gerçek meleklerin elleri. Saflık timsali varlıklar. Onlar...

– Vernoux'dan bir çağrı var.

Kasdan cep telefonunu arabanın hoparlörüne bağladı ve numarayı tuşladı:

– Alo?

Vernoux'nun sesi, yağmurun gürültüsüne karışarak arabanın içinde yankılandı.

– Benim. Kasdan. Volokine'le birlikteyim. Yeni bir şey mi var?

– Bu sefer resmi tebligat; görevden alındım. Cinayet Masası soruşturmayı üstleniyor.

– Cinayet Masası'ndan kim?

– Adı Marchelier olan bir ekip şefi.

– Tanıyorum.

– Bu salak Emniyet İstihbarat'la anlaşabilir ve onların ayakoyunlarına gelebilir.

Kasdan, Vernoux'ya acıdı:

– Üzüldüm.

– Sizi üzüntülerinizi bildirin diye aramadım. Önemli bir mevzu var. Şili Elçiliği'ndeki bağlantım tatilden döndü. Adı Simon Velasco. Biraz önce onunla konuştum. Ona siyasi bir mültecinin ölümünü araştırdığımızı söylediğimde bayağı eğlendi. Pinochet diktatörlüğünün bir kurbanı dediğimde.

– Neden?

– Çünkü ona göre, Wilhelm Goetz diktatörlük rejimi süresince en ufak bir işkence bile görmemiş. Tam tersine bariyerin diğer tarafındaymış.

– NASIL?

– Size söylediğim gibi. Goetz Fransa'ya sığınmış, çünkü 80'li yılların sonunda rüzgâr, işkencecilerin, cellatların aleyhine esmeye başlamış. Şili'den ve diğer başka ülkelerden birçok aile şikâyetçi olmuş, dava açmaya başlamış. Siyasi nedenler, Kasdan, en başından beri kilit noktanın bu olduğunu biliyordum.

– Şu senin herif, onu nerede bulabilirim?

– Evinde. Seyahatten yeni döndü.

Vernoux, Simon Velasco'nun adresini verdi, Rueil-Malmaison'daydı.

– Acele edin, dedi Vernoux. Birkaç saat öndesiniz. Marchelier'ye hiçbir şey söylemedim.

– Bu destek, neden?

– Bilmem. Kuşkusuz aynasız dayanışması. İyi şanslar.

Kasdan cevap vermedi, arabaya sessizliğin çökmesini bekledi. Kırbaç gibi, tokat gibi inen, dışarıdaki yağmurla iyice perçinlenen bir sessizliğin. Şimdi bir gerçeği daha iyi anlıyordu. En başından beri, Goetz'ün geçmişiyile ilgili bütün bildikleri, bizzat Goetz kaynaklıydı. Asla tahkik etmediği bir yalan örgüsü. Günaydın önsezi.

Birkaç saniye bekledikten sonra sordu:

– Ben mi konuşayım yoksa sen mi konuşursun?

– Hadi gidin. Ben bütün nefesimi İsa'nın Tacı konusunda tükettim.

– İki gerçek var. İlki, sonunda Goetz'ün günahını öğrenmiş bulunuyoruz. Eğer Şili'de bir işkenceciyse, bu onu lanetli bir suçlu yapıyor. İkincisi, eğer tanıklık yapmaya karar verdiyse, bu onu önemli bir tanık haline getiriyor. Şimdiye kadar, bir delikte gözlerin bağlı olarak işkence gördüysen söyleyecek bir şey yok. Ama eğer işkencecilerden biriysen, bu her şeyi değiştiriyor. Pişmanlık duyan birinden daha tehlikeli bir şey yoktur. Onu susturmak istemiş olabilirler...

– İki neden, ama biri daha ağır basıyor, Kasdan.

– Aynı fikirdeyim. Ama sanıyorum gönlümüz aynı şeyden yana.

İki ortak sustu.

Artık aynı gerçeği benimsiyorlardı.

Ceza Paris'te kesilmişti.

Ve temiz elli melekler bu işi üstlenmişti.

II

İşkenceciler

– Umarım bana kızmazsınız, ama Wilhelm Goetz’ün Şili Cuntası’nın bir kurbanı olduğunu düşündüğünüzü öğrendiğimde çok güldüm.

Kasdan ile Volokine birbirlerine baktı. Kızgın değillerdi.

– Bizler uzman değiliz, dedi Ermeni.

– Tarihlere bakmanız yeterliydi, diye gülümsedi Velasco. Goetz, Şili’den 1987’de kaçtı. Siyasi sığınmacılar, yani Pinochet’den korkmaları için nedenleri olanlar, 1973’te kaçtı, darbeden hemen sonra.

– Bize, Şili’yi terk ettiği sırada Goetz’ün Şili adaletiyle bazı sıkıntıları olduğunu söylediler. Eğer iktidarın yanında yer alıyorsa, bu nasıl mümkün olabilir?

– Orada bile bazı şeyler değişti. Katolik Kilisesi’nde yardım alan demokratik kuruluşlar, işkence görmüş, kaybolmuş veya öldürülmüş kişiler hakkında bilgi topladılar ve dosyalar oluşturdular. “Dayanışma Naipliği” adlı kuruluşun avukatları, mesela, çok iyi iş çıkardı. 80’li yıllardan itibaren ilk şikâyetler gelmeye başladı. Kaçırımlar, işkenceler, cinayetler konusunda. Askerler ise bunları tutuklama, sorgulama, ayıklama olarak adlandırıyordu. Cunta yılları süresince yaklaşık 3 000 kayıp olduğu tahmin ediliyor. Aralarında sadece Şilililer yok. “Yabancılar” bile kaçırıldı, öldürüldü. İspanyollar, Fransızlar, Almanlar, İskandinavlar... Çok sayıda. Pinochet’den önce, Salvador Allende rejimi bir tür enternasyonal sosyalizm vaat ediyordu. Dünya üzerindeki tüm militanları cezbeden, hayata geçirilmiş bir ütopya. Mutlu yılları. Tabii, bu fikirlere inananlar için...

Tüm bu düşünceler Simon Velasco’nun tarzıymış gibi görünmüyordu. Kırcıllı sakalları olan iri bir adamdı. Abartılı el kol hareketleri vardı. Gülümsemesi ise çok daha abartılıydı, varlığını bütün gücüyle hissettiren bir gülümseme. Aksansız bir Fransızca konuşuyordu, snop ses tonu dışında –şüphesiz bu da diplomatik resepsiyonlardan kalma bir alışkanlıktı– son derece kusursuzdu. Şilili dobra biriydi: Ne cuntacıardan ne de solculardan yana tavır almış, Santiago sosyetesine mensup bir burjuva.

Adam, onlara bu mevsim için garip karşılanacak buzlu limonata ikram etmişti. Ancak Velasco hâlâ, yüksek rakımlı, yazları uzun süren Santiago’da yaşıyordu anlaşılın. Onları odasında kabul etmişti; cilalı ahşap mobilyalar, akaju deri, puro kokusu. Loş odada, Kasdan La Pléiade yazarlarının ciltli eserlerini fark etti. Gözlüklerini taktı ve okudu: Montaigne, Balzac, Maupassant, Montherlant... Su katılmamış bir frankofil.

Bardakları doldurduktan sonra, Velasco kristal sürahiyi sehpanın üzerine bıraktı ve karşısına oturdu.

– 1980’li yıllarda, tam olarak adı konmasa da, işkencecileri koruyan bir af çıkartıldı. Her şeyden önce, kayıplarla ilgili sorunu halletmek gerekiyordu. Ortada ne ceset ne de kurban vardı. Daha sonra “işkence” kelimesi Şili ceza hukukundan çıkartıldı. Artık askerlerin hiçbir şeyden korkusu kalmamıştı. Ama şikâyetçi olan, dava açan başka ülkeler vardı. Suçluların iadesi talepleri her geçen gün artıyordu. Şili’de bile bu davalar konuşulur olmuştu. Gazeteler sürekli bu şikâyetleri gündeme getiriyordu. Sokaklarda gösteriler yapılıyordu. Pinochet yaşlanıyordu. Ve dünya da değişiyordu; diktatörlükler birbiri ardına çöküyordu. Güney Afrika’da Apartheid sallanmaya başlamıştı. Berlin Duvarı her an yıkılabilirdi. ABD bile Güney Amerika’daki diktatörlükleri artık açıkça desteklemekten vazgeçiyordu. Sorun artık ciddi bir hal almaya başlamıştı: Şili katillerini iade edecek miydi?

Kasdan soru sorma gereksinimi duydu:

– Tüm bunlar Pinochet döneminde oluyor, değil mi?

– Pek sayılmaz. Pinochet’nin sağlık sorunları vardı. Bir bel fıtığı ameliyatı için Londra’ya gitmişti. Pek ihtiyatlı davrandığı söylenemez. Aslında, onun aleyhine İngiltere’de açılmış bir şikâyet davası yoktu, ama Madridli Yargıç Balthazar Garzon, Pinochet hakkında çıkardığı tutuklama talebiyle diktatörün gözaltına alınmasını istedi. Pinochet kapana kısılmıştı. Artık hiçbir dokunulmazlığı yoktu. Yaşı ve sağlık durumu dışında. Zaten bunlar sayesinde yargılanmaktan kurtuldu.

Volokine araya girdi:

– Wilhelm Goetz’e gelelim. Bu baskı rejimi sırasındaki rolü neydi biliyor musunuz?

– Ne önemli bir rolü ne de resmi bir görevi vardı. Wilhelm Goetz asker değildi. Ne de rejimin bir memuru. Ama işkencecilere yakın biriydi, özellikle de DINA yöneticilerine, Pinochet’nin gizli polisine yani.

– Tam olarak ne yapıyordu peki?

Velasco eliyle sakalını sıvazladı:

– Fazla bir şey bilinmiyor. Bu sorgulamalardan canlı çıkan pek fazla insan yok. Yine de, pek çok davada adı gündeme geldi. Bu işkencelerde hazır bulunduğu gün gibi ortada.

– Anlamadığım bir şey var, dedi Kasdan, Velasco’nun sözünü keserek. Eğer açılan davalar Avrupa kökenliyse, neden Goetz sığınmak için Fransa’ya geldi? Neden kendini aslanın ağzına attı?

– İlginç bir soru... Burada bir gizem var. Goetz, Fransa’da hiçbir şeyden korkmuyor

gibiymi. Sanki burada bir dokunulmazlığı vardı. Bu konuda çeşitli syleniler var.

– Syleniler mi?

şilili parmaklarını kenetledi, sanki “Pandora’nın kutusunu atırmayın” der gibiymi.

– Siyasi açıdan 70’li yıllar karmaşık bir dönemdi. lkeler kimi zaman kendi aralarında anlaşılması çok g anlaşmalar yapıyorlardı. Ve gizli. Bazı şilililerin Fransa’nın himayesi altında olduğu söyleniyor.

– Neden?

– Sır. Ama buraya, Fransa’ya yalnız Goetz gelmedi. Bazı DINA mensupları da kabul edildi. Hepsine siyasi mülteci statüsü verildi. Bir sürü insan.

– Sizde bu “mültecilerin” listesi var mı?

– Hayır. Araştırmak gerekiyor. Bununla ilgilenebilirim, tabii isterseniz.

Kasdan düşündü. Bu yeni olay Goetz’n evindeki mikrofonlara bir açıklık getirebilirdi. Tanıklığı Fransız hkmetini zora sokabilirdi ve Emniyet İstihbaratı hazırlıksız yakalanmak istemiyordu.

Açık oynamaya karar verdi:

– Wilhelm Goetz’n şili’deki insanlık suçlarıyla ilgili bir davaya tanıklık yapmaya hazırlandığını düşünüyoruz, bu konuyla ilgili bir şeyler duydunuz mu?

– Hayır.

– Peki, bu sizce mümkün mü?

– Elbette. Vicdan azabı duymanın yaşı yoktur. Veya Goetz’n masaya oturmak için pragmatik bir nedeni vardı. Belki de herhangi bir dosyada adı geçiyordu. Belki de özgürlüğünü paraya tahvil etmek istiyordu. Bu gibi durumlarda her şey çabucak olur.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Pinochet’nin ölümü herkesi harekete geçirdi. Devam etmekte olan davalar üzerinde kam etkisi yaptı. Generalin ölmesi, cuntanın nde gelenlerinin çoğunun huzur içinde, hiç kaygı duymadan huzur içinde öleceğini ispatladı. Yargıçlar, savcılar bence bu nedenle hemen harekete geçtiler. Davalar açılacak, kelleler alınacak.

– Avrupa’dan mı yoksa şili’den mi bahsediyorsunuz?

– Her yerden biraz.

– Fransa’da bu tip davalar konusunda uzmanlaşmış avukatları tanıyor musunuz?

– Hayır. Bu tür kovuşturmalara ilgilenmedim. Benim görevim değil. Ancak, size, işinize yarayacak bir isim verebilirim. Bir siyasi mülteci. Gülümsedi. Gerçek bir mülteci. Bir “sobreviviente”[\[1\]](#) Fransa’ya gelmeden önce korkunç işkencelere maruz kalmasına rağmen hayatta kalmayı başarmış biri. Bu adam, nerede olurlarsa olsunlar işkencecileri bulmayı amaç edinmiş bir dernek kurdu.

Volokine cebinden not defterini çıkardı:

– Adı ne?

– Peter Hansen. Bir İsveçli Enternasyonal sol... Zaten bu yüzden hâlâ hayatta. Hükümeti onu Şili hapisanelerinden çekip çıkardı.

Velasco ayağa kalktı, masasının çevresinden dolandı, sonra bir çekmeceyi açtı. Gözlüklerini taktı ve deri kaplı bir ajandanın sayfalarını çevirdi. İsveçli’nin adresini, telefonunu verdi. Volokine not etti.

– Son soru, dedi Kasdan. Sadece kişisel merak. Siz, bütün bunları nasıl biliyorsunuz? Sanki bu dosyalarla çok haşır neşirmiş gibi bir haliniz var...

Velasco yeniden gülümsedi:

– Sadece beş yıldan beri elçilikte ataşe olarak çalışıyorum. Emekliliğimde oyalanmak için onursal bir mevki. Vaktiyle sorgu yargıcıydım.

–Yani siz...

– Augusto Pinochet’yi kovuşturan yargıçlardan biriydim, evet. Hem de kendi topraklarında ve inanın bana çok zordu. Şili’de General’in hâlâ çok sayıda destekçisi vardı, önemli şahsiyetlerden söz ediyorum, kimse eski defterleri açmak istemiyordu.

– Pinochet’yi sorguladınız mı?

– Evine mahkeme celbi bile yolladım!

Kasdan’ın adama olan ilgisi bir kat daha artmıştı:

– Şu sorgulamalar, nasıl geçti?

– Daha ziyade gülünç ve zalimce. Her şeyden önce yer değiştirmesine izin yoktu. Bu nedenle, Santiago’daki villasına onu görmeye zabıt kâtibemle birlikte gidiyordum. Sadece zili çalıyordum. Arkamdaki gazeteci ordusuyla.

– Sonra?

– Bana çay ikram ediyordu ve sakın sakın ellerindeki kandan söz ediyorduk.

Kasdan sahneyi gözünde canlandırıyor: “Bu ülkede haberim olmadan yaprak bile kıyılayamaz” cümlesiyle meşhur bu zorba general köşeye sıkışıyor, bu kibar aristokrata hesap veriyor...

– Biliyorsunuz, diye devam etti Velasco, Pinochet herkesin düşündüğü gibi biri değildi. Her şeyi bilen, acımasız bir diktatör gibi davranmaya gayret etse de yaşlı ve saf bir adamdı. Sosyal açıdan kendisinden çok daha yüksek konumda olan ihtiraslı bir eşin sultanı altındaydı. Daha otuzlu yaşlardayken, karısı onu, kendisini aldatırken suçüstü yakalamıştı. O zamandan sonra da hiç böyle kaçamaklara kalkışmadı. 1970’ten önce, Pinochet’in tek bir hayali vardı; gümrük memuru olmak, bu onun için askerlikten daha fazla gelecek vaat eden bir şeydi.

Velasco limonatasından büyükçe bir yudum aldı.

– En çılgını da, diye ekledi Şilili, “Pinokyo”nun _lakaplarından biri bu– darbeye karşı olmasıydı. Korkuyordu! Beklenmedik bir biçimde kendini ülkenin başında buldu. Amerikalılar sadece kara kuvvetlerinin en eski generalini devletin tepesine getirmişlerdi, o kadar. Augusto Pinochet. Bu duruma çok sevinmişti. Tıpkı kendisine bir ülke bahşedilen zalim bir çocuk gibi. Amerikalılar artık mutlu olabilirdi; salgın bir hastalığın kökünü kazımak ister gibi sosyalistlerin üstüne çullandı. O dönemde, generaller “Yavrulamadan önce kancığı öldürmek gerekir” diyorlardı.

Bunlar, Naseer’in, nerede olursa olsun “komünizm kanseri”ni ortadan kaldırmayı amaçlayan Condor Planı’yla ilgili sözlerini Kasdan’ın aklına getirdi. Bu plandan bahsetti. Velasco cevapladı:

– Belki de Goetz bu konuda bir şeyler biliyordu. Belki de operasyonlara katılmıştı... Nereden bilebiliriz ki? Sırlarıyla öldü. Tabii daha önce tanıklık yapmadıysa. Avukatını bulmalısınız.

Volokine adamın ajandasını geri verdi ve kendi not defterini kapattı. Diplomat ayağa kalktı ve odasının kapısını açtı. Son bir saptamada bulunurcasına konuştu:

– Anlamış olmalısınız, sosyalistlerin tarafında değildim. Kesinlikle. Şili yüksek sosyetesine mensuptum ve itiraf ediyorum, tüm zenginler gibi Allende dönemi beni korkutuyordu. Malımızı mülkümüzü kaybetmekten korkuyorduk. Kendimizi Rusların kucağında bulmaktan. Ülkenin yok olmasından. Zaten ekonomik açıdan Şili uçurumun kenarındaydı. Darbe olunca hepimiz derin bir “oh” çektik. Ve askerler Santiago Stadı’nda binlerce insanı idam ettiğinde, bunları görmezden geldik, başımızı başka tarafa çevirdik. Ölüm komandoları ülkeyi kana buladığında da. Öğrenciler, işçiler, yabancılar sokaklarda kurşunlandığında da. Ülkenin yarısı zindanlarda çürürken biz eski burjuva alışkanlıklarımıza yeniden kavuşmuştuk.

İki ortak, Şilili'yi evin holüne kadar takip etti. Kastilya tarzı, ferforje demirlerle süslü, bir sürü dar penceresi olan bir Güney Amerika evi.

Tam kapıdan çıkarken Kasdan sordu:

– Öyleyse neden Pinochet hakkında kovuşturma başlattınız?

– Bir tesadüf. Dosya benim masama düştü. Yandaki masaya da gidebilirdi. O günü çok iyi hatırlıyorum... Santiago'yu bilir misiniz? Gri bir kenttir. Kurşun ve kalay rengi bir kent. Bu dosyada Tanrı'nın işaretini gördüm. Bana bir şans veriliyordu. Kayıtsızlığımın ve suç ortaklığımın günahlarını affettirmem için. Ama ne yazık ki Pinochet ceza almadan öldü ve ben, ülkenizde, limonatamı içerek hâlâ aristokrati oynuyorum...

– Yine de Goetz, günahlarının bedelini ödedi. Cezası ölüm oldu.

– Ölümünün, tüm bu eski hikâyelerle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Kasdan onu polis ağzıyla cevapladı:

– Şimdilik, henüz bu ihtimali bir kenara bırakmadık.

Velasco onu başıyla onayladı. Gülümsemesiyle "Boka battınız ve ben boka batmanın ne olduğunu iyi bilirim" der gibiydi. Kapıyı açtı, eşikten içeri yağmur girdi.

– İyi şanslar. Fransa'ya "ithal" olmuş işkencecilerin listesi elime geçince sizi ararım.

Kasdan ve Volokine arabaya kadar koştular. Velasco'nun evi Rueil-Malmaison'da lüks konutların bulunduğu bir semtteydi. Yolun her iki yanında yüzyıllık ağaçlardan ve geniş lükstrümlerden başka bir şey görünmüyordu.

Peter Hansen'in, şu siyasi mültecinin, Şilili işkenceci avcısının adresinin ve telefonlarının yazılı olduğu bloknot hâlâ Volokine'in elindeydi. Üzerinde düşünmeye gerek yoktu; bu cinayetlerin siyasi boyutunu araştırmak için önlerinde koca bir gece vardı.

[1] Hayatta kalmayı başaramamış kişi. (ç.n.)

Yarım saat sonra Kasdan, On Sekizinci Bölge'nin küçük mahallelerinden birinde yol alıyordu. Riquet Sokağı. Pajol Sokağı. Sonra, nihayet, solda, Guadeloupe Sokağı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, dar ve uzun yol, iki kenara park etmiş arabaları çalkalayan tamburlu bir çamaşır makinesini andırıyordu.

Peter Hansen 14 numarada oturuyordu. Diğer binaların arasına tozlu bir karton gibi sıkışmış, yapım tarihi belirsiz bir binaydı. Her kapıyı açan evrensel anahtar. Kapıcıyla birkaç kelime konuştular ve beşinci kata doğru tırmanmaya başladılar. Asansör yoktu. Merdiven cila kokuyordu, ama otomatik çalışmıyordu. Sahanlık pencerelerinden içeri sızan sokak lambalarının ışığıyla katları tırmandılar.

Beşinci kata vardıklarında, hemen Hansen'in kapısını buldular; bir kart üzerine keçeli kalemle adını yazmıştı. Kasdan kemerini sıktı, montunu düzeltti, sonra sevimli bir yüz ifadesi takındı. Zile bastı. Cevap yoktu. Bir daha bastı. Yine açılmadı. Volokine'le göz göze geldi; kapının altından ışık sızıyordu.

Hızla kapıya vurdu ve bağırdı:

– Polis! Açın!

Ruş, Glock'unu eline almıştı bile. Ermeni de bir küfür savurarak tabancasını kılıfından çıkardı. Kilitli olup olmadığını anlamak için omzuyla kapıya yaslandı. Kilitli değildi. Bir tekme darbesiyle kapıyı açmak için gerildi.

O esnada kapı açıldı. Uzun saçlı, gri sakallı, sırık gibi bir herif kapıda belirdi.

– Kimsiniz? diye, gayet sakin bir şekilde sordu.

Kasdan silahını, montunun altına, beline yerleştirdi.

– Polis, dedi yumuşak bir sesle. Ben Başkomiser Kasdan. Bu bey de Komiser Volokine. Siz Peter Hansen misiniz?

Adam başını "evet" dercesine salladı. Elinde tahta bir kaşık, üzerinde de bej bir mutfak önlüğü vardı. Holün aydınlığında karşısına dikilmiş duran iriyarı iki adam onu pek şaşırtmışa benzemiyordu. Ağırbaşlı, kaygısız İsveçli şüphesiz kendinden emindi; sonuçta, Latin saatine göre biraz geç vakitte kendine yemek hazırlamakta olan yaşlı bir bekârdı.

– Girebilir miyiz? Size soracak birkaç sorumuz var.

– Tabii. Sorun değil.

Hansen arkasını döndü ve kendisini izlemeleri için onları içeri davet etti. İki ortak çaktırmadan silahlarını kılıflarına soktular ve minik bir salona kadar dar bir koridorda ilerlediler. Ortası çukurlaşmış bir kanepede, yıpranmış iki koltuk, sehpa yerine geçen koyu renkli bir denizci sandığının çevresine yerleştirilmişti. Duvarlara rengârenk pançolar asılıydı. Deri masklar, laciverttaşından minik objeler, toprak kaplar, oyulmuş ahşaptan üzengiler, bakırdan eski navigasyon aletleri dekoru tamamlıyordu. Kasdan Santiago'daki veya Valparaiso'daki eskici dükkânlarında da bunlara benzer ıvır zıvırlar satılıyordur, diye düşündü.

– Şili'de sadece birkaç yıl geçirdim, dedi Hansen. Hayatımın en kötü yılları. Ama yine de oradaki kültüre hayran oldum...

Kasdan, mutfak önlüğünün altına biçimsiz bir kazak ve yıpranmış blucin giymiş yaşlı adamı dikkatle inceliyordu. Yetmişlerdeki bir protesto gösterisinden çıkmış gibi bir hali vardı. Ermeni, doğal polis tonunu biraz olsun hafifletmek için çok daha sakin bir sesle sordu:

– Kapıya birkaç kez vurduk. Neden açmadınız?

– Duymadım, özür dilerim. Mutfaktaydım.

Ermeni, hiçbir şey anlamamış gibi görünen Volokine'e göz ucuyla baktı; daire altmış metrekaleden büyük değildi. Üstelemediler. Hansen salondaki eşyaları işaret etti:

– Oturun, lütfen. Şarap ister misiniz? Veya mate çayı?

– Şarap. İyi.

– Mükemmel bir kırmızı şarabım var, Şili'den. "Vino tinto."

Tuhaf bir aksanı vardı, yarı İskandinav, yarı İspanyol ve küçük yuvarlak soğan dilimleri gibi heceleri yutuyordu. Mutfağa gitti. Kasdan, kanepeye çoktan oturmuş Volokine'i taklit ederek koltuklardan birine yerleşti. Mutfaktan kokular geliyordu. Fasulye. Balkabağı. Biber. Mısır...

Ermeni, ev sahibini mutfak kapısından görebiliyordu. Velasco'ya benziyordu. Gri sakallı aynı aptal yüz, kibar hareketler ve uysal bir gülümseme. Ama, İsveçli'de, aristokrat ataşenin daha çok beatnik versiyonu andıran bakımsız, ihmal edilmiş bir şeyler vardı. 70'li yıllarda Velasco, Şili'nin geleceği konusunda Santiago kulüplerinde kaygı duyarken, Peter Hansen muhtemelen sosyalist arkadaşlarıyla dünya düzenini yeniden kurmaya çalışıyordu.

Adam, elinde siyah bir şişe, bir tirbuşon ve üç balon kadehle salon kapısında belirdi. Salondaki ikinci koltuğa oturdu ve "grand cru"yü açmaya koyuldu. Elleri, böcek çenekleri gibi ince ve uzundu.

– Şili’de hatırı sayılır bir bağcılık geleneği olduğunu biliyor musunuz?

Conquistador’ların, ayın şarabı üretmek için asma kütüklerini İspanya’dan getirdikleri söylenir... Şişenin mantarını açtı. Şili hakkında çok şey söylenir... Bir şarkıcı şöyle yazmış: “Hiç kimsenin geleceğe inanmadığı umut dolu bir ülke, Hiç kimsenin geçmişe inanmadığı anılarla dolu bir ülke”...

Yavaş yavaş kadehleri doldurdu.

– Lütfen tadınız.

İki ortak denileni yaptı. Şarap içmeyen Kasdan için bu bir sonsuzluk gibiydi. İçkiyle temasında ilk refleksi beynini ve tedavisini düşünmek oldu. İlaç-alkol karışımının kendisini hasta etmemesini ummaktan başka çaresi yoktu.

– Evet?

– Mükemmel.

Kasdan’ın cevabı rasgeleydi, şaraptan hiç anlamazdı. Kararsız bir köpek gibi kadehini koklayan bu coint içicisine de fazla güvenemezdi.

– Sizin için ne yapabilirim? diye sordu İskandinav.

Kasdan, gelişlerinin sebebini tam olarak açıklamadan yavaş yavaş konuya girdi. Söylediklerinden bir cinayeti araştırdıkları sonucu çıkıyordu, bu cinayet “belki” Şili cuntası işkencecileriyle bağlantılı olabilirdi, “belki” bu işkenceciler Fransa’da yaşıyorlardı...

Hansen, en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden cevap verdi:

– İsimleri?

– Wilhelm Goetz’le başlayabiliriz. 20 yıldan beri Paris’te oturuyor.

Hansen irkildi. Titrek bir sesle sordu:

– Bir fotoğrafı var mı?

Kasdan bilgisayar çıktısı fotoğrafı adama uzattı. İsveçli dikkatle resme baktı ve birkaç saniyede ifadesi değişti. Yüzü çöktü. Gözleri, dudakları, kırıışıkları; hepsi derinleşti, hepsi karamsar bir ifade aldı. Sonra cildinin görünümü değişti. Sakalıyla aynı rengi aldı, grileşti, soluklaştı. Hansen bir heykel gibi dondu.

– Orkestra Şefi, diye mırıldandı, resmi geri verirken.

– Orkestra Şefi mi?

Hansen cevap vermedi. Bir iki dakikalık sessizlikten sonra, gözleri sabit bir halde, alçak

sesle homurdandı:

– Özür dilerim. Heyecan. Tüm bunların geçmişte kaldığını düşünüyordum ama... Toparlandı. Özellikle bu adamın öldüğünü düşünüyordum. Sakal kıllarının arasında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Daha çok umuyordum, diyelim...

İsveçli perişan bir haldeydi. Geçmişte yaşadıkları. Ya da Kasdan'ın kaba, asker görünüşü onu etkilemişti. Volokine araya girdi. O ekibin meleği idi.

– Heyecanınızı anlıyoruz, Bay Hansen. Acele etmeyin. Bu adam hakkında bize ne söyleyebilirsiniz? Neden ona "Orkestra Şefi" diyorsunuz?

Hansen derin bir nefes aldı:

– 1974'te tutuklandım. Evimde yemek yiyordum. Şüphesiz komşular ihbar etmişti. O dönemde, tutuklanmak için yabancı olmak yeterliydi. Hatta bazı yabancılar hiç yargılanmadan sokaklarda kurşuna dizildi. Çoğunlukla, ihbarcılar da, diğerleriyle birlikte öldürülüyordu. Tam bir kaos ortamı. Kısacası, paramiliter polis üzerime çullandı. Tekme tokat dövdüler ve en yakındaki polis karakoluna götürdüler, orada yine dayak yedim. Hiç bağırmadım, sızlanmadım. Orada gerçek bir kıyım, bir vahşet vardı. Bir üniversite öğrencisi sırtından kurşunlanmıştı. Askerler sırayla çocuğun sırtını tekmeliyordu...

Hansen sustu. Bir bir aklına gelen anılar nefesini kesiyordu. Volokine sesini iyice yumuşattı:

– Sonra ne oldu?

Kısa bir suskunluğun ardından, İsveçli tekdüze aksanıyla yeniden konuşmaya başladı:

– Beni DINA'nın mavi kamyonetlerinden birine bindirdiler. "Mavi Sinek" diyorlar bunlara. Kulaklarıma ıslak keçe, yüzüme meşin maske taktılar; olup biteni göremiyordum, duyamıyordum. Yola çıktık. O dönemde düşüncelerim daha çok merakın ürünüydü. Size asıl şeyi söylemedim: Unidad Popular mensubu değildim. Sosyalist bile sayılmazdım... O dönemde, sadece göçebe kaderimin peşinden gitmiştim. Çok uyuşturucu, çok seks ve biraz da meditasyon... 1970'te yolum Katmandu'ya düştü. Orada Şilililerle tanıştım, bana Allende rejiminden söz ettiler, cennet gibi bir ülke dediler. Bir tür ortak beatnik hayalinin gerçeğe dönüşmesi. Sırf meraktan Santiago'ya gittim. Esrar içiyordum. MIR'in (Devrimci Sol Hareketi) siyasi toplantılarına katılıyordum... Sırf militan kızları tavlama için. Yani, pek bir şey bilmiyordum. Yine de, o gün, o kamyonette giderken kendime bir söz verdim. Hiçbir şey söylemeyecektim. İşkence ve korku benim için çok uzak şeylerdi. Hem gerçek hem de mecaz anlamıyla eziyet eden insanlar bana çok yabancı şeylerdi. Karar vermelisiniz; ya korkak ya da yürekli olacaksınız. Ben, bana eziyet etmek için kendilerini parçalayan o pislikleri görünce kararımı verdim; hiçbir şey söylemeyecektim. Bir kahraman olacaktım. İşe yaramasa bile. Sonuçta, olağanüstü hiçbir şey yapmadım. Bu işten sağ salim kurtulmak dışında!

Kasdan lafa karıştı:

– Sizi nereye götürdüler?

– Bilmiyorum. Kuşkusuz Villa Grimaldi'ye. Santiago'daki ünlü işkence mekânı. Ama ne zaman ne de mesafe kavramım vardı. Hiçbir şey duymadığınızda, hiçbir şey görmediğinizde ve arada sırada tekme tokat dayak yediğinizde, hem de sebepsiz yere, bütün ölçüler göreceleşiyor...

– O sırada mı Goetz'ü gördünüz?

– Hayır. O gece. Yani, bana geceymiş gibi geldi... Askerler tarafından tartaklandım. Yumruklar. Tekmeler. Küfürler. Sonra banyo teknesi. Birçok kez beni boğmaya çalıştılar. Bazen suda. Bazen de sıcak parafinde veya bokta. Ama asla konuşmuyordum. Sonunda elektrik vermek istediler. Bu son derece gülünç bir durumdu, çünkü makineyi kullanmayı bilmiyorlardı. Derken Fransızlar ortaya çıktı.

– Fransızlar mı?

– Fransız olduklarını sanıyorum, evet. O yıllarda dilinizi bilmiyordum.

– Orada ne işleri vardı?

Hansen gülümsedi. Şarabından bir yudum aldı ve rengi yerine geldi.

– Bunu tahmin etmek çok kolay. Şililileri eğitiyorlardı. Onlara bu cihazların nasıl çalıştığını, tellerin nereye bağlanacağını gösteriyorlardı. Ayrıca Portekizce konuşanlar da vardı. Şüphesiz Brezilya'dan gelmiş "öğrenciler". Evet, bir tür staj merkezindeydim...

İki aynasız bakıştı. Fransızlar, kuşkusuz askerler, işkenceyle ilgili eğitim vermek için heyet halinde Şili'ye gelmişlerdi. Bozguncu cepheyi yok etmek için Pinochet cuntasına yardım eden eğitmenler. Eğer Fransa bu darbeye çok sıkı bir ilişki içine girdiyse, hükümetin birdenbire çenesi düşen Wilhelm Goetz'ü gözetim altında tutmak için ciddi sebepleri vardı...

Bu kez Volokine hikâyenin devamını sordu:

– Orada... ne kadar kaldınız?

– Bilmiyorum. Bayılıyordum, kendime geliyordum... Çok geçmeden, beni naklettiler. Yeniden kamyonet. Yeniden keçe kulak tıkaçları, meşin maske. Bu kez, gerçekten çok uzun süre gittik. En az bir gün. Sonra kendimi tamamen farklı bir yerde buldum. Bir hastane. İlaçların kokusunu alabiliyordum. Ama tuhaf bir hastaneydi, sanki köpekler tarafından korunuyordu. Her yerde köpek havlamaları vardı.

– Bu nakil, sizi tedavi etmek için miydi?

– Ben de öyle sandım. Saf biriydim. Aslında sorgu devam ediyordu... Ya da daha çok, deney...

– Deney mi?

– Bir tür kobaydım, anlıyor musunuz? İşkencecilerim, onlara söyleyecek bir şeyim olmadığını anlamışlardı. Buna karşılık, vücudum hâlâ onlara bazı bilgiler verebilirdi. Yani, bedenim, acının sınırlarını test etmek için iyi bir malzemeydi onlar için, anlıyor musunuz?

Kasdan, koltuğuna gömülmüş asık suratla adamı dinliyordu. Tüm bu rezillikler ona yabancı değildi. Biliyordu, hep bilmmişti, Şili'yle ilgili bu soruşturma, onları insan rezilliğinin tam içine sürükleyecekti.

– Hastanede, diye sordu. Size ne yaptılar?

– Artık göz bandı takmıyordum. Beyaz fayans duvarlar, aseptik kokusu, cihazlardan çıkan sesler. Acıdan ve yorgunluktan sersemlemiş bir haldeydim, ama yine de korku beynime ulaşacak bir yol buluyordu. Çoktan bir ölü olduğumu biliyordum. Yani bir "desaparecido" olduğumu, demek istiyorum. Bir kayıp. Hiçbir resmi kayıta var olmayan bir adam. DINA'nın yazılı arşivi olmadığını, biliyor musunuz? İz yok, gerçek ne belli değil. Bir tür toptan yok etme makinesi...

Volokine adamın lafını kesmek durumunda kaldı:

– Bay Hansen, hastanede neler oldu?

– Doktorlar geldi. Hepsinin yüzünde ameliyat maskesi vardı.

– Ya Goetz, şu fotoğraftaki adam? Orada mıydı?

– O esnada ortaya çıktı, evet. Ne doktor önlüğü ne de ameliyat maskesi vardı. Simsiyah giyinmişti. Bir rahibe benziyordu. Cerrahlardan biri ona adıyla hitap etti. Söylediği kelimeler son derece tuhaftı, ama hiç unutmadım...

– Hangi kelimeler?

– "Konser başlayabilir."

– Konser mi?

– Sizi temin ederim. Aynen böyle söyledi. Gerçekten bunlar oldu. Birkaç dakika sonunda, doktorlar enstrümanlarını seçerken, sesler duydum... Çocuk sesleri. Bir kâbustaymışçasına, boğuk, buğulu, güçlkle duyulan sesler...

– Çocuklar, onlar mı şarkı söylüyordu?

– O sıralarda, çok fazla klasik müzik dinliyordum. Eseri hemen tanıdım. Gregorio Allegri'nin Mezmurları'ydı. Çok ünlü, a capella bir eser...

Mozaiğin bir köşesi ortaya çıkmıştı. Müthiş bir ahlaksızlıkla, Şilililer kobaylarını bir koro eşliğinde ameliyat ediyordu. Daha da garip olanı, bir koro şefi olarak Goetz'ün bu korkunç olaya bizzat iştirak etmesiydi...

Düşündüklerini sese dönüştüren Hansen devam etti:

– Müziksever işkenceciler... Bu size ne hatırlatıyor? Nazileri, elbette. Onların uğursuz sistemlerinin merkezinde de müzik vardı! Aslında, tüm bunlar şaşırtıcı değildi.

– Neden?

– Çünkü doktorlarım Alman'dı. Aralarında Almanca konuşuyorlardı.

Aynı korku, terör taktiğiyle, eski kâbuslar yeniden canlanıyordu. Nazizm. Güney Amerika diktatörlükleri. Neredeyse doğal bir ortaklık.

Uzun bir tereddütten sonra, Ermeni en önemli soruyu sormaya karar verdi:

– Şu doktorlar, size ne yaptı?

– Bundan bahsetmek istemiyorum. Kestiler, bıçtılar, ameliyat ettiler... Tabii uyutmadan. Cehennemi yaşadım, fonda hep var olan o çocukların sesine, aletlerin gürültüsü ve benim ulumalarım karışıyordu; vücudumun her yerinde acıyı hissedebiliyordum.

Hansen sustu. İki polis de onun bu suskunluğuna saygı gösterdi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Kasdan ondan son bir cümle daha duymak istiyordu.

– Oradan nasıl kurtuldunuz?

Hansen irkildi. Sonra, yavaş yavaş dudaklarında bir gülümseme belirdi:

– İşte burada, hikâyem ilginç bir hale geliyor... Yani gerçekten tuhaf bir hal aldı, demek istiyorum. Doktorlar bana genel anestezi uygulayacaklarını söylediler.

– Çektiğiniz acıları dindirmek için mi?

İsveçli bir kahkaha attı, sonra bardağındaki şarabı bir dikişte bitirdi.

– Bu o hastanenin tarzı değildi. Hem de hiç. Sadece benimle küçük bir oyun oynamak istiyorlardı.

– Oyun mu?

– Cerrahlar üzerime eğilmişlerdi ve postu kurtarmak için bir şansım olduğunu söylediler. Onlara doğru cevabı vermem yeterliydi... Beni ameliyat edeceklerdi. Bir organı kesip alacaklardı. Sonra anestezinin etkisinin geçmesini ve uyanmamı bekleyeceklerdi. Acının nereden kaynaklandığını bilmem gerekiyordu. Hangi organımın sökülüp alındığını da bilmem lazımdı. Bu tek koşuldu, ancak bu şekilde hayatta kalabilecektim. Eğer yanılırsam, başka organlarımı da kesip alacaklardı, hem de bu kez anestezi uygulamadan, ta ki ben ölene kadar.

Küçük salona derin bir sessizlik çöktü. Donmuş toprak gibi buz kesmiş bir sessizlik. Ne Kasdan ne de Volokine soru sormaya cesaret edebiliyordu.

Sonunda, Hansen devam etti:

– Tüm bunları bir hayal gibi hatırlıyorum... Çocuk sesleri arasında yavaş yavaş kendimden geçtim... Bir tür trans halindeydim. Beynimin içinde resimler uçuşuyordu: kahverengi bir böbrek, siyah bir karaciğer, kanlı testisler... Benden neyi söküp alacaklardı? Acımın kaynağını bulabilecek miydim?

İsveçli sustu. İki ortak nefes bile almıyordu. Hikâyenin devamını bekliyorlardı.

– Aslında, diye mırıldandı Hansen, şanslıydım. Doktorların benden kesip aldıkları organları –çünkü iki taneydi– tahmin etmek çok kolaydı.

Yüzünü çevreleyen gri saçlarını kaldırdı.

Kulakların yerinde dikiş atılmış, diken diken kabuk bağlamış iki yara vardı. Kasdan zorlukla baktı. Volokine gözlerini kaçırdı.

İşkence mağduru İsveçli, boğuk bir sesle konuştu:

– Kapı vurulduğunda cevap verememem sizi artık şaşırtmıyordur, sanırım. Kapıya yüklendiğinizde sadece kımıldadığınızı gördüm. Ve burada oturduğunuz andan beri dudaklarınızı okuyorum. Sonuç olarak, çocukların söylediği Mezmurlar, hayatımda duyduğum en son şey oldu.

– Arnaud? Benim. Kasdan.

– Beni Noel için mi aradın?

– Hayır. Bir bilgi istiyordum.

– Dükkânı kapattık, dostum. Haberinin yok mu?

– 70’li yıllarda, işkence eğitimi vermek için Şili’ye giden Fransız öğretmenler, bu sana bir şey ifade ediyor mu?

– Hayır.

Jean-Pierre Arnaud’nun sesi arabanın içinde çınlıyordu. Volokine sessizce dinliyordu; tıkkız bir uyuşturucu parçasını yakmakla meşguldü. Yüzü alevin ışığında parlıyordu. Hansen’in söylediklerinden etkilenmiş görünüyordu, oysa ne Naseer’in ne de Peder Olivier’in ölümleri onu etkilemişti.

– Bir kontrol edebilir misin? diye devam etti Kasdan.

– Sekiz yıl önce emekli oldum. Tıpkı senin gibi. Noel’e iki gün var ve çocuklarımla evindeyim. Durum bu yaşlı dostum. Ne sen ne de ben bu konuda bir şey yapabiliriz.

Jean-Pierre Arnaud 80’li yıllarda askeri istihbarat servisinde çalışmış 3. RPIMA’da bir albaydı ve mesleki kariyerini silah eğitmeni olarak tamamlamıştı. Kasdan da onu bu dönemde tanımıştı. Otomatik ve yarı otomatik silah üreticilerinin düzenlediği seminer ve kurslara birlikte katılıyorlardı.

– Bilgi toplayabilir misin? diye üsteledi Kasdan. Meslektaşları arasın. Bu Fransız uzmanların isimlerini öğrenebilir misin?

– Bu eski bir hikâye. Hepsi ölmüş olabilir.

– Ama biz, biz hayattayız.

Arnaud bir kahkaha patlattı:

– Haklısın. Ne yapabilirim bakacağım. Ama Noel’den sonra.

– Hayır. Bu acil!

- İyi, iyi tamam. Kasdan karikatür gibi adamsın.
- Ağacı sallayabilirsin, değil mi?
- Seni yarın ararım.
- Teşekkür ederim, ben...
- Bana borçlandın, sakın unutma.
- Kesinlikle.

Albay kahkahalar atarak telefonu kapattı. Kasdan'ın tutumu onu hem eğlendirmiş hem de üzümüştü, yaşlı emekli hâlâ görevdeki bir polis gibi davranıyordu.

Volokine mırıldandı:

- Bu gece arabanızı alabilir miyim?

Kasdan cevap vermeden ona baktı. Rus cointini yakmıştı. Sırıtarak ekledi:

- Anladım, Volvonuzu çok seviyorsunuz.
- Arabanın canı cehenneme. Neden istiyorsun?
- Bazı şeyleri doğrulamak istiyorum.
- Hangi şeyleri?

– Çocukları biraz daha eşelemek istiyorum. Ve sesleri de tabii. "El Ogro": bunun önemli bir unsur olduğundan eminim. Şilili 20 yıldan beri Paris'te çalışıyordu. Onun yönetiminde çalışmış bütün şarkıcıları bulmak istiyorum. Hatta yaşlıları bile. Özellikle de çok yaşlıları. Hatırlayacaklardır. Ve benimle konuşacaklar.

Kasdan kontak anahtarını çevirdi:

– Yapacak daha önemli şeyler var. Şu siyasi olayları biraz daha kurcalamak gerek. Şu ya da bu şekilde, geçmişi Goetz'ün yakasına yapıştı.

– Her şey birbiriyle bağlantılı. Çocuk katiller. Mezmurlar. Şili cuntası. Kendileri de birer suçlu olan üç kurban. İşlerimi halledebilmem için bana yarın sabaha kadar izin verin. Sonra, o dönemki Fransa ile Şili'nin ne dolaplar çevirdiğiyle ilgileneceğiz. Söz.

Kasdan Chapelle Sokağı'na saptı, havai metro hattına doğru ilerledi.

– Tamam, dedi bıkkın bir sesle. Ben dinleneceğim; seni davayla baş başa bırakıyorum. Ama çok dikkatli ol, anlaşıldı mı? Yarın sabah saat 8'de yeniden işe koyuluyoruz. Noel

bizden yana. Cinayet Masası biraz ağır çalışacak. Ama hiç iş yapmayacaklar demek değil bu tabii...

- Soruşturmayı üstlenen şu herif, Marchelier, nasıl biri?
- Pek kötü değil. İkbal avcısı. Emniyet'teki lakabı "Marşpiye"dir.
- Tarzı?
- Sinsi. Kaçak güreşen biri. Karısıyla, onu uyandırmadan ilişkiye giren türden.

Volokine yeniden gülümsedi, gözleri yarı kapalıydı. République Meydanı'na geliyorlardı. Trafiğin uğultusu. Işıklar. Paris gecelerinin canlılığı. Kasdan eve gitmek istemiyordu. Bütün gece, bu genç adamla şehirde dolaşmak daha çok hoşuna gidecekti.

Voltaire Bulvarı'nda, Saint-Ambroise Kilisesi'nin önünde durdu, motor çalışır haldeydi:

- Bu tür arabalara alışkın mısınız? Ateşleme sistemine dikkat et, çünkü...
- Kafanıza takmayın. Beni unutun. Gece benim.

Kasdan kendine sade koyu bir kahve hazırladı, yanına da Alfortville'li dul hanımın gün içinde paspasın üzerine koyduğu pahlavalardan çıkardı. Pahlavalarla birlikte kadının bıraktığı mesajı okumadı. Cilveleşmeye vakti yoktu. Monoton emekli hayatı devam ediyordu, ama o raydan çıkmıştı. Yeniden polis postuna bürünmüştü. Ve savaşçı zırhına.

Yatak odasına geçti, kahvesi ve gümüş bir tepsiye koyduğu krepleriyle yatağına uzandı –bir tür Ermeni daması olan tavla turnuvasından zaferle çıkmış bir şampiyon gibiydi. Işığı söndürüp hemen uyuyabilirdi, ama Volokine'î düşündü ve bu iş ona yeniden hayat vermişti. Ayrıca Hansen'in evinde kaybettiği zamanı bir şekilde yeniden yakalamak istiyordu. Adamın hikâyesinden etkilenmiş, Fransa'da yaşayan diğer işkencecileri sormamıştı, ayrıca insanlık suçları konusunda uzmanlaşmış avukatlar hakkında da bilgi almamıştı.

Yatağının dibinde, yerde duran Şili'nin son dönemiyle ilgili kitapları kucağına aldı. İlk kitabı açtı, kahvenin sinirlerini uyardığını hissediyordu.

Önce olaylara toplu bir bakış vardı. Sosyalist hükümet 1970'ten 1973'e kadar üç yıl iktidarda kalmıştı. Sonra cunta tam on yedi yıl sürmüştü. Bu diktatörlük dönemiyle ilgili olarak Simon Velasco "Ekonomik açıdan Şili, o dönemde uçurumun kenarındaydı" demişti. Haklıydı. Grevler, köylü ayaklanmaları, kıtlık... Allende'nin sosyalizmi Şili'yi bir durgunluğa sürüklemişti. Aslında ABD el altından bu durumu körüklüyor, sosyalist başkanın her girişimini sabote ediyor, sendikaları kışkırtıyor, provokasyon yapıyordu. Ortamı iyice hazır hale getirdikten sonra Washington son darbe için harekete geçmişti. 1971'de Kuzey Amerikalılar, Şili'ye verilen tüm kredileri kesti. Geriye sadece darbeyi yapabilmesi için orduyu finanse etmek kalmıştı.

Bu öfkenin sebebi neydi? Kasdan bu soruların cevaplarını ilerleyen sayfalarda buldu. ABD yöneticilerine göre Allende'nin iki hatası vardı. İlki: Sosyalistti. İkincisi: Birçoğu Amerikan şirketlerine ait olan, ülkenin en önemli gelir kaynağı bakır madeni işletmelerini millileştirmek istiyordu. Sam Amca çaldıklarının geri alınmasından hoşlanmazdı. ABD'nin hikâyesi sadece ordu eliyle bir gasp yapmaktı.

1973 yazı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Grevler çoğalmıştı. Ülke bloke olmuş, nefes alamıyordu. Durum acildi. Salvador Allende bir referandum yapmak istedi, halkın nezdinde yeniden meşruiyet kazanmak arzusundaydı, ama vakit bulamadı. 11 eylül 1973'te, "Patria y Libertad" partisinin faşistleri –sosyalistler onlara "Amerikan emperyalizminin uşakları diyordu ve amblemleri nazi svastikasını andıran siyah örümcekti– halk hükümetini devirdi.

Kasdan anılarını tazelemekten, hoşnutsuz değildi. Herkes gibi Pinochet'nin darbesinden, başkanlık sarayı Moneda'nun bombalanmasından ve Salvador Allende'nin kahramanca ölümünden söz edildiğini duymuştu. Ama o her şeyden önce bir polisti ve o dönemde tüm bu hikâyeler sonuçta solcu hareketlerdi. Zaten sol onun için bir "karmaşa", "ütopya", "pislik"ten başka şey değildi.

Kitapları biraz daha karıştırdı. Askeri birlikler, başkanlık sarayını bombalamış, Allende'nin teslim olmasını ihtar etmiş, hükümetinin azledildiğini bildirmişti. Tek başına kalan Allende dostlarını, ailesini göndermiş, sonra ofisine kendini kilitlemiş ve Fidel Castro'nun hediye ettiği tüfeği duvardan indirmişti. Günümüz insanının unuttuğu bir kahramanlığı bu yaptığı.

Allende'nin ölümünde hem patetik bir yan vardı hem de insanın boğazını düğümleyen, hayran olunacak bir yan. Kasdan bir süre dikkatle Allende'nin o ünlü –ve son– fotoğrafına baktı. Kıvrık yakalı, yana kaykılmış miğferi ve elinde çakaralmazıyla bıyıklı ufak tefek bir adam resmi. İdealleri için ölen bir kahraman. Son radyo mesajında Allende, "Halkın bana emanet ettiği dürüstlüğü hayatımla ödeyeceğim" demişti. Ve "Tarih bizden yana ve tarihi halklar yazar" diye de eklemişti.

Kasdan dudaklarını ısırды. Sosyalistler her konuda haksızdı, ama taşaklı olduklarını söylemek gerekiyordu. İşte bu idealistlere hayranlık duymasının sebebi de buydu. Büyük hayallerinin asla ölmeyeceğini biliyorlardı. Bu birçok çehreye bürünebilen bir ideal, bir çağrıydı ve militanlarca binlerce kez yinelenen "Bir devrimci öldüğünde onun silahını yerden alacak on el vardır" cümlesi bu durumu çok iyi özetliyordu.

Baskı meselesi onu daha az ilgilendiriyordu. Hep aynı canavarlıklardı söz konusu olan. İnsanlık tarihi boyunca sürekli yinelenen rakamlar, tarihler, katliamlar. Bugün cunta dönemi boyunca yaklaşık on bin kişinin öldürüldüğü sanılıyor. Pinochet rejiminin ilk on sekiz ayında hapishanelerde doksan bin tutuklu vardı. Yüz altmış üç bin kişi sürgüne gitmek zorunda kalmıştı. Ayrıca üç bin kişi de kayıptı. Ne ölü ne de canlıydılar. Ortadan yok olmuşlardı. Buharlaşmışlardı.

Kasdan, önce tutukluların hep bir arada tutulduğu Santiago Stadı'nda, sonra da hapishanelerde ve en ünlüsü Villa Grimaldi olan sorgu merkezlerinde uygulanan işkencelere şöyle bir göz attı. Elektrik vermeler, tecavüzler, su tekneleri, her türden zalimlik... Kasdan tüm bunları zaten biliyordu.

Buna karşılık, kitaplarda Peter Hansen'in götürüldüğü önemli yer hakkında tek bir satır göremedi. Bu Almanlar kimdi? Kimdi bu kâbus gibi müziksever hekimler, cerrahlar? Tutuklular uyutulmadan ameliyat edilirken Wilhelm Goetz çocuk korosunu nerede idare ediyordu? Rejimin cellatlarına yardımcı olan ve onlara ikna tekniklerini öğreten Fransız askerler kimdi?

Bununla ilgili tek söz bile yoktu. Ne Fransız uzmanlar ne de işkencelere bizzat katılan

naziler hakkında en ufak bir iz vardı. Kitaplarda daha çok ilkel işkencelerden, komik lakapları olan gülünç kıyafetli askerlerden söz ediliyordu. "Mano Negra" (Kara El) veya "Muñeca del Diablo" (Şeytan'ın Bebeği) gibi. Vahşilikleri ve hayasızlıklarıyla tanınmış cahil köylülerdi.

Ermeni gözkapaklarını ovuşturdu. Gecenin 2'si olmuştu. Ve hiçbir şey öğrenememişti. İşlenen cinayetleri aydınlatabilecek hiçbir şey. Eğer bir gazetede yazıyor olsa, şunu hayal edip yazıya dökebilirdi. Alman kökenli yaşlı Şilililer huzurlarının bozulmasından korktukları için katil çocuklarını tanıkları ortadan kaldırmaları için Fransa'ya yolladılar...

Tabii bu çok saçmaydı. Ve olayların tümünü açıklamakta son derece yetersizdi. Bu durumda neden Peder Olivier'yi öldürsünlerdi ki? Bu cinayet serisinde koroların önemli bir yer tutuyormuş gibi görünmesinin sebebi neydi? Niçin cinayetlerde hep aynı ritüel uygulanıyordu? Ve eskiden kaybolmuş çocuklar ile bu cinayetler arasında nasıl bir bağ vardı?

Kasdan, cevaplarını bulamadığı bu kadar soru karşısında durmak zorunda kaldı. Bir ürperti tüm bedenini sardı. Karanlıkta geçen geceki aynı cılız sesi duydu. Lanet olsun kim var orada? Son derece yumuşak bir sestti. Ve güleş. Oynamak isteyen bir ses... Korktuğunu anladı. DİĞERLERİ korkusu. Onu, yorgun altmışlık adamı bulmak için geri gelmelerinden duyduğu korku. Bir an Volokine'e telefon etmek ihtiyacı hissetti, ama vazgeçti.

Ardından cep telefonu çaldı.

– Benim. Mendez. Mauritiuslu'nun yaralarındaki metal analizinin sonuçları geldi, ilgilendiriyor mu?

– Seni dinliyorum.

– Demir talaşı. Siyah demir. Bir bıçak. Oldukça eski. XIX. yüzyıla ait kesici alet. Üzerinde kemik kırıntıları da var.

– Kemik mi?

– Evet. Tibet sığınağına ait. Şüphesiz bıçağın kılıfından kalma. Kullanılan alet, Tibet kökenli bir ritüel bıçağı olabilir. Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Hayaletleri ve gece kâbuslarını kovalamakta kullanılan bir tür tılsım. Kısacası, izahı zor bir zimbirtti daha.

Kasdan düşündü, ama lafı fazla uzatmak istemiyordu. Zaten bu yeni ipucu da bardağı taşıran son damla olmuştu. Bulgular son derece acayıpti. Ve tutarsız.

Adli tabibe teşekkür etti ve salona döndü, hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Elinde kahvesiyle, Saint-Ambroise Kilisesi'ne bakan pencerelerden birinin yanındaki koltuğa oturdu.

Burada, bu kez kendisine hiç de yabancı olmayan işkenceleri, korkuları unutmaya çalışarak huzur bulmak istiyordu. Onunkileri hatırlatan bu kâbuslardan kurtulması lazımdı.

Sık bir orman geldi gözlerinin önüne ve kiremit kırmızısı toprak bir patika.

Deri koltuğa biraz daha gömüldü ve Kamerun'a doğru yola ıktı.

Her şeyi açıklayan o ilkel dekora doğru.

Gece akıp gidiyordu.

Volo önce Gazan Sokağı 15-17 numaraya geri dönmüş ve Goetz'ün müzik atölyesini aramıştı. Şilili'nin işiyle ilgili olarak tuttuğu arşivi bulmuştu. Arşivdeki dokümanlar son derece ilginç ve tuhaftı: Şefliğini yaptığı koroların listesi yerine yönettiği eserlerin isimleri kayıtlıydı. Aynı satırda konserin tarihini, korodakilerin sayısını, resitalin verildiği kilisenin adını bulmak mümkündü.

Durufié'nin bir motifi Notre-Dame-des-Champs'da 1997'de yorumlanmıştı. Poulene'in Ave Verum'u Sainte-Thérèse Kilisesi'nde 2000'de. Barber'in L'adagio'su ise Notre-Dame-du-Rosaire'de 1995'te... Liste çok uzundu. Goetz birçok bant kaydı da yapmıştı. Mezmurlar 1989'da, İsa'nın Çocukluğu 1992'de...

Boktan bir durumdu. Bu eserleri biliyordu, sadece biraz düşünmesi yeterliydi. İsimlerin, tarihlerin üzerinde yoğunlaştı; kafasının içinde yankılanan müziği de engellemişti. Genel olarak bakıldığında, 20 yıldan az bir süre içinde Goetz sekiz farklı koroyu çalıştırmıştı ve her biri 6 veya 7 yıl sürmüştü.

Defterine kilisenin adlarını yazmıştı, içlerinden dördünü biliyordu ve birbiri ardına rahip evlerine telefon etmişti.

Sekizinden yedisi cevap vermişti. Uyku sersemi rahipler veya kilise görevlileri ne olduğunu anlamıyorlardı. Volokine önceden onlara haber veriyordu; arşivlerini hazır bulundurmalarını, bizzat gelip inceleyeceğini ve bunun bir şaka olmadığını söylüyordu. Üç kişinin öldürüldüğü bir cinai soruşturmayı yürüttüğünü de ekliyordu.

Kasdan'ın külüstürüyle Paris'te turluyordu. Sacristalara paldır küldür dalıyor, korolarla ilgili belgeleri inceliyordu. Genel olarak kayıtlar iyi tutulmuştu, Goetz'ün yönetiminde şarkı söylemiş çocukların listesini, ebeveynlerinin adres ve telefonlarını kolaylıkla bulabiliyordu.

Böylece telefon açıyordu. Gecenin bir yarısı. Tamamen yasadışı olarak. Bu soruşturmayı yürütme hakkına sahip değildi. Üstelik insanları geceyarısı, 24 aralık pazar gününün ilk saatlerinde arayıp rahatsız ediyordu. Ama her şey ilk temas anındaki ikna kabiliyetine bağlıydı.

Konuşmalar aşağı yukarı şu şekilde cereyan ediyordu:

– Polis komiseri Cédric Volokine, Çocukları Koruma Bürosu.

- Nasıl?
- Polis, Beyefendi. Uyanın.
- Bir bir şaka mı?

Genizden gelen, uykulu bir ses. Volo tereddütsüz devam ediyordu:

- Sicil numaramı ister misiniz?
- Ama şu an gecenin bir yarısı!
- Oğlunuz 1995'te Notre-Dame-du-Rosaire korosunda mıydı?
- Şey... evet. Yani, sanıyorum... Ben... Neden?
- Hâlâ sizinle mi oturuyor?
- Ee... hayır. Anlamıyorum...
- Bana adresini, telefonunu verebilir misiniz?
- Neler oluyor?
- Endişelenmeyin. Sadece o dönemki koro şefiyle ilgili bir sorun.
- Ne sorunu?
- Öldürüldü.
- Ama oğlum...

İşte tam bu esnada Volo ses tonunu yükseltiyordu:

- Ya bana adresini ve telefonunu verirseniz ya da gelip sizi Emniyet'e götürürüm, nasıl isterseniz.

Genellikle telefon numarasını dakikasına elde ediyordu. Ardından da eski koriste telefon açıyordu. Yeniden uykulu bir ses ve kaçamak cevaplar. Birer yetişkin olmuş çocuklar hiçbir şey hatırlamıyordu.

Üç kiliseye uğraması, kırk kadar telefon görüşmesi yapması ve sonunda güvenilir bir kaynağa ulaşmadan önce güç toplamak için, gecenin ikisine kadar açık tek yer olan, Clichy Meydanı'ndaki McDonald's'ta bir mola vermesi gerekti. Bu güvenilir kaynağa Beşinci Bölge'deki Saint-Jacques-du-Haut-Pas Kilisesi'nde ulaşmıştı.

Volo, Régis Mazoyer'nin ailesine saat 03:40'ta telefon etmişti. Bıçkın Parisli ağızyla

konuşan bir işçi olan baba, biraz nazlandıktan sonra ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Virtüöz bir vokal olan oğlu 1989'da Mezmurlar'ı solo olarak banda okumuş, kayıt Saint-Eustache de Saint-Germain-en-Laye Kilisesi'nde yapılmıştı. Bugün 29 yaşındaydı, Gennevilliers'de mekanik onarımlar yapan bir atölyesi vardı. İşyerinde yaşıyor, orada yatıp kalkıyordu.

Volokine oğlanın numarasını tuşladı ve bir sürprizle karşılaştı. İkinci çalışta cevap veren ses son derece canlı ve zindeydi. Herhangi bir girizgâh yapmadan doğrudan sordu.

– Uyanık mıydınız?

– Erkenciyim. Ve yapacak işlerim var.

Rus kendini tanıttı ve belli belirsiz anılara dayanan sıradan cevapları bekleyerek peş peşe soruları sıraladı. Ama Régis Mazoyer en ufak ayrıntıyı bile hatırlıyordu. Volo, tamircinin bir zamanlar müziğe tutkuyla bağlı olduğunu ve Goetz'ün yönetiminde yaptığı bant kaydının hayatında çok önemli bir yer tuttuğunu anlayabiliyordu.

Adam sordu:

– Bay Goetz'le ne alıp veremediğiniz var? Sorun ne?

Volo bir süre sustu. Ölü gömücü sesini takındı. Haberi verdi. Yeniden bir sessizlik oldu. Şüphesiz muhatabının belleğinde iki dönem birbirine karışıyordu. Sona ermiş, heyecan dolu bir geçmiş ve her türlü melankoliye son noktayı koyan ürkütücü, zorlu bir bugün.

– Nasıl... Yani nasıl öldürülmüş?

– Ayrıntıları vereceğim. Bana ondan söz edin. Davranışlarından.

– Birbirimize çok yakındık.

– Ne gibi?

Adam telefonun ucunda hafifçe güldü.

– Sizin düşündüğünüz anlamda değil, Komiser. Diğer polisler gibi siz de her şeyi kötüye yoruyor, her yerde kötülük görüyorsunuz...

Volo, sıkılı dişlerinin arasından, zaten kötülük her yerde diye cevap vermek istedi. Ama sadece sormakla yetindi.

– Bana ilişkinizden söz edin.

– Bay Goetz bana güvenirdi.

– Neden?

– Çünkü benimle ilgileniyordu. Şarkıcı olarak çok ilerleyebileceğimi düşünüyordu. Ama acele etmek gerekiyordu. Zamanımız azdı. Zaten 12 yaşındaydım. Sesimin değişip kalınlaşmasına bir veya iki yıl kalmıştı.

– Sıkıntılı, kaygılı gibi miydi?

– Çok, evet.

– 1989’da?

Volokine şöyle bir yoklama çekmişti. Tam üstüne bastığını görünce de ilk şaşırın da o oldu.

– Bazen, diye devam etti Mazoyer, akşamları sadece ikimiz çalışmak için kalıyorduk ve onun kaygılı, sıkıntılı olduğunu hissediyordum. Bir tedirginliği vardı. Zaten onun neden korktuğunu biliyordum.

– Neden korkuyordu?

– Bir akşam, ben Mezmurlar’ı bant kaydı için çalışırken, Goetz son derece sinirliydi. Sürekli olarak kilisenin içini gözleriyle tarıyordu, sanki bir şeylerin bir yerlerden çıkıp gelmesinden korkuyordu.

– Devam edin.

– Sonra, birden gözyaşlarına boğuldu. Bu benim için büyük bir şoktu. Bana göre yetişkinler ağlamazdı.

– Size ne söyledi?

– Çok tuhaf bir hikâye... Çocukların, kendilerine anlatılan masallara inanmakta haklı olduğunu söyledi bana. Bazen gerçek hayatta da canavarlar var olabilirdi...

Volokine sırtındaki tüylerin ürperdiğini hissetti.

– Size canavarlardan mı söz etti? “El Ogro” ifadesini kullandı mı?

– Evet. Hatırlıyorum. Kullandığı terim buydu. İspanyolca.

– Bana adresinizi verin.

– Ama...

– Adresiniz?

Mazoyer adresini yazdırdı.

– Gelirken kruvasan getiriyorum, dedi Volokine.

Rus hâlâ Saint-Jacques-du-Haut-Pas Kilisesi'ndeydi. Görevli, sürekli açık olan yan kapıdan çıkmasını söyleyerek yatmaya gitmişti.

Kiliseden ayrılmadan önce Volo başka bir şeyi daha teyit etmek istiyordu. Bir süreden beri aklını kurcalayan bir şey vardı. Tarifa'da görev yapan bir İspanyol polisinin cep numarasını tuşladı. Adam Fransızca biliyordu. Kaçak Afrikalı çocukları toplayan ve onlara "gonzo" filmleri çevirten bir pedofil olayında birlikte çalışmışlardı. Üstüne üstlük son derece pis bir işti.

– José?

– Qué?

– Benim Volokine, José. Uyan hadi. Acil bir durum söz konusu.

Adam gırtlığını temizledi ve puslu beyninin derinliklerinde kalmış birkaç Fransızca sözcük buldu:

– Neler oluyor?

– Sadece bir bilgi, İspanyolca bir kelime hakkında.

– Hangi kelime?

– "El Ogro", ne anlama geliyor?

– Canavar, Fransızcadaki gibi.

– Hepsi bu mu?

İspanyol polis bir süre düşündü. Volokine onu karanlık odasında söyleyecek açıklayıcı bir şeyler bulmak için uykulu halinden kurtulmaya çalışırken hayal etti.

– Bundan biraz daha fazlası, diyelim.

– Yani?

– "El Ogro", "umacıyla" eşdeğerdir. İngilizcede de "boogeyman"la.

– Şu, uykularında gelip çocukları kaçıran yaratık mı?

– Evet o.

– Teşekkürler, José.

Cep telefonunu kapattı. Notlarını çantasına taktı. Ceketini giydi. Tam odadan çıkarken, sahinin dibinde, ana kapının yakınında şüpheli bir çıtırtı duydu.

Etrafına hızla bir göz attı. Taş salonu sadece ofisteki çıplak ampul aydınlatıyordu. Telaşa kapılmadan Volo ışığı söndürdü ve beklemeye başladı. Vitraylardan içeri sokak lambalarının ölgün ışığı sızıyordu. Gürültü yoktu. Herhangi bir ses duyulmuyordu. Ama kiliseye, sanki sesler dolmuş gibi geliyordu ona. Orada kim vardı?

Koroyerinin dip tarafından, sunağa doğru yeni bir çıtırtı duyuldu. Rus, sandalye sıralarını üstten görebilmek için bir sütun kaidesine çıktı.

Hiçbir şey göremiyordu, ama artık biliyordu.

Yalnız değildi, içeride "başkaları" da vardı...

Birden, vitraydan sızan zayıf ışığın altında orta sahına fırlatılmış bir hançer gibi süzülen bir gölge fark etti. Kafasında bir şapka veya kasket olan bir insanın uzamış gölgesi idi bu.

Sonra kayboldu. Diğer taraftan, sunağın yakınından başka bir çıtırtı duyuldu. Kafasını hızla çeviren Volokine, bir sütun ile org kasasının köşesi arasında kaçan bir silüet gördü. En fazla bir metre kırk santim boyunda bir hayalet. Kafasında yeşil şapkasıyla. Tanırım: Neler oluyordu? Kendini bir an LSD'yi fazla kaçırmış gibi hissetti.

Bir dakika sonra, etraf yeniden sessizliğe gömüldü. Tam hayal gördüğüne ikna oluyordu ki boğuk bir gülme sesi duydu. Sonra bir daha, başka bir yerden. Ardından bir daha... Parlayıp sönen iki alev gibi.

Volokine damarlarında tuhaf bir sıcaklık hissetti. Sımsıkı kapalı dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çok uzaktan gelen bir ses "Oradasınız..." diye mırıldandı.

Ve, Volokine, kuşlara vaaz veren Assisi'li Aziz Francesco gibi kollarını iki yana açtı.

Hemen ardından büyük bir paniğe kapıldı. Kafasında tek bir düşünce vardı: Onların karşısında en ufak bir şansı yoktu.

Açık bıraktığı ofisin kapısı sadece birkaç metre ötedeydi. Orgun alt kısmından gelen çıtırtı bir işaretti. Volo yana doğru üç adım attı. Kapının pervazını buldu. Kutsal emanetleri çalan bir hırsız gibi yok oldu.

La Défense. Nanterre Parkı. Nanterre Üniversitesi.

Volokine, banliyö boyunca uzanan gri ovayı yer yer bıçak gibi kesen otoyolda ilerliyordu. Bu yolu biliyordu. Burası Epinay-sur-Sein'deki düşünleryurdunda kalan yaşlı Nicole'ü görmeye giderken kullandığı yoldu. Ama ayakları hep geri geri giderdi. Bu yaşlı eğitime karşı en ufak bir şefkat duymuyordu. Yüreğini aile taklidi şeylere kaptırmaktan hoşlanmıyordu. Anne babası yoktu. Hiçbiri olmamıştı. Bu şekilde bir yalanla kendini kandırması söz konusu değildi. Volokine hayata karşı hep sağlam durmak istiyordu. Ve bir şekilde de temiz kalmak. Gerçek bir öksüz. Kökü ve geçmişi olmayan biri.

Düşüncelerinden kurtulmak için radyoyu açtı. France-Info. Peder Olivier cinayetiyle ilgili haber sürekli veriliyordu. Noel öncesi bir rahibin kilisede öldürülmesi pek sık rastlanan bir şey değildi sonuçta. Volokine haberleri büyük bir memnuniyetle dinliyordu. Goetz cinayeti hakkında tek kelime yoktu. Ne de Naseer'in öldürülmesi hakkında. Tüm medya organları şu an için sadece Peder Olivier'nin, yani namı diğer Alain Manoury'nin geçmişine, 2000 ve 2003 yıllarındaki cinsel taciz suçlarına odaklanmıştı. Gazeteciler rahibin bütün ipliğini pazara çıkarmıştı. Ve bunun müsebbibi de Volokine'in bizzat kendisiydi, telefonla onlara ismini söylemeden bütün tüyoları vermişti. Olaya burunlarını fazla sokmamaları için onları yanlış yöne sevk etmeyi tercih etmişti. Rus şimdilik başarmış sayılırdı. Bir pedofili söz konusu değildi. En azından bildik anlamda.

Régis Mazoyer'nin tarifi son derece açıktı. "Port de Gennevilliers" çıkışı takip edilecek, sonra gözden kaybetme olasılığı olmaya yüksek bir bacaya bakarak devam edilecekti.

Kasdan'ın arabasında GPS yoktu doğal olarak. Hatta son teknolojiler bile söz konusu değildi. Birkaç hareketten sonra Rus, eski reflekslerini yeniden kazanmıştı; bunlar 80'li yılların arabalarına özgü reflekslerdi. Vites kolunun hassasiyeti. Motorun horultusu. Arabadaki deri ve gres kokusu. Gerçeğe yakın bir sürüş konumu. Hiç de fena değil. Heyecan verici bu külüstüre bir tür şefkat duymaya başlamıştı. Bu araba Kasdan'a benziyordu.

Port de Gennevilliers. Otoyoldan ayrıldı. Banliyöye girdi. Manzara tüm çirkinliğiyle karşısındaydı. Uzayıp giden siteler, fabrika binaları. Metal ve çamur rengi bloklar. Hâlâ cürufalarını koruyan ve tekdüze renk tonlarıyla kayaların ve madenlerin oluşumunu anlatan, topraktan fıskırışmış gibi bir evren. Bazen, orada burada kanayan küçük yaralar göze batıyordu. Tuğladan bina cepheleri. Kıpkırmızı harflerle yazılı panolar: CASİNO, SHOPPİ. Sonra gri yeniden hâkimiyeti ele geçiriyordu.

Fontaines Sokağı'nı buldu. Bitişik nizam küçük kafeleri ve mağazalarıyla, sitelerin dibinde yer alan ticari arterlerden biriydi. Bu sokak üstünde yer alan iç avlular ve binalar, beton bir kalenin çevresindeki hendekleri andırıyordu. Volokine henüz açılmış bir fırın gördü –saat sabahın 7'siydi– ve taze kruvasanlar aldı. Paris'ten satın aldıklarını yol boyunca mideye indirmişti.

Sokakta ilerlemeye başladı ve Mazoyer'nin garajını gördü. Aslında buradaki birçok dükkân atölyeye dönüştürülmüştü. Tamirci henüz kepenklerini kaldırmamıştı, ama kapının eşiğinden dışarı ışık sızıyordu.

Volokine arabayı park etti ve kepenge vurdu. Temizlenmiş ve tıraş olmuştu. Paris'ten ayrılmadan önce, kamuya açık bir banyo-duşta yıkanmıştı. Burası dış görünümünden kurtulmak isteyen evsizlerin kullandığı bir yerdi.

Bundan daha iyisi olabilir miydi? Kesin olan bir şey vardı: Amelat Sokağı'ndaki odasına dönmesi söz konusu bile olamazdı. Orada onu birçok anı, birçok halüsinasyon bekliyordu.

Kepenge yeniden vurdu. Duştayken özellikle yaşadığı kâbustan arınmak istemişti. Kilisedeki o halüsinasyondan. Uyumuş olabilir miydi? Veya rüya görmüş?

Sonunda kepenk kalktı.

Régis Mazoyer bir metre doksan santim boyunda biriydi ve üzerinde mavi renkli bir iş tulumu vardı. Geniş omuzlu, ipek gibi parlayan kıvrır kıvrır siyah saçları olan dev gibi bir herifti. Selam vermek yerine gevrek gevrek gülümsedi.

– Kruvasanları getirdiniz mi? Güzel. Girin. Kahve hazır.

Volokine yarıya kadar kalkmış kepengin altından geçti ve eski usul bir garajla karşılaştı. Lastikler, takımlar, başka bir zamana ait arabalar. Fiat 500. Mini Rover, Austin...

– Burada çalışmayan hiçbir şey yok, dedi Mazoyer atölyenin diğer ucuna doğru ilerlerken. Parisliler bu tür küçük modellere bayılıyor. Hepsi kaçık!

Tamirci, kum dolu bir kovada ellerini temizliyordu. Gresten arınmanın en iyi yöntemi buydu. Volokine çok iyi hatırlıyordu; torbacı arkadaşlarıyla, çalıntı arabaları üstünkörü onarıırken o da aynı yöntemi kullanıyordu.

On ikilik anahtarlar ile tornavidaların arasında, tezgâhın üstünde duran kahve makinesi fokurduyordu. Arabica'nın kokusu, yağ ve benzin kokusuna karışıyordu.

Mazoyer ona doğru ilerledi, hâlâ ellerini ovuşturuyordu:

– Sizin telefonunuzdan sonra düşündüm. Tüm dönem yeniden aklıma geldi... Başarı dolu yıllar! Korodaki solistlerden biriydim, biliyor musunuz? Ayrıca ders alıyordum. Konserler veriyorduk. Ailemin benimle nasıl gurur duyduğunu size anlatamam... CD'yi

dinlemek ister misiniz? Burada...

Bunu duymak bile Volokine'in kanını dondurdu:

– Hayır, teşekkürler. Maalesef fazla vaktim yok, ben...

Régis hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Biraz daha pes bir tonda devam etti:

– Yine de bu hikâye son derece çılgın bir şey... Nasıl da geçip gitti?

Volokine bazı ayrıntıları ona anlatamazdı. Cinayetten, sivri uçlu bir aletle açılan yaralardan söz etti, hepsi o kadar. Silahın gizemi hakkında, hiçbir şey söylemedi. Kurbanın çektiği acı hakkında da. Bu cinayetin seri cinayetlerin başlangıcı olduğunu da söylemedi.

Tamirci kahveyi büyük kupalarda ikram etti, yeniden gülümsemeye başlamıştı. Adamda Rus'a iyi gelen bir canlılık, bir neşe vardı. Tuhaf bir ayrıntı: Mazoyer beyaz keçe eldivenler giymişti.

Volokine bir kruvasan aldı. Birdenbire çok acıkmıştı. Bu, diğer açlığı, gerçek açlığı unutmak için tıka basa yiyen harman heriflerin açlığıydı.

Tamirci de kesekâğdının içinden bir kruvasan aldı ve ısırıldı:

– Size göre, bunu kim yapmış olabilir?

Rus onunla önemli bir ayrıntıyı paylaşıyormuş gibi davrandı:

– Kaygı verici bir bocalama içinde olduğumuzu sizden saklamıyorum. Bu yüzden en ufak bir ipucunu bile değerlendiriyoruz.

– Ben de bir ipucu muyum?

– Hayır. Ama biraz önce bana "El Ogro" hakkında söyledikleriniz ilgimi çekti. Bundan söz eden ilk kişi siz değilsiniz. Bu tuhaf kelimenin ardında ne gizli merak ediyorum. Goetz korkuyordu, bu kesin. Ve bu sır ile onun ölümü arasında bir bağ olabilir...

– Size söylediklerimi fazla dikkate almayın. Sonuçta bir çocuğun hatırladıkları.

Volokine dev bir krikonun üstüne oturmuştu. Kendini gerçekten iyi hissediyordu. Sıcak, rahat bir çatı arasını andıran bu garajı sevmişti. Lastik yağınlarının arkasında elektrikli bir radyatör var gücüyle çalışıyordu.

– Bana Goetz'den bahsedin, dedi. Seslerle, koroyla olan ilişkisinden. Hafızanızın derinliklerini şöyle bir yoklayın bakalım.

Mazoyer hemen cevap vermedi. Anılarını toparlamaya çalışıyor gibiydi.

– Goetz saflığı arıyordu, dedi sonunda. Onun iyi bir Hıristiyan olduğunu düşünüyorum. (Volokine, Goetz'ün Gazan Sokağı'ndaki odasının duvarında asılı haçı hatırladı.) Dünya zevklerinden el etek çekmiş bir Hıristiyan; işte bu onun amacıydı. Bunun için çocuk korolarını yönetiyordu. O ortamı seviyordu. Saflığın bir arada olduğu o yeri...

– Yani... sesler yüzünden mi demek istiyorsunuz?

– Elbette. Bir çocuk sesinden daha saf bir şey yoktur. Çünkü bedenlerimiz de saftır.

– Biraz açın, lütfen.

– Henüz buluşa ermemiştik. Cinsellik yoktu. Cinsel arzular açıkça oluşmamıştı. İşte Goetz bunu seviyordu. Ben, biraz daha büyüktüm diğerlerinden. Goetz'ün erkekleri sevdiğini anlamıştım. Bu homoseksüelliği bir leke gibi taşıdığına inanıyorum. Bizle, yani çocuklarla birlikte olduğunda günahlarından arınıyordu, anlıyor musunuz?

Volokine hiç ses çıkarmadan öylece dikilip durmuştu. Goetz, çocukları yetişkinlere özgü arzularla asla kirletmemişti. Tam tersi olmuştu. Çocuklar onu masumluklarıyla lekelerinden arındırıyordu. Zaten insanın midesini bulandıran, sadece Goetz'ün homoseksüelliği değildi. Cinayetle, işkenceyle, Şilili ve Alman kasapların yanında sessiz suç ortaklığıyla geçen yıllar...

Tamircinin sesi kulaklarında yankılandı; ses tonu düşünceliydi sanki:

– Biz de, biz de saf olmaktan mutluyduk... Gerçek bir bilincimiz yoktu, ama bu bilinçsizlik aynı zamanda bir saflık göstergesiydi. Koridorlarda saçmalıyorduk. Şarkı söylememiz gerektiğinde hırıltılar çıkarıyorduk ve sonra birden... Parmaklarını şıklattı. Tınlar sahında yükseliyor ve varlığımızın saydamlığı ortaya çıkıyordu.

Volokine üçüncü kruvasanını yiyordu. Bir tamirci için herifçioğlu biraz fazla enteldi. Mırıldanarak tiradını bitirdi.

– Evet, gerçekten hepimiz birer melektik. Ama tehdit altındaki melekler.

– Kim tarafından?

– Daha çok ne tarafından. Ses değişimi. Bu mutlu halin fazla sürmeyeceğini biliyorduk. Büyülü bir dönem.

Mavi iş tulumlu adam ayağa kalktı ve kendine bir kahve daha doldurdu:

– Bu olayı çok düşündüm. Ses değişimi buluş demektir. Ve buluş da cinsellik. Evet melek seslerimizi kaybederken vücudumuz cinsel arzuyla tanışıyordu. Günahla. Kötülük bedenlerimizde yayıldıkça seslerimiz de değişiyordu. Buluş, Kutsal Kitap'taki anlamıyla cennetten kovulma demek...

Volokine de fincanını doldurdu. Soruşturmanın önemli bir noktasına temas ettiğini hissediyordu. Dönüp krikosunun üzerine oturdu.

– Goetz'ün düşündükleri bunlar mıydı?

– Elbette. Bizim adımıza, sesimizin değişmesinden korkuyordu. Sık sık onu düşündüm. Çok sonraları, 20 yaşındayken. Sözleri hep aklıma geldi. Bu işlerden biraz çıkarım...

Kahvesinden sessizce birkaç yudum aldı. Hüzünlenmişti. Volokine bir sigaralık sarmayı düşündü, ama yanlış anlaşılmaktan korktu.

Régis derinden gelen bir sesle yeniden konuşmaya başladı:

– Goetz'ün bazı sözleri, bazı hareketleri konusunda yanılmıştım.

– Hangileri?

– Goetz'ün bana sözünü ettiği şu ünlü "El Ogro" hakkında mesela... O dönemde kötü şarkı söyleyen çocukları kaçıran biri olarak düşünürdüm onu. Cezalandırmak için. Ama sonra tam tersini düşünmeye başladım...

– Tam tersi mi?

– Goetz'ün sözünü ettiği "El Ogro", mükemmel seslerin cazibesine kapılıyordu. Biz doğru, yanlışsız söyledikçe kaçırılma olasılığımız da artıyordu.

Volokine, Tanguy Viesel'i düşündü. Hugo Monestier'yi. İnancı yeniden güç kazanmaya başlıyordu. Nedeninin ses olabileceği bir çocuk kaçırma hikâyesi. İki çocuğun ses tınısı ve düzeyi hakkında bilgi toplamalıydı. Şan virtüözünü olup olmadıklarını öğrenmeliydi.

– Sanıyorum Goetz bu sıkıntıyla yaşıyordu. Bizi çalıştırıyor, geliştiriyordu, ama hep çok başarılı, çok mükemmel olmamızdan korkarak. Çünkü bu mükemmellik canavarı çekebilirdi...

– İleri sürdüğünüz bu şeylerle ilgili kanıtlarınız var mı?

– Elbette yok. Bardağının dibine baktı. Bu gerçekten... makul değil.

– Tamam, boş verin.

– Size sözünü ettiğim şu ünlü çalışma. İkimiz birlikte Mezmurlar'ı tekrar ettiğimiz zaman yani. Sürekli çuvallıyordum. Hani şu solistin ön plana çıktığı bölüm vardır ya. Bilmem, parçayı biliyor musunuz?

– Biliyorum. Ben de müzisyenim.

– Süper. Çok iyi. Şarkıya giriyor ve çuvallıyordum. Goetz tekrarlamamı istiyordu. Gitgide sinirlenmeye başlamıştı. Sürekli olarak orgun durduğu balkona bakıyordu, sanki karanlığın içinde başka biri vardı. Yaşlı bir adam beni dinlemeye gelmişti, anlıyor musunuz?

– Evet.

– Asıl tuhaf olan Goetz'ün tutumuydu. Bir yandan yanlış notadan başladığım için sinirleniyor, ama diğer yandan da rahatlıyordu sanki. Ben hata üstüne hata yaptıkça, o daha çok mutlu oluyordu. Sonuçta, bugün, tüm bunların analizini daha iyi yapabiliyorum.

Volokine, özellikle bazı noktaların cazibesine kapılan bir canavar, bir "ses yiyicisi" hayal ediyordu. Bu canavarı cezbeden Mezmurlar'ın melodik örgüsüydü.

Volokine'in alçak sesle düşündüğü şeyi Mazoyer yüksek sesle dile getirdi:

– Bugün düşünüyorum da, paçayı ucuz kurtarmışız. Sanırım bu yüzden Goetz ağlamıştı. Heyecandan. Ve belki de sevinçten. Sınavda başarısız olmuş, ama hayatımı kurtarmıştım. Komik olan ne biliyor musunuz, daha sonra Mezmurlar'ın bant kaydını yaptık ve o zaman mükemmel bir performans gösterdim. Ama tehlike geçmişti...

Volokine söylenenleri kafasına kaydediyordu. "El Ogro" diye bir şey vardı; Wilhelm Goetz, koro şefi de ona aracılık yapıyordu.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, tamirci yeniden konuşmaya başladı:

– Bununla bir ilgisi var mı bilmiyorum, ama bir sonraki yıl Jacquet olayı meydana geldi.

– Ne olayı?

– Nicolas Jacquet. Bizim korodan kaybolan bir çocuk, 1990'da.

– Nasıl?

– Bir daha asla bulunamadı. Polisleri, soruşturmayı, korkuyu hatırlıyorum. Ailelerimiz sadece bundan söz ediyordu.

Kahretsin. Binlerce kez kahretsin. Volokine kendine lanet okuyordu. Bütün gece koroların geçmişini araştırmakla geçmişti. Eskiden koroda şarkı söylemiş biri ona "El Ogro"dan bahsedebilirdi, ama o önemli bir olguyu göz ardı etmişti. Korolarda başka kayıplar olup olmadığını kontrol etmeyi.

– Anlatın, dedi Volo, emredici bir sesle.

– Söyleyecek pek bir şey yok. Bir gün Jacquet'nin kaybolduğuna dair bir söylenti yayıldı. Onu bir daha görmedik. Bütün bildiğim bu. Benimle aynı yaşta idi. 13. Sanıyorum

polis bu olayın bir evden kaçma olduğunu düşünüyordu.

– İyi şarkı söyler miydi?

– Mükemmel. Koronun en iyisiydi. Mezmurlar'da "do"ya kadar çıkması gerektiğinde bile hiç zorlanmadığını söyleyebilirim. Kayıt günü, sesi kısılmıştı. Bu sebeple solist bölümünü ben yorumladım. Yoksa o hep bizim yıldız sopranomuzdu. O dönemde onun kaybolduğunu öğrendiğimde, belli belirsiz de olsa onun "El Ogro" tarafından kaçırıldığını düşündüm. O ve sesi... Sonraki yıl, buluğa girdim ve korodan ayrıldım. Sıkıntılarım yok olmuştu.

Volokine bir dikişte kahvesini bitirdi. Kahve hâlâ sıcaktı, ama o buz kesmişti. Jacquet'yi, yeniyetmelik çağının başındaki oğlanı düşünüyordu. Tanguy Viesel'i, Hugo Monestier'yi düşünüyordu. Başlarına ne gelmişti?

Kafasını kaldırdı. Diğeri hâlâ konuşuyordu. Onu görüyordu, ama kırmızı bir tülün ardından ve onu duymuyordu. Gözleri bir an için adamın keçe eldivenlerine takıldı ve içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmak için bu ayrıntıya tutundu.

– Eldivenleriniz, sebep ne?

Mazoyer ellerine baktı:

– Eski bir alışkanlık... Plastik alerjim var. Motorlarla ve takım anahtarlarıyla çalışmayı bırakınca eldivenleri giyiyorum. Böylece her eşyanın bileşiminde plastik var mı yok mu düşünmek zorunda kalmıyorum.

Volokine, Mazoyer'nin yalan söylediğinden emindi.

Bu küçük yalan bile onun tüm tanıklığını tartışma konusu yapabilirdi.

Régis Mazoyer son noktayı koyar gibi mavi iş tulumunun fermuarını çekti:

– Tüm bunlar size pek tutarlı gelmedi sanırım.

– Hayır, uzun zamandır duyduğum en tutarlı şeyler bunlar.

Kahvaltı artık ritüel bir değer kazanmıştı.

Volokine kruvasanları getiriyordu. Kasdan da kahveyi hazırlıyordu.

Ve iki ortak gecenin bilgilerini paylaşıyorlardı.

Rus saat 9 civarında zili çalmıştı, Kasdan bir kez daha uyanmıştı; bu da ritüelin bir parçasıydı. Yaşlı Ermeni, hatıralarıyla birlikte, gecenin 3'ünde koltuğunda uyuyakalmıştı. Gece herhangi bir tuhaf ziyaret olmamıştı ve tarih okuması da yapamamıştı. Yaşlı bir bunak gibi uyuklamıştı. Rüya gördüğünü de hatırlamıyordu. Kara delik. Ve böylesi daha iyiydi.

Sofrayı hazırlarken ve kahve makinesi çalışırken Volokine ona gecenin bir özetini yapıyordu. Gecenin en önemli olayı tamircinin, eski korist Régis Mazoyer'nin tanıklığıydı. İsim Kasdan'ın aklına bir şey getirdi. İlk gece, Wilhelm Goetz'ün evinde dinlediği, insanı allak bullak eden o sesi. Sesin sahibi çocuk, psişik bir âşık gibi acı hatıralarla doluydu sanki.

Tamirci ona bir kez daha "El Ogro"dan söz etmiş ve aklına bir başka çocuk, Nicolas Jacquet gelmişti; 13 yaşında, virtüöz bir şarkıcıydı ve 1989'da Wilhelm Goetz'ün çalıştırdığı korodayken ortadan yok olmuştu.

Bu tanıklıktan yola çıkarak, Volokine, yarı uyuklar bir halde bir hikâye de kurgulamıştı. Orgcu, seslerle beslenen bir tür canavar için olağanüstü şarkıcılık yetenekleri olan çocuklar buluyordu. Volo zaten bunu teyit etmişti: Tanguy Viesel ve Hugo Monestier, onlar da mükemmel bir tınıya sahip iki çocuktü.

İşin daha da tuhaf yanı Volokine'in cinayetlerle ilgili teorisinde hâlâ ısrar etmesiydi:

– Bu bir intikam. Çocuklar bu sisteme isyan ettiler. Onların kaçırılmasına yardımcı olan adamları birer birer öldürüyorlar. Bize kim, Peder Olivier'nin, onun da, bu çocukların kaçırılmasında parmağı olmadığını söyleyebilir? Sabah, Saint-Augustin'de kayıp olayları var mı yok mu, kontrol edeceğim ve...

– Şimdilik benimle kalıyorsun.

– Neden?

– Kahve?

– Kahve.

Kasdan kahve dolu iki kupayı masaya bıraktı, sonra banyoya gitti. İlaç kutularını aldı. Depakole. Seroplex. Saat 9:30'da. İlaç alma zamanındaki bu gecikme onu rahatsız ediyordu. Zamandaki en ufak bir sapmanın ilacın etkisini azaltmasından korkuyordu. Haplarını bir bardak suyla içerken bir yandan da Volokine'ı düşünüyordu: herkesin uyuşturucusu kendine göreymi.

Geri döndüğünde Rus, iki kruvasanı mideye indirmişti bile.

– Bana cevap vermediniz. Bugünkü plan ne?

– Arnaud, albay. Sabah beni aramış. Duymadım. Bize söyleyecek bir şeyleri olduğuna eminim.

Bunu söyledikten sonra, askerin numarasını tuşladı ve Volokine'in konuşmayı duyması için telefonun hoparlörüne bastı. Üç çalıştan sonra albayın boru gibi sesi duyuldu.

– Benim, Kasdan. Beni aramışsın. Yeni bir şey mi var?

– Evet, sayılır. Gece biraz çalıştım, araştırdım. Sert kayaya çarpmışsınız.

İki ortak bakıştı. Arnaud devam etti:

– Tarih dersi vermeyeceğim, ama bazı tarihleri aklınızda tutmanız gerekiyor. 1973'te askerler Şili'de yönetime el koydu. Ama Arjantin'de 66'dan, Brezilya'da 64'ten, Paraguay'da 54'ten beri iktidardaydılar. Ayrıca 73'te Bolivya'da ve 71'de Uruguay'da da yönetimi ele geçirdiler. Kısacası bu altı ülke, nerede olurlarsa olsunlar "teröristleri" ortadan kaldırmak için güçlerini birleştirmeye karar verdi. Yani muhaliflerini, saklandıkları ülkelerde, Latin Amerika veya Avrupa'da arayıp bulmak için. Buna da "ulusal güvenlik" yasası adını verdiler.

Kasdan araya girdi:

– Condor Planı.

– Doğru. Bu ülkeler arasındaki gizli anlaşma 1975'te Santiago'da imzalandı. Masanın çevresinde, her ülkenin delegasyonu kendi baskı yöntemlerini anlattı. Düşünceler ortaktı. Eğitim seminerleri, çalışma toplantıları düzenlendi. Üniiformaları içindeki o yaşlı heriflerin akıllarından geçeni düşünüyorum; yaptıklarının bedeli ödetilmeliydi.

– Senden Fransız subaylar hakkında bilgi toplamanı istemiştim...

– Oraya geliyorum. Yabancı bir ülkede solcuları izlemek, arayıp bulmak illegal bir operasyondur. Ve kolay değildir. Üstelik diktatörler onları sadece ortadan kaldırmak istemiyordu. Onları konuşurmak da istiyorlardı. Bu da, "kaçırma", "zorla alıkoyma",

"İşkence" gibi çok özel faaliyetler gerektiriyordu. Askeri diktatörlükler bu görevler için hazırlıklı değildi. Danışmanlara ihtiyaçları vardı. Uzmanlara. Doğal müttefikleri ABD akla gelebilirdi, ama tuhaf bir şekilde onlar Avrupa'yla temasa geçtiler.

İşkence konusunda Latin Amerikalılar en iyiden yardım istedi; bizden. Fransa'nın bu alanda, Cezayir'de yaşadıkları çok tazeydi. Bu işbirliğinde başka sebepler de vardı. OAS'nin (Gizli Ordu Teşkilatı) eski adamları oradaydı. Latin Amerika'ya sığınmışlardı. Buenos Aires'te sürekli görev yapan bir Fransız askeri heyeti de Arjantin birliklerine danışmanlık yapıyordu. Brezilya'daki askeri ataşe General Paul Aussaresses'i saymıyorum bile. Şili'de Fransız ordusu ve DST (Ulusal Güvenlik Birimi) tarafından, 1974'ten itibaren özel eğitim vermeye başlandı.

– İşkence üzerine eğitimler mi?

– Tarihi gerçeklik. Son yıllarda Fransız milletvekilleri bu skandalı gün ışığına çıkarmak için bir araştırma komisyonu kurmak istedi. Ama 2003'te reddedildi. Bir sonraki yıl, o sırada Dışişleri bakanı olan Dominique de Villepin Fransa ile Latin Amerika diktatörlükleri arasında gerçekleşmiş her türlü işbirliğini bir kez daha reddetti.

– Fransız subayların isimlerine ulaşabildin mi... delegasyonda yer alan?

– Üç isim buldum. Zorlukla. Dış siyasetimiz açısından parlak bir dönem değildi.

Volokine not defterini çıkardı.

– Dinliyorum.

– Dönemin, üç albayı. Cezayir'de görev yapmış üç asker. İçlerinden birinin tüm bilgilerini sana verebilirim: Pierre Condeau-Marie, 80'li yıllarda general olmuş. 1998'den bu yana emekli. Marnes-la-Coquette yakınlarında yaşıyor.

– Bana adresini ver.

Arnaud denileni yaptı ve ekledi:

– Onu rahatsız etmen için geçerli bir sebebin olmalı.

– Üç cinayet. Sence bu yeterli değil mi?

– Seni soruşturmayı yürüten sorumlu kişi olarak gösteren resmi bir kâğıt olmalı.

Kasdan'ın cevabı susmak oldu. Asker bir kahkaha patlattı:

– Ayağını bastığın yere dikkat et, Kasdan. Herifin kolu çok uzun! Bilmem kaç tane hükümet eskitti. Meslek hayatının son yıllarında, askeri istihbaratın önemli bir kolunu yönetiyordu. Tam bir condottiere.

– Diğer ikisi?

– Sadece isimleri. Ölmüş olabilirler. General François La Bruyère ve Albay Charles Py. La Bruyère eğer hâlâ yaşıyorsa 120 yaşında olmalı. Sömürgeler konusunda büyük tecrübe sahibi. Çinhindi’de bulunmuş. Sonra Cezayir, Cibuti, Yeni Kaledonya’da... Py ise, büyük bir üne sahip. Daha genç olabilir. Cezayir’de çok etkiliymiş, öyle anlaşılıyor. Onun yanında, Aussaresses animatör gibi kalır.

– O ikisini biraz daha araştırabilir misin? Arşivde dosyaları vardır, değil mi?

Kasdan ses tonunu yükseltmişti. Bu tür şeyler onu gereğinden fazla heyecanlandırıyordu. Arnaud sakin bir sesle onu cevapladı:

– Sakin ol. Savunma Bakanlığı, bir Kim Kimdir ansiklopedisi değil. Ayrıca sana hatırlatırım, bugün 24 aralık.

– Bu acil, Arnaud. Aksi takdirde seni sürekli rahatsız etmek zorunda kalacağım...

– Kuşkusuz. Hiç değişmemişsin, dostum. Hep burnunun dikine gidiyorsun!

Kasdan gülümsedi:

– Sağ ol, Arnaud. Çok yararlı oldun.

– Noel armağanı.

Ermeni telefonu kapattı. Odaya sessizlik çöktü. Kasdan kahvesini bir dikişte bitirdi ve sessizliği bozdu:

– Bir melek geçiyor...

– Rusya’da “Bir polis doğuyor” denir.

– Haklısın. Altmışlık adam ellerini birbirine vurdu. Güzel. Gidip şu generali görelim. Goetz’ün elinde, o ve meslektaşlarıyla ilgili bir şeyler olduğuna eminim. Bizim kadim ordumuzu kadınlar hamamına çevirecek bir şeyler...

– Hansen’in söylediklerine bakılırsa, Goetz, Şili’nin bilinmeyen bir yerinde Almanların yanında görünmüş sadece, size hatırlatırım. Fransız uzmanların değil. Goetz ile bu hikâyedeki albaylar arasında herhangi bir bağ yok.

– Ve ben de sana, polislerin bizim orgcuyu dinlemeye aldıklarını hatırlatırım. Ayrıca DSI’nin de (Ulusal Güvenlik Birimi) cinayetlerle yakından ilgilendiğini. Bu boktan olayda yine de tutarlı bir şeyler var. Düşümü bizim çözmemiz gerekiyor.

Volokine kendine bir kahve daha doldurdu. Kasdan onun duş yaptığını, tıraş olduğunu

ve saçlarını taradığını fark etti.

- Nerede uyudun? diye sordu.
- Uyumadım.
- Peki, ya duş?
- Bildiğim birkaç umumi banyo var.

Volokine, Ermeni'nin surat ifadesini görünce, gülümsedi:

- Bütün müptelalarda göçebe ruhu vardır.

O esnada ev telefonu çaldı. Kasdan hiç tereddüt etmeden cihazın hoparlörüne bastı. Ortağından gizli saklı bir şeyi yoktu. Arayan Puyferrat'ydı.

- Bu senin şanslı haftan olmalı. Senin için yeni bir şeyler var.

- Ne gibi?

– Ayakkabı izleri. Fort Rosny. Nihayet analizleri sonuçlandırdılar. Biraz zaman aldı. Çünkü sonuçlar oldukça şaşırtıcı.

- İzler basket ayakkabılarına ait değil mi?

– Hayır. Yani kesinlikle değil! Taban motifleri beni de yanılttı. Aslında, izleri tersten değerlendirmek gerekiyordu. Benim girinti olarak değerlendirdiğim izler gerçekte çikintilarmış. Krampon izleri ve...

- Kahretsin, devam et. Bunlar neyin izleri?

- Alman ayakkabıları. Çok eski. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma ayakkabılar.

- Sana inanmak benim için çok güç.

– Devamını bekle. Fort'daki herif bir postal tutkunu. Ve tabii tarih de. Sana, askerlerin giydikleri ayakkabılar ile savaşların sonuçları arasındaki bağlantı üzerine yaptığı konuşmanın bir örneğini yollayacağım...

- Tamam, yolla.

– Ok. Adama göre bunlar çok özel ayakkabılar. Yukarı Bavyera'da, Ebersberg bölgesinde savaş boyunca üretilmiş ve sadece çocuklar için. Özel çocuklar.

- Yani?

– Bunlar Lebensborn ayakkabıları. SS'lerin saf ırk rüyalarını gerçekleştirmek için Ari çocuklar doğurttukları, yetiştirdikleri insan haraları.

Ermeni homurdandı:

– Bunun bir anlamı yok.

– Fort'daki teknisyen çok emin. Bizim yolladığımız izler ile kendi modellerinin izlerini karşılaştırdı. Klişeleri bana yollayacak.

– Seni yeniden arayacağım. Söylediklerini düşünmem gerekiyor.

– Bu işin peşini bırak, Duduk. Ailenin yanına git ve istiridye ye!

– Haklısın. Yerinde bir tavsiye. Teşekkürler.

Sessizlik. İki ortak onu gayet iyi anlamıştı; soruşturmaları bir kasırgadan farksızdı ve onlar da bu kasırganın tam ortasındaydı. Sona varmadan da durmanın imkânı yoktu. Ve özellikle de, kendilerine ulaşan, gitgide çılgınca bir hal alan verileri akıllıca değerlendirmenin.

Kasdan yeni bir numara tuşladı, telefonun hoparlörü hâlâ açıktı.

– Kimi arıyorsunuz?

– Vernoux.

– Vernoux Noel tatilinde değil mi?

– Bir şeyi doğrulamak istiyorum.

Komiserin sesi, altı çalıştan sonra mutfakta yankılandı. Ermeni'nin sesini duymaktan memnun olmamış gibiydi. Noel yemeği için alışveriş yapmakla ve çocukları için hediye almakla meşguldü.

Kasdan hemen konuya girdi:

– Goetz, Naseer ve Olivier cinayetlerinin soruşturmalarından elde ettiğin sonuçları bana vermeni istiyordum.

– Hepsini Cinayet Masası'na verdim.

– Ofisinde birer kopyaları olmalı, öyle değil mi?

– Ofiste değilim. Ve 3 ocağa kadar da çalışmıyorum.

– Beni iyi dinle. Bu hikâyenin senin için bitmiş olduğunu biliyorum. Ayrıca tiksinti

duyduğunu da. Ama bu işin hâlâ peşinde olan iki polis var. Ben ve Volokine. Son bir yardım, bu mümkün sanırım, değil mi?

– Tam olarak ne arıyorsunuz?

– Olayın çocuklarla ilgili olduğuna dair bazı kanıtlar var. Yaşları 10 ila 13 arasında değişen çocuk katiller. Dört günde üç cinayet işlendi. Farklı saatlerde, farklı mahallelerde, ama Paris'in göbeğinde. Kimsenin hiçbir şey görmemiş olması imkânsız. Dolaylı da olsa, bize bir ayrıntı, bir ipucu verecek, cinayet mahallerinde çocukların varlığını ima edecek bir tanık olmalı.

Telefonun ucunda bir sessizlik oldu. Kasdan, kalın kaşlı komiseri, kollarında oyuncaklarla hayal ediyordu. Ermeni ise ona, soğukkanlı bir şekilde yetişkinleri öldüren çocuklardan söz ediyordu.

– Sanırım böyle bir şeyi hatırlıyorum, dedi sonunda Vernoux. İpe sapa gelmez bir ayrıntı. Fazla dikkatimi çekmemiş birkaç satır, ama... Sustu. Nefesi hoparlörde yankılanıyordu. İzin verin Emniyet'le temasa geçeyim. Birazdan sizi arayacağım.

Kasdan telefonu kapattı. Volokine kruvasan tabağına baktı. Boştu. Ermeni ayağa kalktı. Dolabı açtı. Ermenistan'dan gelmiş bisküvilerle dolu bir torba çıkardı. Rus'un önüne koydu. Volo elini torbaya daldırdı ve tek kelime etmeden tıkinmaya başladı.

Telefon çaldı. Kasdan ilk çalışın ardından telefonu açtı:

– Bununla ilgili bir şeyler okuduğumu biliyordum, dedi Vernoux. Dün akşam, Saint-Augustin çevresinde yaptıkları soruşturma çerçevesinde, benim altıncı ekip bana saçma sapan bir tanık ifadesinden söz etti. Çok yaşlı bir adam. Ama gerçekten çok yaşlı, çocuklar... En az 90 yaşında. Monceau mahallesinin yukarısında oturuyor, Saint-Augustin Kilisesi'nin beş yüz metre ilerisinde.

– Ne görmüş?

– İfade tutanağına göre, akşam yemeğini hazırlıyormuş, sokağa bakan pencere açılmış. Saat henüz 16:00, tipe bak!

– Devam et.

– Ona göre çocuklar bir kostümlü baloya gidiyorlarmış.

– Yani?

– Üzerlerinde Bavyera kostümleri varmış. Kısa pantolon, büyük ayakkabılar, yeşil renkli küçük bir fötr şapka. İhtiyar kostümü hemen tanımış, çünkü son savaşta üç yıl Bavyera'daki bir çiftlikte kalmış. Vernoux bir kahkaha attı. Üstelik "her yer cücelerle kaplıymış"!

Kasdan gülmüyordu.

– Kaç kişi olduklarını söylemiş mi?

– Üç veya dört. Tam olarak bilemiyor. Bana sorarsan herif bunağın teki.

– Neyle gitmişler?

– Siyah bir 4x4.

– Sağ ol, Vernoux. Bana ifade tutanağını e-postayla yollayabilir misin?

– Benim çocuklara söylerim, yollarlar. Ama biliyorsun, bugün öğlenden itibaren her yer kapalı.

– Biliyorum. İyi Noeller.

– İyi şanslar.

Kasdan hattı kapatmak için bir düğmeye bastı. İki ortak bakıştı. Gözlerinin önünde canlanan aynı tablo hakkında konuşma gereği bile duymuyorlardı. Yeşil şapkaları, kısa pantolonları, Alman ayakkabılarıyla, doğaüstü yaratıklar gibi Paris'te dolaşan çocuklar. Şu veya bu şekilde, İsa'nın Tacı'ndaki ağaç dalını kullanan çocuklar.

Hayır, ulaştıkları aynı sonucu karşılaştırmak için konuşmalarına gerek yoktu.

Ölüm melekleriyle konuşacak şeyleri vardı.

Ve bu melekler naziydi.

– Bunlar güzel hatıralar değil.

General Philippe Condeau-Marie, ellerini arkada birleştirmiş, muharebe öncesi asil bir stratejist gibi camın önünde ayakta duruyordu. Ama asaleti bir yere kadardı. General, tombul, kel kafalı, ufak tefek yaşlı bir adamdı. Tek ayırt edici özelliği aşırı solgunluğuydu. Altmışlı yaşlarda, benzi soluk, her an düşüp bayılacakmış gibi görünen bir adam.

İki ortak Marnes-la-Coguette'teki villanın kapısını çaldıklarında onlarla görüşmenin imkânsız olduğunu düşünmüşlerdi. Günlerden pazardı ve general ailesini kabul ediyordu. Pencerelerden, çam ağacını süsleyen çocuklar ile şüphesiz çocukların annesi olan – generalin kızı veya gelini– bir kadın rahatlıkla görülüyordu. Daha kötü bir zamanda gelinemezdi.

Yine de, kâhya görünümlü bir adam –sweatshirt ve blucin giymiş tıknazca bir Filipinli– onları hemen girişteki bir odaya aldı, sonra beyefendiye haber vermek üzere yukarı çıktı.

Birkaç dakika sonra, general onları kabul ediyordu. Keten pantolon, beyaz polo üstüne giyilmiş V yaka lacivert süveter, Docksides marka yat ayakkabıları. Bir piyade savaşıdan çok Amerikan Kupası'na hazır bir görüntüsü vardı.

Çok sakindi, elleri ceplerindeydi, sadece küçük bir uyarıda bulunmuştu.

– On dakikanız var.

Kasdan, bir kez daha soruşturmadan söz etmişti, tabii bu olaydaki gerçek statülerini es geçerek. Yaptığı sunumun sonunda, Condeau-Marie ikisine dikkatlice bakmış ve onları gülümseyerek ödüllendirmişti:

– Cezayir Savaşı sırasında, FLN (Ulusal Kurtuluş Cephesi) tarafından tutuklanmış iki harki^[1] hatırlıyorum. Soyulmuşlar, işkence görmüşler, ardından serbest bırakılmışlardı. Ancak bu kez de Fransız askerlerince tutuklanmışlar ve isyancı muamelesi görmüşlerdi. Sonra hapiste başka askerlerle tanışmışlar, onlar da ikisinin asker kaçağı olduğunu düşünmüşlerdi. Yargılanmaları sırasında hiçbir şeye benzemiyorlardı. Ne Cezayirliyle ne Fransızlara ne askere ne sivile ne kahramana ne asker kaçağına. Beyaz seramik yüzündeki gülümseme biraz daha genişledi. Bana bu iki adamı hatırlattınız.

– İşbirliği için teşekkürler.

– Ofisime geçelim.

Bir kat yukarı çıkmışlar –geniş ahşap basamaklar, duvarı süsleyen silahlar– sonra eğik tavanlı, siyah kornişlerle dekore edilmiş büyük bir odaya girmişlerdi. Condeau-Marie pencerenin önünde dikilmişti, herhangi bir soru bekler gibi bir hali de yoktu. Yapmak istediği tek vardı. Bir an önce sofraya oturmak. Şüphesiz uzun süreden beri, bu türden iki baldırı çıplağı bekliyordu. Yargı Günü için yollanmış iki özel görevliyi. Artık görevini tamamlamayı kabul ediyordu. Bir tür Noel kefareti.

– Bunlar güzel hatıralar değil, diye yineledi.

Sonra, hiç tereddüt etmeden konuşmaya başladı:

– Aslında, o yıllarda, herkes komünist istilasından korkuyordu. Amerikalılar Ay'da yürümekle meşgulken Sovyetler dünyayı ele geçirmeye çalışıyordu. İşte bu nedenle, Şili'de darbe olduğunda kimsenin gıkı çıkmadı. Ama yine de bu bir utançtı. Amerikalılar, aşırı sağcı heriflere maddi yardımda bulunarak, Allende rejimini her türlü olanağı kullanarak sabote ederek ülkeyi kısıp almıştı. Değerli insanların temsil ettiği, demokratik yollarla iktidar olmuş bir rejim işte böyle yok edildi.

Bu giriş konuşması Kasdan'ı şaşırtmıştı. Askerlerin nadiren solcu olduklarını bilecek kadar onlarla çalışmıştı. Sonra, Salvador Allende halkçı hükümetinin hikâyesini okuduğunda heyecanlandığını hatırladı. İlk kez iyiler ve kötüler bu denli belirgindi. Ve kahramanlar hep Kızıllardan çıkıyordu.

– "Patria y Libertad"ın askerleri, daha darbe öncesi bizi uyarmışlardı, bu konuda herhangi bir tereddütleri yoktu. Sosyalistlerin önünü kesmeleri gerekiyordu. Halkçı hükümetin uzun süre direnemeyeceğini biliyorduk. Diplomasi hep aynı ilkeye dayanır. Zafer kazanıldıktan sonra yardıma koşmak. Mümkün olduğunca en çabuk şekilde doğru tarafta yer almak ve olabildiğince bazı şeyleri "temiz" halletmek.

Kasdan araya girdi:

– Özür dilerim. Orada işkenceden söz ediliyor muydu?

Condeau-Marie ellerini yeniden ceplerine soktu. Kendilerine farklı bir hava vermek isteyen küçük adamların çok çalışılmış hareketleriydi bunlar.

– Cezayir'de bazı gerçekleri anlamıştık. İşkence temel silahtı. Asla gönül rahatlığı içinde yapmadık işkenceyi, ama her türlü ruh haline bedel sonuçlar aldık. Düşmanın beynine nüfuz etmekten daha önemli bir şey yoktur. Ve terörizmle baş etmenin tek yolu budur.

Kısa bir sessizlik oldu. Condeau-Marie birkaç adım attı, yeniden konuşmaya başladı:

– Her şey Fransız Elçiliği'nden geçiyordu. Resmi olarak, orada bulunmamızın nedeni Şili Silahlı Kuvvetleri'ne eğitim vermektir. Bu yalan değildi. Şilililer kötü askerdi. İçlerinde,

tüfeklerini sabanla değiş tokuş eden cahil köylüler çoğunluktaıdı.

Kasdan bir saptamada bulunmaktan kendini alamadı:

– Ama siz, siz işkence için oradaydınız, değil mi?

– Evet. Üç kişiydik. Ben, La Bruyère, Py. İşkenceye uygun mekânlar bulmak için, hemen darbe sonrası geldik. Bir an önce ülkeyi solculardan temizlemek gerekiyordu.

– Hayli doküman karıştırdım, diye araya girdi Kasdan, gitgide saldırganlaşıyordu. Stadyum, DINA, ölüm komandoları. Hiç işsiz kalmamışsınız. Ellerinizi kanlı, General!

Volokine, Kasdan'a şaşkın gözlerle baktı. Condeau-Marie gülümsedi. Balmumu solgunluğundaki yüzü, insanın kendini görebileceği bir ayna gibi parlıyordu.

– Kaç yaşındasınız, Komiser?

– 63.

– Cezayir'de görev yaptınız mı?

– Hayır, Kamerun'da.

– Kamerun... Bana çok sık sözünü ettiler. Heyecan verici bir yer olmalı.

– Ben o tanımı kullanmazdım.

Kasdan öfkeden kudurmaya başlamıştı. Sesini yükseltti:

– Lafı ağzınızda geveleyip duruyorsunuz, kahretsin! İşkencecileri eğitmek için Şili'deydiniz. Haydi, duymak istediklerimizi anlatın. Askerlere ne tür bir eğitim verdiniz? Meslektaşlarınız kimlerdi? Ya öğrencileriniz? Şu iğrenç tekniklerinizden bahsedin.

Condeau-Marie çalışma masasının çevresinden dolandı ve üzerinde herhangi bir kâğıt vb bulunmayan masaya oturdu. Küçük parmaklarını siyah meşin sumenin üstüne koydu. Önceden çalışılmış bir hareket daha.

– Oturunuz, dedi sakince iki polise.

Denileni yaptılar. General ellerini kenetledi, hiç acelesi yokmuş gibi davranıyordu.

– İlk şiddet dalgasından sonra, 1974 martında oraya gittik. Askerler çoktan solcuların ve yabancıların üstüne çullanmıştı. Kelime oyunu yapmaya gerek yok, biz onlara yenilik olarak sadece elektriği getirdik.

Kasdan zaten durumu anlamıştı. Tarih tekerrürden başka bir şey değildi.

– Elektriği işkencede kullanıyorlardı, ama son derece ilkel bir şekilde. Bu işkence yöntemine "ızgara" adını vermişlerdi, üzerine elektrik akımını alacak olan tutuklunun yatırıldığı metal bir yataktan oluşuyordu. Üstünkörü bir alet. Onları Arjantin menşeli bir alete, "picana"ya yönlendirdik. Çok daha verimli çalışmayı sağlayan, elektrik akımını ileten uçlardan oluşuyordu. Onlara insan vücudunun duyarlı noktaları hakkında bilgi verdik. Ve elektrik verme süresi, dayanma eşiğiyle ilgili eğitimler. Verdiğimiz eğitimin amacı en hızlı nasıl acı verilebileceğini göstermekti. Hem de etkili bir yöntemle. Hiç iz bırakmadan. Bir tür bilimsel bir çerçeve izleyerek. Onlara her işkence seansında mutlaka bir doktor bulundurmalarını salık verdik.

– Bu eğitimler ne kadar sürdü?

– Diğerlerininkini bilmiyorum. Ben, uzun süre kalmadım Şili'de. Birkaç ayın sonunda Fransa'ya döndüm.

– Bize Condor Planı'ndan bahsettiler.

– Her konuda danışmanlık yapıyorduk, bunlardan biri de Condor Planı'ydı, doğru. Elektriğin avantajı kullanılan aletin küçüklüğünden kaynaklanıyordu. Dönemin diktatörleri sorgu merkezlerini istedikleri herhangi bir yerde kurabilirlerdi. Hatta yabancı topraklarda bile.

– Tek eğitimciler sizler miydiniz?

– Hayır. Bir tür... gruptuk. Hemen her yerden gelmiş işkenceciler. Eğitim veriyorduk. Ayrıca, nasıl diyeyim, araştırmalar yapıyorduk. Baskı rejimi elverişli bütün koşulları sağlıyordu. Neredeyse bitmez tükenmez, taze malzeme. Cuntanın kitleler halinde tutukladığı siyasi mahkûmlar.

– Diğer eğitimciler arasında naziler var mıydı?

Condeau-Marie hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

– Hayır. Naziler, Pampa'nın derinliklerinde veya Cordillere'nin eteklerinde inzivaya çekilmişlerdi. Ya da tam tersine, Santiago'da veya Valparaiso'da bürokratik görevlerde çalışıyorlardı. Sustu, düşünüyor gibiydi, sonra yeniden konuşmaya başladı. Şimdi, düşünüyorum da, bir Alman vardı, evet. Gerçekten çok korkunç biriydi. Ama nazi olamayacak kadar gençti. Şili'ye, sanıyorum 60'lı yıllarda gelmişti.

– Adı neydi?

– Hatırlamıyorum.

– Wilhelm Goetz mi?

– Hayır. Sanırım "man"la biten bir isim... Hartmann. Evet, evet, Hartmann'dı.

Kasdan ismi defterine not etti.

– Bana, ondan bahsedin?

– Hepimizi cebinden çıkartırdı. Uzak ara öndeydi.

– Hangi bakımdan?

– Acı verme tekniklerini çok iyi biliyordu... Yaşamış biri olarak.

– Nasıl yani?

– Onları kendi üstünde deniyordu. Hartmann dindardı. Bir mistik, yolu tövbeden ve acıdan geçen bir mistik. Cezayla ve ceza için yaşayan bir fanatik. Kendi kendini yaralıyordu. Kendine işkence yapıyordu. Tam bir kaçık.

– Tercih ettiği teknikler var mıydı?

– Takıntılarında biri, kurbanlarının üzerinde yara bere, iz, morluk bırakmamaktı. Bunun, onun dini inancıyla bir ilgisi olmalı; bedene, bedeninin saflığına saygı. Daha başka bir şey hatırlamıyorum. Yine de elektriğe ve başka tuhaf yöntemlere de ayrıcalık tanıyordu.

– Ne gibi?

– Cerrahi. O dönemde pek bilinmeyen, henüz araştırma safhasında olan teknikler. Ağız, burun delikleri, kulaklar, anüs, vajina gibi doğal deliklerden girerek hiç kesi yeri açmadan yapılan müdahaleler. Hartmann korkunç şeylerden söz ediyordu: kızgın sondalar, organ çeperleri içinde açılan kancalara sahip kablolar, yemek borusuna asit akıtma...

Kasdan ürperdi. Tüm bunlar cinayetlerin işleniş tarzıyla doğrudan örtüşüyordu: kulakdavulları. ORL uzmanı France Audusson, Goetz'ün kulakzarını delen ve geriye hiçbir iz bırakmayan gizemli bir aletten söz etmişti.

– Dış görünüş olarak, nasıl biriydi?

Condeau-Marie kaşlarını çattı. Pencereden giren ışıpta kel kafası parlıyordu.

– Anlamıyorum. Bu eski hikâyelerin sizin soruşturmanızla ne ilgisi olabilir ki?

– Cinayetlerin çözümünün Şili'nin geçmişinde olduğu kanısındayız. Evet, cevabınızı bekliyoruz. Hartmann neye benziyordu?

– Hâlâ genç bir adam görüntüsüne sahipti, ama 50 yaşlarında olmalıydı. Son derece gür, simsiyah saçlar ve ona bir sosyoloji öğrencisi havası veren küçük gözlükler. Gerçekten

şaşırtıcı bir tipti. Bildiğiniz gibi çok seyahat ettim. Özellikle de Latin Amerika'da. Her şeyi görebileceğiniz, sürekli olarak değişim içinde olan topraklara sahiptir. Hartmann da, hâlâ vahşi olan bu ıssız toprakların su katılmamış bir ürünüydü.

– Bütün hatırladıklarınız bu kadar mı? Kimliğini saptamamıza yardımcı olacak başka bir ayrıntı yok mu?

General ayağa kalktı. Uyuşmuş bacaklarını açmak için. Ve hatıralarını uyandırmak için. Yeniden pencerenin önüne dikildi. Odaya sessizlik çökmüştü.

– Hartmann müzisyendi.

– Müzisyen mi?

Ufak tefek adam omuzlarını silkti:

– Almanya'da Berlin Konservatuvarı'nda okumuş. Bir müzikologdu ve bazı teorileri vardı.

– Nasıl?

– Müzikle işkence edilmesi gerektiğini ileri sürüyordu. Bu tür bir huzurun insanın iradesinin ortadan kaldırılmasında baskın bir rol oynayacağını düşünüyordu. Ruhu zehirlemek gerekir diyordu. Gerçekten son derece tuhaf bir kurnazlık.

Kasdan, aynı şeyi düşünüyor mu anlamak için Volokine'e bakma gereği bile hissetmedi.

– O dönemde, bir koronun eşliğinde insanların uyutulmadan ameliyat edildiği bir hastaneden söz edildiğini duydunuz mu?

– Bana çok daha korkunç şeylerden bahsettiler, ama bunu duymadım.

– Doktorlar Alman olabilirmiş.

– Hayır. Bu bana bir şey çağrıştırmıyor.

– Wilhem Goetz adı size bir şey söylüyor mu?

– Hayır.

Kasdan ayağa kalktı, Rus da onu taklit etti.

– Teşekkürler General. General La Bruyère ile Albay Py'yi de sorgulamak isterdik. Onları nerede bulabiliriz, biliyor musunuz?

– Maalesef. 30 yıldan beri onları görmedim. Bana sorarsanız, ölmüş olabilirler. Bu eski

hikâyelerden ne çıkaracaksınız, bilmiyorum, ama benim için tüm bunlar öldü ve gömüldü.

Kasdan ufak tefek adama doğru eğildi. Ondan en az üç kafa kadar uzundu.

– Gelip morgda dolaşmanız lazım. İşte o zaman, bu hikâyelerin hâlâ canlı olduğunu anlarsınız.

[1] Zamanında kendilerini Fransız görmüş, Fransa'ya ve cumhuriyete sadakatlerini ölene kadar göstermiş Cezayirliiler. (ç.n.)

– Cezayir’le bir sorunuz mu var yoksa?

– Hayır.

– Bence evet. Adam bu konudan bahsedince neredeyse her şeyi mahvediyordunuz. Aptallıklarınız sayesinde elimizdeki bir tanıktan olacaktık.

– Ama sonu iyi bitti, değil mi?

– Sayenizde olmadı. Diğer askerleri tek başıma sorgulamak istiyorum.

– Söz konusu bile olamaz. Sen henüz bir çocuksun ve sorunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

– Bu da benim, onları tamamen tarafsız olarak sorgulamamı sağlar. Bana bu konuda biraz fazla hassasmışsınız gibi geldi.

Kasdan cevap vermedi. Elleriyle direksiyona sımsıkı yapışmıştı, gözleri otoyoldaydı. Bir süre sonra Volokine yeniden sordu:

– Kamerun’da neler oldu?

– Hiç. Oraya aldırın yoktu.

Volokine küçük bir kahkaha attı:

– Ok. Şimdi ne yapıyoruz?

– Ayrılıyoruz. Ben Hartmann’la ilgileneceğim.

– Alman’la mı? 12 000 km uzakta, geçmişe ait bir pislikten başka bir şey değil...

– Adam üç parametreye sahip. İşkence. Din. Müzik. Bunlar benim için yeterli. Belki de Goetz onun aleyhinde tanıklık etmek istiyordu.

– Condeau-Marie, bize herifin o yıllarda 50 yaşında olduğunu söyledi. Şimdi en az 80 olmalı...

– Bu konuyu eşelemek istiyorum.

Volokine yeniden güldü, bu kez çok daha kısa sürdü:

– Peki ben? Avukatlarla mı ilgileneyim?

– İyi olur. Goetz'ün temas kurduğu boşboğazı bul. Ayrıca Goetz'le birlikte Fransa'ya gelmiş diğer Şilililer hakkında da bir şeyler topla. Velasco'yu hatırla. O herifler Fransa'nın herhangi bir yerinde olabilir ve bize anlatacak şeyleri mutlaka vardır. Alman'la işimi bitirir bitirmez sana katılacağım.

– Beni burada indirin. Bir internet kafe var.

Saint-Cloud Kapısı'na varmışlardı. Kasdan Versailles Caddesi'ne saptı ve birkaç metre ilerde durdu. İnternet kafe güven uyandıran bir yere pek benzemiyordu. Karanlık bir camekân, etrafına çocukların toplandığı sürekli pırpırlanan birkaç monitör.

– Her şeyin yolunda gideceğinden emin misiniz?

– Eminim. Bir ekran ve bir telefonla, ne olursa olsun sizi bulurum.

– Kalın kafalının tekisin, evlat.

Volokine arabadan indi. Kapıyı kapatmadan önce içeri doğru eğildi:

– Kalbinize dikkat edin, babalık. Ama sınırlerinize hâkim olun!

– Haplarım yanımda. Cep telefonlarımızla irtibatta olalım.

Rus kafeye kadar koştu. Kasdan onu gözleriyle takip etti. Gergin ve içe dönük bir siluet. Onu çevreleyen zararsız dünyaya yabancı bir avcı: ağaçlara asılı fenerler, elleri kolları hediyelerle dolu yayalar, meydandaki brasserilerin önünde istiridyelerini ve diğer deniz kabuklularını sergileyen tuhaf kılıklara bürünmüş satıcılar.

Hemen hareket etmedi. Sakinleşmeye başlamıştı. Sakinlik... Ve ayrıca boşluk. Aslında nereye gideceğini bilmiyordu. Hartmann araştırmasına nereden başlayacağını da. En ufak bir fikri yoktu.

Elinde tam olarak ne vardı? Bir isim –Condeau-Marie'nin bile emin olmadığı– birkaç tarih... Hepsi bu kadar. Paris'te, bir 24 aralık günü yaşlı bir adamın izini nasıl bulacaktı? Önce Şili Elçiliği'ni, sonra Velasco'yu düşündü. Ama geriye doğru gitmek istemiyordu. Daha önce sorguladıklarını bir tarafa bırakmalıydı.

Eski yöntemini uyguladı. Eski film repliklerinden birini hatırladı. Michèle Morgan, ıslak saçlarıyla bir tekne kamarasında, fırtınanın göbeğinde sallanıp duruyordu. Kedi gözlü kadın kocasıyla münakaşa ediyordu. Sözcüklerin şiddeti teknenin ahşabına ve lombozlarına vuran dalgalara verilen bir karşılıktı.

Kasdan, sahneyi gözünde canlandırmakta hiç zorlanmamıştı.

Römorklar. Jean Gremillon. 1941.

Michèle Morgan kocasının suratına bağırıp çağırıyordu: "İnsanlardan nefret ettiğinde onları daha iyi tanıyorsun."

Ermeni doğru taşı bulduğunu anladı. İnsanlardan nefret ettiğinde onları daha iyi tanıyorsun. İşte çözüm buradaydı. Şüphesiz ilk gençlik yıllarında nazizmle flört etmiş olan Hartmann'ı, Berlinli müzikoloğu bulmak için nazilerin amansız düşmanlarına başvurmak gerekiyordu. Yahudilere işkence etmiş, onları katletmiş, yakmış nazilerin amansız düşmanlarına.

50 yıldan beri, dünyanın en iyi haberalma servisleri, İsrail'indi, dünyanın çeşitli yerlerine sığınmış nazileri izleyip yakalıyorlardı. Sabırla onların geçtikleri güzergâhları izliyorlar, açıklarını bulup maskelerini düşürüyorlar, gerçek kimliklerini ortaya çıkarıyorlardı. Onları kaçııyorlar, yargılıyorlar ve mahkûm ediyorlardı. On yıllar gerektiren bir sebatla. Halkları için adalet sağlamaktan başka amaçları yoktu.

Kasdan telefonuna sarıldı.

O da, cep telefonu ile herhangi bir şeye ulaşabilirdi.

Birkaç telefon görüşmesinden sonra Marais'de, Geoffroy-l'Asnier Sokağı 17 numaradaki Yahudi Soykırım Anıtı'nın bilgilerine ulaştı. Burada, Yahudilere ait belgelerin bulunduğu bir dokümantasyon merkezi, CDJC (Çağdaş Yahudi Dokümantasyon Merkezi) vardı, arşivlerdeki orijinal dokümanlardan hareketle Fransa'da soykırıma uğramış Yahudilerin listeleri oluşturulmuştu.

Telefonun sesi yankılandı. Birkaç kez. Günlerden pazardı ve Noel arifesiydi. Ama Yahudiler bu takvimi izlemiyordu.

– Alo!

Kasdan adını söyledi, kendini tanıttı ve Yahudi Anıtı'nın bugün halka açık olup olmadığını sordu. Cevap "evet"ti. CDJC de açık mıydı? Evet. Dokümantasyon Merkezi'nin sorumluları da orada mıydı?

– Hepsi orada değil, hayır, dedi telefondaki ses. Hafta sonları esnek vardiya çalışıyoruz.

– Ama en azından İkinci Dünya Savaşı ve nazizm konularında bir uzman vardır, değil mi?

– Bugün genç bir araştırmacı görevli. David Bokobza. Telefonu aktarmamı ister

misiniz?

– Ona sadece geleceğimi haber verin.

Yahudi Anıtı, Kasdan'ın düşündüğü gibi Marais'nin tam göbeğinde değil, Dördüncü Bölge'nin kenarında, Saint-Louis Adası'nın tam karşısındaydı. Soğuk bir edayla Sen Nehri'ne bakan ve çoğu XVII. ve XVIII. yüzyıllara ait diğer binalardan daha yüksek modern bir yapıydı.

Kasdan kendini tanıttı ve David Bokobza'ya haber verilmesini istedi. Holde bir fotoğraf sergisi vardı. En az yarım yüzyıl öncesine ait, iri grenli siyah beyaz büyük fotoğraflar.

Ermeni yaklaştı ve gözlüklerini taktı. Fotoğraflardan birinde genç bir adam ile genç bir kadın bir ovada yürüyordu. Güzel yüzleri rüzgâra kafa tutuyordu. Uyumlu bir çift izlenimi uyandırıyorlardı, ama kadın çıplaktı ve adamın elinde bir tüfek vardı. Resmin altında "Estonya, 1942. Bir kadın kurşuna dizilmek için bir Einsatzgruppen askeri tarafından toplu mezara götürülürken" yazıyordu.

Kasdan doğruldu, keyfi kaçmıştı. 63 yaşındaydı ve hâlâ anlamıyordu? Kötülüğün kaynağı neydi? Ya bu kıyımın sebebi? İyinin karşısında kayıtsızlığı değerli kılan şey yaşam mıydı? Kasdan'ın aklına, Auschwitz'te bir gardiyanın, mahkûm Primo Levi'ye söylediği cümle geldi: "Burada, neden yoktur."

Onu rahatsız eden bir diğer şey de işkencecilerin sefaleti ve korkaklığıydı. Eğer birini öldürüyorsan öldürülmeyi de kabul etmen gerekiyordu. Kendi varlığına hiç değer vermemen. Ama hayır. Zalimler zavallı hayatlarına sımsıkı tutunuyorlardı. Treblinka Kampı'nı denetleyen Himmler kendini kötü hissetmişti. Rus kamplarındaki nazi esirleri kir pas içinde, acınacak halde ve ürkmüş durumdaydı; açlıktan ve dayaktan korkuyorlardı. Nürnberg suçluları olan bitenlerden sorumlu olmadıklarını söylüyor, sefil hayatlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Çıkarlarının olduğu yerde yer almayı şiar edinmiş şerefsiz pislikler.

– Beni mi görmek istemiştiniz?

Kasdan geriye döndü ve gözlüklerini çıkardı. Karşısında genç bir adam duruyordu. Kafasında bir kipa vardı, kolları kıvrılmış ince çizgili Oxford gömlek giymişti. Çilli yüzünde hemen dikkati çeken şey bakışlarındaki samimiyetti. Her şeyi söyleyebilecek ve karşılığında da her şeyi duymaya hazır samimi ve güleç bakışlar.

Ermeni adını ve rütbesini söyledi, fazla ayrıntıya girmeden bir cinayet soruşturmasını yürüttüğünü ifade etti. David Bokobza dostça başını salladı. Kasdan'ın iri cüssesi karşısında ne şaşırılmış ne de korkmuş gibiydi.

Yumuşak bir ses tonuyla ve belli belirsiz bir aksanla sordu:

– Fransız polisinde çok daha genç yaşlarda emekli olunduğunu sanıyordum...

– Haklısınız, ben de emekliyim. Adli Polis'te danışman olarak çalışıyorum.

İsraili, abartılı bir hayranlık gösterisiyle ona doğru hafifçe eğildi.

– Özel odam yok. Çalıştığım salona gidelim.

Kasdan onu takip etti. Asma basamaklı bir merdivene yöneldiler, modern mimariye sahip bir binaydı, sonra sağlı sollu birçok odayı geçtiler. Duvarlar fiş dolaplarıyla doluydu; metal evrak dolapları, ahşap çekmeceli dolaplar, referanslar... Tam ortada, üzerinde bilgisayarların durduğu uzun masalar vardı.

Odalarda neredeyse kimse yoktu, ama Kasdan yine de kendini bir kaledemiş gibi hissediyordu. İsrail'e hiç gitmemiş olmaktan hep üzüntü duymuştu. Bu üzüntünün en büyük nedeni Kutsal Topraklar'ı görememiş olmaktı tabii, ama oradaki disiplin havasını, 50 yıldan beri var olan savaşçı ruhu da solumak isterdi. Silahlara ve askeri stratejilere meraklı biri olarak Kasdan, Yahudi halkına hayranlık duyuyordu; onları muhteşem bir savaş makinesi olarak görüyordu. Çağdaş dünyanın en etkili savaş makinelerinden biri.

– İşte. Çalıştığım yer burası.

Salon diğerlerinden farksızdı. Üzerleri etiketli ahşap çekmecelerle kaplı duvarlar. Sen Nehri'ne bakan pencere. Üzerinde dosyaların, bir bilgisayarın, bir projeksiyon makinesinin durduğu uzun bir masa.

– Kahve ister misiniz?

– Hayır, teşekkür ederim.

Bokobza, Kasdan'a doğru bir sandalye itti:

– Evet başlayabiliriz. Aslında, fazla vaktim yok.

Kasdan oturdu, her zaman olduğu gibi yine acaba sandalye ağırlığını taşıyacak mı şüphesini duydu.

– İsteğim biraz özel.

– Burada özel hiçbir şey yoktur. Arşivimizde her türlü tuhaf hikâye var.

– Aradığım bir Yahudi değil.

– Elbette. Siz de Yahudi değilsiniz.

– Bunu nereden anladınız?

Bokobza gülümsedi, gözlerini Kasdan'a dikti:

– Onları her gün görüyorum. Başparmaklarını diğer parmaklarına sürttü. Bu neredeyse... paranormal bir şey benim için. Bir titreşim, bir elektrik. Evet siz kimi arıyorsunuz?

– Bir nazi.

Bokobza'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

– Nazilerin hepsi öldü.

– Aradığım... Açıklaması zor. Bir iz arıyorum. Adamımın yandaşları olduğunu düşünüyorum. Ve yandaşlarının da, bugün benim soruşturduğum cinayetlerle ilgili olduğunu.

– Onun hakkında ne biliyorsunuz?

– Soyadı Hartmann. İlk adını bile bilmiyorum, tabii soyadı doğru mu onu da. Emin olduğum tek şey, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'dan kaçmadığı. O dönemde herhangi bir endişe duymamış. Çok gençmiş. Daha sonra Şili'ye gitmiş. 60'lı yıllarda.

– Çok muğlak.

– Elimde iki önemli ipucu var. Hartmann Şili'de işkencecileri eğitmiş. Pinochet'ye hizmet etmiş bir uzman. O tarihlerde ellili yaşlarda olmalı. Ayrıca müzisyen. Bu alanda son derece bilgili.

Bokobza'nın gözlerindeki neşe kayboldu.

– Hartmann, Almanya'da çok yaygın bir addır: "Güçlü adam" anlamına gelir, dedi. Müzik alanında, o dönemin en ünlü Hartmann'ı Karl-Amadeus'tur. 1905 doğumlu büyük bir müzisyen. Geniş kitleler tarafından pek bilinmez, ancak uzmanlar onu XX. yüzyılın en büyük senfoni bestekârı olarak değerlendirir.

– Onun benim aradığım adam olduğunu sanmıyorum.

– Ben de. Karl-Amadeus nazi rejiminin kurulmasına büyük bir üzüntüyle tanıklık etti, müzikten uzaklaştı, inzivaya çekildi. Başka Hartmann'lar da tanıyorum. Bir pilot. Waffen SS'de çalışan bir başkası. Ayrıca psikologlar, filozoflar, ressamlar...

– Bu adamların hiçbiri benim profilime uymuyor.

Bokobza yeniden gülümsemeye başladı:

– Size yardımcı olacağım. Sizin Hartmann'ı tanıyorum. Hem de çok iyi tanıyorum.

Bir sessizlik oldu. Kasdan sinirlenmeye başlamıştı; kedi fare oyunundan hoşlanmazdı. Özellikle de kendisi fareyse.

– Biliyorsunuz, dedi İsraili. Sizin gibi insanların bu denli saf olduğunu görmek epey tuhaf.

– Benim gibi mi?

– Yaşadıkları dünyadan bihaber toylar, cahiller. Kör gibi el yordamıyla ilerliyorlar. Örneğin siz, hayalet bir adamı bulacağınıza inanıyorsunuz. Bir sırrın izinden gittiğinizi düşünüyorsunuz. Bunu size söylediğim için çok üzgünüm, ama Hans-Werner Hartmann'ı tanıyan ve Latin Amerika'da gizlenen naziler hakkında az çok bilgiye sahip ilk uzmanız. O bir simgedir. Kendi alanında bir mittir.

– Beni aydınlatın, lütfen.

Bokobza ayağa kalktı ve çekmecelerin üzerindeki etiketleri incelemeye başladı.

– Hartmann bir müzisyendi, bu doğru, ama özellikle işkence konusunda bir uzmandı. Pinochet'nin iktidarı boyunca, ona ait bir sorgu merkezi vardı ve yüzlerce tutuklu tezgâhından geçti.

Bokobza bir çekmeceyi açtı. Fişleri karıştırdı. Birini aldı. Dikkatle okudu. Sonra metal bir dolaba yöneldi ve kemerinde taşıdığı anahtarlardan biriyle dolabın kilidini açtı. Bu kez, içinde kâğıt dokümanlardan çok diyapozitifler bulunan karton bir dosya çıkardı.

– Ama her şeyden önce, savaş sonrasında, Hans-Werner Hartmann bir guruydu.

– Guru mu?

Bokobza projeksiyon makinesinin diya kutusunu aldı. Diyapozitifleri büyük bir ustalıkla bölmelerine yerleştirdi.

– Dini bir lider. Hartmann yıkıntı halindeki Berlin'de bir tarikat kurdu, sonra müritleriyle birlikte Şili'ye göç etti. Orada grubu çok güçlendi...

Bokobza pencereye doğru ilerledi. Siyah bezle astarlanmış kalın perdeyi çekti. Oda karanlığa gömülüverdi. Ardından beyaz bir perde indirdi.

İsraili projeksiyon makinesinin yanına geldi. Cihazı kontrol ederken mırıldandı:

– Hartmann'ın hikâyesi son derece çarpıcı. Sadece büyük savaşların ve kötülüğün hâkim olduğu bir dünyada gerçekleşebilecek hikâyelerden biri.

İlk resim. Siyah beyaz. Üzerine iyice oturan bir takım elbise giymiş, yuvarlak yakalı gömleğine ince bir kravat takmış ciddi görünümlü genç bir adam.

– Hans-Werner Hartmann. 1936. Berlin Konservatuvarı'ndan yeni mezun olmuş. Piyanoda ödülü. Armoni. Kompozisyon. 21 yaşında. Annesi Fransız. Babası Bavyeralı. Tekstil işinde faaliyet gösteren bir küçük burjuva ailesi.

Müziyen, Ari ırkının sarışın çocuklarından değildi. Esmer, zayıf, Rus romanlarındaki teröristler gibi bağınaz bir kafa. Saçları ise son derece ilginçti; çok siyah, çok kalın telliydi, özenle sağa doğru taranmıştı, sanki tutkulu fikirleri bu şekilde vücut buluyordu. Elmacık kemiklerinin ardında pusuya yatmış, gözçukurlarına gömülü koyu renk gözler. Ciddi ifadesini tamamlayan ince dudaklar. Jack Palance'inki gibi bir kafa.

O dönemde, iki eğilim arasında gidip geldiği, hatta bölündüğü düşünülebilir. Müziğe olan tutkusu ile yurt sevgisi takıntısı arasında. Bir müzisyen olarak, Mahler, Schönberg, Weill gibi büyük Alman ve Avusturyalı kompozitörleri görmezden gelemezdi... Oysa tüm bu sanatçılar nazi rejimi tarafından sürgüne gönderilmişti. "Gleichshaltung" yani "yola getirme" dönemi değildi. Sokaklarda Freud'un ve Mann'ın kitapları yakılıyordu. Müzelerdeki tablolar indiriliyordu. Yahudi müziği konserleri iptal ediliyordu. Hartmann da bu hareketin ateşli bir taraftarıydı. Hitler Gençliği'nin bir üyesiydi. Bir estetik olarak bu körleştirmeyi benimsememesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda, döneminin bir çocuğuydu. Acılı. Öfkeli. 1918 bozgununun hıncıyla yetişmişti.

Kasdan kendi oğlunu düşündü. En kötü yaşlardı. Çocukların sözüm ona yetişkin oldukları çağ. Aslında çocukların istemeden herhangi bir yola sapacakları en zayıf oldukları bir çağ.

– Özellikle de başarısız bir müzisyen olduğunu düşünüyorum, diye devam etti Bokobza. Diplomasını duvardan indirdi, zaten kompozitör olmanın herhangi bir orijinallik taşımadığını, konser piyanisti olma şansının da bulunmadığını biliyordu. Bu başarısızlık acısını daha da pekiştirmiş olmalı. Artık nazilerin vahşi coşkusunu anlayacak kıvamdaydı. Sonunda, Hitler kadroları içinde klasik bir kariyer yapmaktan onu kurtaran Schäfer gezisi oldu.

Perdeye yeni bir görüntü yansıdı. Tibet'in başkenti Lhasa'nın eski bir resmiydi. Potala Sarayı'nın yüksek kuleleri Yasak Kent'e bakıyordu.

– Biliyorsunuz, nazilerin kökenlerle ilgili sorunları vardı, saf ırk ve tüm şu saçmalıklar.

Bu konuda, özel bir takıntıları vardı: Dağ. Onların gözünde, dağ en üstün soyların mekânıydı. Saflığın ve yüceliğin mekânı. Reichsführer Heinrich Himmler, SS'lerin lideri, o dönemde, pagan ayinleri ile kayıp uygarlıkların varlığını iddia eden kaçık inançları harmanlayarak dünya tarihini yeniden yazma gayretindeki sözüm ona uzmanlardan oluşan bir üçkâğıtçılar güruhunu yönetiyordu. Hatta bir teori bile geliştirmişlerdi, bu teoriye göre Ari ırkın ataları buzun içinde donmuş haldeydi ve düşen yıldırımla buzdan kurtulmuşlardı. Bu bağlama göre de, çok yükseklerde saf bir yaşam süren Tibetliler, buzdan çıkan bu Lohengrinlerin olası kuzenleriydi. Gidip yerinde doğrulamak gerekiyordu... Schäfer gezisi işte buydu.

Bir "klik" sesi duyuldu. Yeni bir diyapozitif perdede belirdi. Batılılar ve Tibetliler, alçak bir masanın çevresinde, yerde oturuyordu. Tam ortalarında, sakin görünümlü sakallı bir adam duruyordu...

– Ortadaki, Ernst Schäfer, zoolog, irkbilimci, sözüm ona Ari ırk uzmanı. Yanındaki ise, tüm zamanını kafatası ölçmekle ve Tibetlilerin saflığını "test etmek"le geçiren Bruno Berger. Eğer sonu kötü bitmemiş olsa, bu maceranın komik bir tarafı da vardı. Size hemen kötü sonu söyleyeyim; tüm ailem Auschwitz'de kayboldu. Solda, iki Tibetli'nin arasında Hartmann'ı görüyoruz. Sakal bırakmış.

Kasdan, Himalaya evlerini süsleyen gamalı haçları ve SS işaretlerini hemen fark etmişti. Şaşırtıcı bir durumdu. Dört bin metre yükseklikte nazi iğrençliği...

– Hartmann'ın, diye sordu, bu gezide işi ne?

– Müzikle ilgileniyordu. Yani Tibet müziğiyle. Hem konservatuvar mezunu hem de Hitlerciydi. İdeal bir profil. Gezinin belgeleri arasında notları bulundu. Hartmann Tibet'te gerçek bir şok yaşadı. Beklenmedik bir şey. Tam olarak ne, bilinmiyor. Döndükten sonra, artık kendini ne müzisyen ne de müzikolog olarak görüyordu, bir araştırmacıydı. Sesler, titreşimler, insan sesi üzerinde çalışacaktı.

– Ne zaman döndüler?

– 1940'ta.

Bokobza slayt haznesine yeni bir diyapozitif sürdü. Barakalar. Gardiyanlar. Çuval bezinden giysiler içinde hayalet gibi dolaşan insanlar. Bir toplama kampı.

– Hartmann araştırmalarına başlayacak zamanı bulamadı. Savaş yıllarıydı ve daima güçlünün yanında yer alan genç adam, danışman olarak kamplara gönderildi.

– Hangi görevle?

– Mahkûmların müzik faaliyetleri için. Nazilerin bir diğer takıntısı da müzikti. Her yerde müzik vardı. Esirler ölüm trenlerinden inerken bandoyla karşılanıyordu. Çalışırken

şarkılar çalınıyordu. Müzikle işkence ediliyordu. Doğu Avrupa ülkelerindeki Yahudi siviller toplu halde öldürülürken fonda, hoparlörlerden yayılan müzik vardı. Şüphesiz bunun adına "Alman ruhu" diyorlardı...

Kasdan, Peter Hansen'ın, şu işkenceden geçmiş adamın, cerrahi müdahalelere eşlik eden koro hakkında söylediklerini ve Condeau-Marie'nin anlattıklarını düşündü: Hartmann'ın müzik ile işkenceyi bağdaştırmadaki ısrarını. Her şey nazi gaddarlığından doğmuştu.

Bokobza makineye yeni bir diya sürdü. Başka bir kamp. Yine yan yana sıralanmış barakalar, yine aynı ölüm kokusu...

– Hartmann önce Terezin Kampı'nda çalıştı. Daha önce adını duydunuz mu?

– Evet. Ama bilgilerimi tazellerseniz karşı çıkmam.

– Theresienstadt, Çekoslovakya'da bir kamp, nazilerin en ölümcül yalanlarından biri. Kızılhaç komisyonlarının üyelerine ve diplomatlara gösterdikleri ve bütün kampların bu tip "Yahudi kolonileri" biçiminde oluşturulduğu konusunda onları iknaya çalıştıkları örnek kamp, bir vitrin. Sanatsal etkinlikler, daha az yorucu işler... Terezin çok ünlüydü, çünkü Yahudi sanatçıların kaymak tabakası buradaydı. Bazı kompozitörler en meşhur eserlerini burada besteledi. Robert Desnos, Fransız şair, burada öldü. Aslında Terezin, Auschwitz'ten önceki son duraktı. Zaten Hartmann da Auschwitz'e buradan gitti.

– Kamplardaki katliamlara tanık oldu mu?

Araştırmacı hüzünlü bir şekilde gülümsedi:

– Hem de çok yakından. Sahte duşlardan önce gerçek duşlar, deri gözeneklerinin daha iyi açılması ve gazın daha iyi nüfuz etmesi için. On dakika sonra açılan kapaktan çıkarılan cesetler yakılmaya yollanıyordu. Annelerinin memelerini emen bebekler bazen ölmemiş oluyordu, kafalarına sıkılan bir kurşunla işleri bitiriliyordu...

Seri bir hareketle Bokobza yeni bir diyapozitif yerleştirdi. Lahit biçimindeki fırınların önündeki insan külleri.

–... Zamansızlıktan veya yersizlikten canlı canlı yakılmış veya toprağa gömülmüş çocuklar...

İsraili büyük bir öfkeyle projeksiyon makinesiyle oynuyordu. Sesi gitgide sertleşiyordu:

–... Binlerce ceset buldozerlerle taşınarak toplu mezarlara atıldı! Alman denizaltılarında döşemelik olarak kullanılmak üzere cesetlerin saçları kesildi...

Yeni bir "klik" sesi, yeni bir korkunç görüntü. Sonsuza dek insanlığın bir leke olarak taşıyacağı sahneler. Hieronymus Bosch'un tablolarını hatırlatan, Gece ve Sis'teki gibi

manzaralar. Kepçelerle taşınan, sürüklenen, iteklenen, beyaz tepeler oluşturan insan artıkları, kime ait olduğu belirsiz cesetler, kemikler.

– Tüm bu... bu faaliyetler olurken Hartmann ne yapıyordu?

– SS yüzbaşı olmuştu. Fiili bir sorumluluğu yoktu; yani, bu yok etme işiyle ilgili olarak demek istiyorum. İki şapkası vardı aslında. Bando takımlarını, koroları, orkestraları yönetiyordu ve bunun yanı sıra, kendini kişisel araştırmalarına vakfetti.

– Ne tür araştırmalar?

– Bununla ilgili notlar var, yine kendi elinden çıkmış notlar. Karışık işler. Hartmann insan sesini, çığlıkları, acının sebep olduğu titreşimleri inceliyordu. Seslerin maddi dünya ve insan beyni üzerindeki etkisini analiz ediyordu. Bunu "ses dalgalarının kuvvetleri ve türbülansları" olarak adlandırıyordu.

Bokobza başka bir resme geçti. Hartmann çalışma masasında oturmuştu, kafasında kulaklıkları bir kask vardı ve teyplerin atası olma ihtimali büyük bir aletin önünde gülümsüyordu.

– Bantlı teypler o dönemde var mıydı?

– İlk bantlı teypler Almanlar tarafından icat edildi, sonra naziler tarafından kullanıldı. Hitler bu teknikten büyük oranda yararlandı. Tüm radyo konuşmaları, stüdyoda herhangi bir suikasta kurban gitmemesi için önceden kaydedilirdi. Bu yutturmacadan hiç şüphelenilmedi.

Ermeni, üniformalı müzikoloğu inceliyordu. Ateşli bakışlar, ince bir gülümseme, sanki bir hazineymişçesine makinenin üstüne konmuş kemikli eller...

– Esirlerin konserlerini de kaydediyor muydu?

– Hayır. Sadece mahkûmların korku içinde attığı çığlıkları banda alıyordu. Duşların yer aldığı koridorlara, canlı canlı ameliyatların yapıldığı salonlara mikrofonlar yerleştirmişti. Asistanları, ellerinde mikrofonlarla, canlı canlı fırınlara atılan esirlerin seslerini kaydediyordu. Neden bilmiyorum, ama hep bu tür çığlıkların, seslerin ardından gidiyordu. Ancak onu, başkalarının kâbusuna yabancılaşmış, bu bantları tekrar tekrar dinlerken ve notlar alırken kafamda canlandırabiliyorum. Hartmann gerçek bir naziydi. Kurbanlar büyük acılar çekerken, o bu kayıtsızlığı başkalarıyla paylaşıyordu. Bilincinin derinliklerinde bir tür kara delik vardı. Nürnberg davalarının fotoğraflarını görmüşsünüzdür. Tamamen normal gözükken bu adamlar gerçekte körelmiş, vicdanını yitirmiş, canavar bir ruha sahiptir. Onlarda eksik olan merhamet duygusudur. Manevi duygudur. İnsanı insan yapan hislerdir.

Kasdan hâlâ, perdedeki entelektüel görünümlü, deli bakışlı, heybetli adamı inceliyordu. Onu, sadece notlarıyla ve yaptığı kayıtların kalitesiyle ilgilenen bir cehennem

zebanisi olarak kafasında canlandırıyor. Evet. Yüz ifadesinden kayıtsızlığı anlaşıyor.

– Savaş sona erince Hartmann tutuklandı mı?

– Hayır. Ortadan yok oldu. Buharlaştı.

Yeni bir diyapozitif. Harabe halindeki Berlin.

– 1947’de bu harabe kentte ortaya çıktı. Amerikan askeri polisi tarafından “Onkel Toms Hüfte” mahallesinin yakınlarında tutuklandı. Burası Amerikalıların kontrolündeki bir bölgeydi.

Harabe halindeki evlerin önünde moloz yığınları. İçleri toz toprak dolmuş küçük kanallar. Güneşten kavrulmuş ahşap parçaları. Yiyecek bir şeyler arayan, bir deri bir kemik kalmış insanlar. Savaş sonrası ikiye bölünmüş Berlin. Cüzam hastalığına tutulmuş gibi yaralarla delik deşik olmuş bir kent...

– Elimizde Hartmann’ın o döneme ait fotoğrafları yok, ama Amerikan raporları onu bir kaçık olarak tanımlıyor. Gizemli bir evsiz, bir vaiz. Sağlık durumu kritik biri. Kötü beslenme. Vücut susuz kalmış. Ayaklarda yaralar. Ve tüm vücudunda kamçı izleri. Yaraları Amerikalılar tarafından temizlenmiş. Hartmann’ın işkence görmüş bir hali varmış. Ama kimler tarafından? Müzisyen bu konuda hiçbir şey söylememiş. Sorgu sırasında “Kişisel bir mesele” cevabını vermiş. Nürnberg’de psikiyatrların konuştuğu suçlu nazilerden farklı olarak İngilizce konuşuyormuş. Yapılan kaydı ele geçirdim. Size bir kopyasını vereceğim; epey etkileyici.

– Ne bakımdan?

– Bunu kendiniz göreceksiniz.

Ermeni perdedeki gri renkli yıkıntılara bakıyordu. Ardında hiçbir şey saklamayan duvar parçaları. Büyük beyaz gözlere –oyulmuş gözlere– benzeyen delikler, çatlaklar...

Yeni bir diyapozitif.

Aynı kent, yeniden inşa halinde.

– 1955. Berlin küllerinden yeniden doğuyor. Hartmann da yeniden doğuyor. Artık o kadar kaçık değil. İşlerini yoluna koymuş gibi “Sıfır yılında Berlin” dönemi, müzikolog tanrısal esinli söylevler vermeye başlamış, çevresinde yavaş yavaş bir grup oluşuyor. Kadınlar, erkekler ve özellikle de çocuklar. Berlin öksüz ve yetim kaynıyor. Grup yavaş yavaş dini bir görünüş kazanıyor.

– Bir tarikat mı?

– Bir tür tarikat, evet. Sovyet bölgesinde bir lokalleri var. Değişik işlerden, özellikle de

terzilikten kazandıkları paralarla yaşıyorlar. Sokaklarda şarkı söylüyorlar. Dileniyorlar. Hartmann'ın aşlamaya çalıştığı bu kült hakkında fazla bir şey bilinmiyor. Ama son derece gerici olduğu anlaşılıyor.

– Ne bakımdan?

– Çocuklar geleneksel kıyafetler, Bavyera giysileri giiyorlar. Tarikat üyelerinin bazı maddelere dokunma izinleri yok, modern cihazları kullanmaya da.

Kasdan, Saint-Augustin yakınlarında ikamet eden yaşlı askerin verdiği ifadeyi düşündü. Yeşil şapkalı, kısa pantolonu ve İkinci Dünya Savaşı'nın galoşlarını giyen çocuklar. Olaylar örtüşüyordu. Şüphesiz yıllar önce ölmüş olan ihtiyar bir nazi pisliği, zaman içinde zehirlediği küçük katilleri Paris'e yollamıştı. Kasdan'a bazı tarihler lazımdı.

– Hartmann ne zaman Şili'ye gitti?

– 1962'de. Berlin'de bazı sıkıntıları vardı. Pedofiliden söz ediliyordu, ama bu pek de yerinde bir iddia değildi. Diğer söylentiler fiziksel kötü muameleler ve küçükleri zorla alıkoymakla ilgiliydi ve bunlar gerçeğe çok daha yakındı. Hartmann'ın inancı cezaya dayanıyordu. Hidayete erişmenin, İsa'yla bütünleşmenin tek yolu acı çekmekti. Bu yeni bir şey değildi. Ama Hartmann bu inancı çok daha ileriye götürmüş gibi görünüyordu. Çocuklar ya da onun deyişiyle "çocukları" her gün gülmemeliydi.

Slayt makinesinden bir kez daha "klik" sesi duyuldu. Bir grup fotoğrafı. İlk sırada, Bavyera'ya özgü kısa pantolonlarıyla, şapkasız sarışın çocuklar. İkinci sırada, beyaz gömlek ve keten pantolon giymiş, sağlıklı genç kızlar ve genç erkekler. Sağda ise, bir öğretmen edasıyla Hartmann duruyordu. Uzun boylu, zayıf, gür siyah saçları ve yuvarlak küçük gözlükleriyle gururlu bir adam.

– Hartmann'ı görüyor musunuz? Şu neşeli ve gururlu halini? Kolonisini gezintiye götüren bir öncü havasında. Aslında bu bir gezintiden çok cehenneme yapılacak bir yolculuğun hazırlığı. Guru yola çıkmadan önce seçilmişlerini saptamış.

– Ari bir topluluk mu oluşturmaya çalışıyordu?

– Genetik anlamda, hayır. Ama, Hartmann'ın grubundaki doğumları daima kontrolü altında tuttuğu anlatılır.

– Nasıl?

– Çiftleri o belirliyordu. Birbirleriyle evlenebilecek kadın ve erkeği o seçiyordu. Ama bu seçim onun "işinde" temel bir yer işgal etmiyordu. Daha çok manevi mutasyon üzerinde çalışıyordu. Hem insan hem de cezadan geçen bir metamorfoz. Bir soyarıtımı söz konusu değildi. Şili'de, çevresindeki doktorların, uzmanların sayısının sürekli olarak artmasına rağmen...

Kasdan, Peter Hansen'e işkence eden çatlak cerrahları düşünüyordu. Şüphesiz Hartmann da işin içindeydi. Belki de tüm bunlar onun grubunda gerçekleşmişti.

– Hartmann Şili'de nereye yerleşmişti?

– Güneye, Santiago'nun altı yüz kilometre uzağına, Temuco şehri ile Arjantin sınırının arasında bir yere. Dönemin otoriteleri ona özel bir statü atfetmişler ve bakir topraklar vermişlerdi. And Dağları'nın eteklerinde binlerce hektar. Zimni anlaşma "Bu bölgeyi kalkındırın, biz de sizi rahatsız etmeyelim"di. Hartmann, bu anlaşmanın üzerine düşen bölümüne sadık kaldı. Ne pahasına olursa olsun. Çoğu miskin Şilili köylülere rağmen disiplinli Ari gençler mucizeler yarattı.

Yeni bir resim. Devasa bir tarım çiftliğinin havadan görünüşü. Kumaş parçaları gibi Andlar'ın eteklerinde oluşturulmuş kare, dikdörtgen, baklava biçimli tarlalar. Ahşap evler, çayırın arasından akan nehirler. Gerçek bir oyuncak tren dekoru.

– Birkaç yıl içinde, Alman toprağı ülkenin en müreffeh bölgesi oldu. Katı kurallara sahip bir çiftlik. Yoğun bir üretim. Kimse o güne kadar Şili'de böyle bir şey görmemişti. Bu esnada Hartmann bu toprakları satın almıştı. Duvarlarla çevirmiş ve özel mülkünü iner kalkar köprüsü olan bir kaleye dönüştürmüştü. Ve burayı "Asunciòn" olarak adlandırmıştı. Guarani yerlilerini Hıristiyanlaştırmak için XVI. yüzyılda Brezilya'ya giden İspanyol misyonerlerinin onuruna. Yani Paraguay'ın başkentiyle hiçbir ilgisi yok. Kelime "Meryem Ana'nın göğe çıkması" anlamına geliyor. Yıllar boyunca Şili'deki süpermarketler "Asunciòn" mallarıyla dolup taşı. Verimliliğin gülümseyen figürü kötülüğün yüzünü gizliyordu.

– Çocuklara işkence ediyor muydu?

– Daha çok "öz"den, "arınma"dan, "acının üstünlüğü"nden söz ediyordu... Tüm bunlar karmaşık bir gelişmenin parçasıydı. Acı kendini aşmayı hedefliyordu. Acı çeken beden, daha güçlü olmayı ve Tanrı'ya ulaşmayı sağlayan bir tür araçtı ruh için. İşte Hartmann'ın, "Koloni" olarak adlandırılan topluluğuna önerdiği şey buydu. Colonia. Ruhun bedenden yeniden doğması.

Kasdan hâlâ çiftliğin havadan görünüşüne bakıyordu. Bugün yaşanan kâbus buradan, bu yemyeşil ve verimli topraklardan kaynaklanıyor olabilir miydi?

– Edindiğim bilgilere göre, dedi Ermeni. Hartmann, Pinochet rejiminin işkencelerine katılmış.

– Elbette. O bir uzmandı. İşkence tekniklerini biliyordu. Ve onların etkilerini, çünkü o ve çocukları çok daha kötülerini kendilerine yapmışlardı. Darbenin hemen ardından Koloni, çok etkili bir tutukevi haline geldi. DINA'nın, Şili siyasi polisinin gerçek bir tamamlayıcısı. Santiago radyosuyla, gece gündüz bağlantı halindeydiler.

– Bir din adamı askerlere nasıl yardımcı olabilir?

– Hartmann generallerle ve onların diktatörlüğüyle alay ediyordu. Solcuların ruhlarını özgürlüğe kavuşturmak istiyordu. Yoldan çıkmışların. Günahkârların. Onları acıyla arındırıyordu. Öte yandan Hartmann kendini bir araştırmacı olarak görüyordu. Acının alanlarını, insanın acıya dayanma eşiğini inceliyordu... Bu siyasi mahkûmlar onun için ideal birer denektir... Alman generallere hizmet sunarak tam bir dokunulmazlık ve önemli sübvansiyonlar elde edebileceğini biliyordu. Ayrıca Şili topraklarından maden çıkarma izni de almıştı: titan, molibden, silah sanayiinde kullanılan ender madenler. Ve tabii ki, altın.

– 80’li yıllarda Şilili işkenceciler bazı sıkıntılar yaşamaya başladı...

– Hartmann da bunlardan biriydi. Sayısız tutuklu Colonia’da kaybolmuştu. Tarikatla ilgili şikâyetler arttı, tarikata karşı davalar açılmaya başlandı. Köylü aileler, çocuk kaçırma ve zorla alıkoyma sebepleriyle Topluluk aleyhinde dava açtı. Her şey, ilk seferinde Almanya’da olduğu gibi geliyordu. Hartmann’ın sistemini anlamak gerekiyor. Hiçbir karşılık beklemeden bir hastane inşa etmişti, okullar açmış, eğlence merkezleri kurmuştu. Köylüler, ziraat ve çiftçilik yöntemlerini öğrenmeleri için çocuklarını ona emanet ediyordu. Ama ebeveynler, çocuklarını geri almak istediklerinde, bu da ayrı bir hikâyeydi. Hartmann bu Ortaçağ bölgesinin tek hâkimiydi. Serfleri üzerinde tahakkümü olan bir tür Gilles de Rais. Ayrıca bir lakabı da vardı. El Ogro.

– El Ogro mu?

– Ya da Almanca, “Der Ogers”. Her yerde hazır ve nazır bulunan, her şeyi bilen bir Mavi Sakal.

– Başka fotoğraf yok mu?

– Hayır. Comunidad’a sızabilen olmadı. Yani tarikata yabancılar alınmadı, demek istiyorum. Elbette umuma açık bölümler vardı; hastane, okullar, konservatuvar, tarım ürünlerinin satıldığı mağaza. Diğer yerler, yasak alanlardı. Muhafızlar. Köpekler. Kameralar. Hartmann güvenlik konusunda en iyileri satın alabilecek olanaklara sahipti.

– Sonra ne oldu?

– Açılan davaların sayısı artınca, Hartmann “ailesi”yle birlikte yeniden ortadan kayboldu. Paralarını kurtarabilmek ve tamamen yok olmamak için bir anonim şirket kurdular, sonra da kaçtılar.

– Nereye gittiler?

– Bilen yok. Hatta Alman hâlâ hayatta mı, o da bilinmiyor. Nación’daki birçok gazeteciyi aradım. Santiago’nun en büyük gazetesidir. Çok şey anlattılar. Hatta Hartmann’ın çok uzun süre önce Koloni’den ayrıldığını, topluluğu uzaktan yönettiğini bile söylediler. 80’li yılların sonunda Karayipler’e kaçtığını iddia edenler bile çıktı. Kimileri, bulunduğu yeri hiç terk etmediğini, Şilili tutuklulara işkence yaptığı yerde, yeraltında

yaşadığını söyledi. Hangisi doğru, bilmek imkânsız. Hatta bir doğru var mı yok mu onu da...

– Bugün, Hartmann'ın öldüğünü mü düşünüyorsunuz?

– Hiç şüphem yok. 90 yaşını aşmış olmalı. Aslında bunun bir önemi de yok. O bir ekol yarattı. Hatta bütün görevlerini üstlenmiş bir oğlu olduğunu bile düşünüyorum.

Kasdan bombayı patlatmaya karar verdi.

– Koloni'nin çocuklarının bugün Paris'in göbeğinde cinayetler işlediğini söylesem, ne dersiniz?

Araştırmacı projektörü kapattı. Oda bir anda karanlığa gömüldü.

– Şaşırdığımı söyleyemem, dedi makineden slayt haznesini çıkarırken. Karınca yuvasını dağıtsanız bile karıncalar yaşamaya devam eder. Sığınacak başka bir yer bulurlar. Ta ki yer altında yeni yollar oluşturana dek. Yeni bir yuva kurana dek. Hartmann'ın hizbi başka bir Latin Amerika ülkesine bile yerleşmiş olabilir. Ya da Avrupa'ya. Hiçbir şey sona ermedi. Her şey devam ediyor.

Bokobza perdeleri açtı. Donuk gün ışığı odaya yayıldı.

– Size bazı belgeler verebilirim. Hartmann'ın bir portresi. Bazı tanık ifadeleri.

– Nasıl isterseniz. Gerçi elimde bir sürü belge var.

Araştırmacı odanın dört bir yanını sarmış çekmecelere doğru ilerledi:

– Bu arşiv, kötülüğün yeniden doğuşuyla ilgili birçok belgeyi barındırıyor. Neonaziler her yerde. Nazizm sürekli çocuk yapıyor ve bundan da asla vazgeçmeyecekler. Burada sadece bazı olaylardan kıssadan hisse çıkarmaya çalışıyoruz.

Kasdan çekmecelere baktı. Bir an kendini, içinde iğrenç yaratıklar barındıran üstü kapalı akvaryumlarla kuşatılmış gibi hissetti. Ya da virüslerle, korkunç mikroplarla dolu kavanozlarla. Bokobza, enfeksiyon odaklarını gözetleyen bir kötülük bekçisiydi.

– Tüm bunlarla... tüm bunlarla yaşamayı nasıl becerebiliyorsunuz?

– Ben bir insanım ve insanlar arasında yaşıyorum. Hepsi bu.

– Anlamıyorum.

Bokobza ona doğru döndü ve yorgun bir gülümsemeye baktı:

– Başka bir odada, size, İsrail milislerinin Filistinli bir yeniyetmenin kollarını ve bacaklarını taşlarla kırarken gösteren bir filmi izlettirebilirim. Kin, bu dünyada en iyi

paylaşılan yetenektir.

– Sizi hâlâ anlayamıyorum.

Araştırmacı kollarını göğsünde kavuşturdu. Gülümsemesi yüzünde asılı kalmıştı. Bir sarkıtın ucundaki donmuş damlaya benziyordu.

– Üzücü olan, diye devam etti Bokobza, ne nazizmin ortaya çıkmış olması, tüm insanlığı kirletmesi ve milyonlarca insanı katletmesi. Ne de, günümüzde bile bu canavarlığın dünyanın her köşesinde varlığını sürdürmesi. Asıl üzücü olan, her birimizin içinde bir nazinin bulunması. İstisnasız hepimizin.

Saat 17:00 olmuştu ve Volokine hâlâ internet kafedeydi.

Avukatı bulmak onun için sorun olmamıştı.

Otuz dakika içinde adamın yerini bulmuştu.

Önce insan hakları savunucularının sitelerine, özellikle de Latin Amerika diktatörlükleri dönemindeki kayıplarla ilgili sitelere ulaşmıştı. Şili rejimine karşı açılan dava dosyalarında adları geçen Fransız avukatlarının ve yargıçlarının listesini çıkarmıştı. Ardından France Telecom'la temas kurmuş, kararlı bir ses tonuyla kendini tanıtarak polis olduğunu söylemişti. Sonra elde ettiği her numarayı, evinden (günlerden pazardı) veya cep telefonundan, Noel alışverişinin tam ortasında aramıştı.

Sekizinci aramada, Paris Barosu'na kayıtlı, insanlık suçları konusunda uzman, özellikle de Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde eski Yugoslavya ve Ruanda dosyalarıyla ilgili çalışmaları sürdüren Avukat Geneviève Harova'ya ulaşmıştı.

– Wilhelm Goetz bana telefon etti, evet, demişti avukat hanım, kuaförde olduğunu da belirtmişti bu arada.

– Ne zaman?

– Yaklaşık on gün önce.

– Hangi konuyla ilgili olarak aradığını söyledi mi?

– Bir tanıklık, kendi arzusuyla. Şili'deki işkenceler, kayıplar, cinayetlerle doğrudan bağlantısı olan kişilere karşı.

Kadın, küçümseyici ve sabırsız bir ses tonuyla konuşuyordu. Arkadan kuaför salonlarına has karakteristik gürültüler geliyordu. Makas sesleri. Kurutma makinelerinin gürültüsü. Mırıltılar.

– Peki, sizi neden aradı?

– Buna benzer birçok davayla ilgilendim, özellikle de 1973-1978 yılları arasında kaybolmuş Fransız uyruklularla ilgili davalar.

– Şüpheliler listesindeki isimler?

– General Pinochet ana hedefimizdi. "Hedefimizdi" çünkü öldü. Askeri birliklerin komutanları. DINA'nın şefleri.

– Bana isimlerini verebilir misiniz?

– Yaklaşık otuz kişi.

Volokine e-posta adresini verdi ve avukattan Noel yemeğinden önce bu listeyi yollamasını rica etti.

– Size başka şey söyledi mi?

– Pek söyledi denemez. Bu tür konuları konuşmak için yüz yüze gelmemiz gerekiyordu. Onun hikâyesine inanmak konusunda tereddütlerim vardı. Siz de bilirsiniz, benzer çok sayıda başvuru alıyoruz. Gereksiz yere hapse atılmış, işkence görmüş birçok kadın, erkek var. Ama bir işkencecinin tanıklığı ender rastlanan bir şeydir. Goetz, kendini yaptıklarından pişman olmuş bir işkenceci olarak tanıtmıştı. Tanıklığı son derece önemli olabilirdi. Ya da tamamen düzmece bir şeydi.

– Telefonda, bizzat katıldığı işkencelerle ilgili bir şey söyledi mi?

– Hayır. Sadece son derece tuhaf bir şeyden bahsetti.

– Nedir?

– "Cinayetler devam ediyor" dedi. Sanki bugünkü suçlar hakkında bilgisi varmış gibi konuşuyordu.

– Onunla hiç karşılaşmadınız mı?

– Hayır. Önceki gün randevumuz vardı. Gelmedi. Bu da benim sezgilerimi doğruluyordu. Bir mitoman. Özür dilerim, şu an fazla vaktim yok... Hafifçe gülümsedi, hem mağrur hem de üzgün bir gülümseme. Saçımda boya var, anlıyorsunuz değil mi?

Volokine fazla ısrar etmedi:

– Wilhelm Goetz öldürüldü. Ve sizi bir konuda temin edebilirim; o bir yalancı değildi.

– Öldürüldü mü? Ne zaman?

– Dört gün önce. Bir kilisede. Size daha fazlasını söyleyemem.

– Çılgınca bir şey. Gazetelerde...

– Gizli kalması için büyük çaba sarf ediyoruz. Somut kanıtlara ulaştığımızda sizi arayacağım. Unutmayın gece olmadan e-posta yollayacaksınız.

Volokine telefonu kapatmıştı. Cinayetler devam ediyor. Bu söylenebileceklerin en azıydı. Şüphesiz Goetz ileride işlenecek üç cinayeti kastetmiyordu. Başka olaylara araştırmada bulunuyordu. Hangilerine? Hangi cinayetlere? Bizzat El Ogro'nun aleyhine mi tanıklık etmek istiyordu. Bir anda neden bütün dengeleri değiştirmeye karar vermişti?

Tüm bu sorular Volokine için birer açmazdı, araştırmalarını ileri sürdüğü diğer hipotezlerden birine yönlendirmeliydi. Çalıntı çocuklara. Kasdan için bir dizi telefon görüşmesi yapmıştı, şimdi sıra kendi hipotezine gelmişti. Sonuçta her iki araştırma da birbiriyle çelişik değildi, çünkü her şey doğrudu.

Yeniden Saint-Augustin Kilisesi'ni aramıştı, amacı Peder Olivier'nin çocukların ortadan yok olmasıyla bir ilgisi var mı yok mu teyit etmekte. Telefona acelesi olan, kararsız bir rahip çıkmıştı.

– Sizi tanımıyorum, diye cevap vermişti peder, kuşkulu bir sesle.

– Her soruşturma ekibi altı kişiden oluşur ve...

– Başmüfettiş Marchelier'nin dışında kimseyle konuşmak istemiyorum. Zaten vaktim de yok ve...

– O halde şöyle yapacağız Sayın Peder, dedi Volokine ses tonunu değiştirerek. Ya derhal, hiç tartışmasız sorularıma cevap verirsiniz ya da medyadaki dostlarımı yeniden ararım.

– Dostlarınız mı?

– Peder Olivier'nin, yani namı diğer Alain Manoury'nin kötü alışkanlıklarından onlara bahseden benim.

– Ama...

– Onlara başka şeyler de anlatabilirim. Mesela piskoposluğun, ebeveynlerin şikâyetlerini geri almaları için çevirdiği dolapları.

– Bazı şeyler böyle...

– İtirazı bırakın ve sorularıma cevap verin! Şu an, soruşturmayı yürüten benim. Sorumu yineliyorum: Peder Olivier'nin görev yaptığı yıllarda, koronuzda şarkı söyleyen çocuklardan hiç kaybolan oldu mu, evet veya hayır.

– Bir tane, evet.

Tüm vücudunun titrediğini hissetti:

– İsim. Tarih.

– Charles Bellon. Nisan 1995. Soruşturmanın sonucunda bunun bir evden kaçma olayı olduğu ortaya çıktı ve...

– İsmi heceler misiniz?

Rahip söyleneni yaptı. Volokine, bilgisayarlarının karşısında bağırp çağırın çocukların ve oyunların sağır edici gürültüsünden kurtulmak için dışarı çıkmıştı. Ama Versailles Bulvarı da en az içerisi kadar gürültülüydü.

– Olivier sorgulandı mı?

– Elbette. Ama o dönemde, henüz malum sorunlar sebebiyle başı dertte değildi... Sonuçta, sizin de göreceğiniz üzere...

Volo, cep telefonunu omzu ile kulağının arasına sıkıştırmış defterine not alıyordu. Dört kayıp. Üçü Goetz'le ilgili. Biri Olivier'yle. Ses simsarları.

– Soruşturmayı kim yürüttü?

– Hatırlamıyorum.

– Hafızanızı zorlayın.

– İfademi imzalamaya gittim. Courcelles Sokağı'na.

Sekizinci Bölge'den sorumlu Adli Polis 1. Şubesi. Volokine, artık rahipten fazla bir şey öğrenemeyecekti. Telefonu kapattı. Gırtlığında acı bir tat vardı. Bu kayıp olayından beş yıl sonra, Alain Manoury hakkında bir soruşturma yürütmüş, ama bu olay hakkında hiçbir şey duymamıştı. Demek polis birimleri arasında bilgi alışverişi sadece filmlerde oluyordu.

Adli Polis 1. Şubesi. Aklına bir fikir gelmişti.

Éric Vernoux'yu aradı, orada çalışıyordu.

– Bu olay hakkında artık bir şey duymak istemiyorum.

– İnsanlar öldürüldü. Çocuklar kaçırıldı. Eğer bunlara bir son vermek istemiyorsan, meslek değiştirmen gerekiyor.

– Tam olarak benden ne istiyorsun?

Volokine derdini anlattı. Bellon olayının eksiksiz dosyasını istiyordu. Vernoux olayı hatırlamıyordu. O tarihte orada görevli değildi ve ona bu olaydan bahseden olmamıştı.

– Sana nasıl ulaştıracağım?

– E-posta yoluyla.

– 1995. Tutanaklar o tarihte dijital ortama aktarılmıyordu.

– O zaman, bilgisayarından dosyanın önemli sayfalarını bana faksla. Bir doc. belgesi oluştur ve bana yolla, capito?

– Bir ipucu var mı?

– Çocuğun bir resmini göndermeyi de unutma.

Telefonu kapatmıştı, boynundan akan terleri hissedebiliyordu. Soruşturmanın yarattığı istek ona iyi gelmişti. Terliyor, burnu akıyordu, ama kafası bulanık değildi. Sabahtan beri, aklına uyuşturucu gelmemişti. Biraz daha dayanması gerekiyordu.

Saat 17:00.

Hava kararıyordu.

Bir sigara çıkardı. Akşamüstünün son dakikalarının kirli havasını ciğerlerine doldurdu, sonra sigarasını yaktı, Craven'in aromalı dumanını iyice içine çekti. Ciğerlerinin yandığını hissediyordu, oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Ama olumlu duygular içindeydi. Buna değmişti.

Kasdan'dan hiç haber yoktu. Böylesi daha iyiydi. Biraz daha yol almak istiyordu. Kendi tarafından ve kendi yöntemiyle. Bir an küçük Bellon'un ailesiyle temas kurmayı düşündü, ama Noel arifesinde geçmişin trajik olaylarını hatırlatmanın gereği yoktu.

Yarisına kadar içtiği sigarayı fırlattı ve e-postalarına bakmak için internet kafeye geri döndü. Vernoux kışını kımıldatmıştı. E-postası kutundaydı. Volokine dosyayı okudu. Dikkat çekici pek bir şey yoktu. Soruşturma bir sıraya göre düzenlenmişti. Bu çocuklar hakkında yapılan soruşturmaların bu denli özensiz olması Rus'u son derece yaralamıştı.

"Pdf." dokümanını açtı. Küçük bir çocuk portresi. Resme iyice bakmadan kafenin yazıcısına yolladı. Gidip çıkışı aldı, sonra önüne, bilgisayar klavyesinin üstüne, kaçırılmış diğer üç çocuğun fotoğrafının yanına koydu; bu sabah Nicolas Jacquet'nin dosyasını ve fotoğrafını almıştı.

Nicolas Jacquet.

1990 mayısından beri kayıp. 12 yaşında. Saint-Augustin, Sekizinci Bölge.

Tanguy Viesel.

2004 ekiminden beri kayıp. 11 yaşında. Notre-Dame-du-Rosaire, Paris On Dördüncü Bölge.

Hugo Monestier.

2005 şubatından beri kayıp. 12 yaşında. Saint-Thomas-d'Aquin, Paris Yedinci Bölge.

Daha başka kaç çocuk vardı? Nefesini tuttu ve her resme dikkatle baktı. Dört çocuk da birbirine benzemiyordu. Demek ki çocuk hırsızının sebebi başkaydı. Sebep, Volokine son derece emindi, içsel bir şeydi.

Çocukların sesi.

El Ogro'nun, şu veya bu şekilde, beslendiği tınılar...

Volokine, bir insan enstrümanı hayal etti, her borusu son derece değerli ve muhteşem çocuk gırtlığından oluşan bir org. Hangi eseri yorumlamak için? Hangi amaç için? Hayal bir kâbusa dönüşecekti. Ulumaları ve çığlıkları, uğursuz bir enstrümanın borularını oluşturan, dövülmüş, işkence görmüş çocuklar geldi gözünün önüne...

Rus'un içini büyük bir sıkıntı kapladı. Kayıp çocuklar fikri midesini ağrıtıyordu. Bunun altında ne pedofili vardı ne de çocuk sesleriyle ilgili bir şey. Hayır. Başka bir şey vardı. Bir çalışma. Bir deney. Masum çocuk seslerini kullanmaya dayanan bir proje. Ve acı. Çok acı...

Düşünceler kafasının içini kemirmeye başlamıştı. En baştan beri, bunu çocukların intikamı olarak düşünüyordu. Kendilerine kötülük yapanları öldürmek için bir araya gelmiş çocuklar.

Ama ya tam tersiyse?

Ya bu çocuklar El Ogro'ya bağlı bir grupsa?

Bulgular bu teoriyi destekler nitelikteydi. Ayakkabılar. Çocukların kıyafetleri. Kutsal Taç'ın yapıldığı ağaç dalının kullanılması. Tüm bunlar gerici bir tarikatı işaret ediyordu. Tabii sapık bir mistisizmi çağrıştıran cinayet teknikleri, işkence yöntemleri dikkate alınmazsa. Bir El Ogro tarikatından söz edilebilir miydi? Bu durumda, bir zamanlar kendilerinden olanları ortadan kaldırmak için bu çocukları gönderen bir "üstat" olabilir miydi? Neden?

Saat 17:30. Hâlâ Kasdan'dan bir haber yoktu. Volokine ikinci "resmi" görevi için harekete geçti. Goetz'ün sürgündeki meslektaşlarının araştırılması. 80'li yılların sonunda Fransa'ya göç etmiş, rejime yakın Şilililer.

Kasdan'ı aramaya hazırlanan Velasco'nun numarasını tuşladı. Arşivine geri dönmüş ve üç isim bulmuştu. Reinaldo Gutteriez. Thomas van Eck. Alfonso Arias. Bu üç işkenceci de, Goetz gibi Fransa'yı tercih etmişti. Dönemin hükümeti tarafından kabul edilmişlerdi.

Yeni bir telefon konuşması. Bu kişilerin Şili uyruklu olması sebebiyle, elde ettiği isimlerle vize bölümünden izlerini bulmak çok kolaydı. Ama bir sorun vardı; günlerden

pazardı ve Noel arifesiydi. Volokine Emniyet Müdürlüğü'ndeki nöbetçi kızları aradı ve son derece yumuşak bir ses tonuyla isteğini bildirdi. Kızlar ona zorluk çıkarmadan arzusunu yerine getirdi. Goetz de dahil, dört Şilili, aynı uçuşla, AF452, 3 mart 1987'de Paris'e gelmişti.

Volokine, çıtır polis kızlardan, bu heriflerin Fransa'ya geldikleri andan itibaren ne tür bir yol izlediklerini, Göçmen Bürosu'ndan öğrenmelerini rica etti. Ne zaman oturum belgesi almışlardı? Ve birden tuhaf bir durumla karşılaştı: Wilhelm Goetz, geldikten üç ay sonra oturum belgesi almak için başvurmuştu, ama diğer üç Şilili ortadan yok olmuştu. Herhangi bir şekilde oturum belgesi almak için başvuruda bulunmamışlardı. Vizelerini bile yenilememişlerdi. Hiçbir iz yoktu.

Bu durumda, üçlü Fransa toprağını terk etmiş olabilirdi. Bunu kontrol etmek de son derece basitti. Ama Volokine yeni bir sürprizle karşılaştı. Fransa'dan ayrılmamışlardı. Nereye kaybolmuşlardı. Özel bir statüye mi sahiptiler? Rus, Quai d'Orsay'yle temasa geçmişti. Bilgi almak için.

Aslında oradan bir şey elde etmeyi beklemiyordu. Üç adam 1987'de Fransa'ya geliyor. Ülkeden ayrılmıyor. Ama Fransa'da da değiller. Peki neredeler? İsim mi değiştirdiler? Bu üç Şilili'nin Paris'e gelir gelmez yeni birer kimlik alabilecek kadar sağlam bağlantılarının olduğunu düşünmek biraz hayalcilik olurdu. Tabii içerden bir yardım –devletten bir torpil– görmedilerse. Hayır. Bu son derece mantıksızdı. Herifler "siyasi sığınmacı" statüsü elde etmek için bile herhangi bir başvuru yapmamışlardı. Başka bir yere gitmişlerdi. Ama nereye?

Saat 18:00.

Rus, Kasdan'a ulaşmayı denedi. Telesekreter çıktı. Mesaj bıraktı, sonra ayağa kalktı. Parayı ödedi. Kendini Versailles Bulvarı'na attı. Makineli tüfek gürültüsüyle dolu bu kafede kalması artık imkânsızdı. Şimdi ne yapacaktı? Gece olmuştu, Noel süslerinin üzerini ince bir katman gibi örtmüştü karanlık. Işıklı kemerlerin altında, yayalar, sanki bir bombardımanın habercisi siren sesi duymuşçasına hızlı adımlarla yürüyordu. Kaçınılmaz saat yaklaşıyordu. Geceyarısı Noel yemeğine az bir vakit kalmıştı.

Aklına "Soğuk Hindi" geldi. Oradaki zombiler Noel'i nasıl kutlayacaktı? Sıcak hindi yiyerek mi? Belki. Ama özellikle de, tatlı olarak, içine gizlice uyuşturucu katılmış pastanın tadına bakarak...

Volokine, Noel yemeği olarak kendine Nutellalı krep ziyafeti çekti ve Saint-Cloud kapısındaki taksi durağına doğru yöneldi. Ceplerine baktı; hâlâ 20-30 avrosu vardı. Ama nereye gideceğini bilmiyordu. Arabaya binerken kafasında bir şimşek çaktı. Bir soruşturmada, bloke olduğunu hissettiğin an, tüymek gerekirdi.

Kavram için somuttan ayrılmanın tam zamanıydı.

Soyut için somut olayları fark etmenin.

Gülümsedi.

Nereye gideceğini biliyordu.

– Küçük Cédric, son görüşmemizden beri nasılsın?

– İdare eder.

– Sonunda karar verdin mi?

Volokine gülümsedi.

– Hayır, Profesör, sizi görmeye gelmemin başka bir nedeni var.

– Gir.

Yaşlı adam kenara çekildi ve Rus'un Cherche-Midi Sokağı'ndaki küçük çalışma odasına girmesini işaret etti. Saat 18:30'du, ama yaşlı adamın Noel yemeğine gitmek için acele eder bir hali yoktu. Her zaman olduğu gibi zamanın ve mekânın dışında yaşıyordu. Sanki akli ve ruhu hep başka bir yerdeydi; Volokine, bu özelliğine hayranlık duyardı.

Genç polis, Çocuk Koruma Bürosu'ndaki ilk yıllarından itibaren çocuk psikolojisine ilgi duymuştu. Eline geçen bütün kitapları okumuş, çeşitli ekolleri incelemiş, terapistlerle konuşmuştu. Volo'nun çocuklara karşı doğal bir hassasiyeti vardı, ama kuramsal açıdan bilgilenecek, yetişkinlere oranla çok daha karmaşık olan çocuk ruhunun gizemli dişlilerini keşfetmek istiyordu.

Bir gün Volokine, ilk çığlık hakkında bir makale okumuştu. Yöntem 60'lı yıllara kadar uzanıyordu, yani "Çiçek Gücü"nü'nün gelişmeye başladığı yıllara. Bu tedavi yönteminin mucidi Arthur Janov, çeşitli sorular sorarak insan ruhunun derinliklerine, doğum anına ve o kişinin ilk travmalarına inilebileceğini ileri sürüyordu. O halde bağırarak, çığlık atarak gerekiyordu. Acıyı bağırarak. Doğum anında bağırarak. Eğer Volo doğru anladiysa, bu durumda insan iki nedenden dolayı bağırıyordu. Çünkü her şeyden önce dünyaya gelirken ilk acıyı tadıyordu. Bağırıyordu, çünkü gırtlığın derinliklerinden çıkan bu çığlık, dayanılmaz yeni bir fiziksel acıya neden oluyordu... İşte sadece o an, acının içindeki acıyı dışarı atınca, çığlığın içine hapsolmuş bu çığlık açığa çıkınca, insan da özgürleşiyordu. Böylece dünyayla sapkın, sembolik, nevrotik bir ilişki sürdürmeyen "gerçek" bir insana dönüşüyordu...

Volokine bu tekniğe büyük ilgi duymuştu. Diğerleri bundan çok önceye aitti. Özellikle de rock dünyasında. John Lennon çığlığı alışkanlık haline getirmişti. Tears for Fears grubu adını Arthur Janov'a ithafen seçmişti. Primal Scream çığlıklarına gelince, zaten adları her şeyi anlatıyordu. 2000 yılında çıkardıkları "XTRMNTR" adlı albümleri Volokine'in hayatını

tam anlamıyla değiştirmişti.

Oysa, Paris'te çalışan bir ilk çığlık uzmanı vardı. Bernard-Marie Jeanson, psikiyatr, psikanalist. Adam bu yöntemi çocuklara, daha çok da bir travma yaşamış yeniyetmelere uygulamakta bir sakınca görmüyordu. Ona göre, denek ikinci bir doğum anı yaşayabilirdi. Arınmış bir ruha ulaşmak için şoku dışavurmak.

Volokine, yaşlı adamı ve onun sıradışı hikyelerini dinleyerek saatler geçirmişti. Ayrıca, ığlık attıktan sonra yerde gözyaşları içinde tortop olan hastalar gördüğünü ve bir bebek gibi sesler çıkardıklarını da söylüyordu.

Volo, loş ofise girdi ve her zaman olduğu gibi kendini bir insan girtlağının derinliklerinde hissetti.

– Bir seans istemediğine emin misin?

– Teşekkür ederim, Profesör. Bugün olmaz, zgnm. Sizinle zel bir konu konuşmam lazım.

Üç yıldan beri tanışıyorlardı, Jeanson, ısrarla Volo'nun çığlık tekniğini denemesini istiyordu. Profesre göre, genç Rus'un buna "acilen ihtiyacı" vardı. Volokine'in de bundan şüphesi yoktu –buna ve daha başka şeylere de ihtiyacı vardı– ama kabul etmiyordu. Bu tür derin şeylerle altüst olma düşüncesi onda sıkıntı yaratıyordu. Çürümüş temeller üzerinde yükselmiş olsa da, ruhsal dengesinde bazı bozukluklar olsa da ve bu durumdan kurtulmak için boş yere gayret sarf etse de, bu hayat ritmine uzun süre dayanamayacağını bilse de halinden memnundu. Geçmişe dönmekten ve unuttuğu ilk travmayı yaşamaktan daha iyiydi. Zaten orası, sürekli kafasını kurcalayan opak bir bölgeydi.

– yleyse otur ve anlat.

Volokine'in acelesi yoktu. Bu mekânı seviyordu. Koyu renk parkeleri, beyaz duvarları olan, tek dekorasyonu küçük bir şömine ile psikanaliz ve felsefe kitapları dolu bir kitaplıktan ibaret bu küçük odayı seviyordu. Cilasısı atlak çatlak olmuş bir çalışma masası, kol dayama yerleri aşınmış iki koltuk ve bir yatak – daha doğrusu analiz seanslarında hastaların uzandığı şu ünlü "divan"lardan –geri kalan eşyalardı.

Jeanson bir çekmeceyi açtı ve bir puro –bir Monte-Cristo– ıkardı:

– Rahatsız olur musun?

Volokine başıyla olmayacağını belirtti, ritüeli biliyordu. İnce, uzun bir puro, profesörün Noel akşamındaki tek ayrıcalığıydı.

– Evet, dedi yumuşak bir ses tonuyla, purosunun ucunu keserken. Ne istiyorsun?

– Sizinle korolarla ilgili konuşmaya geldim. Çocuk koroları.

– Meleklerin sesi. Saflığın tepe noktası.

– Kesinlikle. Bana o sesler hakkında neler söyleyebilirsiniz? Bu saflık hakkında?

Jeanson cevap vermedi. Her nefeste alevi biraz daha canlandırarak Monte-Cristo'sunu yaktı. Puro, petrol alanındaki bir meşaleyi andırıyordu.

Psikiyatr, başını geriye atarak, tepesinde yoğun bir bulut tabakası oluşturdu. Duman ağır ve yavaştı. Suda çözünen mavi boya gibi.

.– Bu çok basit, dedi, alçak sesle. Çocukların ses skalası saftır, çünkü ruhları saftır. Basite indiriyorum, tabii. Çocukların ruhları, yetişkinlerinkinden daha saf değildir, ama arzu, daha doğrusu cinsel arzu henüz uyanmamıştır. İşte bu nedenle çocuklar melektir. Meleklerin cinsiyeti yoktur. Sonra, her şey değişir. Çocuk cinsel arzuyu keşfeder. Sesi oturur. Karakteri hemen hemen belirginleşir...

Tamirci, Régis Mazoyer de ona, neredeyse aynı şeyleri söylemişti, tabii kendine has kelimelerle.

– Bu olayın fizyolojik bir açıklaması var mı?

– Elbette. Ergenlik döneminde, testosteron, yani erkeklik hormonu artar. Ses telleri uzar. Gırtlak gelişir. Akustik açıdan, ses tellerinin uzaması onların daha yavaş titreşmesini ve daha kalın sesler çıkarılmasını sağlar. Viyolonsele dönüşen bir keman düşün. Hafifçe gülümsedi. Bir şekilde, bu, sesle ilgisini kesen cinsel arzunun ortaya çıkışının habercisidir. Bu, saf bir meleği erkeğe dönüştüren cinselliktir.

Volokine, keçe eldivenli tamirci Régis Mazoyer'yi gözünde canlandırıyordu. Yere inmiş bir melek. Tüm gerçeği söylememiş bir erkek...

Jeanson devam ediyordu:

– Daha genel bir ifadeyle, ses bedenimizin dışavurumudur. Ve ruhumuzun. Ses bir damardır, anlıyor musun? İşte bu nedenle psikanalizde önemli bir yer tutar. Psikanalitik çalışma, baskılanmış eski travmaları ortaya çıkarmaya dayanır, ama bu da yeterli değildir. Ruhun rahatlayabilmesi için travmayı "anlatmak" gerekir. Ses, boşalma terapisinde etkili bir yere sahiptir. Budizm'de söylendiği gibi "önemli bir araç"tır. Farkına varmak. Sesle ifade etmek. İşte... özgür olmanın tek "yolu". Sen, evladım, bu deneyimi yaşamalısın.

– Bunu daha önce de konuşmuştuk.

Jeanson buharlı bir lokomotif gibi, ağız dolusu dumanı dışarı verdi:

– Ben konuştum. Sen hiçbir şey söylemedin.

– Profesör, diye gülümsedi Volokine. Bunu kabullenmem o kadar zor ki, eğer kendimi bırakırsam toparlanmam çok güç olur.

– Mutlak boşalma.

– Veya ani ölüm.

– Risk almayacak mısınız?

– Şimdi değil.

– Travmaları baskılamak depresyonla sonuçlanır. İnsan ruhu tam olarak beden gibi davranır. Eğer yabancı bir öge doğal savunma mekanizmaları tarafından dışarı atılamazsa çürüme başlar. Kangren...

– O zaman kesilmesini beklerim.

– Ruh durumundan söz ediyorum. Ondan kurtulamazsın.

– Koro konusuna dönsek. Bu konu üzerinde hiç çalışma yaptınız mı?

– Bir dönem, evet. Hatta birkaç kitap bile yazdım.

– Kolay okunur türden mi?

– Pek değil, hayır. Ama bu konu üzerinde çalıştım. Koro şefleriyle görüştim.

Konserlere, provalara katıldım... Beni asıl ilgilendiren, ses ile din arasındaki ilişkiydi. Başlangıçta, Hıristiyan kültürü sadece sesle icraya izin veriyordu. İnsan sesi, Tanrı'yla ilişki kurmak için ayrıcalıklı bir enstrümandı. Ses bütün dini törenlerde önemli bir yer tutar.

Birden Volokine'in aklına, Jeanson'un Wilhelm Goetz'le karşılaşmış olabileceği geldi. Hiç duraksamadan sordu. Yaşlı psikiyatrist da hemen cevapladı:

– Onu tanıyorum, evet. Sevimli bir adam. Ağız dolusu dumanı yeniden odaya bıraktı. İçerisi nefes alınamayacak hale gelmişti. Ama bana göre açık yürekli ve dürüst biri değildi. Hem de hiç.

Bu saptama Volokine'in, hissiyatını doğruluyordu; içgüdülerini dinlemek. Kendini biraz yaşlı göstermek için kaşlarını çattı ve:

– Wilhelm Goetz öldürüldü, dedi. Bu cinayeti soruşturuyorum.

Doktor ses çıkarmadı. Mavi duman bulutunun gerisinde güçlkle seçiliyordu. Sonunda, purodan çatallaşmış sesiyle sordu:

– Bir töre cinayeti mi?

– Başlangıçta ben de öyle sandım. Şimdi, daha çok onun koro Şefi olmasının bu işte bir rolü olduğunu düşünüyorum. Karmaşık bir olay, işin içinde din, cezalandırma ve insan sesi var.

– Bir kitap yazmış olduğunu biliyor muydun?

– Hayır.

Jeanson ayağa kalktı ve kitaplığa doğru yöneldi. Arkadan, gövdesine yıldırım düŐmüŐ hâlâ tütmede olan gri, yaşlı bir ağaca benziyordu. Volokine eğleniyordu.

Psikiyatr çalışma masasının üzerine, gri ciltli küçük bir kitap koydu; sayfalarının bizzat okur tarafından açıldığı türden bir kitap. Volokine kitabı eline aldı ve orgcunun evini yeterince iyi aramadığını düşündü. Goetz'ün evinde en azından birkaç tane daha aynı kitaptan olmalıydı.

Siyah harflerle yazılmış baŐlıđa baktı:

RİCERCARE

BİR SUNUNUN GİZLİ ANLAMI

– Johann Sebastian Bach'ın Müzikli Sunu'suna adanmıŐ bir kitap, biliyor musun?

– Evet. Unutmayın, ben bir piyanisttim.

– Ve ayrıca Tayland boksu Şampiyonu. İŞte sende sevdiğim Şey bu, Cédric. Tüm bu vaatler.

– Asla tutulmamıŐ, bu da beni korkutuyor.

– Tam tersine. Seğimini yaptın ve kararını verdin. Polis olmayı tercih ettin. Bu senin hayatının anlamı. Eğer yaşlı bir psikiyatr gibi konuşmaya devam edersem, senin bu tercihin hakkında bile...

Volokine kitabın pürtüklü cildine hayranlıkla bakıyordu:

– Okudunuz mu?

– Elbette. Görmedin mi? Bana bir ithaf var...

Rus ilk sayfalara Şöyle bir göz attı. Goetz, eğik ve canlı bir el yazısıyla yazmıştı:

Her kelimenin ardında bir sunu,

Her sununun ardında gizli bir anlam olduğunu,
Herkesten daha iyi bilen,
Çok sevgili dost Bernard-Marie için.
Dostlukla,
Wilhelm Goetz.

– Sunu'nun hikâyesini biliyor musun?

Volokine kitabın sayfalarını çevirmeye devam ediyordu.

– Çok emin değilim. Prusya kralıyla ilgili bir hikâye, değil mi?

– Müzikli Sunu, ünlü BWV 1079, Bach tarafından Leipzig'de yaşadığı dönemde 1747'de bestelendi. O yıl Prusya Kralı II. Friedrich besteciyi sarayında konuk ediyordu ve klavyeli birçok enstrümanı denemesini sağladı. II. Friedrich enstrüman çalmayı ve beste yapmayı seven bir müzik tutkunuydu. Bir akşam, flütle kendi uydurduğu bir melodiyi Bach'a çaldı ve ondan bu temadan hareketle bir eser bestelemesini istedi. Bach klavyenin başına geçti. Efsaneye göre Bach hiç durmadan çaldı, geliştirdiği parçaya her seferinde bir ses ekledi. Böylece ortaya, tek bir nota yazılmadan, altı sesli bir kontrpuan çıktı.

– Daha sonra notaya döktü.

– Aynı akşam. Bach'ın amacı hükümdara bir hediye vermektir. Bütün gece, müzikal dehasını notalara döktü. Kanonlar, fügler, bir sanat ve ricercare'ler.

Volokine'in kafasında anılar canlandı.

– Ricercare, bir tür füg, değil mi?

– Atası. Bir tür ham kontrpuan biçimi. Fransa'da buna "arayış" diyorlar. Yüksek barok döneminin org repertuarlarında da ricercare'lere rastlanıyor.

Volokine, Johann Sebastian Bach'ı düşündü. Alman ustanın vokal müziğinden vebadan kaçır gibi kaçmıştı, ama önüne çıkan her fırsatta piyanoyla Eşit Düzenli Klavye prelüdlere ve fügleri çalıyordu. Eserlerin eseri. Her tonalite için bir prelüd ve bir füg. Ve daima majör modda bir final akar. Çünkü bir parça daima Tanrı'nın ışığıyla sona ermelidir.

Bu eserleri her çalışmada büyük bir haz duyuyordu. Müzikal çizgiler, motifler oluşturarak, birbirleriyle uyum sağlayarak, tamamen farklı bir şeyler meydana getirerek, birleşiyor, ayrılıyor iç içe geçiyordu. Onun için bu kontrpuanlar, duygusal hatıraların, her dönemin ruh hallerinin de bir kanıtıydı. Re füg. İlk aşkı. Si bemol prelüd. İlk favorisi. Do minör füg. Asla gelmeyen bir telefonu bekleyiş...

– Cédric, beni dinlemiyorsun...

– Efendim?

– Sana *ricercare*’den bahsediyorum.

– Evet.

– Paradoksal olan, Bach’ın *Sunu*’sunda “*ricercare*” diye adlandırdığı şeyin, geleneksel arayışlarla hiç ilgisinin olmamasıydı. Aslında bu kelimeyi kullanmasının bir nedeni vardı.

– Ne gibi?

– Bir akrostiş yaratma düşüncesi. Peş peşe gelen cümlelerin ilk harfini alarak oluşturulan bir cümle. Ya da bir cümledeki her kelimenin ilk harfiyle meydana getirilen kelime.

Volokine, Jeanson’un nereye varmak istediğini anlamıyordu.

– Bach, diye devam etti psikiyatr. Krala ithafını Latince yazdı: “*Regis Iussu Cantio Et Relique Canonica Arte Resoluta*”, bunun anlamı da şöyle: “Müzik kralın emriyle yapıldı, geri kalan kısmı ise kanon sanatıyla.” Her kelimenin ilk harfiyle oluşturulan bir kelime:

“R.I.C.E.R.C.A.R.E.” Eserin ismi ithafta gizli, anlıyor musun?

– Bana bunu neden anlatıyorsunuz?

– Goetz’ün kitabında sözünü ettiği şey de bu. Ve daha genel olarak, bir müzik eserinin içinde gizlenebilecek her şey. Bach’ın eserlerinde başka akrostişler de bulmuş. Mesela, Anglosaksonlar ve Almanlar müzik notalarını alfabenin harfleriyle gösterirler, Eski Yunan’dan kalma bir gelenek. Böylece bir melodi bir kelimeyi gösterebilir. Bach’ın kendisi de ismine uygun kontrpuanlar yazdı, B.A.C.H. harfleri, “*Si bemol-La-Do-Si...*” notalarının çekirdeğini oluşturuyordu.

– Özür dilerim, diye araya girdi Volokine. Hâlâ ilişkiyi anlamış değilim...

– Wilhelm Goetz’ün neden öldürüldüğünü biliyor musun?

– Emin değilim. Sanırım onu susturmak istediler.

– Yani bir sır mı vâkıftı?

– Tehlikeli bir sır, evet.

– Ne olduğunu biliyor musun?

– Hayır. İfşada bulunmak için bir avukatla temas kurmuş. Ama arkasını sağlama almak zorundaydı ve sırrını bir yerlere gizledi, diye düşünüyorum.

– Biraz önce sana söyledim, Şilili sırrını müziğe gizledi. Mesajını bir partiyonun notaları arasına saklamak zorundaydı. Veya bir eserin başlığına. Ya da bir ithafın içine.

– Hangi eser? Hangi ithaf? Goetz kompozitör değildi.

– Ama koro şefiydi. Eserleri yorumluyordu. Bir de bu tarafı araştır...

Jeanson koltuğunda geriye doğru kaykıldı ve purosunu bir orkestra şefinin bageti gibi salladı:

– Kitabı al. Daha sonra iade edersin. Oku. Ne demek istediğimi anlayacaksın.

Volokine kitabı çantasına attı ve saatine baktı. 19:30. Konu dışı konuşmalara bir saatini vermişti ve zaman akıp gitmişti. Ayağa kalktı.

– Teşekkürler, Profesör.

– Sana eşlik edeyim. Ama bir şey için bana söz ver.

– Nedir?

– Bu hikâyeye sona erdikten sonra beni görmeye gel. Birlikte çığlık atalım.

– Söz, Profesör. Ama duvarlara dikkat!

Yaşlı adam, Volo'ya kapıya kadar eşlik etti. Mırıldandı:

– Janov'un nevrozlar hakkında ne söylediğini biliyor musun?

– Hayır.

– Nevroz, uyuşturucu kullanmayan insanın uyuşturucusudur.

Volokine çantasını düzeltirken başıyla yaşlı adamı onayladı. Cümleyi anlamamıştı, ama kendi adına bir ilavede bulunabilirdi. O hepsinde karar kılmıştı. Hem uyuşturucuda hem de nevrozlarda...

Saat 20:00'de buluştuklarında Kasdan, Volo'dan tüm yaptıklarını anlatmasını istedi.

Saint Michel Meydanı'nda, Volvo arabanın içindeydiler.

Rus her şeyi anlattı. Goetz'ün muamma dolu telefonundan bahseden Avukat Geneviève Harova'dan söz etti. Cinayetler devam ediyor. Ve 3 mart 1987'de Wilhelm Goetz'le, birlikte Fransa'ya gelen üç Şilili'nin izini bulmak için sarf ettiği boşuna çabadan.

– Biraz önce söylediğini tekrarla.

– Bu herifler Fransa'ya girmiş ve bir daha çıkmamışlar. Ancak hiçbir yerde bulunamıyorlar. Sanki bu topraklar tarafından yutuldular.

– Tuhaf, dedi Kasdan. Bu soruşturma sırasında, aynı kelimeleri, biri başka bir konuyla ilgili olarak kullanmıştı. Hangi bağlamda hatırlamıyorum...

– Yaşlılık işte.

– Kapa çenenini. Başka?

Volokine en iyiyi sona saklamıştı. 13 yaşındaki Charles Bellon'un mayıs 1995'te ortadan kayboluşunu. Peder Olivier'nin yönetimindeki Saint-Augustin korosunda şarkı söylüyordu.

Kasdan safı oynadı:

– Ee, yani?

– Böylece bu, davadaki dördüncü kayıp oluyor. Üçü Goetz tarafında, biri Olivier. Ama başka kayıplar olduğuna da eminim. Koro şefleri bu kayıpları organize ediyor. Gerçek bir şebeke.

– Ne düşünüyorsun? Hâlâ bir intikam duygusu mu?

– Hayır. Şimdi tam tersini düşünüyorum. Temizliği bizzat El Ogro yapıyor. Melek seslerini "tüketen" ve kendi araçlarını ortadan kaldırmak için çocuk katilleri yollayan çok güçlü bir adam. Rahatsız edici tanıkları susturuyor.

– Evet, dostum...

Sesi alaycıydı. Volo bundan alınmadı. Teorisinin ne kadar çalgınca olduğunu biliyordu. Sadece devam etmekle yetindi:

- Çok yaklaştığımdan eminim. Bu olayın anahtarı ses. Çocuk sesleri ve onların saflığı.
- Hepsi bu mu?
- Hayır.

Volokine son görüşmesinden söz etti. Bernard-Marie Jeanson. Wilhelm Goetz'ün sırrını, şu veya bu şekilde, yönettiği koral eserlerin içine gizlemiş olabileceğini söyledi.

– Seni artık hiç yalnız bırakmayacağım, dedi Kasdan. Saçmalık üstüne saçmalık yapıyorsun.

- Peki sizde durum ne?
- Bende mi? Sanırım senin şu küçük çocukları ham yapan canavarı buldum...

Ermeni, Hans-Werner Hartmann'ın hikâyesini anlattı. Müzikolog. Hitlerci. Araştırmacı. Manevi guru. İşkence ustası. İkinci Dünya Savaşı'nda ve Şili'deki cunta döneminde fırtınalı bir hayat.

Volokine bundan daha iyi rastlantı hayal bile edemezdi.

- Kahretsin, diye soludu. Her şey örtüşüyor.
- Sakin ol. Tüm bunlar, yapay bir biçimde bir araya getirilmiş konular, parçalar. Somut olarak baktığımızda, elimizde sadece, aralarında hiçbir bağ olmayan üç cinayet var. Çocuk katillerle ilgili bir şüphe. Ve epey önce ölmüş, uzaktaki bir guru.

Volokine cevap vermedi. Kasdan henüz hareket etmemişti. Rus, ön camdan Saint-Michel Meydanı'nı ve ejderhalarını izliyordu. Etraf bomboştu. Bu kez alarm tam vaktinde verilmişti. Parisliler, sıcak ve yaldızlı yuvalarına sığınmıştı. Noel kapalı kapılar ardında kutlanıyordu.

- Önerin ne? diye sordu Ermeni.
- Goetz'ün evine gidelim. Son yıllarda yönettiği koral eserleri kontrol edelim. Her birinin ilk harfini alalım ve ortaya ne çıkıyor bakalım.
- Bu bana boşuna bir çaba gibi geliyor.
- Noel için başka bir fikriniz mi var?

– Evet. Ve senin araştırmalarına da ters düşen bir şey değil. Kontak anahtarını çevirdi. Gidelim.

Volvo hareket etti. Meydanın çevresini dolandı. Danton Sokağı'na yöneldi, sonra Monsieur-le-Prince Sokağı'na saparak Saint-Michel Bulvarı'na doğru ilerledi. İki adam artık konuşmuyordu. Rus hissediyordu. O anda aynı duygular içindeydiler. Soruşturma kızıışmıştı. Yalnızlıklarını paylaşmışlardı. Noel yemeği, ilk kez "yalnız" geçmeyecekti.

Denfert-Bochereau Meydanı. Général-Leclerc Bulvarı.

Kasdan, arabanın hızını düşürerek, sola dönmek için tercihi yola saptı. Volokine, "Bu adamın damarlarında kanun dolaşiyor" diye düşündü. Sonra koltuğunda hafifçe dikleşerek, René-Coty Bulvarı'nın akan trafiğine baktı. Karanlık sular üstünde kayarak ilerleyen ışıl ışıl bir yolcu gemisinin dinginliği hâkimdi bulvara. Sanatçı atölyeleri. Kırmızı tuğladan okullar. Ve şatoya doğru uzanan bir bulvarın kibirli asaletine sahip, toprak sekide yer alan ağaçlar.

Şato, Montsouris Parkı'ydı. Kasdan sola döndü. Reille Bulvarı boyunca ilerledi. Gazan Sokağı, sakin ve karanlıktı, sanki onları bekliyordu.

Evrensel anahtar. Merdiven. Güvenlik bandı. Şilili'nin evine kendi evleriymiş gibi girdiler. Bilgisayar hâlâ yerinde duruyordu. Polisin bilgisayarı Emniyet'e götürmek için acelesi yoktu anlaşılın. Noel, kandaki şeker gibi, insanın bütün enerjisini tüketiyordu.

Kapıyı kapattılar. Müzik odasına geçtiler. Storu indirdiler, ışığı yaktılar. Volokine hemen Goetz'ün partiyonlarına yöneldi. Nerede arayacağını biliyordu. Önceki gece de benzer bir arama yapmıştı. Goetz'ün arşivini karıştırdı ve 2006 Noeli'nde yönetmeyi düşündüğü koral eserleri buldu.

Dört ayrı koro için dört ayrı eser. Saint-Jean-Baptiste Kilisesi için Schubert'in Ave Maria'sı. Notre-Dame-du Rosaire için Tomas Luis de Victoria'nın Requiem'inden bir bölüm. Saint-Thomas-d'Aquin Kilisesi için Arthur Honegger'in Jeanne d'Arc'in Yakılması oratoryosundan seçmeler. Notre-Dame-de-Lorette Kilisesi için, bir XVIII. yüzyıl bir müzisyeni olan Gilles'in bir başka Requiem'i.

Volokine not defterini çıkardı ve büyük harflerle eser adlarını yazdı: "AVE MARIA", "REQUIEM", "ORATORYO", "REQUIEM"... A.R.O.R. Bunun hiçbir manası yoktu. Rus harflerin sırasını değiştirdi: ARRO. Sonra başka bir şekilde denedi: ROAR. En ufak bir anlamı yoktu. Yine aptalca bir fikirdi...

Kasdan'ın nerede olduğunu görmek için kafasını çevirdi. Ermeni yere oturmuş, kulaklıkları takmış, sanki müzik dinliyordu. Amplifikatörün ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Hedefini dinleyen yaşlı bir Stasi ajanına benziyordu.

– Orada ne yapıyorsunuz?

Kasdan CD çaların "pause" tuşuna bastı:

– Bu öğleden sonra görüştüğüm çocuk, şu İsraili araştırmacı... Bana sesli bir doküman

verdi. 1947'de, Berlin'de Amerikalı bir psikiyatr tarafından yapılmış, Hans Werner Hartmann'ın sorgu kayıtları. Son derece eğitici. Ve bir o kadar da ürkütücü.

– Beni de bilgilendirecek misin? Benim bulmaca aptallığından bir şey çıkmadı.

Kasdan, ellerinde eldivenler, cihazın düğmeleriyle oynadı, sonra kulaklıkları çıkardı. "PLAY" düğmesine bastı. Kayıt en başından başladı. Önce bir nefes sesi duyuldu, ardından da hışırtılar. Goetz'ün modern cihazı ile bu eski bant kaydı arasındaki çelişki çok çarpıcıydı.

Pes bir ses İngilizce konuşuyordu:

"– Dr. Robert W. Jackson, 12 ekim 1947. Onkel Toms Hütte Metro İstasyonu yakınlarında, 7 ekim 1947'de yakalanan Hans Werner Hartmann'ın sorgusu.

Ardından sandalye gürültüleri, kâğıt hışırtıları. Psikiyatrin sesi yeniden duyuldu, bu kez muhatabına hitap ediyor ve âdet olan soruları soruyordu. Ad ve soyad. Doğum yeri. Adres. Meslek.

Uzun bir sessizlikten sonra, Hans-Werner Hartmann İngilizce cevap verdi. Sesi şaşırtıcıydı. Tiz, genizden gelen, kesik kesik. Adam çok hızlı konuşuyordu, sanki bir an önce bitirmek ister gibiydi. Yeni bir çelişki daha. Psikiyatrin ağırbaşlı ve pes sesi. Hartmann'ın sinirli, neredeyse seksi ses tonu. Alman aksanı ses tonundaki hırçınlığı daha da belirginleştiriyordu.

PSİKIYATR:

– Burada, önümde Berlin sokaklarında verdiğiniz vaazlarla ilgili notlar var. Bazı sözleriniz son derece şaşırtıcı. Mesela Almanların uğradığı bozgunun yerinde ve adil olduğunu söylüyorsunuz. Bundan kastınız ne?

Sanki makineli tabancasını dolduruyormuş gibi kısa bir sessizlik oldu, ardından seri atışa geçti:

- Bizler sadece öncüyüz. Birer haberci. Bizlerin feda edilmesi gayet normal.
- Neyin öncüsünüz?
- Savaş yılları, sadece tutarlı ve gerekli bir gelişmenin ilk adımları.
- Gelişme mi? Yüz binlerce insanı ortadan kaldırarak mı?

Boğuk bir gürültü duyuldu. Belki masaya su dolu bir bardak bırakıldı. Volokine bir yandan ses kaydını dinlerken diğer yandan da İsraili'nin Kasdan'a verdiği kâğıtlara bakıyordu. Aralarında Hartmann'ın bir portre fotoğrafı da vardı. Korkunç bir kafa.

Çukurlarına kaçmış siyah gözler, çıkık elmacıkkemikleri, kaba ve gür saçlar. Bu kurukafa, kaynana zırlıtısını andıran sesle örtüşüyordu.

- Doğru yöne bakmıyorsunuz, Bay Jakobson.
- Adım Jackson.
- Emin misiniz?
- Ne demek istiyorsunuz?
- Sizin Yahudi olduğunuzu düşünüyorum.
- Neden?

Hartmann kısa bir kahkaha attı. Bir yılanın tıslamasını andırıyordu.

- Bilmiyorum. Yürüyüşünüz, davranışınız... Bu tür şeyleri hissedirim.
- Yani Yahudileri "hissettiğinizi" mi söylemek istiyorsunuz?

– Aman sakın yanılmayın. Ben Yahudi düşmanı değilim. Yerlerinden kıpırdamadıkça, bizim Ari ırkımıza nüfuz etmedikçe, beni rahatsız etmezler.

- Ya fırınlarınız, siz de onları rahatsız etmiyorsunuz, sanırım, değil mi?

Bu cümle psikiyatrin ağzından kaçmıştı. Tiksintisi, ses kaydının hışırtıları arasından bile hissedilebiliyordu. Kısa bir sessizliğin ardından Alman cevap verdi:

- Soğukkanlılığınızı kaybediyorsunuz, Jakobson. Pardon... Jackson.

Yine bir sessizlik. Bu kez doktor buz gibi bir ses tonuyla konuştu:

- Yanlış yöne baktığımı söylediniz.

– Projeye değer vermek lazım. Bir eser inşa etmeye başladık. Daha kat edilecek uzun bir yol var.

– "Eser" diye neyi kastediyorsunuz? Ele geçirilmiş halkların kitlesel imhasını mı? Yoksa askeri bir strateji olarak soykırımı mı?

- Olaylara yüzeysel bakıyorsunuz. Gerçek amaç tamamen bilimsel.

- Nedir bu amaç?

– Ciddi çalışmalar yapma imkânı bulduğumuz şu birkaç yıl boyunca, insanın temel dişlilerini inceledik. Ve onları düzeltmeye başladık. Zayıf olanları elimine ettik. Yararlı

güçleri iyileştirdik.

– Şu yararlı güçler, III. Reich'inkiler mi?

– Hâlâ savaş... Ben size insan türünden, ırkımızın önüne geçilemez evriminden söz ediyorum. Alman ulusu biyolojik olarak üstündür, bu doğru. Ama bu üstünlük, sadece bir gelişmenin mayasıdır. İnanç bu. Ve bu inancı daha da artırmak gerekiyor.

– Bunlar bir mağlubun sözleri değil.

– Alman halkı mağlup edilemez.

– Kendinizi yenilmez olarak mı görüyorsunuz?

– İnsanlar, hayır. Ruhumuz, evet. Bizimle savaşmak istiyorsunuz, ama bizi tanımıyorsunuz. Bir Alman asla hata kabul etmez. Kusurları hoşgörülle karşılamaz. Yenilgiyi ise hiçbir zaman sineye çekmez. Başına ne gelirse gelsin, kaderinin peşinden gider. Wagner'in seslerinin. Gözler Siegfried'in kılıcına sabitlenmiştir.

Kâğıt hışırtıları, öksürük. Jackson'un rahatsızlığının göstergesi.

– Önce Terezin'de, ardından da Auschwitz'de görev aldığınız yazıyor. Oralarda neler yaptınız?

– İnceledim.

– İncelediniz, neyi?

– Müzik, sesler.

– Daha açık olun.

– Müzik faaliyetlerini denetliyordum. Orkestra, bandolar, şanlar... Aslında, sesleri inceliyordum. Sesleri ve acıyı. Bu iki kutup arasındaki yakınlığı.

– Bana araştırmalarınızdan söz edin.

– Hayır. Anlamazsınız. Buna hazır değilsiniz. Kimse hazır değil. Sadece beklemek yeterli...

Yeni bir sessizlik.

– Auschwitz'de, acı çeken esirler gördünüz. Bir deri bir kemik kalmış. Ölmek üzere olan. Binlerce. Ne hissettiniz?

– Bireysel vakalar beni ilgilendirmiyor?

Nefes alıp vermeler ve hışırtılar yeniden ön plana çıktı.

– Hiçbir şey anlamıyorsunuz, diye, yeniden konuşmaya başladı Hartmann, o fare sesiyle. Bugün suçluları cezalandırabileceğinize inanıyorsunuz. Ama naziler, sadece üstün bir gücün acemi ve yetersiz araçlarından başka bir şey değil.

– Ya Hitler?

– Hayır. Hitler harekete geçirdiği gücün asla farkında olamadı. Belki başkalarıyla, çok daha ileri gidebilirdik.

– Soykırım konusunda mı?

– Önüne geçilemez doğal ayıklanma konusunda.

– Ayıklanma, bu barbarlık değil mi?

– Sürekli yargılama. Nürnberg’de o atıl makinenizi çalıştırmaya, eski kanun metinlerinizden yola çıkarak o ilkel adaletinizi işletmeye başladınız. Ama bizler orada değildik. Hiçbir şey, hiç kimse ırkımızın gelişmesini engelleyemez. Biz...

– Sizin için, kamplarda ölen erkekler, kadınlar, çocuklar hiçbir şey mi? Doğu Avrupa’da soğukkanlılıkla kurşuna dizilen binlerce sivil de mi hiçbir şey?

– Romantik bir bakış açınız var. İnsanları sevmek gerektiğini, tüm insanlığın iyiliği, verimliliği ve uzlaşması için onlara saygı gösterilmesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama bu bakış açısı son derece yanlış. İnsan doğuştan kusurludur. Doğadaki bir bozukluktur. Bilimin sadece tek amacı olmalıdır: düzeltmek, eğitmek, anlaştırmak. Tek hedef Yeni İnsan’dır.

Sessizlik. Kâğıt hışırtıları. Jackson sakinleşmeye çalışıyordu.

Hâkim bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı:

– 1940 ile 1944 arasında Avrupa’da yaşanan olaylarda ne derece suçlu olduğunuzu belirlemek için buradayız. Bana emirleri uyguladığınızı mı söyleyeceksiniz?

– Hayır. Emirlerin hiçbir anlamı yok. Araştırmalarımı yapıyordum, hepsi bu.

– Bu işten bu şekilde kurtulabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?

– Kurtulmaya çalışmıyorum. Tam tersine. Benden sonra başkaları benim çalışmalarımı üstlenecek. 50 yıl içinde, 100 yıl içinde, olanların hepsi unutulacak. Korkular, örselenmeler, travmalar, sonu gelmeyen “bir daha asla”lar, hepsi mazide kalacak. O zaman güç, yeniden ayağa kalkabilecek. Hem de çok daha üstün bir biçimde.

– Vaazlarınızda, İsa'nın, Assisili Aziz Francesco'nun sözlerinden alıntılar yapıyorsunuz. Size göre Tanrı, nazizmin cinai gücünü nasıl değerlendiriyor?

Tuhaf bir hışırtı duyuldu. Kasdan ile Volokine bakıştı. Aynı anda, ikisi de durumu kavradı; bu parazit gürültüsü, Hartmann'ın kahkahasıydı. Kuru, kısa, hırçın.

– Bu cinai güç, sizin deyişinizle, bizzat Tanrı'nın kendisi. Biz sadece birer aracı. Tüm bunlar, kaçınılmaz bir gelişmenin parçası.

– Aklınızı kaçırmışsınız.

Bir kez daha Jackson dilini tutamamıştı. Bir psikiyatrin ağzına bunun pek yakıştığı söylenemezdi. Doktor bu kez üslup değiştirdi, sesindeki küçümseyici hava hissediliyordu:

– Size göre, sizin gibi insanlar nasıl tanınır? Yani naziler, demek istiyorum.

– Çok kolay. Elbiselerimiz yanık et kokar.

– Nasıl?

Güldü.

– Şaka yapıyorum. Bizi alt ırktan insanlardan ayıran hiçbir şey yok. Ya da daha doğrusu, bu farkı ayırt etmek sizin için imkânsız. Çünkü haklı olarak, sizler bize tepeden bakıyorsunuz. Yüce insanlık duygularınızın gerisinde, başkalarıyla paylaştığınızı sandığınız şeyler var: acıma duygusu, dayanışma, birbirinize saygı. Biz bu tür şeyler hissetmiyoruz. Bunlar geleceğimiz için fren görevi yapmaktan başka bir işe yaramaz.

Jackson derin bir iç çekti. Küçümsemenin yerini yorgunluk almıştı. Üzüntü, öfke.

– Sizin gibi insanları ne yapmalı? Almanları ne yapmalı?

– Tek bir çözüm var; en son bireye kadar hepimizi yok etmek. Bizim kökümüzü kazımanız gerekiyor. Yoksa eserimiz üzerinde çalışmaya devam ederiz. Biz bunun için programlandık, anlıyor musunuz? Damarlarımızda yeni bir ırkın tohumlarını taşıyoruz. Kararlarımızı, kabul ettiren bir ırk. Yakında özel niteliklere sahip olacak bir ırk. Bizim kökümüzü kazımadıkça, sürekli gelişme gösteren bu hareketi asla engelleyemezsiniz...

Sandalye gürültüsü. Jackson ayağa kalkıyordu.

– Bugünlük burada keselim.

– Kaydın bir kopyasını alabilir miyim?

– Neden?

– Seslerin müziğini dinlemek için. Bugünkü konuşmalarımız... sözcükler.

– Anlamıyorum.

– Elbette. İşte bu nedenle siz gereksiz birisiniz ve ben tarih kitaplarındaki yerimi alacağım.

– Sizi hücrenize götürsünler.

Yeniden gürültüler duyuldu, ne olduğu anlaşılamayan.

Jackson, onu alıp götürmeleri için kapıya vurdu.”

Önce bir sessizlik oldu, ardından eski kaydın hışırtıları duyulmaya başladı. Kasdan EJECT tuşuna bastı ve CD’yi çıkardı.

– Hartmann hiç tasalanmamış, diye açıkladı. Zaten herhangi bir infaza katıldığına dair en ufak bir kanıt bile bulamadılar ve akli durumu onun gerçek bir kovuşturma görmesine de engel oldu. Birkaç hafta sonra, yeniden serbest kaldı. Kendi tarikatını kurdu ve Berlin’de 10 yıldan fazla kaldı. Sonra grubuyla ilgili şikâyetler artmaya başlayınca Almanya’dan kaçmak zorunda kaldı. Şili’ye geldi ve Asunción Kolonisi’ni kurdu. Devamını ise, en azından bilebildiğimiz kadarıyla, biraz önce sana anlattım.

Volokine ayağa kalktı ve gerindi:

– Bu köhne fikirleri neden dinliyoruz, anlamıyorum. Bir kâbustu ve bitti.

– Bunu sen mi söylüyorsun? Şu veya bu şekilde, senin de söylediğin gibi bu kâbus canlandı. Ve yeniden aramızda.

Kasdan sokak kapısına doğru yönelirken Volokine ona seslendi:

- Bekleyin.
- Ne var?
- Yapacak son bir şey daha var.

Daha başka bir şey söylemeden Rus sola döndü, salona girdi ve bilgisayarını açtı. Ameliyat eldivenleri hâlâ elindeydi. Kasdan tam arkasına dikildi.

- Ne halt karıştırıyorsun?
- E-posta yazıyorum.
- Kime?
- Kişisel.
- Yapacak başka şey kalmadı mı?
- Sadece birkaç saniye alır.

Kasdan yaklaştı. Volokine yineledi:

- Kişisel olduğunu söyledim.
- Bu saatte, bir Noel akşamı kime yazıyorsun?
- Nişanlıma.

Volokine yarattığı etkiden emindi, ama Kasdan'ın sessizliği son derece komikti. Sanki kafasına çekiçle vurulmuş gibiydi.

Birkaç saniye sonunda, Ermeni dayanamadı:

- Sen, senin nişanlın mı var?
- Bir tür nişanlı diyelim.

– Nerede?

– Hapiste.

– Torbacı mı?

– Hayır. Onu hapiste tanıdım, hepsi bu.

– Senin kadınlar hapishanesinde ne işin vardı?

– Mesajımı bitirebilir miyim, izin verirsen?

Kasdan bir koltuğa oturdu. Oda iyice karanlığa gömülmüştü. Rus mesajını bitirdi.

Cevabı alamayacaktı. Zaten hiç almamıştı. Denize atılmış bir e-posta daha...

GÖNDER tuşuna bastı, sonra posta kutusunu kapattı.

Salonun dip tarafında yaşlı Ermeni sabırla bekliyordu. Volokine bir açıklama yapma konusunda ketum davranmayacaktı ve hikâyesini –sırrını– bu iriyarı adama anlatma fikri onu rahatsız etmiyordu.

– Yıl 2004, diye lafa girdi. Narkotikçiler benden hoşlanmıyordu. Birçok kere onların denetim altında tuttukları bölgelerde görüldüm, ama iyilerin tarafında değil, anlıyor musunuz?

– Kendine uyuşturucu mu sağlıyordun?

Volokine cevap vermeden gülümsedi.

– Benim amirim olan Greschi'yle temas kurmuşlar ve durumdan İçişleri'ni haberdar edeceklerini söylemişler. Greschi onları sakinleştirdikten sonra beni bir süreliğine açığa aldı. Beni salakça bir programa dahil etti. Hapishanelerde Tayland boksuyla ilgili bir tür eğitim.

– Kodeste Tayland boksunu dersleri mi verdin?

– Tayland boksuna giriş, evet. Felsefi bir konuşmanın eşlik ettiği bir hazırlık evresi. Dövüş sanatlarının manevi mesajı, bunun gibi şeyler. Ama delikteki herifleri tüm bunlar ilgilendirmiyordu tabii. İlgilerini çeken, bu teknikler sayesinde biraz daha güçlü, biraz daha tehlikeli olmaktı.

– Senin aftosla bunun alakası ne?

– Tuhaf bir şekilde, hapishane listesinde kadın cezaevleri de vardı. Ekim ayı içinde birçok kere Fleury'ye gittim, bir defasında da kadınlar bölümüne geçtim. Şu benim saçma sapan işi kadınların gülüşmeleri arasında yapmaya çalıştım.

– Nişanlıyla orada mı tanıştın?

– Evet.

– Onu soyunma odalarında becerdin mi?

Volo cevap vermedi, bir anda anılarına döndü.

Spor salonunda, tutuklu kadınlar onun çevresinde bir daire oluşturmuştu.

Kıkırdıyorlardı. Birbirlerini dirsekleriyle dürtüyorlardı. Volo huzursuzdu. Açık açık düşmanca tavırlar sergileyen orospuları ayırt edebiliyordu. Ve diğerleri. Ateşli. Heyecanlı. Yıllardan beri cezaevi doktoru dışında bir erkek tarafından dokunulmamış kadınlar. Etrafa güçlü arzu dalgaları yayıyorlardı. Ama bu gizli bir öfkenin değiştirdiği, kirlettiği bir arzuydu. Rus kendini salondaki halkalara asılmış, çevresinde dolanan kadınların kurbanı olarak hayal ediyordu.

Kadın çemberinin içinde, onu hemen tanımişti. Francesca Battaglia. 1998'den 2002'ye kadar üç kez dünya kadınlar Tayland boks şampiyonu. Yine aynı dönemde dört kez Avrupa şampiyonu. 1999 kasımında, Bercy'deki bir gösteri sırasında onu hayranlıkla seyretmişti. Hayatın aksaklıkları arasında kaybolmuş, bir Tayland boks divası. Burada ne arıyordu?

Volo'nun şovunun ardından, tutuklular sigara içmek ve az önce karşılarında sıçrayıp duran yakışıklı hakkında fikir alışverişi yapmak için avluya yönelmişlerdi. Francesca aralarında yoktu. Volokine gardiyanlardan onun hakkında bilgi almış, sonra dönmüştü. Kadın yer minderine bağdaş kurarak oturmuştu, demir parmaklıkların gölgesi yüzüne vuruyordu.

Buradaki yaşam tarzı son derece basitti. Vejetaryen rejimini sürdürmek için gerekli izni almıştı. Hayvansal kökenli hiçbir eşya kullanmıyordu. Deri bağ bile. Dünyadaki tüketim çılgınlığını hatırlattığından ne marka ne de logo taşıyordu. Volokine onu dikkatle gözlemliyordu. Duru bir bedeni vardı. Nefesi tertemizdi. Hiç dolgusu olmayan bir ağız gibi.

Volokine ona küçük bir antrenman yapmayı önerdi. Reddetti. Rus yine de oturdu, ağır takılmaya karar vermişti. Bir coint hazırlamaya başladı, bir yandan da göz ucuyla ona bakıyordu. Kleopatra tarzında kesilmiş, simsiyah saçları vardı. Eski Yunan tragedyalarındaki gibi bir ağız. Üzerinde çuval bezinden siyah bir üstlük vardı, ayağına bir jogging pantolonu giymişti. Gövdesi ve bacakları çok zayıftı. Volo bu tür bir zayıflığı, uyuşturucunun etkisiyle bedenleri kavrulmuş müptelalarda görmüştü.

Ancak bu kırılğan görüntü sadece bir yanılsamaydı. Francesca Battaglia üst üste konmuş yedi alçı levhayı bir ayak darbesiyle parçalayabilirdi. Bunu Bercy'de yaparken görmüştü.

– Neden buradasın?

– Terörist faaliyetler.

– Ne tür terörizm?

– Dünya çapında.

Sesi Volo'nun beklediği gibi boğuk değildi; bütün İtalyanların sesi boğuk olurdu. Her heceye kendine özgü bir ağırlık katan farklı bir aksanı vardı. Her cümleye büyüleyici bir ritim kazandıran bir tür gecikme etkisi.

Volokine cointini yaktı. Elleri titriyordu.

İronik bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı ki, hemen bundan vazgeçti:

– Dünyanın dengesini yeniden kurmak mı istiyordun? Çokuluslu şirketlerin özgürlüklerini işçilerine bırakmasını mı?

– Bir gün, çokuluslu şirketlerin işçilerden artık "benim" işçilerim diye söz edemeyeceğine inanıyorum. Ve mülkiyetin ortadan kalkacağına. Çünkü ne işletme ne işletmeci olacak.

Volokine ince bir dumanı dışarı verdi:

– Bu gerçektir. Tamamen ütopya.

– Evet bu ütopya. Bu yüzden de gerçek.

Francesca doğru söylüyordu. İnsan hayal kurmak için yaratılmıştı, yani itaat etmekten çok mücadele etmek için. Bu evrimin kuralıydı. Ve özellikle de insan şiir için yaratılmıştı. Ütopya da şiirseldi. Ve şiir daima gerçekçiliğin karşısında olacaktı.

– Benim canımı sıkmak için mi geldin? diye sordu, beklenmedik bir anda. Kafesindeki hayvanı görmeye mi geldin?

Volokine gülümsedi. Mindere uzandı. Titremeleri geçiyordu. Coint etkisini gösteriyordu.

– Seni daha önce de gördüm, bir kez. Bercy'de. 1999'da.

– Yani?

– Bana zevk veren neydi, biliyor musun?

– Eğer aptalca bir şey söylersen, burnunu kırarım.

– Hsingh-i'nin on iki taosu. Yalnız sen ve ben.

Francesca cevap vermeden, yer minderinin üstünde yana doğru uzandı ve gözlerini

kapattı.

Volokine bir dirseği üzerinde doğruldu ve ona doğru eğildi. Alçak sesle ekledi, bir elini, saygı belirtisi olarak göğsüne koymuştu:

– Bu benim için bir onur olacaktır.

Hiçbir şey söylemeden, Francesca ayağa kalktı, sonra salonun tam ortasında yerini aldı. Volokine ceketini çıkardı ve ona katıldı. Kadın çoktan gardını almıştı. "Pi Quan" pozisyonu. Önce açık, sonra yavaşça birbiri üstünde birleşen kollar, rakibin karşısında sağlam bir duruş.

Sonra sağ kol hafifçe geriye gitti, sol kol öne doğru uzandı. "Ancak tüm vücudu olduğu yerde duruyordu. Dizleri bükülmüştü. Gövdesi biraz gerideydi. Hafif yan duran sol el yere bakıyordu. Geriye çektiği sağ kolu ise dirsekten kıvrıktı.

Volokine enseye yapılacak bu hamleyi biliyordu, pozisyon almadan önce bir adım daha geri çekildi. Bu ince hareketi Bercy'de de yapmıştı. Volokine de onunla aynı pozisyonu aldı.

Francesca fısıldadı:

– Maymun.

Tek bir harekette gövdelerini kamburlaştırdılar ve birer adım gerilediler. Sonra yavaşça kendi eksenleri etrafında döndüler ve kollarını makas hareketiyle birbirlerinin gövdelerine doğru uzattılar. Art arda üç adım attılar, ayakları yerden kesilir kesilmez, bacaklar çaprazlanıyor, kolların duruşuyla eşsiz bir uyum sağlıyordu. Tüm bunlar bir narinlik, esneklik içinde gerçekleşiyordu. Tam anlamıyla birer "maymun"dular.

– Kaplan.

Kollar ileri doğru uzandı, birbirinden uzaklaştı, sonra karınlarına gelebilecek bir darbeyi önlemek ister gibi gövdelerinin önünde yeniden çaprazlandı. Pencere önünde duruyorlardı. Çelik kafes dışarıdan sızan ışığı küçük karelere bölüyordu.

Bir adım sağa, bir adım sola. Her seferinde, kıvrık kollar hafifçe gevşiyordu, avuçları dışa dönüktü. Kaplan güçlü iri pençeleriyle saldırıyordu...

Volokine ter içinde kaldığını hissediyordu, uyuşturucu terle dışarı atılıyordu. Kolları ve bacakları zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Unutmuş olduğu, içindeki bu enerji ona bir anısını hatırlatıyordu. Chi.

Boğuk bir sesle bağırdı:

– Kırlangıç.

Bir yumruk indirmeden önce sağ kollarıyla havada bir daire çizdiler. Sonra bir dansçının narinliğiyle, aynı pozisyonda, yerlerinden kıpırdamadılar. Kollar açık. Yumruklar sıkılı. Kafa geriye doğru dönük, tek ayak üstünde dengede.

Kırlangıç kanatlarını açıyordu.

Yeniden yüz seksen derecelik bir dönüş. Aynı anda sağ yumrukların ileri doğru hamlesi, sonra sol elin kesme hareketiyle savunmaya geçişi. Eksenleri etrafında döndüler. Yeni bir hamleye yoğunlaşır gibi karşı karşıya durdular.

“Mükemmel” diye düşündü Volokine, ama hâlâ büyük bir merakla beklediği o hamleyi görememişti. Francesca Battaglia’nın o meşhur tekmesini.

– Ejderha, diye bağırdı.

Francesca, topuğu önde bacağını havaya kaldırmadan önce geri çekildi. Sağ ayağını reverans yapar gibi öne uzatarak hafifçe eğildi, ardından gevşemeden önce olduğu yerde zıpladı.

Volokine de onu taklit etti ve kendini binlerce ton ağırlığında hissetti. “Güzel ve çirkin” diye düşündü.

Sonra, gün demir parmaklıkların ardında yavaş yavaş sona ererken, peş peşe kartal, yılan, ayı pozisyonlarını gerçekleştirdiler. Dönüyorlar, uçuyorlar, kendi etraflarında dönüyorlar, havayı dövüyorlar ve havada asılı kalıyorlardı, tüm bunlar mükemmel bir uyum içinde gerçekleşiyordu.

Energilerini bir armağan olarak hayalini kurdukları özgürlüğe sunan, başka hiçbir bağlamda görülemeyecek bir uyum, bir birliktelik içinde hareket eden iki insan. Fiziksel aşk da bile. Özellikle fiziksel aşkta.

– Onu becerdin mi, becermedin mi?

Kendi alanında, Kasdan da binlerce ton ağırlığındaydı.

– Hayır. Onu becermedim. Farklı bir şey yaşadık, hepsi bu.

– Tamam, dostum. Genç kuşak...

Volokine hatırlamaya devam ediyordu. Spor salonuna karanlık çökerken, şansını denemişti, evet. Ona doğru yaklaşmış ve ne yaptığının tam da farkında olmadan, onu öpmek istemişti. Francesca tatlılıkla ondan kurtulmuştu. Gayet kibarca.

– Hayır. Burada değil. Bu şekilde olmaz.

Volokine geri çekilmiş, bir baş hareketiyle durumu kabullenmişti.

– Anlıyorum.

Aslında, hiçbir şey anlamıyordu. Başka bir sebeple durumu kabullenmişti. Kadının gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Tüm analizler, tüm bahaneler bir yana, gözlerindeki kararlılık bu kabullenmede etkili olmuştu.

Volokine anılarını bir tarafa bıraktı.

Parmaklarıyla klavyede gezindi ve Goetz'ün bilgisayarında herhangi bir ipucu bırakmamak için temizlik yaptı.

Kasdan başıyla ekranı işaret etti:

– Sana cevap veriyor mu?

– Asla.

Ermeni bir şeyler söylemek için ağzını açtı, şüphesiz yine laf dokunduracaktı, ama cep telefonu çaldı:

– Arnaud! dedi Kasdan. Yeni bir şey mi var? Beş dakika sonra seni arabadan arayacağım.

İki adam daire kapısını kapattılar. Hiç kimseyle karşılaşmadan sokağa çıktılar. Bir dakika sonra Volvo'nun içindeydiler, motoru çalıştırmış, radyatörü açmışlardı.

Arnaud'nun sesi arabanın içinde yankılandı:

– İkinci generali buldum.

– Noel yemeğinde değil misin?

– Bana yemekten bahsetme. Birinci katta saklanıyorum. Söylemesi üzücü, ama aile arasındaki kutlamalara tahammül edemiyorum.

– Kulübe hoş geldin. Bizim için neyin var?

– La Bruyère'in adresi. Hâlâ hayatta. Ama dikkat, yaşlı adamın durumu hakkında bir garanti veremem. Onu bulmakta zorluk çektim, çünkü vakitsiz emekliye ayrılmış. 80'li yılların sonundan itibaren ortalarda görünmüyor. Tıbbi sebeplerle.

– Ne tür?

– Psikiyatrik. La Bruyère'in akıl sağlığı bozuk. Birkaç kez akıl hastanesine kapatılmış, yaralama sebebiyle. Kendine zarar verme. Bu tür şeyler. Mazoşist taşkınlıkları var.

Volokine, Montsoris Parkı'na baktı. Tamamen boştu. Kapkaranlıktı. Burası, bir ayna gibi

ona gerçeği yansıtıyordu. Goetz de aynı şeyden mustarıptı. Bu bir rastlantı olamazdı. Aynı etkiye mi maruz kalmışlardı? Aynı deneyimi mi yaşamışlardı?

– La Bruyère önce Val-de-Grâce’ya gönderilmiş, diye devam etti Arnaud. Sonra Paris’te veya Paris bölgesinde bu konuda uzmanlaşmış enstitülere. Sainte-Anne. Maison-Evrard. Paul-Guiraud...

– Güzel. Anlıyorum.

Rus, Kasdan’a baktı. Bu ayrıntıyı kafasının bir köşesine not etti.

– Peki şimdi? diye sordu Ermeni, sabırsızca.

– Evinde kokuşmuş bir hayat sürüyor, besbelli. Villemomble’da küçük bir ev. Ama kendi göbeğini kesmekten bile âciz. Başka şeyler söylüyorlar.

– Ne gibi?

– Uyuşturucu. La Bruyère hayatının son yıllarında uyuşturucu kullanmaya başlamış. Eroin veya morfin. Rezil bir durumda olmalı. Acınacak bir halde, eğer...

– Orada kaldığı dönem dışında, bizim Şilililerle ilgili bir bağlantı bulabildin mi?

– Tuhaf, ama evet. La Bruyère, emekli olduğu halde, uluslararası mübadelelere müdahil olarak katılmış. Özellikle de Şili’yle yapılanlara. Tek amaca yönelik soruşturmalar.

– Başka?

– 80’li yılların sonunda Fransa’ya gelen bazı askerlerin, “siyasi mültecilerin” transferiyle ilgilenmiş.

– Bu askerlerin listesini teyit edebilir misin?

– Hayır. Bunu yapma imkânım yok. Sadece bana söylenenleri size aktarıyorum. Bir tek La Bruyère, onların ne durumda olduğunu biliyor...

Kasdan, ondan generalin tam adresini istedi. Volokine defterine not etti.

– Teşekkürler, Arnaud, dedi Ermeni. Üçüncü generali araştırmayı da düşünüyor musun?

– Elbette. Ama 24 aralık, saat 22:00’de ulaşabileceğim fazla insan yok.

Kasdan telefonu kapattı, iki adam konuşma gereği bile duymadı. Birbirlerini anlamışlardı.

Noel yemeği devam ediyordu.

Mavi üzerine mavi.

Otoyola karşı gökyüzü.

Asfalta karşı çivit rengi.

Geceyarısına doğru, banliyöye vardılar. Sitelerin ve pütürlü taştan inşa edilmiş evlerin bulunduğu bir semtti. Etraf bomboştu. Yarımda Villemomble'daki Sadi-Carnot Sokağı 64 numaranın önünde durdular.

Sessizce demir kapıya ve tuğla duvarlara baktılar. Duvarların üzerinde siyah demirler vardı. Tabloyu tamamlamak için tek eksik, betona gömülü cam parçalarıydı. General La Bruyère'in evi, daha çok dünyanın sonundan önceki geceyi çağrıştıran bu Noel gecesine çok uygun düşüyordu. Arabadan dışarı, soğuğa çıktılar.

Bahçe kapısı açıktı. Volokine bahçeye girmek için sadece kolu çevirdi. İri cüssesiyle sokak lambalarından yansıyan beyaz ışığı örten Kasdan'a göz ucuyla baktı ve kendisini izlemesini işaret etti.

Karanlıkta kayboldular. Çepeçevre her yeri kuşatan duvarlar. Yüzyıllık ağaçlar. Işıksız pencereler. İki ortak bir patika buldu ve onu izlemeye başladı. Bahçe bakımsızdı. Çiçeklerin ve çimlerin yerini çalılar ve ayrıkotları almıştı. Her yeri kaplamış kapkara çalılar, toz toprak içinde kalmış kocaman koyunları andırıyordu. Hepsinin etrafı, dikenli tel ruloları gibi böğürtlenlerle sarılıydı.

– Yanlış yoldayız, diye mırıldandı Kasdan. Herif ölmüş. Veya uzun bir zaman önce burayı terk etmiş.

– Göreceğiz.

Birkaç adım sonra, evin basamaklarına ulaştılar. Etkileyici bir yapıydı, XX. yüzyıl başı üslubuna göre inşa edilmiş bir tür konak. Siyah tuğlalar. Sivri kuleler. Yarım daire biçiminde kapı sundurması. Eşik, bazı eski metro girişlerini hatırlatan, art deco tarzında kıvrımlarla süslüydü. Ama hepsi bu kadardı. Ev, bir bunker gibi sımsıkı kapalıydı. Bütün panjurlar inikti. Çalıların arasına molozlar düşmüştü. Cam kırıkları, basamakların bittiği yerde, gökteki yıldızlar gibi parlıyordu. Tam bir viraneydi.

Volokine de Kasdan'ın düşüncesine katılmaya başlamıştı; en az beş yıldan beri burada kimse oturmuyordu. Arnaud, anlaşılabilir bilgileri ilk elden almamıştı.

Basamakları çıktılar. Kafesli kapı kilitliydi, ama tepedeki cam kırılmıştı, işlemeli ferforjelerin arasında bir delik oluşmuştu. Elin girebileceği ve içteki kilidi açabileceği genişlikte bir delik.

Âdet yerini bulsun diye zili çaldı. Cevap yoktu. Komşu evlerden duyulmaması için birkaç kez hafifçe kapıya vurdu. İçerden hiç ses gelmedi. Acele etmeden elini çantasına soktu ve iki çift ameliyat eldiveni çıkardı. Bir çiftini Kasdan'a verdi, diğerini ellerine geçirdi. Elini camdaki delikten soktu ve kilidi içerden açtı. Kapı iç karartıcı bir gıcırtyla açıldı. Rus eşikte kımıldamadan durdu, bir yandan içinden ona kadar sayarken diğer yandan da karanlıkta bir hareket olup olmadığını kontrol ediyordu. Temizdi. Cam kırıklarının üstünden atladı. Zifiri karanlık hole girdi.

İlkin yoğun bir toz kokusu hissetti. İçerideki hava o kadar ağır, o kadar cüruf yüklüydü ki, Volokine bir an yağlı duman soluduğunu sandı. Hemen nefes alma tarzını değiştirdi, burun deliklerinin tıkanmaması için kısa aralıklarla ağızdan nefes almaya başladı. İkinci hissettiği ise soğuktu. Burası dışarıdan çok daha dondurucuydu. Ayrıca aşırı rutubetliydi.

Volo sol eliyle çantasından kalem fenerini çıkardı ve yaktı. Sağ tarafta, yarısına kadar zıvanalarından kurtulmuş çift kanatlı bir kapı çerçevesi karanlığa açılan bir ağız gibi duruyordu. O yöne gitmeyi tercih etti, peşinden gelen Kasdan da el fenerini yakmıştı. Fenerlerinin ışığında ağızlarından çıkan buharlar görünüyordu.

Alt kattaki odaya girdiler. Mobilyalar sanki tozdan ve örümcek ağından yapılmıştı. Koyu renkli ve biçimsiz bir yığın eşya insanda iğrenme duygusu yaratıyordu. Yerde, gazete kâğıtları, yırtılmış kitap sayfaları ve boş bir şişe vardı... Duyabildikleri tek gürültü, ziyaretçilere alışkın olmayan böceklerin kaçışırken çıkardığı seslerdi.

Volokine fenerini belden yukarıda tutuyordu. Duvarlarda ne olduğu belirsiz, çok karanlık tablolar vardı. Yer yer kabarmış, yırtılmış yeşil çizgili duvar kâğıdı bir kefen gibi duvarları kaplamıştı. Tavanın dört bir köşesinden sarkan örümcek ağları grimsi bir tükürük misali mobilyaların üzerine doğru sarkıyordu.

Rus, bir konsola doğru yaklaştı ve üzerindeki eşyalara dokundu. Küçük şişeler. Biblolar. Çerçevelere yerleştirilmiş fotoğraflar. Hepsinin üstü koyu renkli bir tür kürkle kaplı gibiydi.

Bir çekmeceyi açtı. Fotoğraflar. Belgeler. Hepsinin üzeri aynı iğrenç toz tabakasıyla kaplıydı. Büyük bir ihtiyatla elini çekmecenin içine soktu. Her an bir fare fırlayabilirdi. Ne olduklarını görmek için fotoğrafların üstünü sildi. Arkasında, Kasdan feneriyle odayı tarayarak köşe bucağı araştırıyordu.

Gördükleri Volo'nun aklını karıştırmıştı. Demir strüktürler içinde engelli bir çocuk. Veya işkence edilmiş, ne olduğu belirsiz bir aletle kolları, bacakları kırılmış, kesilmiş, ezilmiş bir çocuk. Başka fotoğraflar da vardı. Tırnakları sökülmüş çocuk elleri. Penslerle, sivri uçlu aletlerle kesilmiş, yırtılmış, çirkinleştirilmiş masum yüzler.

Biraz daha karıştırdı. Daktiloda yazılmış ve özenle hazırlanmış listeler. Tarihler. Mekânlar. Kulağa hoş gelen Slav veya İspanyol isimleri. Sonra başka resimler. Ellerinden ve ayaklarından tahtaya çivilenmiş bir bebek. Kolları lime lime edilmiş, omuzlarında yaralar bulunan, çıplak, bembeyaz tenli, kendisinden çok daha beyaz bir odada ayakta duran küçük bir kız.

Kasdan, Volo'nun arkasında belirdi. Volo çekmeceyi kapattı.

– Gidelim, diye mırıldandı Rus. Bir iblisin evindeyiz. Ama iblis ölmüş.

Ermeni, feneriyle ortağının yüzünü aydınlattı. Gördüğü şey yüzünden alçak sesle konuşma gereği hissetti.

– Sorun yok, değil mi? Biz...

– Anita!

İki adam bir anda donup kaldı. Bir ses onları durduruyordu. Çatlak, pürüzlü, boğuk bir ses. Arnaud'nun verdiği bilgiler geçerlilik kazanıvermişti. Yaşlı herif bu tapınakta can çekişiyordu.

– Anita! Seni yaşlı fahişe seni! Onu bekletmeyelim...

Sesler yankı yapıyordu. Ama zeminden değil borulardan. Sanki biri elindeki sopayla kalorifer borularına vuruyordu. Volokine sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. El feneriyle, yeni detayları yakalamak için odayı tarıyordu. Bir şömine. Duvara asılı silahlar. Doldurulmuş bir yabandomuzu başı.

TUN-TUN-TUN...

Kurşun veya çinko sesi. Akortsuz dev bir davulun içindeymiş gibi evin içinde yankılanıyordu. Asla kurtulunamayacak çocuk korkularının doluştuğu bir boşluk.

Gürültü kesildi. Volokine, Kasdan'ı omzundan yakaladı ve fısıldadı:

– Birinci kat.

Kasdan öne geçti. Salonun ilerisinde bir koridor vardı. Koridorun bitiminde ise bir merdiven. Basamakları tırmandılar. Toz ayak seslerinin gürültüsünü boğuyordu.

TUN-TUN-TUN...

Ses, borulardan gürültü yüzünden güçlkle duyuluyordu:

– Anita... kaltak... ihtiyaç... gebermek!

Birinci kat. Volo bir meğhule doğru ilerliyordu. Ürkütücü seslerin dışında, midelerini

bulandıran başka bir şey vardı. Sözle ifadesi çok güç bir geçmişin yol açtığı bir korku. Onda hep var olan ve asla yakasını bırakmayan bir şeyler. Bu Proust'un madleniydi, ama bir kâbus olarak.

TUN-TUN-TUN...

Birden, anladı. Ses. Yaşlı herifin çıkardığı bu gürültü ona büyükbabasını hatırlatıyordu. Bu ses dışında, o pislikle ilgili bir anısı yoktu. Votkanın dibini bulduğunda bok herif, kin dolu, son derece tehlikeli öfkesini dışavuruyordu... Volokine'in hatırladığı sadece buydu. Tüm bu öfke, bağırıp çağırmlar daha da kötünün habercisiydi. Ama asla devamını hatırlamıyordu. Ne yumrukları. Ne küçük düşürmeleri. Ne cezaları.

– ANİTA!

Solda, ikinci kapı. Volokine sordu:

– Kapıya vuralım mı?

– Buraya hiç gelmedik ki.

Kasdan kapı kolunu tuttuğunda, herif ulumaya devam ediyordu.

– KALTAK! BEN... BEN... BEN...

İçeri girdiler. Volokine her şeyi bekliyordu, özellikle de en kötüyü; çok tanıdık geldi. Darmadağınık bir oda. Yerde elbiseler. Kurumuş, acılaşmış yemek artıklarıyla dolu tabaklar. Üzerlerinde koşuşan hamamböcekleri. Nemli, yer yer kabarmış aynı duvar kâğıdıyla kaplı simsiyah olmuş duvarlar. Oda, mum parlaklığında iki başucu lambasıyla aydınlatılıyordu.

Devasa bir yatak tüm odayı kaplamıştı, buruşuk çarşafarla, örtülerle, oraya buraya saçılmış yastıklarla bir savaş alanını andırıyordu.

İhtiyar ortada yoktu.

Ve sesi kesilmişti.

Volo'nun aklına bir fikir geldi, ama Kasdan daha hızlı davrandı. Örtüleri yakaladı ve tek harekette çekip aldı. Yatağın içinde iki büklüm olmuş ufak tefek biri vardı, sanki kendi dışkısını kokluyordu. Tırnaklarını çarşafa geçirmiş, sarsılarak titriyordu. Volokine bir an bir taşı kaldırmış da altından sırtı parlak bir çıyan çıkmış hissine kapıldı.

Kasdan ona doğru eğildi ve adamı çevirdi. Bir mummyayı andıran tamamen çıplak bir ölü kafası, çizgilerle, kırışıklıklarla dolu içeri kaçmış dudaklar. Gözçukurunun iyice derinliklerine gömülmüş, zorlukla fark edilen gözler. İyice incelmış, saydamlaşmış, sedefliymiş hissi veren bir balığinkinden farksız deri. Yaşayan ölü hıçkırıkların arasında

anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu:

– Anita... Ona ihtiyacım var... İhtiyacım var, yoksa geberip gideceğim...

Kasdan doğruldu:

– Onun nesi var? İlaçlarını bulalım. Yoksa elimizde ölecek.

Volokine cevap vermedi. Yanılmıştı. Ona tanıdık gelen ne sestiydi ne de ihtiyarın odası. Gizemli bir eksiklik vardı. Sesinde. Bedeninde. Odada. Yoksunluk. İhtiyarın yüreğini dolduran. İç paralayıcı bir yoksunluk. İşte, bu son derece umutsuz Noel akşamında, havada, evin içinde hissettiği şey buydu.

La Bruyère'in uyuşturucuya ihtiyacı vardı.

– Kımıldatmayın, diye mırıldandı.

Odadan çıktı. Koşarak merdivenden indi. Mobilyalara, pervazlara çarparak daha büyük, daha karanlık odalardan geçti. Sonunda mutfuğı buldu. Buzdolabı. Etrafa bir anda ışık demeti yayıldı. Bayat sardalyeler. Domates salçası kalıntıları. Tereyağı. Peynirler. Ama hepsi çok küçük miktarlardaydı. Sanki bir fareyi beslemek için.

Volokine eğildi ve sebzeliği karıştırmaya başladı. Metal kutular. İlk kutuyu açtı: şırıngalar. İkinciye: kauçuk serum hortumu ve kaşıklar. Üçüncüyü: küçük kâğıt paketler. İçlerinde ne olduğunu görmek için açmaya gerek yoktu.

Rus bütün malzemeleri çıkardı, sonra bir tencerede kaynayana kadar su ısıttı. İçine bir kevgir yerleştirdi, onun içine de ilk iki kutuyu bir tür ofokları koydu.

Ellerini ceketinin kollarının içine çekti. Kevgiri tuttu. Sonra koltukaltına sıkıştırdı. Yeniden buzdolabını açtı ve acımış yarım limon buldu. Boştaki eliyle son kutudan bir paket aldı. Parmakları titriyordu. Buhara rağmen, saç diplerinden parmak uçlarına kadar soğuk soğuk terliyordu. Uyuşturucuyla temas. Şırıngaya bu denli yakın olmak...

Dayanması gerekiyordu.

Bu gerekiyordu.

Birinci kata çıktı. Masanın üstündeki ıvır zıvır kâğıtları yere attı. Malzemeleri koydu. Ceketini çıkardı. Kollarını sıvadı. Yüzünden ter boşanıyordu.

– Ne halt karıştırıyorsun, kahrolası?

– Tanığı canlandırıyorum. Bizim herif yoksunluk krizinde, hepsi bu.

– Bu yaşta mı?

– Geceyarısı iblisi, babalık. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?

La Bruyère, hâlâ cenin pozisyonunda, tir tir titriyordu. Rus, eldivenli elleriyle sıcak kutulardan birini açtı. Önce bir kaşık aldı, ardından da küçük paketi. Tek parmağıyla, büyük bir özenle açtı. Toz içindeydi. Parmakları titriyordu, ama dayanmalıydı. Acaba kendine de bir doz vursa mıydı?

Paketin içinde bir gramdan biraz fazla vardı. Yarım doz eroinin yeterli olacak mı, bilmiyordu, ama şok tedavi uygulamalıydı. Bu nedenle tam doz vurmaya karar verdi. Paketi açık bıraktı, sonra banyoya gitti. Pamuk gerekiyordu. Tabii bulamadı, ama kullanım süresi geçmiş ilaçlarla dolu ecza dolabının dibinde gazlı bez buldu. Ayrıca 90°'lik alkol.

Odaya döndü. General, nemli örtülerin arasında hâlâ dişlerini takırdatıyor, anlaşılmaz küfürler savuruyordu. Volo yeniden kaşığı aldı. Sapını hafifçe büktü. Sanki bir midyeymiş gibi kaşığa limon sıktı. Sonra paketin içindeki eroini bunun üzerine boca etti.

Bir parça gazlı bez aldı ve yanında getirdiği bir kül tablasına yerleştirdi. Alkol şişesinin kapağını açtı, başparmağını şişenin ağzına bastırdı ve gazlı bezin üzerine döktü. Ceplerini yokladı, çakmağını buldu ve alkole bulanmış gazlı bezi yaktı. Yumuşak, düzenli ve mavimsi bir alev çıktı. Kaşığı üstüne yerleştirdi. Sıvının yüzeyi cızırdamaya başladı. Volokine hâlâ terliyordu, damlalar alnından masanın kenarına düşüyordu.

Yeni bir gazlı bez parçası aldı. Fokurdamakta olan limon-eroin karışımına daldırdı. Dikkatle kaşığı bıraktı ve diğer metal kutudan bir şırınga çıkardı. Birkaç kez pompalayarak içindeki havayı boşalttı, sonra iğnenin ucunu, filtre görevi gören eroin emmiş gazlı beze batırdı. Ağır ağır pompayı geri çekti. Zehir hem tehlikeli hem de istek uyandırıcı bir şekilde şırınganın haznesine dolmaya başladı. Eli hâlâ titriyordu.

– Benim yapmamı ister misin? diye sordu Kasdan, arkasından.

– Söz konusu bile olamaz, diye sırttı Volo. Bir polisi kirletmek istemem.

Tüm bedeni azap çekiyordu. Vücudunun her santimetrekaresi şırıngayı arzuluyordu. Sirenlerin büyülü şarkısına karşı koymaya çalışan Odiseus gibiydi.

Şırınga zehirle tamamen dolunca Kasdan'a fısıldadı:

– Şunu tutun.

Volokine şırıngayı Kasdan'a verdi ve iskelete yaklaştı. Bir dizini yatağa koydu. Ellerini yaşlı adamın koltukaltlarına soktu. Hiç zorlanmadan adamı yavaşça doğrulttu. General kırk kilodan fazla değildi.

Adamın gözleri çakmak çakmaktı:

– Sen Anita değilsin.

- Evet, Anita değilim, babalık, ama sana gereken şey bende.
- İğneyi hazırladınız mı?
- Hâlâ sıcak. Bana damarlarınızı gösterin.

Volokine adamın pijamasının sol kolunu sıvadı. Dirsek çukuru kabuk bağlamış yaralarla ve simsiyah olmuş damarlarla doluydu. Aynı durum sağ kol için de geçerliydi. Rus örtüleri kenara fırlattı ve adamın ayaklarına baktı. Orası da iç açıcı değildi. Ayak bileklerine kadar tüm cildi enfekte olmuş damarlarla ve hematomlarla kaplıydı.

Pijama ceketinin önünü açtı. Korkunç bir görüntüyle karşılaştı. Yaşlı adamın gövdesi kesiklerle, yaralarla doluydu. Arnaud onları uyarmıştı: La Bruyère yıllardan beri kendini yaralıyordu. Bu durumdaki birine iğne yapılamazdı.

Volokine iğne vurulabilecek başka yerlere baktı. Dilin altına. Taşakların dibine. İmkânsız. Adamın her yeri enfeksiyon kaplıydı. Kangrenle flört halindeydi.

Geriye tek bir çözüm kalıyordu.

Bugüne dek hiç denemediği bir şey. Ne kendinde. Ne de başkasında.

– Şırınga.

Uyuşturucu elindeydi. Spazmlar. Yeniden eroin parmaklarını yakmaya başlamıştı. Bir an iğneyi kendine batırırken hayal etti. Hayali bile, bedenini tepeden tırnağa karıncalandırdı.

- Onu tutun. İğne yapacağım.
- Neresine?
- Gözüne.
- Aklını mı kaçırdın, sen?
- Son şans iğnesi. Müptelalar arasında bir mittir.
- Ya herifin gözünü çıkarırsan? Ya da geberirse?
- Tek çaremiz bu ya da çekip gideceğiz.

Kasdan yatağın sol tarafına geçti ve korkuluktan farksız adamı omuzlarından kavradı. General kendini geliverdi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Sarımsı, enfekte bir perde onları örtüyordu. Bir telaş ve korku.

– Kımıldama, babalık. Beş dakika sonra bana dua edeceksin.

İhtiyar uludu. Volokine adamın suratını yana çevirdi. Başparmağıyla ve işaretparmağıyla, sağ gözünü iyice açtı. İris ve gözbebeği önce burna doğru yaklaştı, sonra kaçacak bir yer arıyormuş gibi diğer tarafa kaydı. Volo iğneyi yaklaştırdı. Burun kökünün hemen dibindeki kılcal damarları görüyordu.

Hedefi saptadı. Nefesini tuttu. İğneyi korneaya batırdı. Hiçbir dirençle karşılaşmadı. Biraz daha yüklendi. General artık bağırıyordu. Uluması kesilmişti, şimdi sadece çok tiz sesler çıkarıyordu. Rus şırınganın pompasına bastı, sanki zehir kendi damarlarına boşalıyordu. Gördüğü olumlu noktaları kafasının bir yerine not etti. Gözaki kanlanmamıştı. La Bruyère'in de acı çeker gibi bir hali yoktu. Ve göz küresi de suratına fırlamamıştı.

Ona kadar kaydı, sonra yavaşça iğneyi çekti. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Kan fişkırması. İğnenin girdiği yerin çevresinde herhangi bir lezyon. Hiçbir şey olmadı. Volokine geri çekildi, şaşkındı, şırınga hâlâ elindeydi, yaşlı adam yastıkların üzerine devrilmiş, sakinleşmişti.

Kasdan kafasını kaldırıp Rus'a baktı:

– İyi misin?

Volokine gülümsedi. Veya gülümsediğini sandı:

– Onun kadar olmasa da, iyiyim.

– Ne kadar sürede etkisini gösterir?

– Eroin herifin beynini kızıştırmaya başladı bile. Birkaç saniyede toparlanır.

Volokine doğru söylüyordu. Otuz saniye sonra general gözlerini açtı. Küçülmüş gözbebeklerinde güleç bir sakinlik vardı. Dudaklarında da bir gülümseme:

– Ben iyiyim...

Cümlesini, kendisine has bir kikirdelemeyle bitirdi. Sonra gerçeği kavradı ve başucunda duran sırık gibi iki adamın farkına vardı.

– Kimsiniz?

– Noel Babalar, dedi Kasdan.

– Hırsız mısınız?

La Bruyère vakur biriydi. Ses tonuyla, başını tutuş biçimiyle ve tepeden bakan gözleriyle. Asker yeniden doğuyordu. Düşkün adam tarih olmuştu. Şiddetli bir öksürük havasını söndürdü. Sonra yeniden eski haline döndü.

– Kimsiniz siz, Tanrı aşkına?

Volokine ona doğru eğildi:

– Polis, babalık. Sana birkaç soru soracağız ve sonra seni küçük paketlerinle Noel yemeği için baş başa bırakacağız. Tamam mı?

– Neyle ilgili sorular?

Sesi gitgide sertleşiyordu. General bütün hayatı boyunca ona buna emirler yağdırdığını hatırlamıştı anlaşılın.

– Hans Werner Hartmann. Şili, 1973.

Adam yaralarını gizlemek için, gayriihtiyari pijama ceketinin önünü kapattı. Yüzü kanamış, kabuk bağlamış yağlıboya bir portreyi andırıyordu.

– Bu konu üzerinde konuşmaya gerek yok.

– Hartmann hakkında mı?

– Bu konu üzerinde konuşmaya gerek yok. Bedene saygısızlık onun acı kavramına

aykırıdır.

Kasdan sol tarafa yatağın ucuna oturdu. Volokine de onu taklit ederek sağ tarafa yerleşti. Hasta büyükbabanın başucunda iki adam.

– Her şeye sıfırdan başlayalım, diye lafa girdi Kasdan. 1973. Pinochet iktidarı ele geçirdi. Fransa'yla ilişkisi neydi?

– Neden konuşayım ki?

– Yarın sabah narkotikçileri buraya yollamayalım diye.

– Aleyhime hiçbir şey bulamazlar.

Yatağın diğer tarafında oturan Volokine ona doğru eğildi:

– Şu senin küçük rezervini tuvalete de dökebiliriz, tabii. Zulanı patlattım, pislik herif.

Adam gırtlakını temizledi. Çok asil. Çok kahraman. Sonra birden gözleri korkuyla büyüdü.

– Onları gördünüz mü?

– Kimleri?

– Los niños. Çocukları.

– Nerede?

– Duvarların içinde. Çocuklar duvarların içinde!

İki ortak bakıştı.

– 1973, dedi yeniden Kasdan. Bize Şili'yi anlatın ve çekip gidelim.

İhtiyar yastıkların içine gömüldü. Yüzü, omuzları peş peşe birkaç evre geçirdi. Korku. Huzur. Haysiyet. Sesi yeniden belirginleşti. General dönmüştü.

– Anlaşmalarımız vardı. Özel seminerler düzenliyorduk. Şili'ye verilen bir hizmet.

– Sizden önce General Condeau-Marie'yle görüştük.

– Bir alçak. Korkudan ödü patlıyordu. Sonunda kaçtı.

– Oraya Condor Planı çerçevesinde gönderildiğinizi biliyoruz. Şili'de, Arjantin'de, Brezilya'da ve daha birçok ülkede subayları eğittiğinizi de. Bu eğitimler hakkında bize neler anlatabilirsiniz?

La Bruyère kikirdedi:

– O dönemde Güney Amerika’da tuhaf şeyler oluyordu. Bugün şer ekseninden söz ediliyor. Yeniden kikirdedi. Saçmalık! Şer ekseninin ne olduğunu iyi biliyorum. Siyasi bir kavga değildi, söz konusu olan. Her zaman olduğu gibi, söz konusu nihai çözümdü. Yalnız ve yalnız yıkıcı unsurların kökünü kazımak! Nerede olurlarsa olsunlar. Sadece onların değil, ailesinin ve yakın çevresinin de yok edilmesi gerekiyordu. Yani hastalığın sirayet ettiği herkesin. Kızıl Kanser’in ürememesi için. Asla!

– Sizin, bu seminerlerdeki göreviniz tam olarak neydi? diye sordu Kasdan.

– Onlara disiplin, kontrol, etkililik öğretiyordum. Barbarca içgüdülerine gem vuruyordum. İşkence ölümle sonuçlanmamalıydı. Ve özellikle de asla coşkuya kapılmamalıydı! Yeniden kikirdedi. Kan kanı davet eder. Bunu herkes bilir. Yani erkekler demek istiyorum. Gerçek erkekler. Cephede bulunmuş olanlar.

– Bize meslektaşlarınızdan söz edin. Diğer eğitimcilerden.

– Onları da denetim altında tutmak gerekiyordu! Acemi işkenceciler. Bir Kuzey Amerikalı vardı, sürekli napalmdan söz ediyordu. Yanık deri parçalarını makasla kesiyor ve mahkûmlara yedirdiyordu. Bir Paraguaylı, kadın mahkûmların ırzına geçmesi için köpeğini eğitmişti.

– Bize Hartmann’ı anlatın.

La Bruyère, iğrenç de olsa bir tadı olan bir şeyler çiğniyormuş gibi, ağzını hiç açmadan çenelerini oynattı. Sonra ziyaretçilerinden önce birini sonra ötekini süzdü. Gri kaşlarının altındaki parlak gözbebekleri ona zalim ve kurnaz bir hava veriyordu.

– Onunla iki öğretmenden çok iki öğrenciydik. Ve aynı zamanda da, belli bir ölçüde, diğerlerinin arasında iki kobaydık.

– Kobay mı?

– Üzerinde çalıştığımız deneklerle aynı nitelikteydik, evet. Hartmann’a göre diğer askerler de bir deneyim yaşama fırsatına sahipti.

– Nasıl bir deneyim?

– Öğrenme. Acıya yapılan bir yolculuk.

Kasdan suskunluğunu bozmadı. Devamı nasılsa gelecekti.

– Her şeyden önce, tutuklular üstüne deneyeceğimiz çalışmaları bizzat gerçekleştirmemiz gerekiyordu. Hartmann bunu “pratik çalışma” olarak adlandırıyordu.

– Siz mi işkence ediyordunuz?

– Evet. Hartmann bizi bir hücreye koyuyordu. Tutukluyla yalnız. Onun üstünde “çalışmamız” gerekiyordu. Şu veya bu teknikle. Tuhaf olay cereyan ediyordu. Bir tür paylaşım. Acı tüm odayı dolduruyor, duvarlarda yankılanıyor, etimize işliyordu. Başımızı döndürüyor, sarhoş ediyordu. Tıpkı uyuşturucu gibi. Bize gereken acı dolu çılgınlıklar, kan, gözyaşıydı... Birçok kere eseri üstünde çalışan icracıyı durdurmak zorunda kaldı. Aksi takdirde mahkûm ölecekti.

Kasdan, bir gezintiye çıktıklarının farkındaydı. İnsanoğlunun çılgınlığının derinliklerine. Minotauros’unun Hartmann olduğu bir labirente –acı ve zulüm labirenti– girmişlerdi. En başından beri bir karmaşanın içinde ilerliyorlardı ve elle tutulur hiçbir şeye ulaşamamışlardı.

– Sonra, diye devam etti La Bruyère. İkinci evre geliyordu. Hartmann’a göre bir işkence uzmanı, kötü muameleleri kendi üzerinde de denemeliydi. Bu yeni bir fikir değildi. Daha önce de, Cezayir’de General Massu, Hidra’daki ofisinde bazı işkenceleri bizzat kendi üstünde uygulamıştı.

– Böyle bir deneyime razı oldunuz mu?

– Hiç tereddütsüz. Bizler askerdik. Korku söz konusu olamazdı.

– Elektrik de aldınız mı?

– Başlarda, çok az. Hartmann ne yaptığını biliyordu. Bize acıyı tattırmak istiyordu. Onun yarattığı baş dönmesini, sarhoşluğu.

– Ne oldu?

– Herkes için aynı şey değil tabii. Subayların çoğu, çok daha gelenekçi çalışmalara geri döndü. Bazıları ise bunun tutkunu oldu.

– Sizin gibi mi?

– Benim gibi, evet. Endorfin perisi beni çılgına çevirdi.

Volokine söze karıştı. Gözlerini La Bruyère’den ayırmadan Kasdan’a hitap ediyordu:

– Vücut acı duyduğunda, özel bir hormon, endorfin salgılar. Vücudu uyuşturan doğal bir analjezik. Bu fizyolojik refleks olumsuz duyumları sınırlandırır. Ama bu hormon bir tür mutluluğa, keyfe de neden olur. Bu değişkendir, tabii. Aksi takdirde, her işkence seansı bir zevk partisine dönüşür.

General eğri işaretparmağını Volokine’e doğru uzattı:

– Hartmann ne yaptığını biliyordu! Bizi yavaş yavaş artan acılara maruz bırakarak, mekanizmayı harekete geçiriyordu. Düzenli bir biçimde endorfin salgılanması bizi bağımlı kılıyordu. Acı çekiyorduk, ama bu acı başka bir duyum düzeyinde kendini gösteriyordu. Bir yoğunluk. Bir zevk...

– Buna "altboşluk" deniyor, diye devam etti Rus.

Korkuluk küçük kafasını salladı, hâlâ yastıkların içine gömülüydü.

– Doğru.

Kasdan şaşkındı. Zevk veren acı. Mastürbasyon yapar gibi kendini kesip biçen kaçık bir general. Volokine ise durumu sanki ondan daha iyi kavramış görünüyordu. Ama sabrı taşıyordu.

Kravatını gevşeterek ayağa kalktı:

– Sadomazolar bu tür aptalca açıklamalardan hoşlanır. Bana göre, çatlak sapkınlar güruhundan başka bir şey değilsiniz.

La Bruyère küçük bir kahkaha attı. Bu davranışın gerisinde uyuşturucunun verdiği rahatlık vardı. Hiçbir şey generali kızdıramazdı.

– Denemeliydiniz, diye kikirdedi. Belki de bu çelişik duyguları hissedebilirdiniz. Sıcak. Soğuk. Tamamen iç içe. Bana gelince, bundan çok çabuk zevk almıştım. Artık iyiyi kötüden ayırmıyordum. Önemli olan tek şey yoğunluktu!

Volokine yatağın kenarını tuttu ve tükürür gibi konuştu:

– Bu şekilde mi sadomazo olup çıktın?

– Bu sözcüğü sevmiyorum.

– Rezil herif. Ben...

Rus, ihtiyarın gırtlığına sarılmak için hamle yaptı. Kasdan onu ceketinden yakaladı.

– Sakin ol! La Bruyère'e baktı. Bu çalışmalar ne kadar sürdü?

– Hiç bilmiyorum. Bana gelince, ben kendimi kaybetmişim. Hartmann'ın esiri olmuşum, ama benden vazgeçmekte gecikmedi.

– Neden?

– Zevk yüzünden. Acı çekerken aldığım zevk nedeniyle. Alman'ın aradığı bu değildi. Hayır. Zevk onun felsefesine aykırıydı. Bu yüzden beni hep aşağıladı, hor gördü. Bu duyguyu çok seviyordum, anlıyor musunuz?

– Hayır. Hiçbir şey anlamıyorum. Hartmann tam olarak ne arıyordu?

– Bilen hiç olmadı. Sanıyorum hem ruhu hem de bedeni duygusuz kontrol altında tutmak istiyordu. Stoacı bir yaklaşımla acıya hâkim olmak. Peşinden koştuğu şey bir tür arınmaydı. Acı bir güç haline gelmeliydi. Bir enerji kaynağı. Yeniden doğmak için.

– O seminerlerden sonra, Hartmann'ı tekrar gördünüz mü?

– Asla. 1976'da Fransa'ya döndüm ve bir daha da Şili'ye gitmedim. Bakın bir kez daha tekrarlıyorum; onu ilgilendirmiyordum. Onun için rezil biriydim. Kötülükten zevk alıyordum. Kendimi yaralıyordum. Alman buna dayanamıyordu. Asla bir yara görmek istemezdi.

– Neden?

– Acı bir sırdı. Acı tinsel bir şeydi.

– Bugün, Hartmann'ın öldüğünü mü düşünüyorsunuz?

– Bundan eminim. Ama bunu ispatlayamam. Zaten bunun bir önemi de yok.

– Neden?

– Çünkü o bir anlayış biçimi. Bir ekol. Ve ekoller asla ölmez.

Bunu daha önce de söylemişlerdi. Lafı başka yere getirdi:

– Santiago'da bir başka Fransız subayı daha vardı. General Py.

– Doğru.

– Onunla bir daha karşılaştınız mı?

– Asla.

– Ne olduğunu biliyor musunuz?

– Parlak bir kariyer. Ordunun onun gibi adamlara ihtiyacı var. Soğukkanlı bir sürüngen.

– Onu nasıl bulabiliriz, biliyor musunuz?

– Nerede olduğunu bilen yok. Orduda faaliyetini sürdürüyor sanırım. Py hep pis işler yaptı. Yargısız infaz. İşkence. Şantaj. Askeri forsunu hep karanlık işlerde kullandı. Zaten adını da birçok kere değiştirdi. Py adını almadan önce, ismi Forgeras'ydı.

– Jean-Claude Forgeras mı?

– Ta kendisi.

Kasdan bu bilgiyi kafasının bir köşesine kaydetti. Çok tehlikeli bir bilgiydi. Kendi için. Ve şu anda.

– Daha sonra hangi isimleri kullandığını biliyor musunuz?

– Hayır. Onunla hiç karşılaşmadım. Etrafta dolanan bazı dedikodular vardı, hepsi bu.

Ermeni bir kez daha lafı değiştirdi:

– 1987’de, ki zaten çoktan emekli olmuştunuz, sizi Şilili “mültecilerin” transferini sağlamakla görevlendirdiler.

– Bayağı bilgi toplamışsınız.

– Neden siz?

– Çünkü onları tanıyordum. Bu adamlar bizim seminerlere katılmıştı. Ar damarları çatlamış işkencecilerdi.

– Neden Fransa’ya kabul edildiler?

– O karanlık yıllar boyunca Fransa’nın karıştığı olayları anlatacak olsalar da umursayan yoktu. Zaten sığınma hakkı sıradan bir zenciye bile veriliyordu. Askerlere neden verilmesindi ki? Her şeye rağmen bu adamlar bir ülkeyi idare etmişlerdi.

– Aralarında Wilhelm Goetz adında bir adam vardı.

– Yine doğru. Hartmann’ın kişisel orkestrasının şefi.

– Ayrıca üç adam daha vardı: Reinaldo Gutteriez. Thomas van Eck. Alfonso Arias. Şimdi neredeler?

– Hiçbir fikrim yok.

– Araştırdık. Sanki ortadan yok olmuşlar.

– Bunda şaşılacak bir şey yok. Buraya, Fransa’da kaybolmak için geliyorlar.

– Kimlik değiştirmiş olabilirler mi?

– Her şey mümkün. Bu adamlar bizim davetlimiz. Saygın davetliler.

– Size göre, Hartmann’la ilişkileri sürmüş olabilir mi?

– Sanmıyorum. Geçmişe sünger çekmek istiyorlardı.

– Goetz de mi?

– Goetz kişiliksiz herifin tekiydi. Hartmann'ın köpeğiydi. Belki efendisini başından savamamış olabilir.

Ermeni'nin aklına tonlarca soru geliyordu.

– El Ogro size bir şey ifade ediyor mu?

– Hayır.

– O dönemde, Almanların insanları uyuşturmadan ameliyat ettiği bir hastaneden söz edildiğini duydunuz mu?

– Hartmann'ın Asunción'daki çiftliğinde bir hastane vardı. Oraya hiç gitmedim. Ama orada tuhaf ameliyatlar yapılıyor olabilir...

– Size göre, Hartmann grubuna ne oldu?

– 80'li yılların sonuna doğru dağıldı. Kendi arazisi içinde kurduğu Koloni parçalandı. Çok fazla şikâyet, çok fazla bela vardı. Üstelik Alman da yaşlanıyordu.

– Bize onun bir ekol yarattığını söylediniz, az önce.

– O başka bir şey. Başka bir tarz. Bilmiyorum.

– Buraya geldiğimizde, bize çocuklardan söz ettiniz. Kim bu çocuklar?

– Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Birden general bugüne döndü.

– Tüm bu soruların sebebi ne? Neden eski hikâyeleri eşeliyorsunuz?

Volokine gelip yeniden yatağa oturdu, generale iyice yaklaştı:

– Wilhelm Goetz dört gün önce öldürüldü.

– Demek cezası ölüm oldu.

– Paris'te kim bize Koloni'yi anlatabilir? Kim yandaşlarının nerede olduğunu bilebilir?

– Size karşı kibar oldum, siz de bana karşı kibar olun...

Volokine ayağa kalktı ve mırıldanarak odadan çıktı:

– Hemen geliyorum.

Kasdan enkazla yalnız kaldı. Huzursuzdu. Cehennemi andıran bu odada önemli bilgiler elde etmişlerdi, ama onları nasıl birleştireceğini ve seri cinayetlerle nasıl bağlantı kuracağını hâlâ bilmiyordu. Tek bir gerçek vardı. Hartmann'ın hayaleti yaklaşıyordu.

Volokine yeniden kapıda belirdi. Metal kutuları aldı. İhtiyarın önüne koydu. Sonra üstüne de küçük paketlerden birini bıraktı.

– Al, babalık. Umarım kendine iğne vuracak kadar iyisindir. Kığına veya başka bir yerine, artık sana kalmış.

La Bruyère küçük paketi ve kutuları kavradı ve sanki bir bebek gibi göğsüne bastırdı.

Rus yatağın tam karşısına dikildi.

– Paris'te kim bize Asunciòn'dan bahsedebilir?

General, gırtlığına düşkün biri gibi diliyle dudaklarını yaladı. Kösnül bir arzuyla dakikaların geçmesini, yeni iğne vaktinin gelmesini bekliyordu.

– Bir adam var... Adı Milosz. Hartmann'ın eski "çocuklarından" biri. Oradan kurtulabilmiş ender kişilerden. 80'li yıllarda Paris'e geldi.

– Onu nerede bulabiliriz? diye sordu Kasdan.

– Çok basit. Dükkânı var.

– Esnaf mı?

– Evet, evet. Ama çok özel bir besin maddesi satıyor...

– Ne?

– Acı. Paris'te bir mekânı var. Dokuz Kayışlı Kamçı.

– Orayı biliyorum, dedi Volokine. Bir sadomazo kulübü.

İhtiyar artık onlara bakmıyordu. Çoktan metal kutuyu açmıştı. Yamru yumru parmaklarıyla şırıngayı, kaşığı, kauçuk hortumu tutuyordu. Gözleri hazinesinin üstündeydi, bir sırtlan gibi sırttı:

– Milosz, sadece çok iyi bildiği şeyi, acıyı pazarlıyor. Bir gerçeği anlamanız gerekiyor. Hartmann bir hastalıktır. Amansız bir hastalık. Ona bir kez yakalandınız mı, sonunuz ölüm olur!

Size bir hikâye anlatacağım.

Volokine'in sesi, olabildiğince çabuk sakinleşmek için gösterdiği çabayı ele veriyordu. Kasdan, gözleri otoyolda arabayı sürüyordu. İki adam da son derece gergindi. Farklı nedenlerden dolayı.

– Birkaç yıl önce, diye lafa girdi Rus. Calais Sokağı 28 numarada oturan bir kız arkadaşım vardı, Dokuzuncu Bölge'de, Adolphe-Max Meydanı yakınlarında. Bir keresinde, bir taksiye bindim ve şoföre sokağın adını söyledim. Hemen bana "28 numara mı?" diye sordu. Tasdik ettim, ama fazla üstünde durmadım.

Karşıdan gelen taşıtların farları arabanın içini aydınlatıyordu.

– Birkaç hafta sonra, yeniden bir taksiye bindim ve Calais Sokağı dedim. Herif "28 numara mı?" diye sordu. Bu durum her seferinde olmasa da birçok kez yinelendi. Calais Sokağı. 28 numara mı? Ben bir polistim ve cevapsız soruları sevmiyordum. Tüm apartmanı ve oturanlarını araştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Bu tuhaf tanınmışlığı açıklığa kavuşturacak hiçbir şey. Sonra bir gün, diğerlerinden daha açıkğöz bir şoför beni aydınlattı. Numara 34'te, sadomazo gösterilerin yapıldığı bir gece kulübü vardı. Doğru adresi verme cesaretini hiç gösteremeyen müşteriler de, hayallerinde ve kendi aralarında birkaç numara belirlemişlerdi. Bu da her seferinde nedense 28 oluyordu.

Yol tabelaları gecenin karanlığında parlıyordu. Bagnolet kapısı. Lilas Kapısı. Pré-Saint-Gervars. Başkente yaklaşmış olmalarına rağmen, trafik hâlâ akıcılığını koruyordu. Araba gece tarafından taşınıyormuş gibi kayarcasına yol alıyordu. Ön paneldeki göstergeler bir uçağınkiler gibi parlıyordu.

– Çok garip, dedi Kasdan. Milosz'la ne ilgisi var?

– Gece kulübünün adı Dokuz Kayışlı Kamçı'ydı.

– Bu kadarı da olmaz. Ve kuşkusuz sen bu adın ne anlama geldiğini de biliyorsun, değil mi?

– BDSM'de bir sembol. Her birinin ucunda bir düğüm bulunan birçok kayıştan oluşan bir kamçı. Korsanların bu kamçıyı disiplinsiz davrananları cezalandırmakta kullandığı rivayet edilir. Mahkûm her düğümü bizzat kendi atmak zorundaymış. BDSM dünyasında, "dokuz kayışlı kamçı" uygulaması, gerçekten bir anlam ifade eder. Acı skalasında cesareti.

– Görüyorum ki belagatin bayağı iyi. BDSM ne demek?

– Bondage. Hâkimiyet. Sadomazoşizm. Ama ayrıca boyun eğme ve disiplinden de söz edilebilir... Görüyorsunuz ne dalgalar dönüyor.

– “Bondage” neyi ifade ediyor?

– Bağ, zincir ve kelepçe sanatı. Kızların bağlandığı ve işkence edildiği bu tip çizgi romanlardan hiç okumadınız mı?

– Çok uzun zaman önceydi.

– İyi. Burada bilinmesi gereken şey BDSM’nin tam olarak sadomazoşizmle bire bir örtüşmediği. BDSM çok daha güvenli. Daha az acı verici.

– Farkı anlamıyorum.

– BDSM, çok daha güvenli ve çok daha kabul edilebilir uygulamalara dayanır. Küçük düşürme ve acı çektirme ritüelleri, ama yüzeysel. Sadomazoşizm ise çok daha serttir. Kan ritüeli. İşkence. Kimi zaman da “sınırsız”.

Ermeni gülümsedi.

– Yaşlı olan benim, üstat olansa sen.

Volokine de gülümsedi:

– La Chapelle Kapısı’na kadar çevreyolunu izleyin. Rochechouart Bulvarı’na kadar gideceğiz. Sonra sağa dönün. Étoile yönüne. Clichy Meydanı’nda, sola, Dokuzuncu Bölge’ye sapacağız.

Kasdan, 40 yıldan beri Paris’i arşınladığını söylemek için ağzını açtı, ama sustu. Oğlanın dizginlerini biraz koyuvermekte bir sakınca yoktu. Daha bir saat önce Volo sıradışı bir deneyim yaşamıştı. Eroinle temas. Elleriyle uyuşturucuyu generale zerk etmek. Ayrıca Ermeni’nin ifade edemediği başka şeyler de vardı. Bu işten hiçbir zarar görmeden sıyrılmış küçük bir asker gibiydi.

– Şu Milosz, onu tanıyor musun?

– Uzaktan. Gerçek adı Ernesto Grebinski. Çocuk Koruma Bürosu’nda dosyası var.

– Körpe bedenleri mi seviyor?

– Hayır. Ama kulübünde birkaç kez reşit olmayan kızlar ele geçti. On sekiz yaşında bile olmayan “pain-sluts”lar. Bunun pedofiliyle bir ilgisi yok.

– “Pain-sluts” ne demek?

– Acı çektirmek için bağlanmış kızlar.

– Ya şu Milosz lakabı, sebebi ne?

– Hiçbir fikrim yok. Sanırım onu biraz fazla Slav yapıyor. Biraz fazla acımasız. Herif racon sahibi. Kendine ait bir bölgesi var. Âlemler. BDSM. İnsanlara acı veriyor ve insanlar da ona bunun için para veriyor.

– Daha sert, acımasız temayüller yok mu? Sadomazoşizm mesela?

– Özel geceler düzenliyor olabilir. Bilmiyorum.

– Tüm bu rezil yerleri kapatmak lazım.

– Suç olması için şikâyet olması gerekir. Burada her şeye rıza gösteren yetişkin insanlardan söz ediyoruz.

Havai metro hattı, Rochechouart Bulvarı görünmüştü. Kasdan sağa döndü ve geceyi taşıyan koskocaman bir temeli andıran devasa köprü kemeri boyunca ilerledi. Ermeni, gökyüzünü omuzları üstünde taşımaya mahkûm edilmiş Titan Atlas'ı düşündü. Saat gecenin 3'üydü ve bulvar tamamen boştu.

“Blanche” Metro İstasyonu'na gelince Volo emir verir gibi bağırdı:

– Sola dönün.

Blanche Sokağı. Calais Sokağı.

– Tamam. Burası. Park edin, pek bu tür işlere düşkün tiplere benzemiyoruz.

Kasdan denileni yaptı. Volo, emirleri ve açıklamalarıyla onu sinirlendirmeye başlamıştı. Aynı anda arabadan çıktılar. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Sodyum lambaları pigmentli bir hale yayıyordu. Noel gecesi yavaş yavaş eriyor, asit yağmurunun etkisiyle süngerimsi bir hal alıyordu.

Dokuz Kayışlı Kamçı'nın ne bir tabelası ne de bir yazısı vardı. Sadece üzerinde bakır bir tokmak ile bir dikiz deliği bulunan siyah bir kapı.

– Bana bırakın, diye mırıldandı Volokine.

Tokmağı tuttu ve sanki Drakula'nın şatosunun kapısını çalar gibi tokmakla kapıya vurdu. Hemen dikiz deliği açıldı. Sık gözenekli küçük bir kafes görüldü.

Bir ses duyuldu:

– Kulüp kartınız var mı?

– Elbette.

Volokine kimliğini dikiz deliğine yapıştırdı. Kapı açıldı. Eşikte dev gibi bir herif belirdi. Kasdan'dan bile iriydi, bu durum Ermeni'yi şaşırttı; başkalarına alttan bakma alışkanlığı yoktu.

– İçeri giremezsiniz, dedi kapıcı, tiz bir sesle. Gecenin yarısında, bunu yapmaya hiç hakkınız yok. Yasayı biliyorum.

Rus bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Kasdan araya girdi:

– Evet yasa var. Ve etrafında da sos. Eğer şimdi içeri giremezsek, sana söz veriyorum yarın bayağı önemli sıkıntılarınız olacak. Garanti ederim.

Kusursuz kruvaze takımlı dev, sağ yumruğunu sol avucuna vurarak, sinirli sinirli ayakları üzerinde yaylanıyordu. Kolundaki zincir sokak lambalarının ışığında parlıyordu.

– Patrona danışmam lazım.

– Danış oğlum. Zaten onu görmeye geldik.

Adam, gözlerini ziyaretçilerinden ayırmadan cep telefonunu çıkardı:

– Bana isimlerinizi ve rütbelerinizi söyler misiniz, lütfen?

Kasdan ve Volokine aynı anda güldü. Bu sinirli bir gülüştü, onları bunaltan bu gecenin ağırlığından biraz olsun kurtulmak için boşuna bir çaba.

Ermeni son noktayı koydu:

– Ona sadece Hartmann de.

– O kim? İçinizden biri mi?

– Hartmann. Anlayacaktır.

Adam sırtını döndü ve cep telefonuyla konuştu. Omuzları o denli genişti ki kapının açıklığını tamamen örtüyordu. Kasdan, yerinde duramayan Volokine'ı alçak sesle uyardı:

– Sakin ol.

– Ben sakinim.

Yaşlı müptelayı ziyaretten bu yana Volokine, şüpheli bir zamanlayıcıyla donatılmış bir patlayıcı gibiydi. Her an infilak edebilecek bir bomba.

Bar fedaisi onlara döndü ve kenara çekildi:

– Giriniz, rica ederim. Kapıyı arkalarından kilitledi sonra karanlık holde ilerledi. Beni takip ediniz.

Başka bir çelik kapının önünde durdular. Üzerinde bir güvenlik kilidi ile elektronik bir kapatma sistemi vardı. Kapıcı bir şifre girdi ve frigorifik kapılarını andıran krom levye kolu yerinden oynattı.

Bu kapının ardında, cehennem başlıyordu.

Her yer kırmızıydı.

Duvarlar, çıplak ampullerin asılı olduğu koridorun tavanı kırmızıydı. Soğuk ve donuk bir ışık yayan ampullerin kendisi de kırmızıydı. Gölgeler, onlar da kırmızı. Yarım yamalak görünen yüzler kırmızı. Kelepçelerin, zincirlerin, çivilerin parıltıları kırmızı. Ve nihayet koridora açılan hücreler de kırmızı. Kullanım amacına uygun bir şekilde düzenlenmiş, sıcak, ter ve dışkı kokan küçük cehennemler.

Tüm Parisli aynasızlar gibi, Kasdan da bu tür sapık barlara veya sadomazoşist partilere baskınlar yapma fırsatı bulmuştu. Bazen de, sırf eğlence olsun diye meslektaşlarıyla bu tür kulüplerde sabahlamıştı. O dönemde bu tür şeyler ona son derece gülünç geliyordu. Ama bu gece, hiçbir şey onu güldürmüyordu. Hayır.

İlk gördüğü şey, bir boruya elleri arkadan zincirlenmiş bir kadın oldu. Ağzında bir tıkaç vardı. Kasdan durdu. Saçları ve kaşları, bir albino gibi tamamen renksizdi. Kasdan bir ayrıntıyı iyice görebilmek için yaklaştı. Gözleri farklı renkteydi. Biri açık renk, diğeri koyu. Kasdan, hayran olduğu şu rock şarkıcısını düşündü: Marilyn Manson'ü. Gözlerini aşağıya doğru kaydırды. Kadının bacaklarından biri, metal ortopedik bir aygıt içine yerleştirilmişti; aygıtın sıkıştırdığı baktan kan sızıyordu. Acıyı yavaş yavaş artırarak, aygıtın sürekli olarak sıkıştırmaya devam ettiğini tahmin etmek güç değildi.

Volokine onu ceketinden çekti. Yeniden yürümeye başladılar, yol boyunca kâğıt mendil ve prezervatif dağıtıcılarıyla karşılaştılar. Bir yataktaki başka bir sahne dikkatini çekti. Siyah giysiler giymiş iki kişi lastik kediler gibi ağır ağır hareket ediyordu. Yüzlerinde deri maskeler vardı. Cinsiyetlerini ayırt etmek imkânsızdı. Biraz daha yakından bakınca, silüetlerden biri oturur pozisyonda tavana asılıydı, kolları ve bacakları ayrıktı, diğeri ise çok dikkatli bir şekilde bacaklarının arasına eğilmişti.

Birden, eğilmiş gölge doğruldu ve kanlı yumruğunu havaya kaldırdı. Hareket o denli hoyrattı ki, iki ortak aynı anda, istemdişi bir hareketle geri çekildi, zincirlere bağlı vücudunu geriye doğru atmış olanın içinden sanki bir iblis fırlamıştı, deri maskenin altından duyulan boğuk çığlığın şiddeti Kasdan'ı ürkütmüştü.

– Son derece berbat bir gece, diye mırıldandı Volokine.

Kruvaze takımlı kapıcı, sanki Loire'daki bir şatoyu geziyormuş gibi, sakin bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu. Çıplak çimento duvarları olan bir koridor, duvarlar boyunca uzanan borular, metal armatürler. Mekân sahibi bir tür mahzen yaratmıştı, ama burada ne

küf ne de toz kokusu vardı. Bu fare deliğine hâkim koku, erkek ifrazatlarıyla karışık misk kokusuydu. Kasdan "Havada duran şu bütün kışlarla..." diye düşünmekten kendini alamıyordu. Çok uzaktan gelen çamaşır suyu kokusunu algıladı.

Kılavuzları sağa dönüp yeni bir koridora saptı. Kırmızı ışık yerini tatlı bir alacakaranlığa bırakmıştı. Başka hücreler; Kasdan artık bakmıyordu. Bu bok yuvası onun konsantrasyonunu yok etmek üzereydi ve Milosz'un karşısına çıkmak için formunu koruması gerekiyordu.

Zincir şakırtıları duyuldu ve aldığı karara rağmen dönüp baktı. Solda bir odanın kapısı açılıyordu. Bir araba garajından daha büyük, daha geniş bir yerdi. Araba niyetine de yere bir şilte atılmıştı. Üstünde, ayaklarında ayakkabılar bulunan çırılçıplak iki kişi, 69 pozisyonunda birbirlerini yalıyorlardı; tabii, her ikisi de zincirle bağlanmıştı; bu tür bir oynaşma böyle bir yer için son derece önemsizdi. Ama sahne, karanlığın içinde daha kötü şeylerin olduğunu tahmin etmeyi kolaylaştırıyordu. Kasdan gözleriyle karanlığı taradı. Dip tarafta, çömelmiş bir kadın vardı. Eteklerini kaldırmış, birbirlerini yalayan çifte bakarak yavaş yavaş işiyordu.

Kasdan, zemine yayılan ve zincirlerin şakırtısına karışan idrarın şırıltısını duyabiliyordu. Topukları üzerine oturmuş kadın kireç gibi solgundu. Gözleri yuvalarından fırlamış, bayılmanın eşiğine gelmişti. Şiltenin üzerindeki çiftin ritmine uygun, küçük sarsıntılarla titriyordu. Ermeni, kadının mastürbasyon yaptığını düşündü, ama beyaz karnını gördü ve anladı. Elini bacaklarının arasına sokmuş, acımasızca kendini doğruyordu, sanki vulvasına kızmış, acı çektirerek ondan intikam alıyordu. Karanlığın içinde, idrar birikintisi siyah kana boyanıyordu.

Kasdan, kendini son derece sefih hissediyordu. Ve aynı zamanda bu ahlak bozukluklarına tuhaf bir teklifsizlik hâkimdi. Emekli olmasından bu yana hiçbir şey değişmemişti. İnsanoğlu her zamanki gibi iliklerine kadar çürümüştü. Hep aynı Homo erectus'tu.

Volokine onu sonraki salona itekledi. Bir havuz. Mozaik döşeli bir oda, buhar tüten dikdörtgen bir havuza açılıyordu, burası da yeniden kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı. Buhar tabakasına rağmen birbirine dolanmış, mastürbasyon yapan, birbirlerini emen bedenler fark ediliyordu.

Kasdan, suyun tavandaki neonlardan dolayı kırmızı olduğunu sanıyordu. Aslında kandı, sperm, idrar ve dışkıyla karışmış kan; mide bulandırıcı pis kokular, çamaşır suyunun kokusunu bastırıyordu. Buradaki her şey sanki insanoğlu tüm borularındaki vanaları açmış gibi gerçekleşiyordu. Bütün dışkılarını ve terini, en karanlık deliklerinden boşatan insanoğlu zevkin başka yerde değil burada olduğunu ispatlamaya çalışır gibiydi.

Üzerlerinde slip mayoları, kafalarında gözler ve ağız dışında her yerlerini örten kukuletaları, deri yelekleri, çivili kolyeleriyle yüzme öğretmenleri havuzdakilere göz kulak

oluyordu. Kasdan tüm dikkatini yüzenlere verdi. Gözler. Ağızlar. Bu insanlar daha önceden birbirlerini tanıyor olabilirler mi diye düşündü. Birbirleriyle hiç konuşmuşlar mıydı? Düğüm olmuş bu vücutlar zevk alma adına birbirlerine dolanıyorlardı, ama tüm bunların altında yatan trajediyi fark etmemek imkânsızdı. Ölüm arzusu.

– Kahretsin, diye mırıldandı Kasdan. Burada ne işimiz var?

Bunu boğuk bir sesle sormuştu. Volokine'e döndü. Genç adam ondan çok daha fazla rahatsız olmuş gibiydi. Kılavuzları yanlarına geldi. Beşlik simit gibi sırtıyordu, iriyarı bu iki polisi mat etmekten son derece mutluydu.

– Geldik, dedi dişi papağan sesiyle.

– Giriniz, dostlar. Görüyorum ki, bu Noel akşamı sadece çocuklar için değil büyükler için de önemli.

Volokine, Milosz'un bürosuna biraz rahatlayarak girdi. Kulübe girdikleri andan itibaren aşırı huzursuzdu. Bu, önceki ziyaret sırasında uyuşturucunun bu denli yakınında durmasından çok kişiliğinin gizli kalmış bir yanıyla ilgili olabilirdi. İnsan doğasına aykırı bu işkence görüntüleri ve cinsel faaliyetler, içindeki o gizli kalmış duyguları harekete geçirmişti. Ne olduğunu bilemediği anlaşılması güç duyguları. Hep o aynı kara delik... Sadece semptomlarını hissedebiliyordu. Onu hep asıl nedenden uzaklaştıran dışsal belirtiler. Nevroz, uyuşturucu kullanmayan insanın uyuşturucusudur.

Rus eliyle yüzünü sıvazladı ve dikkatini toplamaya çalıştı. Bu odaya hiç girmemişti. Çıplak duvarlar beyaz vinil kaplıydı. Zemin kırmızı muşambaydı, üzerine de parlak bir örtü seriliydi.

Dip tarafta, Milosz bir metre yüksekliğinde bir seki üzerine yerleştirilmiş koyu renk ahşaptan bir tahtta oturuyordu. İriyarı ev sahibi simsiyah kolsuz bir palto giymişti. Sadece kaşsız, bir buldoğun hatlarını andıran kel kafası açıktaydı. Bir Spar-pei ile bir Nosferatu karışımı. Soluk kel kafasının üstünde, ezoterik figürlerle süslü, sadomazoşizm ustasının resminin bulunduğu tahtın sırtının bir kısmı görünüyordu.

Milosz kolunu kaldırdı:

– Dekorü dikkate almayınız. Müşterilerim abartılı şeylerden hoşlanıyor...

Volokine gülümseyerek ona doğru yaklaştı. Yeniden eski soğukkanlılığını kazanmıştı:

– Selam Milosz. Burada bize olağanüstü bir gece yaşıyorsunuz...

– Konulu geceler her zaman işe yarar.

Volokine, şaşkın Kasdan'a doğru baktı, sonra gözlerini yeniden mekân sahibine çevirdi:

– Meslektaşım ile düşünüyorduk... Bu gecenin konusu ne olabilir?

– "Noel'in düşmanları." Tabii bundan çocuklara asla söz etmemek şartıyla.

Milosz gürültülü bir kahkaha attı. Sesi, kelimeleri, kahkahası, hepsi büyük bir mağaradan çıkıyormuş gibiydi. İspanyol aksanı boş sesinin modülasyonlarını daha da

artırıyordu.

– Sana Lionel Kasdan'ı tanıtayım, Cinayet Masası'nda başkomiser. Bir soruşturmayı yürütüyoruz.

– Dostlar, sizleri pastamın üzerindeki kirazlar olarak görüyorum...

– Ne kirazı? Ne pastası?

Yaratık, şeytani bir Gandalf gibi iki kolunu havaya kaldırdı:

– Eğer yanlış anlamadıysam, benimle ilk çocukluk günlerimden konuşmak için buraya geldiniz.

– Seninle Hans-Werner Hartmann'la ilgili olarak konuşmak istiyoruz.

Dua eder gibi ellerini birleştirdi, sonra zar atar gibi salladı:

– Hepsi bir dönemdi!

– Bu şekilde değerlendirmenden memnun oldum. Böylece tehditkâr polisleri oynamak zorunda kalmayacağız.

– Kimse Milosz'u tehdit edemez. Milosz konuşmak isterse, konuşur, hepsi bu.

– Çok güzel, kocaoğlan. Öyleyse seni dinliyoruz.

– Bir şeyi unutmadığına emin misin?

Volo'nun aklına para geldi. Ama herifin bu tür küçük cep harçlıklarıyla bir ilgisi olamazdı.

– Eğer konuşmamı istiyorsan, diye yeniden söze başladı guru. Önce senin anlatman lazım. Milosz'a her şeyi söylemen lazım. Bu soruşturmanın sebebi ne? Hans-Werner Hartmann'ın cesedi toprağın altında çoktan kokuşup çürümüştür.

– Wilhelm Goetz, dedi Rus. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?

– Elbette. Hartmann'ın kuçukuçusu. Olağanüstü seslerin şefi.

– Onu tanıyor musun... şahsen?

– Hayatım, onun bageti altında şarkı söyledim. Hem de kelimenin tam anlamıyla.

– Onun Paris'te yaşadığını biliyor muydun?

– Her zaman biliyordum, evet.

– Neden?

– Benim kulübün müdavimlerindendi. Güldü. Bazı şeyler tamamen tersine dönüyor. Paris'te, bu sefer o benim sopamın altında şarkı söylüyordu. Acı takıntısı vardı.

– Goetz dört gün önce öldürüldü.

Hiç tepki vermedi, sonra ironik bir şekilde soluk verdi:

– Şeytan ruhunu korusun.

Volokine işaretparmağını gömlek yakasının altına soktu. Kravatını gevşetti.

Dayanılmaz bir sıcak vardı. Milosz'un iri, ağır ve siyah bedeni soluk almayı daha da güçleştiriyordu.

– Sana göre onu kim öldürmüş olabilir?

– Herif uzun ve çalkantılı bir yaşam sürdü. Böyle bir geçmişte bunu yapmak isteyen çok insan olabilir.

– Biz de öyle düşünüyoruz.

– Hartmann'la ilgili sorularınız?

– Bize senin Asunción Kolonisi'nde yaşadığını söylediler. Doğru mu?

– Bunu kim söyledi?

– General La Bruyère.

– Bir başka iyi müşteri. Onun öldüğünü sanıyordum.

– Hayatta, şimdilik.

Volokine ilk sorusunu sormak için uygun kelimeleri arıyordu, ama Milosz etli balık dudaklarını açtı:

– En iyisi, size hikâyeyi anlatayım. Tüm hikâyeyi.

Rus çevresine bir göz attı. Ne bir sandalye ne de koltuk vardı. Sadomazoşizm üstadının ziyaretçileri, boyunlarında köpek tasmalarıyla dört ayak üzerinde geliyor olmalıydı.

Volokine ellerini ceplerine soktu. Kasdan hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Hâlâ şaşkıncı sanki.

– Colonia'ya 1968'de geldim. 10 yaşındaydım. Cordillera eteklerindeki Temuca'nın yakınındaki küçük bir köyden geliyordum. Hartmann, tarlada ve madende çalışmak, koroya katılmak isteyenlere yiyecek veriyor ve okul imkânı sunuyordu. Bize Alman

âdetlerini, müziği, Almancayı öğretiyordu...

– Koloni’de hayat nasıldı?

– Özel, dostum. Çok özel. Bir kere zaman 30’lu yıllarda durmuştu. Katı çekirdek grubun üyelerinden söz ediyorum. Bizim gibi yabancılardan değil. Kadınların saçları örgülüydü ve geleneksel kostümler giyiyorlardı. İnsan kendini Almanya’da hissedebilirdi.

– Hangi dil konuşuluyordu?

– Bizimle İspanyolca, kendi aralarında Almanca. Wie Sie befehlen, mein Herr! Ama dikkat: Koloni bir nazi topluluğu değildi. Kesinlikle. Bir aile ortamı olduğu söylenebilir. Hatırlıyorum, her yerde bayraklar, flamalar dalgalanıyordu. Üzerlerinde garip bir işaret vardı; nazi kartalını andıran eğik, hafifçe çekik bir silüet. Üzerimizde baskı oluşturan bir idealin gölgesi gibi. Aynı zamanda hem Hıristiyan hem de uğursuz.

– Katı kurallar olduğunu sanıyorum.

– Neşeli bir okul değildi, bu kesin. Ama tamamen özgür bir yaşam vardı. Her şeyi üretebiliyordunuz, tuz ve kahvenin dışında. Erkekler ile kadınların, aralarında herhangi bir ilişki kurmaya hakları yoktu. Hartmann, sadece Hartmann evliliklere karar veriyordu. Sonra, evlenen çiftler gün içinde birbirlerini göremiyorlardı. Hatta bazen geceleri bile. Doğum oranı çok ciddi kontrol altındaydı. Tarlada, madende konuşmak, ıslık çalmak, gülmek yasaktı. Muhafızlar ve köpekler bizi sürekli olarak gözlüyordu. Bütün olumsuzluklardan söz etmeye kalkarsam yarına kadar burada kalırız.

– Sen yine de bize başka kurallardan da söz et. En azından birkaç tanesinden.

– Hartmann modern uygarlığı bir çürüme olarak değerlendiriyordu. Bazı malzemelere dokunmamız yasaktı, plastik, inoks, naylon gibi. Ayrıca bazı besinleri tüketmemiz, Coca-Cola gibi bazı içecekleri içmemiz de. El sıkışmak gibi bazı hareketleri yapmamız da. Bu tür temaslar pis olarak değerlendiriliyordu. Hartmann tamamen saf bir hayat hedefliyordu.

– Modern cihazlar da yasak mıydı?

– Hayır. Hartmann o kadar aptal değildi. Elektrikten faydalanma, traktör kullanma, tüm bunlara izin vardı. Alman’ın çalıştırması gereken bir tarım işletmesi vardı ve nasıl davranacağını biliyordu. Aslında iki bölge vardı. Çocukların büyütüldüğü, elektriğin ve kirlenmeye yol açacak herhangi bir kaynağın olmadığı “temiz” bölge. Ve hastanenin, yemekhanenin ve diğer tüm tarım alanlarının yer aldığı elektrik bölgesi.

– Bu yapılanma Amişlerinkine oldukça yakın, öyle değil mi?

– 80’lerin ortasında Nación’dan bir gazeteci Comunidad hakkında bir makale yazma cesareti gösterdi. Yazının başlığı “Kötülük Amişleri”ydi. Bu isim daha sonra Alman dergisi

Stern tarafından da kullanıldı. Yanlış bir değerlendirme değildi. Sadece Hartmann bu görüşe katılmadı, çünkü o hiçbir tarikatın izinden gitmiyordu. İçinde anabaptizmin, metodizmin, hatta Budizm'in olduğu, çok katı kurallara sahip bir Hıristiyan birliğine dayanan bir tür bağdaştırıcılık uyguluyordu. Sanırım Tibet'e bir seyahat de yapmıştı...

– Ne zamandan itibaren tarikat içinde tam bir kabul görmeye başladın?

– Hemen. Sesimden dolayı tabii. Şarkı söyleme konusunda büyük bir yeteneğim vardı. Bu bir şans olarak görülebilir, ama değildi. Hatta son derece tehlikeliydi.

– Tehlikeli mi?

– Hartmann'ın dünyasında, yanlış notaların bedeli pahalı olurdu.

– Koroyu kim yönetiyordu? Wilhelm Goetz mü?

– O dönemde, evet. Sonra başkaları da oldu...

– Cezalandırma işini Goetz mü yapıyordu?

– Bazen. Ama Goetz iyi bir adamdı. Dayak atma işini gözetmenlerine yaptırırdı.

– Nasıl yaşıyordunuz? Yani tarladaki çalışmaların ve koro faaliyetlerinin dışında?

– Hep birlikte. Beraber yiyorduk. Beraber çalışıyorduk. Beraber uyuyorduk. Ancak geleneksel anlamda bir aile de değildik. Hartmann Tanrı'nın İbrahim'e verdiği öğüdü benimsemişti: "Ülkeni ve aileni ayır." Tek bir yuvamız vardı: Koloni. Ve bir dereceye kadar, aradığımız sıcaklığı orada buluyorduk. Sonra olaylar karışık bir hal aldı.

– Sonra, derken?

– Buluş dönemiyle birlikte. Melek sesimizi kaybedince Agoge'ye geçiyorduk.

Sözcük Volokine'de belli belirsiz bir şeyler çağırıyordu.

– O ne demek? diye sordu.

– Yunanca bir kelime, Sparta geleneğine ait. Antikçağ'da, Spartalı çocuklar belli bir yaşa gelince disiplinli, acıya dayanıklı bir savaşçı olarak yetiştirilmek üzere ailelerinden alınırdı. Koloni'de olan da buydu. Yakın dövüş teknikleri. Silah kullanma. Dayanıklılık. Ve tabii ki, cezalandırma...

– Ateşli silahlarınız var mıydı?

– Koloni'nin bir mühimmat deposu vardı. Bir kale gibi inşa edilmişti. Kimse oraya yaklaşmadı. Yıllar boyunca, güvenlik konusunda yapılan bütün teknolojik yeniliklere şahit

oldum. Hartmann paranoyaktı. Hep bir saldırı bekliyordu. Bize her sabah, her akşam hatırlattığı kıyamet gününü saymazsak. Tam bir kaçık hayatı.

Ruş, bir kaçığın söylediklerinin yasa olduğu bir dünyada yaşayan, eziyet çeken bu kayıp çocukların maruz kaldığı cehennem azabını düşünmeye çalışıyordu. Bu düşünce bile onu fiziken rahatsız etmeye yetiyordu. Hep aynı hikâye. Çocukların acı çektiğini düşünmek bile onun için ıstıraptı. Kökenine inmeyi reddettiği hassas bir nokta.

- Bize, verilen cezalardan söz et.
- Dostum, bunlar nazik kalplere göre değil.
- Bizi dert etme. Bana ne tür şeylere maruz kaldığınızı anlat.
- Bu akşam olmaz. Bu güzel Noel gecesini berbat etmeyelim.
- Biraz önce senin kulübü boydan boya kat ettik. Söylendiği kadar rahatsız edici değil.
- Benim kulüp bir tür şaklabanlık yeri. Ben sana gerçek acıdan söz ediyorum.
- Farkı ne?
- Korku. Burada herkes, korkuyormuş gibi davranır. Çünkü herkes, elini kaldırdığında acının derhal duracağını bilir. Gerçek acı herhangi bir sınır olmadığına, her şey işkencecinin elinde olduğunda başlar. İşte o zaman, evet o zaman acıdan söz edilebilir.
- Neler yaşadın?
- Koloni’de hepimizin yaşadıklarını.

Volokine ısrar etmedi. Daha kestirme bir yola saptı:

- Bu cezalar hangi sebeplerle veriliyordu?
- Hatalar cezalandırılırdı, ama sadece hatalar değil. Kötü muameleye hiçbir neden yokken de maruz kalabilirdin. Beklenmedik bir şekilde. Uykudayken. Herhangi bir zamanda. Bazen tarlaya çalışmaya giderken Hartmann ortaya çıkar ve içimizden birilerini severdi. Tek bir kelime etmeden bizi ana çiftlik binasının altındaki mahzene götürürdü. Orada bizi neyin beklediğini bilirdik. Kendisinin uydurduğu bir sürü şey, sondalar, iğneler, kimyasal ürünler. Hartmann kendini bir araştırmacı olarak görüyordu. Bir bilim adamı. Elbette, tinsel yan her zaman mevcuttu. Hatalarımızı kabullenmek zorundaydık. Ceza sona erdiğinde de elini öpmemiz gerekiyordu. Dios en el cielo, yo en la tierra.^[1] Bu ölümlü dünyada bizim tek efendimizdi.

Kasdan, bile bile pot kırdı.

– Çocuklara işkence etmek Hıristiyanlıkla bağdaşmaz.

Milosz bir kahkaha patlattı:

– Dostlar, Hans-Werner Hartmann'ın felsefesini hiç anlamamışsınız! Ona göre, acıdan daha Hıristiyan bir şey yoktu. Nefis köreltme, çile çekme gibi şeylerden söz edildiğini hiç duymadınız mı? Sanırım size küçük bir teoloji dersi vermek iyi olacak. Kulaklarınızı açın ve beni dinleyin, çünkü bu akşam istim üstüneyim...

Arınmak için elbette dua etmek gerekir. Ama acı çekmek de önem taşır. Ceza kötülüklerden arındırıcı bir etken görevi görür. İnsanı temizler. Bu bütün tinsel gelişmelerin anahtarıdır. Kötülüğü üzerimizde yakmak. Dünya nimetlerinden vazgeçmek. Cinsel arzuları bir kenara bırakmak. Arınmış ve özgür bir ruha dönüşene kadar.

Bırakın size bu özel simyayı izah edeyim. Neredeyse bir paradoks. Kişi bedeninin günahlarını bağışlatmak zorunda, ama aynı zamanda bu beden anlamak, kavramak için bir araç, bir vasıta da... Etinde acıyı hissettiğin ölçüde Tanrı'yla diyalog kuruyorsun. Kendi kendinin işkencecisi oluyorsun. Tanrı'nın sevgili kulu oluyorsun. Kendinden ve dünyadan soyutlanıyorsun. Extra mundum factus...[\[2\]](#)

Volokine şaşkın gözlerle Kasdan'a baktı. Dokuz Kayışlı Kamçı teoloji dersi verilebilecek dünyadaki en son yerdi. Milosz devam ediyordu.

– Surat asmayın, dostlar. Size son derece somut duygulardan söz ediyorum. Acıktığınızda bilincinizin daha keskinleştiğini hiç fark etmeniz mi? Gelişkin bir bilinç düzeyine erişirsiniz. Hartmann bu deneyi savaş sonrası Berlini'nde yapmak durumunda kalmıştı. Mistik bir kriz anında, açlık onun gönül gözüyle görmesini, ilhamı rabbanisini artırıyordu... Kendi yolunu bulmuştu: dua, oruç, nefisini köreltme... Bu deneyimler ruhunuzu açar, dostlar. Ruh, Tanrı'ya ulaşana kadar arınır, bilenir. Budistler buna uyanış der. Müslüman sufiler bunu yüzyıllardan beri uyguluyorlar.

Ama Hıristiyanlarda, bunun çok daha belirgin bir örneği vardır. İsa Mesih dünya üzerine insan şeklinde gelmiştir. Babasının yolunu bulmak için fiziksel olarak acı çekmiştir. Acı bir yoldur. Ve bize o yolu, Tanrı'nın hikmetini göstermiştir.

Asunción'da İsa'ya öykünme son derece somut bir hal almıştı. Hartmann her şeyden önce çocuklara hitap ediyordu. Bu nedenle çarpıcı örnekler arıyordu. Kırbaçlarken çok özel bir ağaç kullanıyordu. Sözüm ona İsa'nın Tacı'nın yapıldığı ağaçtı. Böylece çocuklar acı çekerken İsa'yla özdeşleşiyorlardı. Tıpkı sıradan bir çocuğun televizyonda gördüğü bir kahramanla kendini özdeşleştirmesi gibi.

Volokine ile Kasdan bakıştı. Eğer geçmiş ile bugün, Koloni ile cinayetler arasında hâlâ ilişki kurmak gibi bir meseleleri varsa, sorun çözülmüştü. Rezilin biri Botanik Bahçesi'ndeki akasyanın çok yakınından geçmişti anlaşılın...

Milosz kadife sesiyle konuşmayı sürdürdü:

– Biliyorsunuz, çektiğimiz tüm bu acılar gereksiz değildi. Evrensel bir misyonu yerine getiriyorduk. Eğer İsa, dünyaya acı çekmek için gelmişse, sırf bizi günahlarımızdan kurtarmak için. İşte acının rolü. Dünyayı arındırmak! İşte bizim de Koloni’de yaptığımız buydu. Çektiğimiz acılarla insanları günahlarından arındırıyorduk. Hartmann’a göre bizim topluluğumuz son derece gerekliydi. İmanın ve acının bir arada olduğu bir merkez, bir yuva; günahkârların dünyasında bir denge unsuru...

Volokine araya girdi. Artık daha somut konulara gelmek istiyordu:

– Tüm bunlar bize, Koloni’nin 1973’te siyasi mahkûmlara işkence edilen bir merkez haline neden geldiğini açıklıyor.

– Hartmann, Santiago’daki generallere asla itibar etmezdi. Ülkenin içinde bulunduğu siyasi çalkantılarla da ilgilenmezdi. Hayır. Sadece Tanrı’nın üzerimizdeki gözleriyle ilgilenirdi. Sadece şeytana karşı verdiğimiz savaş onun için önemliydi!

– Bağlantıyı anlayamadım.

– Şeytanın yüzlerinden biri de komünizmdi. Yolunu şaşırılmış mahkûmları kurtarmak gerekiyordu. Onları konuşurmak, ama aynı zamanda da arındırmak. Onlara işkence ederek ruhlarını kurtarıyorduk. Sanki onlara Babamızla diyalog kurmayı öğretiyorduk. Ama ne yazık ki, çok azı hayatta kalıyordu. Hastanede de son derece tuhaf şeyler oluyordu, ama bizim oraya girmemiz yasaktı. Doktorlar orada, toplama kamplarındaki gibi tıbbi deneyler yapıyordu.

Milosz tahtının üstünde yer değiştirdi ve bunu yaparken garip bir şangırtı duyuldu. Volokine bir an bu obez herifin kığının altında cam kırıkları olabileceğini düşündü.

– Koloni’de ne kadar kaldın?

– 1979’a kadar, oranın altın çağını yaşadım.

– Koloni’de sen de işkence yaptın mı? Yani siyasi mahkûmlara?

– Bu Agoge’deki eğitimin bir parçasıydı. 17 yaşındaydım. Belli bir seviyeye gelmiştim. Artık bir yerde durmanın zamanı da gelmişti. Evet, benden istenilen şeyleri yaptım. Ruhsuz bir şekilde. Bir çocuğun ayar noktası yoktur. Tabii bu aldığımız eğitimin bir sonucuydu. Kamboçya’da Pol Pot’un katilleri çocuklardı. Liberya’da çocuklar, kestikleri kafalarla futbol oynuyordu.

Milosz ellerini birleştirerek komik bir dua pozisyonu aldı:

– Tanrım, onları bağışla çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar!

– Hangi koşullarda oradan ayrıldın?

– Kaçtım. Peşime düşmediler. Kırbaçlayacak başka kedileri vardı. Koloni tam bir işkence fabrikasına dönüşmüştü. Benim yolda öleceğimden emindiler. Veya askerler tarafından tutuklanacağımdan.

– Peki, nasıl kurtuldun?

– İyice güneye, Chiloe'ye kadar indim. Avustralya bandıralı bir balıkçı gemisine bildim. Adelaide'e geldikten sonra da Avrupa'ya ulaştım.

– Daha sonra ne yaptın?

– Orospuluk yaptım. Acının bir iş kolu haline getirilebileceğini keşfettim. Önce Londra'da. Sonra Paris'te. Küçük işimi geliştirdim.

Volokine konunun can alıcı noktasına gelmeye çalışıyordu:

– Çocuk seslerinin Goetz cinayetinde önemli bir yer tuttuğunu sanıyoruz. Belki de ana neden. Bu konuda ne düşünüyorsun?

– Hartmann insan sesi üzerinde bazı araştırmalar yapıyordu, ama sırrıyla birlikte öldü.

Kasdan birden sinirlendi:

– Tanrım, neyi araştırıyordu ki?

– Hiç öğrenilemedi. Koloni'deyken bazı söylentiler vardı. Toplama kampları döneminde Hartmann'ın bir keşif yaptığı söyleniyordu. Sesle ilgili olarak. Ama ne olduğunu bilmiyorum. O döneme ait kayıtları vardı. Ayrıca bizim işkence seanslarını da kaydediyordu. Bu çığlıkları dinlemek için bütün gün odasından çıkmazdı.

Milosz bir süre sustu, sonra daha alçak bir tonda yeniden konuşmaya başladı:

– Soruşturmanızla ilgili bir şey bilmiyorum. Ne aradığınızı da bilmiyorum. Ama eğer Koloni'yi de kapsıyorsa, zaten bu başlı başına bir sır. Böyle bir yer vardı. Oraya yaklaşan herkese bulaştı. İnsanı öldürebilen ve zincirleme reaksiyona yol açabilen bir sır. Bugün bile.

– Tarikatın bugün de varlığını sürdürdüğünü mü söylüyorsun?

Kelin kalın dudaklarının ucunda bir gülümseme belirdi:

– Aptal bir görüntüm mü var, dostlar?

– Eğer bir şeyler biliyorsan, bize anlatmanın tam sırası.

– Tarikat hiçbir zaman dağılmadı. Asuncion hâlâ yaşıyor.

– Nerede?

– Paraguay'dan söz ediyorlar. Virjin Adaları'ndan. Kanada'dan. Ama benim için en çılgın varsayım en güzeli.

– Hangi varsayım?

– Hartmann ve kliği Avrupa'ya yerleşmiş. Güya buraya, daha açık deyişle, Fransa'ya. Ne de olsa mükemmel ülkeniz bir hoşgörü ülkesi, öyle değil mi?

Volokine Kasdan'a baktı; o da onun gibi şaşkındı. Böyle bir gerçek, bu olaydaki birçok şeye ışık tutabilirdi.

– Bu yerleşme hakkında ne biliyorsun?

– Hiçbir şey. Ve bu işe bulaşmaya da can atmıyorum. Ama fikir saçma değil. Yüzlerce tarikat Fransa'da gelişti. Neden bunlardan biri de Koloni olmasın?

– Koloni'yi kim yönetiyor?

– Kral öldü. Yaşasın kral. Hartmann'ın ruhu hâlâ hâkim. "Bakanları" arasından biri zorunlu olarak nöbeti devralmıştır.

Volokine düşündü. Kötülüğe ve cezalandırmaya dayalı bir tarikat. Çocuklara işkence eden ve uyulması zor kurallara göre yaşayan bir topluluk. Mutlaka Çocuk Koruma Bürosu tarafından biliniyor olması gerekirdi.

Şiddetli bir mide bulantısı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kendini kötü hissediyordu, ayakta durmakta zorlanıyordu. Bütün kasları ağrıyordu. Kaburgaları kırılacakmış gibi göğsünde bir basınç hissediyordu. Yoksunluk krizi olabilir miydi? Bilmiyordu; sorguyu bitirmek zorundaydı.

– Koloni'yi bulabilmemiz için, diye üsteledi Kasdan, bize verebileceğin herhangi bir ipucu yok mu?

– Yok. Zaten onu bulamazsınız. Eğer tarikat Fransa'daysa, bana inanın, çoktan görünmez olmuştur.

Volokine kapıya doğru geriledi; dışarı çıkması gerekiyordu. Kasdan bir sorun olduğunu hissetmişti. Bir adım yaklaştı ve herifi provoke etti:

– Onlardan hâlâ korkuyorsun, değil mi?

– Korkmak mı? Milosz asla korkmaz. Kimse ona kötülük yapamaz. İmkânsız.

Sadomazoşizm üstadı tahtın kolçaklarından birine dayandı ve yeniden birbirine çarpan şişe sesine benzer sesler duyuldu.

Volokine geri geri giderken, titreşen bu sahneyi karanlık bir tül ardından görüyor gibiydi.

– Siz ne soruyorsunuz? Aldığım eğitimin bende hiç iz bırakmadığını mı? Kötülük uzun süreden beri benimle birlikte, dostlar. Ama bağışıklık kazandım.

Volokine kapıya ulaştı. Bir patlamanın, uğursuz bir şeylerin olacağını sezdi.

– Milosz kötülükten korkmaz. Milosz kötülüğün kendisidir.

Tek bir harekette, siyah kolsuz üstlüğünün önünü açtı. Yağlı ve çıplak göğsünde, eski usul bir sürü hacamat şişesi vardı. Tenine yapışmış ve her biri çok özel bir kâbusa –sülük, akrep, yerörümceği, eşekarısı– ev sahipliği yapan cam küreler... Kızarmış, kan içindeki gövdesini oburcasına parçalayan delirium tremens halinde bir sürü mahlukat.

[1] Tanrı gökyüzünde, ben yeryüzünde. (ç.n.)

[2] Dünyevi tutkuların arınma. (ç.n.)

- Alo?
- Benim Volokine.
- Kim?
- Cédric Volokine.

Telefon açılmadan önce on iki defa çalmıştı. Saat sabahın 4'üydü, bu nedenle bunda şaşırtıcı bir şey yoktu. Hattın diğer ucunda, karanlıkla ve uykuyla harmanlanmış bir sessizlik vardı.

- Kahretsin... dedi sonunda ses. Aklını mı kaçırdın? Saatten haberin var mı?
- Bir soruşturma yürütüyorum.
- İyi de benden ne istiyorsun?

Seninle konuşmam lazım.

- Ne konuda, Tanrı aşkına.
- Fransa'daki tarikatlarla ilgili.
- Yarını bekleyemez mi?
- Zaten yarın oldu bile.

Yeniden bir sessizlik oldu. Volokine, direnci her an kırılmaya hazır çelik bir kasayı açmak üzereymişçesine muzaffer gözlerle Kasdan'a baktı.

- Neredesin?
- Evinin önünde.
- İnanmıyorum...

Öldürücü darbeyi indirmenin tam sırasıydı.

- Bana borçlusun Michel. Unutma.

Adam derin bir nefes aldı, sonra homurdandı.

– Kapıyı açıyorum. Sakın gürültü etmeyin. Herkes uyuyor.

Volokine, Kasdan'ın hoparlöre bağlı cep telefonunu kapattı. Arabadan tam çıkmak üzereyken Ermeni sordu:

– Bekle. Nereye gittiğimi bilmek istiyorum. Bu herif kim?

– Michel Dalhambro. Emniyet İstihbarat'tan biri. 90'larda Fransa'daki tarikatların dökümünü yapan bir araştırma grubunda yer aldı. Şimdi "sofu sapkın gruplarla mücadele heyeti"nde yer alıyor. Anlayacağın bu işleri iyi biliyor.

– Neden ona "Bana borçlusun" dedin?

– Uzun hikâye.

– Herif terliklerini bulana kadar, sen bana anlatabilirsin.

Volokine derin bir soluk aldı. Tarihler, olaylar ve yoğun bir anlatım.

– 2003 yılıydı. Emniyet İstihbarat'tan çocuklar bir operasyon peşindeydi. Aslında gerçek bir tarikat söz konusu değildi. Antony'de bir zihinsel engelli çocuklar merkezidi. Ezoterik tedaviler uyguluyorlardı. Emniyet İstihbarat'ın katoloğundaki ismi "şifa grubu"ydü. Merkezin yöneticileri ailelerden yüklü miktarda para talep ediyordu ve uygulamaları son derece şüpheliydi.

– Sonra ne oldu?

– Dalhambro soruşturma başlattı. Müdürü sorguladı. Raporunu hazırladı. Ona göre herif kar gibi beyazdı.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Bir yıl sonra, aileler şikâyette bulunmaya başladı. Çocuklarını geri alamıyorlardı. Dosya bize, Çocuk Koruma Bürosu'na geldi. Merkeze gittim ve müdürü sorguladım. Tabii kendi üslubumla. Herif eteğindeki taşları döktü.

– Sorun neymiş?

– Zekâ engelli çocukları ikili veya üçlü gruplar halinde arabasıyla gezmeye götürüyordu. Onlara tecavüz ediyordu. Onları birbirlerini okşamaya zorluyordu. Filme çekiyordu. Eğer Dalhambro bunu fark edebilmiş olsaydı, bir yıl boyunca çocuklar bu acıyı çekmeyecekti.

– Herkes hata yapabilir.

– İşte bu yüzden onun raporunu yırttım. Adli Polis'te hiç kimse Dalhambro hakkındaki şikâyetin sebebini öğrenemedi. İşte o günden beri bana borçlu. Yatacak yer bulamadığımda beni evine davet eder. Onun evinde her zaman bir yerim olduğunu bilirim.

Kasdan gülümseyerek kapısını açtı:

– Gerçekten büyük bir aile.

Volo eve bir göz attı.

– Umarım burasıdır. Bütün evler birbirine benziyor.

Michel Dalhambro, Corgy yakınlarında, bütün evlerin birbirinin eşi olduğu, sıradan bir köyde yaşıyordu. Gecenin karanlığında sokak lambalarının küreleri birer minik ay gibi parlıyordu. Sokaklar boyunca sağlı sollu sıralanmış, kırmızı çatılı, beyaz kaba sıvalı evler, bir üretim zincirindeki oyuncaklar gibi göz alabildiğine uzanıyordu.

Bu köyde oturan insanlar da acaba aynı şekilde yaşıyor, düşünüyor ve yemek mi yiyordu? Veya tam tersi miydi? Hepsi bu köyde neden toplanmıştı, tek ve aynı hayatı yaşamak için mi? Kasdan, acı vermeden, hiç kimseye hissettirmeden, ufak ufak beyin yıkayan korkunç bir tarikatı düşünmeden yapamadı. Reklamlara, televizyon oyunlarına, ticaret merkezlerine dayalı bir koşullandırma. Bir anlamda klonlama hep var olmuştu. İnsan bu köyde ölebilirdi. Felsefi anlamıyla varlık, her türlü bireysellikten uzak bir şekilde hayatını sürdürüyordu.

Volokine ihtiyatlı bir şekilde kapıyı çaldı. Biraz düzelmiş gibiydi. Aslında yemek yemeyeli, sigara içmeyeli birkaç saat olmuştu. Davranışı tam bir sırdaydı. Biraz önce sadece kendisini ilgilendiren titremeler, antisiklonlar, depresyonlar, kısa süreli iyileşmeler yaşamıştı. Aslında bu soruşturma onun hem bedenini hem de ruhunu doyuruyordu. Acaba yoksunluk sendromunu da yok edebilecek miydi?

Michel Dalhambro, tıknaz, orta boylu, hiçbir ayırt edici özelliği olmayan kırklı yaşlarda bir herifti. Onda sosisli sandviç veya hamburger çağrışımı uyandıran yağlı bir görünüşü vardı. Yarı mat, yarı portakal rengi cildi, junk-food'un ktır ekmeleklerini hatırlatıyordu. Uykudan şişmiş yüz hatları, kirpi gibi kabarmış saçları, uzamış sakallı çenesiyle tuhaf görünüyordu, CHAMPİON marka bir sweat-shirt ile çok kısa bir şort giymişti.

İşaretparmağını dudaklarına götürdü:

– Gürültü yapmayın. Çocuklar birinci katta uyuyor. Ve botlarınızı çıkarın. Eğer karım sizi görürse, tüfekte kovalar.

İki ortak söyleneni yaptı ve klonlama içeride de devam ediyor mu görmek için kapıdan girdi. Muhtemelen ne bir mobilya ne bir tablo ne bir biblo, diğer evlerdeki binlerce örnekten farklıydı. Kasdan, taksitle alındığı belli olan eşyaları incelemeye başladı.

Beyaz badanalı oda hem salon hem de yemek odası işlevi görüyordu. Dipte, hemen merdivenin yanında "L" biçiminde iki kanepeler, bu tür evlerin vazgeçilmezi düz ekran bir TV'nin tam karşısına yerleştirilmişti. Biraz daha beride, yuvarlak bir masa ile sandalyeleri yemek odasını oluşturuyordu, mutfağa açılan bir kapının önüne konmuştu. Kitaptan çok egzotik eşyalarla dolu bir kitaplık. İkea'dan alınmış kutular, halılar, konsollar.

Dalhambro fısıldadı:

– Hediyelere dikkat edin!

Pencere girintisinin hemen yanında bir çam ağacı uyuşuk uyuşuk yanıp sönüyordu, çevresi parlak ve rengârenk paketlerle doluydu. Kasdan rahatsız oldu. Çiçek taşları, yıldızlar, parlak küreler, hepsi sıkıntı ve bayağılık jölesine batırılmış gibiydi.

– Kahve?

Başlarıyla teklifi kabul ettiler ve ceketlerini çıkarmadan masanın çevresine oturdular. Kasdan bu küçük, sıradan hayattan daha değerli olmadıklarını düşündü. Bu buz gibi soğuk geceyi kirletiyorlardı. Bu sıradan hayatı kirletiyorlardı. Yalnızlık ve terk edilmişlik kokusunu kirletiyorlardı ve bu evde yapacak hiçbir şeyleri yoktu.

Dalhambro, dumanı tüten üç fincanın bulunduğu tepsiyi masaya bıraktı.

– Şu soruşturma, sabahı bekleyemez miydi?

Volokine kahvesine tek şeker attı:

– Sana söyledim, son derece önemli.

– Saint-Augustin cinayetiyle mi ilgili?

– Haberin var mı?

– Saat 20 haberlerinde söylendi.

– İlgili, evet.

– Peki Çocuk Koruma Bürosu'yla?

– Boş ver.

Rus masanın bir köşesinde duran dizüstü bilgisayarını işaret etti:

– Evden de araştırma yapabiliyor musun?

– Neyle ilgili olduğuna bağlı.

– Sana göre?

Dalhambro bir dikişte kahvesini içti, sonra bilgisayarı önüne çekti. Gözlüklerini taktı ve mırıldandı:

– Fransa'daki bütün tarikat ve mezhepleri kapsayan yeni bir program. Etkileyici bir hızla klavyenin üstünde geziniyordu. Dikkat, bu gizli bir program. 90'lı yıllardaki ilk listeye bazı sıkıntılarımız olmuştu. Fransa'da, dini ibadet özgür ve demokratik bir hak. Bugün sadece, "sofu sapkın gruplar"dan söz etmek zorundayız... Ve harekete geçmek için de ağır suç unsuru gerekiyor. Dolandırıcılık, psişik tecavüz, alıkoyma...

Kasdan meraklanmıştı:

– Fransa'da kaç tarikat, mezhep var?

– Biz "ruhani hareket" diyoruz. Son derece değişken. Bu satanist grupları, radikal İslamcılarını hesaba katmaya ya da katmamaya bağlı. Ama yüzlerce olduğunu söyleyebilirim. En az. Bu da yaklaşık 250 000 kişi demek.

Dalhambro gözlüklerinin üstünden baktı:

– Evet. Şu sizin grup, hangisi?

– Pek bir şey bilmiyoruz, diye cevapladı Volokine. Alman-Şili kökenli. Bir dönem, Güney Amerika'ya yerleştiklerinde, kendilerini "Asuncion Kolonisi" olarak adlandırmışlar. Ruhani liderleri Hans-Werner Hartmann. Bir tür nazi, ölmüş muhtemelen, ama bir ekol yaratmış. Yüzlerce müridi olduğunu ve 80'li yılların sonunda Fransa'ya yerleşmiş olduklarını düşünüyoruz.

Adam her veriyi bilgisayara giriyordu.

– İlkeleri, diye devam etti Volo. Bedensel cezaya ve şarkıya dayanıyor. Ruhun arınmak için gerekli iki yol.

– İşte son derece dengeli insanlar.

– Onları birer katile dönüştürmek için çocukları şartlandırdıklarını düşünüyoruz. Bu katil çocukların işlenen son üç cinayette etkin bir rol oynadığını sanıyoruz, bu cinayetlerden birinde de Saint-Augustin Kilisesi rahibi öldürüldü. Volokine, Kasdan'a baktı. Bize göre bu sadece ormanı saklayan bir ağaç. Ayrıca kaçırılmış çocuklar olmasından da şüpheleniyoruz. İnsan üstünde yapılan deneyler.

Dalhambro alaycı bir ıslık çaldı:

– Büyük bir parça yakalamışsınız.

– Tüm bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?

– Maalesef.

Hâlâ klavyede geziniyordun. Gözlüklerini düzeltti:

– Ya ruhani eğilimleri? Evanjelik mi? Senkretik mi? New Age mi? Oryantalist mi? Şifacı mı? Ufologist mi? Alternatif mi?

– Daha çok Hıristiyan.

– Hangi mezhep? Katolik mi? Protestan mı? Kıyametçi mi?

– Amişleri anımsatıyorlar. Ama onların kültü gerçekten... benzersiz.

– Bu tür grupları bilirim. Hepsinin kendilerine has bir orijinalliği vardır. Peki, herhangi bir mesleki uğraş?

– Şili’de, bir tarım ve maden işletmeleri varmış. Belki Fransa’da da bu uzmanlık alanlarından birinde hâlâ faaliyet gösteriyorlardır.

Dalhambro biraz daha klavyede gezindikten sonra GÖNDER tuşuna bastı. Bilgisayar birkaç saniye boyunca homurdandı.

– Hiçbir şey yok.

– Emin misin?

– Kesinlikle. Verilerle programın bulması lazımdı. Yanlış yoldasınız, çocuklar. Fransa’da, sizin hikâyeye uzaktan veya yakından benzeyen bir şey yok.

İki ortak seslerini çıkarmadı. Kasdan, Volokine’in de onun gibi düşündüğünü biliyordu. Bu randevudan sonra da elleri boştu. Onları hiç ilgilendirmeyen Noel’in dışında. Ve sönmüş bir yıldızın kütesinden bile daha ağır bitkinliğin dışında.

Ayağa kalktılar. Dalhambro elini şortunun cebine soktu ve bir Gitanes paketi çıkardı. Konuklarına ikram etti, reddettiler. Hediyelerin üstünden atladı, camı açtı ve bir sigara yaktı, sağ kolunu dışarı çıkarırken sol eliyle odaya dolan dumanı dağıttı.

– Sizin hikâyenin kokusunu almıyorum. Burada çok önemli suçlardan söz ediyorsunuz. Cinayet, şiddet, beyin yıkama. İster istemez şikâyetler olmalıydı. Sizin herifler Fransa’da değil.

– Yine de biraz daha eşeleylebilir misin? diye sordu Volokine. Belki de isimlerini değiştirmişlerdir. Daha saygıdeğer bir kisveye bürünmüşlerdir. Belki de bir tarım kooperatifinin veya maden işletmesinin adını kullanıyorlardır...

– Benim işim, dedi, sigarasını dışarıda tutmaya devam ederek, tarikatlar ve mezhepler. Genleriyle oynanmış ürünler değil.

– Benim ne demek istediğimi anlıyorsun.

Sigarasından birkaç firt daha çektikten sonra, Dalhambro cebinden küçük metal bir kutu çıkardı ve izmaritini içinde söndürdü. Kutuyu kapattı, cebine koydu, sonra perdenin arkasından bir oda spreyi aldı. Salona birkaç fis yaptıktan sonra pencereyi kapattı. Bayan Dalhambro bu tür şeylere taviz veren biri değildi anlaşılan.

– Evet, dedi ellerini birbirine çarparak. Söylendiği gibi size daha fazla rahatsızlık vermek istemem. Çocuklar iki saate kadar uyanır ve ben bütün sabahımı anlaşılmasız oyuncakları birleştirmekle geçireceğim. Yani biraz uyusam iyi olacak...

Ruş, ısrarını sürdürdü:

– Bir göz atacaksın, değil mi?

– Bakacağım...

– Bugün mü?

– Yapabileceğim tek şey, diğer Avrupa ülkelerini eşelemek. İnterpol'ün bu tür sapkın gruplarla ilgilenen bir departmanı var. Onların programına gireceğim. Ama kimseyi arayamam. Bugün olmaz.

Dalhambro onları kapıya doğru iteklemeye çalışıyordu. Volokine kımıldamıyordu bile. Sanki bulunduğu yere çivilenmiş gibiydi. Onun bu ısrarında patetik bir şeyler vardı.

– Cinayeti öven bazı tarikatlardan söz edildiğini hiç duymadın mı?

– Fransa'da, hayır. Burada satanistler bazı oyunlar oynar. Hepsi bu. ABD'ye Charles Manson'a kadar uzanmak lazım. Veya "Sangria"nın uygulandığı Meksika'ya. Ya da büyücülüğün hâlâ hüküm sürdüğü Güney Afrika'ya. Ama tüm bunlar bize biraz uzak, öyle değil mi?

Dalhambro kapıyı açtı ve iki anlama da çekilebilecek bir hareket yaptı: "Evinizde iyi geceler."

Birkaç saniye sonra dışarıdaydılar.

Birkaç saniye sonra hiçbir yerdeydiler.

– Bunu yapmak istediğinden emin misin?

– Hayır. Ama tahrik etmek istiyorum.

Volokine direksiyona geçmek için ısrar etmişti. Gennevilliers Limanı'na doğru A86 otoyolunda ilerliyorlardı. Rus, sanki bükme ister gibi direksiyonun üstüne eğilmişti. Ziyaretleri biter bitmez, aklına gelen şeyi söylemişti.

– Dalhambo bilgisayarında sörf yaparken aklıma bir ayrıntı geldi. Milosz, Hartmann'ın modern uygarlığı bir çürüme olarak değerlendirildiğini söyledi. Müritlerine, plastik gibi bazı maddelere dokunmalarını yasaklamış.

– Bu senin aklına bir şeyler mi getirdi?

– Dün sabah, Régis Mazoyer'yle konuştum. Biliyorsunuz, tamircilik yapan şu eski şarkıcı. Saat sabahın altısıydı. Ve herif hâlâ çalışıyordu. Tuhaf bir durum dikkatimi çekti, metali çıplak elle tutuyordu, ama bana kahve hazırlarken keçe eldivenlerini giydi. Bana plastiğe alerjisi olduğunu söyledi. Plastik alerjisi olan çok insan tanıyor musunuz?

– Hayır.

– Aynı kanıdayım. Bu garip davranışın bir açıklaması olmalı. Bu herif belki de bir süreliğine Koloni'de yaşadı, tabii Fransa'dakinde. Ve bu alışkanlık oradan kaldı.

– Tarikata neden girmiş olabilir ki?

– Şarkı söylemek için. 12 yaşındayken Régis Mazoyer'nin doğaüstü bir sesi vardı. Siz de biliyorsunuz. El Ogro çocuğu imlemiş olabilir...

– Peki Mazoyer sana bundan hiç söz etmedi mi?

– Bana sadece yol gösterdi. Bana kalırsa korkuyor. Şarkı eğitimi aldığı bana fısıldarken ve Ogro'dan söz ederken ipuçlarını yakalamayı bana bıraktı. Onlardan biri Hartmann'ın evinde cereyan etti, bundan eminim. Ve erken ses değişimi onu bir tehlikeden kurtardı.

– Ne tehlikesi?

– Bilmiyorum. Ama bize daha fazlasını anlatabilir. Sonra yatmaya gideriz.

Volokine "Gennevilliers Limanı" çıkışına saptı. Artık konuşmuyorlardı. Sessizlik bir tür anlaşmaydı sanki aralarında. Kasdan, Volokine'in bu düşünceye inandığını çok iyi biliyordu. Bir tür köpekbalıği sendromu yaşıyorlardı. Eğer dururlarsa ölebilirlerdi...

Vinçlerin ve bağlantı yollarının karmaşasından sonra, ambarlara ve park alanlarına bağlanan endüstriyel bir bölgeden geçtiler. Kasdan füzenle çizilmiş büyük yaprakları düşündü. Eskizler. Karalamalar. Planlar. Sanayi banliyösü, buydu: hepsi gri, hiçbiri bitirilmemiş, yerlere atılmış çizgiler, formlar.

Volokine, alt tarafta, "U" biçiminde yerleştirilmiş binalarla çevrili geniş bir avlunun hemen dibindeki bir sokakta yavaşladı. Işıkları sönük vitrinler birbiri ardına sıralanmıştı, sonra park yerleri.

Rus, tam karşıdaki park alanına arabayı soktu. Motoru stop etti. El frenini çekti. Kasdan'ın istediği gibi çok sert biçimde.

– Calder sitesine hoş geldiniz. Herifin tamirhanesi bu dükkânlardan biri. Onu bu saatte çalışırken bulacağımıza eminim. Çok erken çalışmaya başlıyor. Ve tamirhanede uyuyor.

Gecenin karanlığına çıktılar. Buhardan hayaletler dudaklarının arasından havaya karışıyordu.

Kasdan hatırlatma gereği duydu:

– Arabayı kilitlemiyor musun?

– Uzaktan kumandanız da mı yok.

– Yok. Umarım kapıyı açık bırakma gafletinde bulunmazsın.

Volokine derin bir iç çekti ve kapıları elle kilitledi. Tamirhaneye doğru yöneldiler. Kepenklerden biri yarım açıktı ve dışarı zayıf bir ışık süzülüyordu. Yaklaştılar. Hiç ses yoktu. Rus kepenge vurdu. Cevap alamadı. Aralık kepenkten içeriyi görmek için eğildi.

Hemen ardından bir küfür savurarak geri çekildi, Glock'unu kılıfından çıkarmıştı bile.

Kasdan da gayriihtiyari ondan uzaklaştı, Sig Sauer'ini çoktan eline almıştı.

İki polis, tek kelime etmeden kapının sağına ve soluna konuşlandı. Büyük bir uyum içinde silahlarının emniyet mandalını açtılar ve namluya mermi sürdüler.

Volokine içeriye seslendi.

Cevap yoktu.

Beş saniye.

On saniye.

Bir baş hareketi, Volo anladı. "Ben ilk giriyorum." Kepengin altından süzüldü, Glock'u elindeydi. Kasdan onu izledi. İçeride, elevatör köprüsüne asılı bir fenerden zayıf bir ışık yayılıyordu. Işıktan çok, bir koku dikkati çekiyordu. Ağır, metalik, mide bulandırıcı. Kan kokusu.

Akıl almaz miktarda kan kokusu.

Bir fıçının dibinde uzun süre beklemiş şarabı andıran kan kokusu.

Volokine elini yeninine içine soktu. Duvar boyunca yoklayarak bir elektrik düğmesi buldu.

Işık etrafı aydınlattı kanları da.

Her yer kandı. Duvarlar, pıhtılaşmış küçük gölcüklerin oluştuğu zemin. Tezgâhın kenarlarına da bulaşmıştı. Çukurda simsiyah göletler vardı. Mekanik aletlerin ve lastiklerin üzerine sıçramış kanlar kurumuştu.

Ve her yerde ayak izleri vardı.

Çıplak gözle bakıldığında bile 36 numara olduğu anlaşılıyordu.

Kasdan "modus operandi değişikliği" diye düşündü. Çocuklar tamirciyi öldürmeden önce işkence etmişlerdi. Aklına başka bir fikir geldi. Belki de her zamanki gibi davranmışlar, önce kulakzarını delmişlerdi, ama kurban aldığı yaralara rağmen hayatta kalmıştı. Kalbi atmaya devam etmişti. Kan tüm vücudunda dörtmala koşmuş ve her yere fişkırmıştı.

Tamirhanenin dip tarafında, bir kriko ile lastik yığınlarının arasında, işkence görmüş ceset yere oturmuş pozisyondaydı, sırtı duvara dayalı, başı öne düşmüştü. Hemen hemen Naseer'le aynı pozisyondaydı. Sadece eski şarkıcı kollarını karnının üstünde kavuşturmuştu. Kasdan yaklaştı. Kurban, hâlâ taze olan bir kan gölünün ortasındaydı. Cinayet en fazla birkaç dakika önce işlenmişti...

Gördüğü her ayrıntı Kasdan'ı tedirgin ediyordu. İçindeki tüm kanı boşaltan kesilmiş arterler. Can çekişmenin etkisiyle titreşen kaslar. Önüne geçilemez bir hızla bütün sıvısını boşaltan bir beden. Kurbanın son çırpınışları.

Kasdan birden önemli bir noktayı yakaladığını hissetti.

Bir kurban etme töreni.

Tanrı için akıtılan kan.

Volokine çoktan eldivenlerini giymişti. Bir dizi yerde, kan gölünün kenarında duruyordu, kurbanın kafasını çevirdi. Sol kulağından aşağı doğru sızmış ve kurumuş kanı gördü. Diğer tarafa da baktı. Aynı izler orada da vardı. Evet. Adam kulakdavulları delinerek öldürülmek istenmişti. Ama bu kez bu teknik işe yaramamıştı anlaşılın. Mazoyer ölmemişti.

Ancak bu katilleri durdurmamıştı.

Can çekişmekte olan kurbanlarının üstüne çullanmışlardı.

Volokine, Régis'nin kafasını kaldırdı. Ağız bir kulağından diğerine yırtılmıştı, parçalanmış etlerin arasından dişlerin beyazlığını iyice belirginleştiren koyu renkli bir yara. Naseer'de ve Olivier'de olduğu gibi, tüyler ürpertici derecede komik görünen hep aynı gülümseme, yüzü çirkinleştirilmiş bir sirk soytarısının alaycı ifadesi.

Ama bu defa, bütün yüz bıçakla parçalanmıştı, teni sürülmüş bir tarlayı andırıyordu. Kabartılmış. Altüst edilmiş. Yüzün sol tarafına indirilen bir yumruk herifin gözünü bir boksörünki gibi şişirmişti, fal taşı gibi açılmış diğer göz ise her an düşmeye hazırды.

Kasdan Volokine'in neyle ilgilendiğini şimdi anlıyordu. Tamircinin üzerinde, kurumuş kanla katılmış mavi renkli bir iş tulumu vardı. Fermuarı, göğsüne kadar indirilmişti. Karnının üzerinde kavuşturulmuş kolları, pıhtılaşmakta olan koyu renkli bir çamur topağı tutuyordu. Rus, yavaşça, adamın bir kolunu tuttu ve çekti. Maktul sanki bir cismi sıkı sıkı tutuyordu.

Volo fazla zorlanmadı. Ceset henüz katılmamıştı. Karnının üstüne bastırıldığı cisim ortaya çıktı. Adamın kalbiydi bu. Koyu renkli. Parlak. Daha yakından bakınca sadece iş tulumunun değil tüm göğüs kafesinin açıldığı görülüyordu. Açılmış fermuar ile açılmış göğüs kafesi bir bütündü.

Volokine hiçbir şey söylemedi. Dondurulmuş bir et kadar soğuktu. Kasdan da herhangi bir tepki vermiyordu. Geri dönüşü olmayan bir eşikten geçmişlerdi ve şu an gördükleri bu vahşetin gerçeğe ilgisi yoktu sanki.

Ve tanıdıkları, bildikleri dünyayla.

Aslında ne o ne de Rus şaşırmıştı.

Açıklama kanla kurbanın üstüne yazılmıştı:

EY YÜCE TANRIM, BENDE SAF BİR YÜREK OLUŞTUR,
VE RUHUMU YENİLE.

Yazı. Hep aynıydı. Bitişik. Özenli. Çocuksu. Kasdan'ın aklına ilkokullardaki resim ve el işi atölyeleri geldi.

Volokine hâlâ cesedi inceliyordu.

Gövdeye eliyle dokunuyor, parmaklarını açılmış göğüs kafesinin içine sokuyordu.

Birden geriye doğru sıçradı ve kış üstü yere oturdu.

Kasdan silahını doğrulttu, ne olduğunu anlamamıştı.

Durumu kavramaları için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Bir telefon sesi.

Cesedin üzerinde.

Volokine Kasdan'ın ellerine baktı, eldivenlerini takmamıştı. Rus dudaklarını ısırıldı. Ayağa kalktı. Maktulün ceplerini yokladı.

Cihazı buldu.

Kapağı açtı ve dinledi.

Telefonu Kasdan'a doğru uzattı.

Ermeni kulak kabarttı; gülüşmeler geliyordu.

Arada değnek seslerinin de duyulduğu çocuk kikirdelemeleri.

Bağlantı kesildi.

İki ortak buz kesilmişti.

Birden, çok yakından gelen bir tıngırtı sesi duydular.

Hafif, belli belirsiz, ısrarlı.

Çocuk katiller oradaydı, dışarıda.

Onları bekliyorlardı.

İç avlu bomboştu.

İki yüz metre uzunluğundaydı.

Üç tarafı en az onar katlı apartmanlarla çevriliydi. Arkada, yüksek bir baca şatafatlı bir biçimde tütüyordu. Yukarıya, gökyüzüne doğru. Bu bulutlu geceden bağımsızmış gibi görünen, tasasız, soğuk ve kaygan bir duruluk arz eden mavi bir tuval. Ay ışığının altında, Yves Klein'in bir tablosunun yoğunluğuna sahip sonsuz bir ışık.

Volokine birkaç adım attı, Glock'unu iki eliyle kavramıştı. Çocuklar burada değildi. Silahını boşluğa doğrultmuş Kasdan'a baktı. Ermeni, gecenin mavimsi beyazlığında, sanki küçük kristal parçalarıyla kaplıymış gibi parlıyordu. Rus, kendisinin de onun gibi görüldüğünü anladı. Tuza bulanmış iki balık. Gözleri, sarkıtları andıran, yaşadıkları anın hareketsizliğinde asılı duran, siyah ve beyaz benekler. Bu tablodaki tek hareket, ağızlarından çıkan buhardı.

Tek kelime konuşmuyorlardı, ama anlaşıyorlardı.

Bütün polisler bu tür anlar için yaşırdı.

Ve onlar da, beş günden bu yana bu an için yaşamışlardı.

İç avluda ilerlediler.

Kollarını yana uzatmışlardı, silahlarının namlusu yere çevriliydi.

Binaların cephesi karanlıktı. Işığı yanan tek pencere bile yoktu. Her yer sessizliğe gömülmüştü; uzaktaki bir fabrikadan gelen boğuk ve tekdüze gürültü vardı sadece. Beton ve çelik bir bedene hapsolmuş dev bir kalbin ritmi gibi.

Gizlenme gereği duymadan yürümeye devam ediyorlardı.

Siluetleri, binaların önündeki düz alanda bir skalpel hassaslığıyla beliriyordu. Gölgelemleri adımlarıyla üst üste biniyordu.

Kulak kabarttılar. Sopa tıngırtısı yok olmuştu. Sadece, sitelerin biraz ilerisindeki sanayi bölgesinden düzenli aralıklarla gelen ses gecede yankılanıyordu.

Sonra, birden, bir gülme sesi.

İki polis silahlarını sesin geldiği yöne doğrulttu.

Ardından, başka yerden başka bir gülüş.

Boğuk kikirdemeler.

Ayak sesleri.

İç avlunun dört bir köşesine dağılmış.

Kasdan ve Volokine, silahlarıyla onları çevreleyen duvarları tarayarak ağır ağır ilerliyordu.

Yeniden bir gülme sesi.

Bir koşuşturma.

– Oyun oynuyorlar, diye mırıldandı Volokine. Ağızdan buhar çıktı. Bizimle oynuyorlar.

Açılıyorlar, birbirlerinden uzaklaşıyorlar, sonra her biri sağdaki ve soldaki bir binaya doğru yöneliyordu. Alaylı gülüşmeler duyuluyor, ama hemen kesiliyordu. Kapı sundurmalarının altında. Merdivenlerde. Kurtbağrı bitkilerinin yanında. Tam olarak yerlerini saptamak imkânsızdı.

Birden, uçtaki parmaklığın altında bir şey parıldadı.

Volokine gözlerini kıstı. Parlaklık kayboldu. Bir silahın kromajı diye düşündü. On metre ötede, sağda yeniden bir parıltı oldu. Ardından bir kez daha, iyice solda, otuz metre ileride.

Rus, soran gözlerle Kasdan'a baktı; ne olduğunu anlamıyordu. Gözlerini fal taşı gibi açmış Ermeni de ondan farklı değildi. Bu parıltıların anlamı neydi? Bunun ıslık yerine ışıkla haberleşme olabileceğini düşündü. Bu flaşlar ses kadar etkiliydi.

Yeni bir parıltı.

Yeni bir harelenme.

Önlerinde, ayın yansımasını alan ve bunu farklı bir biçimde geri yollayan sürekli hareket halinde aynalar vardı, en doğru izlenim buydu. Evet, bu aynalardan yansıyan ışık gözlerini kamaştırıyordu. Bulandırıyordu. Cıva saçıntısı gibi keskindi.

Volokine durumu anlamıştı.

Çocuklar, orada, karanlıktaydı.

Simsiyah paltolar giymişlerdi, bedenleri görünmüyordu, ama maskeleri vardı. Metal

maskeler... Ayrıca her biri, kabukları soyulmuş, açık renkli bir değnek taşıyordu. Hiç kuşkusuz, dikenleri temizlenmiş akasya seyal ağacından...

Sol tarafta bir koşuşturma oldu. Volokine kendi çevresinde döndü. Uzaktan gülüşme sesleri geldi. Sağda bir parıltı oldu. Polis kafasını nereye çevireceğini bilemiyordu. Çocuklar bir kayboluyor bir ortaya çıkıyorlardı, merdivenlerin altında, kutbağrılarının arkasında.

Soldaki binaya doğru üç adım attı. Omzunun üstünden, sağdaki apartmana doğru ilerleyen Kasdan'a baktı. İki adam birbirlerinden yüz metre kadar uzaklaşmışlardı. Volokine üstü çiy kaplı lükstrümler boyunca ilerledi.

Sessizlik. Rüzgâr. Soğuk.

Bir ayrıntı dikkatini çekti. Çalıların arkasından gelen, ancak zorlukla duyulabilen bir gürültü. Çocuklar fısıldaşıyordu. Yeni bir darbeye hazırlanıyorlardı. Volokine çiti takip etti, arasından görmeye çalıştı. Ay ışığında görüş mükemmeldi. Glock'unu doğrulttu, ama bir şey hiç aklından çıkmıyordu. Silahını kullanamazdı. Böyle bir hasma karşı silahını ateşleyemezdi.

Savaş peşinen kaybedilmişti.

Düşmanlarına karşı güçsüzdü.

Gıcırdayan çakıllar. Donmuş toprak. Hâlâ kurtbağrılarını boyunca ilerliyordu. Fısıltılar kesilmişti. Çit bitti. Volo sol tarafa sıçradı, bu çalı ile arkadaki çalı arasındaki dar alana yöneldi.

Kimse yoktu.

Parmaklarını silahının kabzasında dolaştırdı. Soğuğa rağmen, yüzü terden sırlıslıkladı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Sanki midesine inmişti.

Yeniden yürümeye başladı. Yavaş. Gergin. Ve aynı zamanda da kararsız. Araya mesafe koyuyordu sanki. Bilinci bedeninden ayrılmış çevresinde tek başına dolanıyordu. Etrafına, boş, neredeyse dalgın gözlerle baktı. Bu andan, bu gerilimden, bu tehlikeden kaçıyordu...

Sol tarafında bir sürtünme hissetti.

Saniyenin yüzde biri kadar bir gecikmeyle tepki verdi; çocuk üstündeydi.

Volokine durdu. Ya da daha doğrusu o anda zaman, mekân, evren durdu. Bir türlü kafasında canlandıramadığı şeyi gördü. Çocuğun maskesini. Parlak bir metalden dökülmüş, çekiçle biçim verilmişti. Yüzeyi tümseklerle, kabartılarla ve çukurlarla kaplıydı.

Rus, saçmabir şekilde, çocukken okuduğu çizgi romanlardaki kahramanların kurt

adamları öldürmek için gümüş mermi kullandığını hatırladı.

Bu gece kurt adam oydu.

Maskenin çizgileri onu etkilemişti.

Birçok ifadeyi bir arada barındıran antika bir maskeydi. Sevinç. Gülümseme. Acı. Gözler için baklava biçiminde siyah delikleri vardı. Ağızın olduğu yerdeki delik çok daha büyüktü. Sanki takan kişinin ruh haline göre değişen bir yüz ifadesi. Antik tiyatrodan, ister yüce ister evrensel her duygu sahnede sergilenirdi. Volokine "Sen çocuk tanrısın..." diye düşündü.

O esnada, çocuk mırıldandı.

– Gefangen.

Bıçağını Volokine'in uyluğuna batırdı.

Polis uludu. İç avlu ve gökyüzü ileri geri gidip gelmeye başladı. İki yüzey arasında sallanan, bacası ve binalarıyla iki ayna. Kendini toparlamaya çalıştı, ama dengesini bulamıyordu. Yarasına baktı, acı sanki ışık hızıyla tüm vücuduna yayılıyordu. Bıçağı sapını siperine kadar etine saplayan küçük eli gördü. Bir an aklından geçti: Ahşap saplı, siperli, XIX. yüzyıla ait bir bıçak, kötülük Amişi...

Sonra hıçkırık tuttu, gerçekten de hem zemin hem de gökyüzü aynı şekilde dönüyordu. Çocuğun sol elini yakalamaya çalıştı, ama beceremedi.

Dizlerinin üstüne düştü.

Uzaktan, çok uzaktan, ona doğru koşan Kasdan'ın çığlığını duydu:

– VOLO!

Sonra, çok yakından, insanı allak bullak eden bir samimiyetle, maskenin gerisinden gelen gülüş sesini duydu. Zafer kazanmış birinin gülüşüydü bu. Çocuk bıçağın sapını hâlâ bırakmamıştı. İki eliyle, bütün gücüyle bastırdı ve bıçağı yaranın içinde kırdı. KLAK.

Acı birkaç derece birden arttı. Volokine, ay ışığını yansıtan maskenin donuk ifadesine gözlerini dikti. Aklına, fakülteyken aldığı "Yunan mitolojisinin kökenleri" adlı ders geldi. Dünyanın başlangıcını, yaratıcı tanrı Uranos'u, onun Yer'le Gaia'yla düğününü düşündü. Onun çocuklarını, yani Titanları ve babasının üreme organını kesen Kronos'u düşündü.

– Çocuk Titanlar...

Bağırarak istedi, ama dili ağzının içinde şişmişti.

Olduğu yere yığıldı.

Şakağı yere çarptı. Yattığı yerden her şeyi aşağıdan yukarıya doğru görüyordu: zemin, baca, ay ve Sig Sauer'ini ileri doğru doğrultmuş, ceketinin etekleriyle havayı döverek gelen Kasdan'ın kocaman, devasa gölgesi.

Volokine "Hayır!" diye bağırarak istedi, ama patlayan silahın namlusundan çıkan beyaz alevi gördü. Sanki şimşek çakmış gibi gökyüzü aydınlandı. Sonra etraf yeniden karardı.

Kasdan hedefini ıskalamıştı; çocuk tanrılar ölümsüzdü.

Ermeni boşluğa ateş etmişti.

Ve ikisi de sonsuz bir boşlukta ilerliyordu.

Sonra boşluk üzerine çöktü ve Volo hiçliğe gömüldü.

– Polis. Acil bir durum var!

Saat 06:30.

Lariboisière Hastanesi Acil Servisi.

Kasdan, Volokine'î omzunda taşıyordu. Bekleme salonunu geçtiler ve doğruca hiç kimsenin olmadığı hasta kabul bankosına yöneldiler.

Ermeni bankoyu yumruklarken bağıırıyordu:

– Polis! Kimse yok mu?

Cevap alamadı. Ortağını, duvara raptedilmiş koltuklardan birine yerleştirdi, sonra salonun alacakaranlığında bekleyen diğer siluetleri fark etti. Kaderin kötü bir cilvesi olarak, bu Noel gecesinde, burada kollarında çocuklarıyla bekleyen birkaç çift dışında kimse yoktu. Hediye yerine yara, virüs ve enfeksiyon almış anne babalar.

Arkasında ayak sesleri duydu.

Bir hemşire.

Kasdan, kimliğini uzatarak kadına doğru yürüdü.

– Meslektaşım yaralı.

– Sizin bir önceliğiniz yok. Hôtel-Dieu'ye gitmeniz gerekirdi.

– Kan işiyor! Bana bir doktor çağırın. Ona durumu açıklayabilirim.

Kadın arkasını dönüp uzaklaştı.

Salonda kimse kımıldamaya cesaret edemiyordu. Kasdan, bu acılı ve sakin ortamda yarattığı şiddetin ve hoyratlığın farkındaydı.

Beyaz önlüklü üç adam belirdi. Aralarından ikisi bir sedyeyi itiyordu. Kasdan bekleme salonuna döndü ve büyük bir dikkatle yarı baygın haldeki Volokine'î ayağa kaldırdı. Gennevilliers'deki iç avluda, kemeriyle Volo'nun uyluğuna bir turnike uygulamıştı. Glock'unu da almayı ihmal etmemişti. Çocuklar ise ortadan yok olmuştu. Kasdan binalar arasındaki düz alan boyunca meslektaşını taşımıştı. Arabayla Clignancourt Kapısı'na kadar

gitmiş, oradan Rochechouart Bulvarı'na sapmış ve rastladığı ilk hastanenin önünde durmuştu: Lariboisière, Magenta Bulvarı. Yol boyunca, Volokine'î uyanık tutmak için Kasdan sürekli olarak konuşmuştu.

- Ne oldu?
- Saldırıya uğradık, dedi. Devriyedeydik.
- Beni takip edin.

Adamın arkasında, hastabakıcılar Volokine'î sedyeye yatırıyorlardı. Kasdan, Volo'nun kandan pırl pırl olmuş yaralı bacağını gördü. Doktor arkasını döndü ve koridorda ilerleyen sedyenin peşinden yürümeye başladı.

Kasdan da onu izledi:

- Ciddi mi?
- Göreceğiz.

Biraz olsun rahatlamıştı. Profesyonele ulaşmışlardı. Bilginin, malzemenin, serumun olduğu yere. Ama kafasının bir tarafı buradaki gizli hüznün, sağlıksız koşulların farkındaydı. Sedyeye gıcırdıyordu. İçeride boğucu bir sıcak vardı. Her yere eter kokusu yayılmıştı.

Sonunda ışıklı, bembeyaz bir odaya vardılar. Sedyeler, kromajlı aletler, hurdaya çıkmış makineler, rulo edilmiş kablolar, burası bir tıbbi malzeme ambarından farksızdı.

Volokine'î üstü yeşil kâğıt kaplı bir masaya aldılar. İyice kendinden geçmişti. İki hemşire Volo'nun kan içindeki pantolonunu kesti. Turnikeyi açtı. Hemşirelerden biri Rus'un koluna tansiyon aletinin kolçağını takmıştı bile.

Doktor yaraya şöyle bir göz attı, sonra Kasdan'a baktı:

- İlaç alerjisi var mı?
- Bilmiyorum.

Kasdan'ın aklına çocuk katillerin kullandığı gereçlerin temizliği geldi. Gerçi bıçak oldukça eskiydi, ama ne paslı ne de kirliydi. Her şiddet eylemi Hans-Werner Hartmann'ın kültüyle bir tutarlılık içindeydi. Ama bunu doktora nasıl izah edebilirdi?

Doktor hemşirelere seslendi:

- OK. Tetanos aşısı. Yatıştırıcı ardından da anestezi. Cerrahi odasına alacağız.

Kasdan, yüreği sıkışarak yapılanları izliyordu. Aklına bölük pörçük anılar geliyordu.

Karısını, çıplak kafasındaki damarları, son yattığı odanın alacakaranlığında yankılanan cılız sesini düşündü. Sonra aklına oğlu geldi, onu acil servise götürdüğünde üç yaşındaydı, menenjit teşhisi koymuşlardı. Kendisi de Sainte-Ame'in aciline çok sık gitmişti, ama herhangi bir "aptallık" yapmaması için her seferinde, tıpkı bir tutuklu gibi silahını, kemerini ve ayakkabı bağlarını almışlardı. Ruhun gözaltına alınması.

– İyileşecek.

– Efendim.

Doktor karşısında duruyordu. Ameliyathanenin aydınlatma sistemi içeriyi dayanılmaz ölçüde ışığa boğuyordu. Beyaz bir sineğin, binlerce petekten oluşan ürkütücü gözü.

– İyileşecek, diye tekrarladı doktor. Bıçak kasın arasından girmiş. Hayati önem taşıyan bir organa temas etmemiş. Ama içerde kalan parçayı çıkarmamız gerekecek. Çok kan kaybetmiş. Kan grubunuz ne?

– A+.

– Sizden birkaç mililitre kan almamız lazım. Meslektaşınızın ihtiyacı var.

– Sorun değil.

Kasdan ceketini çıkardı ve bir köşeye yerleşti, o esnada bir hemşire kolunu sıvamaya başlamıştı bile. Doktor genç polisi kontrol etmek için gitti sonra geri döndü.

– Şu saldırı hakkında, bana biraz daha bilgi verebilir misiniz?

Kasdan hemen cevap vermedi, hortumun içinde hızla ilerleyen kanına hayranlıkla baktı. Koyu renkli. Ağır. Hüzün verici. Hayatım akıp gidiyor, diye düşündü, sonra dikkatle doktora baktı:

– Her şey çok hızlı gelişti. Gennevilliers'de görevdeydik.

– Geceyarısı mı?

– Siz İçişleri'nden misiniz yoksa?

– Rapor düzenlemem gerekiyor.

Hemşire kanı götürdü. Kasdan sıvalı kolunu indirdi. Bu doktor tepesini attırmaya başlamıştı.

– Ne isterseniz onu yapın, dedi Ermeni. Ama şu bıçağı bacağından çıkarın.

– Saldırganlaşmayın. İsimlerinize ve sicil numaralarınıza ihtiyacım var.

- Onu ameliyat edecek misiniz, evet ya da hayır, kahrolası?
- Birkaç dakika içinde. Beklerken hikâyenizi dinlemek isterim. Sonra birlikte raporu...
- Kasdan.

Konuşan Volokine'di, gözleri tavana dikiliydi. Ermeni ayağa kalktı ve doktora, sakın bir sesle rica etti:

- Bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misiniz?

Doktor derin bir iç çektikten sonra hemşirelere işaret etti:

- Bir dakika. Sonra ameliyathaneye gireceğiz.

Kasdan Volo'ya doğru hareketlendi. Adam onu kolundan tuttu ve sesini alçaltarak konuştu:

- Bana cevap verin, meslektaşınız...
- Ne?
- İliklerine kadar uyuşturucuyla dolu, bunu biliyor muydunuz?
- Bıraktı.
- Yeni bıraktı sanırım, çünkü iğne izleri...

Elini sallayarak cümlesini bitirdi, sanki "yeri hâlâ kırmızı" der gibiydi.

- Size bıraktığını söyledim, bu yeterince açık değil mi?

Doktor bir adım geri çekildi ve Kasdan'ın heybetli görünüşüne dikkatle baktı. Gri saçlar, çelik gibi bir duruş, boynunun çevresine sarılı, terden ıslanmış kefiye. Doktor üzgün bir edayla gülümsedi. Kapıdan çıktı, onu hemşireler izledi.

Kasdan, Volokine'e yaklaştı. Sıcaktan bunalmıştı, korkuyordu ve bu serviste gitgide daha fazla kendini kötü hissediyordu. Sanki bu odanın düzensizliği kan yoluyla ona da geçiyordu, bu boktan yeri hücrelerinden dışarı atmalıydı.

Neşeli bir yüz ifadesi takındı:

- Sana benim kanımı verecekler, oğlum. Omzunu sıktı. Bir miktar Ermeni kanı. Sağlığına kavuşacaksın.

Volokine gülümsedi. Cılız bir gülümseyişti bu.

– Çocuklar... Bizimle oyun oynuyorlardı, anlıyor musunuz?

– Bunu bana daha önce de söyledin. Sinirlenme.

– Beni yaralayan şu çocuk, bana bir kelime söyledi. Sanıyorum Almandı. "Gefangen" veya "gefenden". Ne anlama geldiğini araştırın lütfen.

– OK. Sorun değil. Sakin ol.

– Ben çok sakinim. Bana bir sedatif verdiler... Maskelerini gördünüz mü?

Kasdan cevap vermedi. Parlak, korkunç, trajik gümüş yüzler. Bu görüntüyü kafasından atmaya çalışıyordu.

– Çocuk tanrılar... diye mırıldandı genç polis. Onlar çocuk tanrılar...

Gözlerini kapattı. Ermeni elini tuttu. Bütün kalbiyle onun için dua etti. Ermenilerin tanrısına, birçok kere unuttuğu tanrıya. Bu genç adam ondan daha fazla yaşamalıydı.

– Kasdan.

– Efendim?

– Bana karınızdan bahsedin.

Yaşlı polis kireç gibi oldu, ama zor da olsa gülümsemeyi başardı.

– Melodram oynamamı mı istiyorsun?

– Bacağıma iyi gelecek ama...

– Ne öğrenmek istiyorsun?

– O öldü, değil mi?

Kasdan derin bir nefes aldı. Başını kaldırdı ve gözleriyle odayı taradı. Bir morgu andıran diğer masalara baktı. Cihazların düzensizliğine. Çiğ ışığa. Buradaki her şey hastalığa, ölüme karşı verilen bitmez tükenmez bir mücadeleyle yıpranmış, tükenmiş gibiydi.

– Kasdan...

– Efendim?

– Karınız, hadi ama. Birazdan ameliyathaneye alacaklar.

Ermeni dişlerini sıktı. Başını ona doğru çevirdi. Nariné'den bahsetmek için hiç de uygun

bir an değildi. Ama Volokine'in neyin peşinde olduğunu tahmin ediyordu. Bir sır. Kısık sesle söylenecek bir ninni. Az önce yaşadığı kâbusu dindirecek, onu sakinleştirecek bir şey.

– Karım 2001'de öldü, dedi sonunda. Yaygın kanser. Orijinal hiçbir şey yok.

– Durumu kabullenebildiniz mi?

– Elbette. Hatta onun ölümünden sonra kendimi daha güçlü, daha kararlı hissetmeye başladım. Sürekli şiddetin içinde yaşaya yaşaya kendimi alt edilemez olarak görmeye başladım, anlıyor musun? Beni şaşırtan, yaşamın içindeki ölümün korkunç haksızlığı değildi. Tam tersine. Ne dereceye kadar yaşamın ölümün bir parçası olduğunu, ne dereceye kadar yaşamın küçük bir parantezden ibaret olduğunu anladım. Hiçlik okyanusunda küçük bir erteleme. Nariné'nin ölümü benim için buydu işte. Bir ihtar. Hepimiz bunu yaşayacak olan ölümlülerdik...

Kasdan başını öne eğdi Volokine uyumuştı. Dudaklarını ısırıldı. Neden yalan söylemişti? Neden hâlâ yalancı pehlivan gibi davranıyordu, kendisine samimi bir soru sormuş bu genç adam karşısında neden sadece günü atlatmaya çalışan filozofu oynuyordu?

63 yaşında bile, hâlâ bazı kelimeler dudaklarının arasından çıkmakta zorlanıyordu.

Nariné'den değil, ölümünden söz etmişti. Hatta sadece genel olarak ölümden. Eğer samimi biri olsaydı farklı şeyler söylerdi. Bugün hâlâ evde karısına seslendiğini söylerdi. En ufak bir kararsızlık anında aklına karısının geldiğini söylerdi. Bundan Nariné'ye söz etmem gerekiyor. Nariné'ye telefon etmeliyim...

Varış çizgisine ulaştığı halde, hâlâ hızını alamamış bir sprinter gibiydi. Beraberinde miadını doldurmuş yaşamını, eski nirengi noktalarını, alışılmış duygularını sürükleyerek koşuyordu. Sonra, birden, bugüne –bugünün boşluğuna– tosluyor ve sanki onu varış çizgisinden geçirmek için çekiliyordu, bir daha, bir daha. Kafasına bir şeyi iyice kazımak için: Nariné öldü. Öldü ve yok oldu. Yarış bitti.

İşte genç adama söylemesi gereken şeyler bunlardı.

Çalan bir cep telefonu onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

Onun telefonu değildi. Ağladığını fark etti. Kulak kabarttı. Telefon sesi, bir başka sedyenin üzerine bırakılmış Volo'nun ceketinden geliyordu.

Telefonu aldı, ekrana baktı; numarayı tanımiyordu, doğal olarak. Cevap vermeden, telefonla birlikte odadan çıktı.

Sabahın 6'sında oğlanı kim arıyor olabilirdi?

Hemşirelerin kınayan bakışları altında koridorda ilerledi. Hastane binası içinde cep telefonu kullanmak yasaktı. Çift kanatlı kapıyı itti ve asansörlerin olduğu yere çıktı.

- Alo!
- Dalhambro.
- Ben Kasdan, dedi, gözlerini eliyle kurularken. Ne oldu?
- Volokine yok mu?
- Müsait değil. Seni dinliyorum.

Kısa bir tereddüt yaşandı. Adam onunla karşılaşmayı beklemiyordu.

- OK, dedi. Sizden sonra bir daha uyuyamadım. Sizin şu Şilili tarikatı biraz eşeledim.

Kasdan, bu kaosun içinde, yine de şansın yüzlerine güldüğünü düşündü. Hâlâ, Dalhambro ve Arnaud gibi, birkaç saniyede soruşturma virüsünün bulaştığı adamlar vardı. Noel'in tamamen uyuşturmadığı adamlar.

- Bir şey buldun mu?
- Sanırım, evet. Ama bir tarikat değil. Özerk bir bölge.
- Nasıl?

– Bu akıl almaz bir şey, ama gerçek bu. Fransız hükümeti, bir bölgeyi 1986'da "Asunciòn" adlı ticari faaliyeti olmayan bir vakfa vermiş. Tam adı "Sociedad Asunciòn benefactora y educacional". Fransa ile Şili arasında toplu nakillerde önemli bir role sahip gibi. Ama dikkat: Sıradan bir özel mülkiyetten söz etmiyorum. Gerçek bir ülke, Fransa'nın tam göbeğinde. Ne Fransız ne de Şilili.

- Bu mümkün mü?

– Her şey mümkün. Başka örnekleri de var. Bunlara mikrodevlet deniyor. Burada söz konusu olan bağımsız bir bölge, Fransız adaletinin hiçbir hakkı yok. Orada yaşayanların sayısı tam olarak bilinmiyor. Tabii bölgenin ve binaların topoğrafyası da. Ayrıca bu "ulus"un sahip olduğu uçak ve helikopter sayısı da bilinmiyor. Kendi hava sahaları var.

Asunci3n ¼st¼nden uğmak imkânsız.

Kafasındaki b¼t¼n ęarklar işlemeye başlamıştı. Bu stat¼ bazı sırları da ağıklyordu. Wilhelm Goetz'¼n ¼ę meslektaşının ortadan yok olması gibi. Reinaldo Gutteriez, Thomas van Eck, Alfonso Arias. Fransa'da olmayan, ama ¼lke topraklarının da dışına ęıkmamıř olan adamlar. ¼lke içindeki bu ¼lke tarafından yutulmuşlardı.

Kasdan, Volokine'in şilili bu ¼ę işkenceci için s3ylediklerini hatırladı: "Sanki Fransa toprakları tarafından yutulduklar." İki g¼n 3nce de, Ricardo Mendez, adli tabip, Wilhelm Goetz'¼n, herhangi bir ipucu bulamadığı proteziyle ilgili olarak aynı şeyi s3ylemişti. Goetz, kalçasından, o ¼ę işkencecinin saklandığı yerde ameliyat edilmişti.

– Topluluğu kim y3netiyor?

– Hiçbir fikrim yok. Fransız h¼k¼meti bile orada neler olup bittiğini bilmiyor. Sanırım bilmek de istemiyor. Bu grup can sıkıcı olmaya başladı, anlıyor musun?

– Herhangi bir y3neticinin ismi? Bir bakanın? Bir genel sekreterin?

– Var. Bekle... Bir t¼r merkez komite var. Kasdan kğit hışırtıları duydu. Dalhambro not almıştı anlaşılan. İşte. B¼t¼n bunların tepesindeki herifin ismi Bruno Hartmann.

– Sanırım Hans-Werner Hartmann demek istedin.

– Bendeki isim bu. Bruno Hartmann.

David Bokobza, İsraili araştırmacı "Sanıyorum idareyi ele almış bir oğlu bile olabilir" demişti. Milosz da durumu 3zetlemişti: "Kral 3ld¼. Yaşasın kral!"

– Koloni nereye yerleştirilmiş?

– Yaptığım araştırmalara g3re, iki yerleşim yeri var. İli başarısız olmuş, Camargue'da. Koloni, Saintes-Maries-de-la-Mer'e elli kilometre mesafedeki, ıssız bir b3lgeye yerleşmiş. Kimseyi rahatsız etmemişler, ama Camargue turistik bir yer. Bazı şikâyetler olmuş. İl meclisi şililileri kovmak için her şeyi yapmış. Gezgin ęingeneleri bile bu tuhaf dindarlara tercih etmişler. Stat¼leri hiç imzalanmamış. Birkaç yıl sonra topluluk orayı terk etmek zorunda kalmış.

– Ne zaman?

– 1990'da.

– Nereye gitmişler?

– Fransa'nın en ıssız b3lgesine, Causse M3jean'a. Massif Central'in g¼neyine. Orada kimseye rahatsızlık vermediklerini s3yleyebilirim. Y¼zlerce kilometreye yayılmış bir t¼r

bozkır, Moğolistan gibi. Binlerce hektarlık bir alana sahipler. Tek komşuları, bir doğal parkta koruma altında tutulan Tarihöncesi döneme ait atlar. Sanıyorum, bu kez, bölge onların gelmesinden memnun olmuş. Koloni bölgeyi ihya etmiş. Kuyular açmışlar, tarımı geliştirmişler. Koloniciler birçok şeyin öncüsü olmuş. Bugün tamamen kendi kaynaklarıyla geçiyorlar. Hem gıda hem de enerji alanında. Kendi elektrik türbinleri olan dev bir tarım işletmesi.

Kasdan etkilenmişti. Yavaş yavaş, Şili'deki Koloni'nin aynısını Fransa'da oluşturmuşlardı. Acaba Bruno Hartmann da Fransa'ya, 60'lı yıllarda Şili'ye giden babası gibi bir sürü sarışın çocukla mı gelmişti?

- Causse Méjean'dan bahsettin. Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?
- En yakın köyün adı Arro. Harabe halinde bir köy.
- Adı ne dedin?
- Arro. A.R.R.O.

Kasdan hastane koridorunda yeniden yürümeye başladı, cerrahi bölümüne doğru.

- Bana bir saniye izin ver.

Dağınık odaya girdi. Boştu. Volokine ameliyata alınmıştı herhalde. Oğlanın çantasını karıştırdı ve düşüncelerini, isimleri, ayrıntıları yazdığı bloknotunu buldu. Kasdan sayfaları hızlı hızlı çevirdi ve Goetz'ün 2006 Noeli'nde yönettiği vokal eserlere göre yapılmış akrostişleri buldu. Requiem, Oratoryo, Ave Maria, Requiem...

Harfler ağzında patladı.

Volokine kareli sayfaya not almıştı:

ORAR

ROAR

ARRO

RARO

Küçük dâhi bir kez daha doğruyu görmüştü. Yıl sonu konseri için hazırlanan koral eserlerin baş harflerini birleştirerek, tarikatın yerleştiği yerin yakınındaki köyün adı deşifre edilebilirdi. İşte Goetz'ün müziğinin içine sakladığı sır buydu. İşte herkese söylemek istediği şey de buydu. Şilili işkenceciler Fransa'daydı ve işlerine devam ediyorlardı. Cinayetler sürüyor.

– Size söyleyebileceklerim bu kadar, dedi Dalhambro, Kasdan'ın sessizliği karşısında. Bizzat kendiniz de araştırmaya devam edebilirsiniz.

– Nasıl?

– İnternette. Topluluğun, dini inançlarını, tarımsal faaliyetlerini, zanaatsal üretimlerini anlattığı bir sitesi var. Herifler, kendilerini, Katolik keşişleri ve sörleri olan bir Hıristiyan tarikatı olarak takdim ediyorlar. Sadece çok daha müreffeh yaşıyorlar. Ürünleri Fransa'nın her yanına dağılmış durumda. Bal, sebze, şarküteri... Tüm bunlar zararsız mış gibi görünüyor. Ne aradığınızı bilmiyorum ama...

– Sitenin adresi?

Dalhambro adresi verdi. Kasdan Volokine'in defterine not aldı. Genç polisin beyniyle bütünleşmek ister gibiydi.

– Teşekkürler.

– Volokine, o nerede?

– Yaralı.

– Durumu ciddi mi?

– Hayır. Seni ararız.

Kasdan yeniden koridora çıktı. Sabolarını tıkırdatarak yürüyen bir hemşireyi durdurdu. Nefes almasına bile fırsat vermeden, her zamanki zevzekliği sıraladı: polis, soruşturma, acil.

– Ne istiyorsunuz?

– Bir internet sitesini incelemem gerekiyor. Bana bir bilgisayar lazım.

– Dışarıyla bağlantılı bilgisayarımız yok. Burada intranet ağı kullanıyoruz.

– Yani hastanede internete bağlı bir bilgisayar olmadığını mı söylüyorsunuz? Siz beni salak mı sandınız?

Hemşire geri çekildi, ürkmüştü.

– Şey, burada Plein Ciel'in bir yeri var. Onlarda bilgisayar olabilir...

– Nerede?

– En üst katta.

– Kapalı mı?

– Evet. Saat 14:00 ile...

– Anahtar. Çabuk.

Kadın kısa bir tereddüt yaşadı, sonra mırıldandı:

– Beni burada bekleyin.

Camekânlı bir ofise –hemşire odası– girdi. Kasdan onu gözleriyle takip ediyordu, amirlerinden birini ya da daha da kötüsü gerçek polisi arayabilirdi. Döndü, elinde bir anahtar demeti vardı. Tek kelime etmeden, demetin içinden bir anahtarı çıkardı. Kasdan teşekkür etti ve anahtarı kaptığı gibi asansörlere kadar koştu.

İki dakika sonra, tamamen karanlığa gömülü Plein Ciel'in bulunduğu kattaydı. Bilardolar, langırtlar, tilt makineleri, dev ekran televizyonlar... Sağ tarafta bir müzik odası vardı, bir baterinin parlayan zillerini gördü.

Sonra, solda, monitörlerin bulunduğu odayı fark etti.

Işık. Bağlantı. Kasdan, Asunción Kolonisi'nin adresini girdi. Giriş sayfası belirdi.

Gördüklerine inanabilmesi için gözlerini ovuşturması gerekti.

Genel tanıtım –sayfa düzeni, fotoğraflar, metinler– bir Club Méditerranée tatil köyünün tanıtımı gibiydi. Otların arasına uzanmış kahkahalarla gülen çocuklar. Tarlada, altın sarısı bir güneşin altında çalışan mutlu erkekler. Dokuma tezgâhlarının başında, gerçek melek yüzüne sahip genç kadınlar. Koloni Fransa'ya ve yeni binyıla uyum sağlamış görünüyordu. İnsanlar koyu renkli veya siyah beyaz kıyafetler giyiyordu. Bavyera giysilerinden eser yoktu. Üzerinde siyah ve uzun bir işaret bulunan bayraktan da.

Kasdan, diğer sayfalara geçti. Comunidad'ın (sözcük birçok yerde İspanyolca yazılmıştı) tarımsal faaliyetleri ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu. Ahşap devasa tahıl ambarları, pırlıl pırlıl parlayan traktörler, etkileyici renklere sahip verimli tarlalar... Her sayfa bunlarla doluydu. En çarpıcı olansa, bu "Arılık Merkezi"nin binalarının güzelliği. Hartmann, baba veya oğul, modern bir mimari yaratmışlardı. Hiçbir özelliği olmayan karanlık görünümlü evlerin yanında kilise ve hastane, fütürist çizgilere sahipti. Hastanenin önünde, metal bir kuşun açık kanatlarını andıran, kabarık, parlak bir sundurma vardı. Kilise, dört tarafı üstte kesişen ve bir tür kübist yazıyı andıran camdan bir çan kulesine sahipti.

Bu kadar paranın kaynağı neydi? Böylesi altyapılar herhalde patates yetiştirilerek inşa edilemezdi. Kaynak Şili'den getirilmiş altın olabilir miydi? Ya da yeni üyelere elde edilen fonlar? Bruno Hartmann, Fransa topraklarındaki müritlerini paralı insanlar arasından mı

seçiyordu?

Diğer sayfalarda, topluluk tarafından dış dünyaya –bölgenin bir bölümü halka açıldı– verilen hizmetler tanıtılıyordu. Her pazar, civarda oturanlar sabah ayinine katılabiliyor, ardından da konseri izleyebiliyorlardı. Veya hastane hizmetlerinden bedava yararlanabiliyorlardı. Ayrıca, bir kreş, bir anaokulu, bir ilkokul ve bir liseden oluşan eğitim merkezi de halka açıktı. “Özgür ve laik bir eğitim” vaat ediliyordu.

Tüm bunlar son derece mükemmeldi. Topluluk sevimli göründükçe Kasdan buz kesiliyordu. Grup, Şili’de kendisine prim sağlayan aynı formülü burada da uyguluyordu. Ermeni, diktatörlükle yönetilen bir ülke için anlaşılabilir olan bu çılgınlığın Fransa’da kendine yer bulabilmesi karşısında şaşkındı. Acaba Koloni, Şili’de olduğu gibi burada da işkence faaliyetlerinde bulunuyor muydu?

Görsel ziyaretini “Bağlantılar”la sürdürdü. İletişim adresi olarak, Millau’da bir posta kutusu gösterilmişti. Topluluğa doğrudan yazmak imkânsızdı. Elektronik posta yollamak da. Bu site tek yönlü çalışıyordu.

Kasdan “Konserler” girişine tıkladı. Koloni, düzenli olarak kendi toprakları dışında da müzik resitalleri –çoğunlukla civardaki kiliselerde icra edilen vokal eserler– veriyordu. Tarihleri kontrol etti ve çok önemli bir şey dikkatini çekti. Asunción’un Küçük Şarkıcıları bugün, 25 aralıkta, saat 15:00’te Koloni topraklarında bir konser veriyordu.

Beklenmedik bir fırsat.

Yasak bölgeye girmek için büyük bir şans.

Kasdan saatine baktı. Henüz 8 olmamıştı. Mappy sitesine bağlandı ve hızlı bir arama yaptı. Arro, Lozère ilinde, Florac şehrine 20-30 km mesafedeydi. Site altı buçuk saatlik bir yolculuk öngörüyordu. Hız sınırlamasına riayet etmeden bu mesafeyi beş saatte alabilirdi. Yazıcıyı çalıştırdı ve güzergâhın ayrıntılı bir çıktısını aldı.

Kâğıdı cebine yerleştirirken Volokine’i düşündü. Genel anestezinin etkisiyle oğlan bütün gün uyurdu. Ancak öğleden sonranın sonuna doğru kendine gelebilirdi. O zaman Kasdan Volo’yu arar ve onu bilgilendirmek için gece yanına gelirdi.

Kasdan asansöre bindi, zemin katta durdu ve cerrahi servisine son bir kez baktı. Volo hâlâ ameliyattan çıkmamıştı. Biraz şansla oğlan tam anlamıyla kendine gelmeden dönmüş olurdu.

Koridorda yürümeye başladı. Ne korku hissediyordu ne de yorgunluk. Sadece bir tür kahramanlık duygusu. Bugüne kadar her türlü cinai olayla karşılaşmıştı. Cinayetler genellikle tek bir katil tarafından işlenirdi. Bazen de iki katil olurdu. Kimi zaman da bir çete.

Bugün Őüpheli çok daha bűyűktű.

Ne bir kişi ne iki kişi ne de bir grup.

Őűpheli tűm bir űlkeydi.

Fransa haritası űstűnde bakir bir bűlge.

Korku imparatorluğu.

III

Koloni

Kasdan, dört saatten beri hiç durmadan araba sürüyordu, ortalama hızı saatte 180 kilometreydi. Her radarda, büyük bir tatmin içinde biraz daha hızlanıyordu. Öyle süratli gidiyordu ki aklına ne soruşturma ne de tarikat geliyordu. Direksiyonun en ufak bir titreşimi ölümüne sebep olabilirdi ve dikkatini tamamen, asfaltın sürekli olarak akan, akan, akan çizgilerine vermişti...

Hiçbir yere sapmadan, güneye, Clermont-Ferrand'a doğru inmişti, sonra A75 otoyolundan Puy ve Aurillac'a doğru devam etti. Yüz kilometre sonra, Truyère Köprüsü'nü geçince, depoyu fulllemek için bir benzincide durdu. Kafeteryanın park alanında, Gennevilliers Karakolu'nu aramaya karar verdi. İsim belirtmeden, polislere, Calder sitesi yakınındaki Regis Mazoyer'ye ait bir tamirhanede meşum bir şeyin onları beklediğini söyledi. Sonra herhangi bir soruya muhatap olmadan telefonu kapattı.

Ne yaptığını biliyordu. Öğlen olmuştu. Kamu güvenliğinden bir grup gidip bakacaktı. Nöbetçi savcı yardımcısıyla temas kuracaktı. Olay, Hauts-de-Seine Adli Polisi'ne havale edilecekti. Bunların tümü 25 aralıkta olurdu. 26'sından önce de hiçbir ciddi soruşturma başlatılamazdı. Emniyet Genel Müdürlüğü'ne çekilen teleks de ancak o gün cevaplanabilirdi. Diğer cinayetlerle bir bağ kurulacaktı. Ama çoktan ayın 27'si olacaktı. Otopsi sonuçlarına ve cinayet mahallinden alınan örneklerle gelince, onların değerlendirilmesi çok daha sonra olurdu. Tüm bunlar kendi soruşturmaları için bir avantajdı.

Kasdan kafeteryaya girdi. İn cin top oynuyordu. İnsanlar sıcak evlerinde, yedikleri Noel yemeğinin tadını çıkarıyordu.

Bir kahve ısmarladı ve yeniden cep telefonunu açtı. Bir başka şeyi kontrol etmek istiyordu. Goujon Sokağı'ndaki derneklerden birinin üyesi olan bir dostunun cep numarasını tuşladı. Günlerini tavla oynayarak ve eski memleket anılarından söz ederek geçiren eski toprak bir Ermeni'ydi. Adam hayatının bir bölümünü Münih'te geçirmişti.

- Kegham? Benim Duduk.
- Beni Odarların[1] Noel'i için mi aradın?
- Hayır. Sana bir şey sormak istiyorum.
- Ben de diyordum ki...

– Bir Almanca kelimenin anlamını arıyorum. "Gefangen" veya "gefenden".

– Hangi bağlamda!

Bıçak Volokine'in bacağına girerken.

– Bir çocuğun söylediği bir kelime.

– Oyun oynarken mi?

– Oyun. Evet.

– Öyleyse bu "kedi ile fare" anlamına geliyor. Almanya'da çocuklar buna Fangen der, yani "yakalamak" anlamında. Çocuklardan biri diğerlerinin peşinden koşar. Bir arkadaşına dokunduğunda, Gefangen, der, "yakalandın". Dokunulan çocuk da Fänger, "avcı" olur...

Kasdan gümüş maskeleri yeniden gözünde canlandırdı.

Kan ve acıyla oynayan çocuk canavarlar.

– Teşekkürler, dostum, dedi. Noel'de, Saint-Jean Baptiste Kilisesi'nde görüşürüz.

– Mutluluk duyarım.

Ermeniler Noel'i Epifanya[2] sırasında kutlardı. Farklılıklarını göstermenin bir başka biçimi daha. Katı dünyalarının sınırı. Ama tüm bunlar, şu anda Kasdan'a ışık yılı kadar uzaktı. Bir kahve daha ısmarladı. Kahveyle birlikte Depakote'ünü ve Seroplex'ini yuttu. Kahvenin hiç tadı yoktu, ama en önemli görevi yerine getirmişti. Gün boyu dengeyi sağlama. Rahatlamak için alması gereken miktar.

Kafeteryanın camekânında silüetini gördü. Eve uğramak için zamanı olmuştu. Duş yapmış, tıraş olmuştu, şimdi üzerinde, saf yünden siyah bir palto, Nariné'nin cenaze töreni için satın aldığı kaliteli, koyu renk bir takım, beyaz bir gömlek, hareli ipek bir kravat vardı. Koloni'nin büyük koral ayini için hazırды.

Kontak anahtarını aldı ve dışarı dondurucu rüzgâra çıktı.

Otoyolda birkaç kilometre ilerledikten sonra, N88'e saptı ve kırağı kaplı ovalarla karşılaştı. Karaçamlar. Kökünden kesilmiş otlar. Göz alabildiğince. Planına göre, şimdi Lozède Yaylası boyunca yol alıyordu. Karsız bir kıştı ve bu bölgede her zamanki kurallar işliyordu. Gri bir gökyüzü ekilmemiş tarlaların üzerine sarkmış gibiydi. Bu çölde fütursuzca esen rüzgâr dışında kıpırtı yoktu. Volvo'su fırtınaya yakalanmış bir tekne gibi sallanıyordu.

Yavaşlamıştı. Düşüncelerini iyice olgunlaşmaya bırakmıştı. Şu ana kadar kafasının bir köşesinde duran, beklenmedik bir unsura meydan okumaya hazırды. Bu soruşturmanın en zor anında kendi hayatına ait bir kalıntı birdenbire ortaya çıkmıştı. Sakladığı, toprağa

gömdüğü bir kalıntı. Güya unuttuğu. Bundan Volokine'e, söz etmemiştir. Kendine bile itiraf edemiyordu. Ama gerçek işte buradaydı. Şili'de görev yapmış üç Fransız işkencecisinin izini sürerken, General Py adını almış, Albay Jean-Glaude Forgeras'ın izini bulmuştu.

Yolunun o pislik herifle yeniden kesişmesi için 40 yıl geçmişti.

Bu rastlantı onun gizli inancının da bir tür teyidiydi. Goetz'ün cesedini Saint-Jean Baptise Katedrali'nde bulduğu andan itibaren taşıdığı inanç gitgide kuvvetlenmişti. Bu soruşturma, onun son işi olmaktan çok daha fazlasıydı. Bir sonuçtu. Bir kurtuluş. Bütün hesaplarını kapatma fırsatı.

Balsièges yakınlarında, N106 yoluna girdi ve yarı dağlık bir manzarayla karşılaştı, çam ağaçları ve çayırlar çok daha çetin görünüyordu. Ne bir sarp kayalıkla ne de falezle karşılaştı. Sadece, sert rüzgârların etkisiyle iyice basılmış, uzun ve çok belirgin çöküntüler. Tek bir insan yoktu. Bir koyun bile. Kış mevsiminde sürüler ağıllarda tutuluyordu. Biraz daha tırmandı. Montmirat Boğazı'nı geçti. Etraf son derece kıraçtı.

Florac göründü. İçinden bir nehrin geçtiği, orta ölçekli, Ortaçağ'a özgü, iyi korunmuş gerçek bir şehir. Kasdan, bura sakinleri de Koloni'nin konserine gidecek mi merak etti.

Bir bankın etrafına konuşlanmış bisikletli ve mobiletli bir avuç gençle karşılaştı. Yolu sordu. Gençlerin ilk cevabı bir ıslık oldu, sanki "Daha gelmediniz" demek istiyorlardı. Ardından daha net cevaplar geldi. Arro'ya varmak için, güneye doğru D907 yolundan devam etmesi gerekiyordu, on kilometre gittikten sonra sağa sapacaktı.

– Bir tabela var mı?

– Tabela yok Bayım. Aslında orası bir yol bile değil. Causse'u diyagonal olarak geçen bir toprak yol. Fiyttttt! (Oğlan ıslıkla birlikte, eliyle tersiyle bir hareket yaptı.) Sapacağınız yeri bulabilmeniz için kilometreleri iyi sayın.

– Sonra, Arro'ya daha var mı?

– Yaklaşık on beş kilometre.

– Büyük bir yer mi, bir tür köy mü?

Gençler kahkahalarla güldü.

– On derme çatma ev, en fazla. Orada yaşlı insanlar oturur. Keçileri vardır, peynir yaparlar. Ama dikkat edin, huysuzdurlar.

Gençlerden biri, gidonuna yaslanarak durumu biraz daha abarttı.

– Hatta sizi tüfekte bile karşılayabilirler!

Kasdan kurula teşekkür etti. İlk etaba ulaşmıştı, ama zaman da geçiyordu. Saat 14:00 olmuştu. Sadece Arro'yu değil, Koloni'yi bulmak için de bir saati kalmıştı.

Yeniden yola koyuldu, yüz kilometre boyunca benzin istasyonu olmadığını belirten bir tabelayı geride bıraktı. Böyle bir şeyi daha önce görmemişti. Göstergeye bir göz attı. Gidip dönmek için yeterli yakıt vardı, tabii yolda kaybolmazsa...

Ermeni, otoyoldan ayrıldığı andan itibaren beklediği manzarayla birkaç kilometre sonra karşılaştı. Fazla yüksek olmayan dağlarla çevrili, bin metre rakımlı, ufukta uzun eğriler oluşturan, kalker kaplı uçsuz bucaksız bir yayla. Causse Méjean. Hâlâ kar yoktu, ama buz gibi bir hava, ısırıcı bir soğuk vardı.

Kasdan kilometre sayacını ayarlamıştı. On kilometrenin sonunda, sağ tarafta patikayı gördü ve saptı. Moğolistan bozkırlarıyla ve Utah çölleriyle benzerliği son derece çarpıcıydı. Fransa'da böyle bir manzarayla karşılaşmak onu şaşırtmıştı. Buraya kadar herhangi bir uygarlık izine rastlamamıştı. Ne bir elektrik direği ne de sürülü bir tarla.

Kasdan artık bir salyangoz hızıyla yol alıyordu, toz bulutu görüş alanını ve hızını sınırlıyordu. Tek taşıtla bile karşılaşmamıştı. Konsere giden kimse yok muydu? Yoksa yanlış yolda mıydı? Gözü gökyüzündeki yırtıcılara takıldı. Akbabalar olabilirdi...

Biraz hızlandı. Aklına Milosz'un sözleri geldi. Koronun saflığı. Dünyayı arıtıp günahlarından kurtaran cezalar. Agoge, yeniyetmelere savaşçı ruhunun kazandırılması. Manzara bu tür düşünceler için mükemmeldi. Fiziksel olarak bir gizeme doğru yaklaştığını hissediyordu.

Yol taşlarla doluydu. Taşların üstünde zıplaya zıplaya, Kasdan bir grup evin arduvaz çatısını fark edene kadar ağır ağır ilerledi. Burası daha çok, beş bin yıl önce terk edilmiş bir hayalet köyü andırıyordu. Hiç tabela yoktu. Ne bir dükkân ne de bir elektrik kablosu vardı.

Ermeni vites küçülttü ve köye girdi. Yol, evlerin arasında iyice daralıyordu. Kasdan, bir köylü görebilmek için çevresine bakınıyordu. Kimse yoktu. Rüzgâr uğulduyor, kiremitler çatılarda titriyordu.

Arabadan tam iniyordu ki –şapel dahil en fazla on beş ev– yolun iki tarafından ortaya çıkıveren adamları fark etti. Bir an hayal gördüğünü sandı. Koyu renkli parkalar giymişlerdi, ellerinde tüfekler vardı. Ve sıradan tüfekler değil. Son model saldırı silahları. İçlerinden biri, iriyarı olanı, öne çıktı. Arabaya doğru yaklaştı ve Kasdan'a yavaşlamasını işaret etti.

Çok yıllar önce, Kasdan Fransız bir siyaset adamına, güvenlik ajanı olarak İsrail'de eşlik etmişti. İşgal edilmiş bölgelere girdiklerinde silahlı milislerle karşılaşmışlardı. Burada da aynı hava vardı. Kuşkucu. Düşmanca. Eller tetikte.

Camını indirdi, gülümsedi.

– Böyle nereye gidiyorsunuz? diye sordu adam.

Kasdan az kalsın “Bundan sana ne” diyecekti, ama gülümsemeyi sürdürdü, en sakin ses tonuyla karşılık verdi:

– Burası özel bir yol mu?

Adam sessizce gülümsedi. Eğildi ve sakin bir şekilde arabanın içini inceledi.

– Paris’ten mi geliyorsunuz?

– Plakamı gördünüz.

– Buraya ne yapmaya geldiniz?

– Asunción’daki konseri izlemeye. Koro bugün şarkı söyleyecek.

Dirseğiyle cama dayanmış olan adam, Kasdan’ın zamanını alıyordu.

– Haberim var, dedi pes ve yavaş bir sesle.

– Bütün otomobilleri durduruyor musunuz?

– Sadece tanımadıklarımızı.

Doğruldu ve silahını indirdi. Heckler & Koch tarafından üretilmiş bir MP-5 makineli bir tabancaydı. Özel birimler tarafından kullanılan korkunç bir alet. 9 mm çapında. Üç pozisyonlu. Tek tek atış. Üçlü seri atış. Seri atış. Katlanabilir kabza. Teleskopik dürbün. Bu herifler bu silahları nereden bulmuştu? Peki, bunları kullanma izinleri var mıydı?

– Bu kadar yol sadece çocukları dinlemek için mi?

– Bu benim tutkum. Çocuk koroları. Asunción korusu da çok ünlü.

– Eğer izin verirsiniz, müziksever birine hiç benzemiyorsunuz.

Kasdan bir an, kimliğini herifin burnuna dayamayı düşündü. Ama kimliğini açık etmemeliydi. Ve karşısındaki herif de, dört yıldır geçerliliği olmayan bir polis kimliğinden çekinecek birine benzemiyordu.

– Yine de bir uzmanım. Yeniden gülümsedi ve sordu. Siz, konsere gitmiyor musunuz?

– Koloni ve biz, bu uzun bir hikâye.

– Onlar için çalışmıyor musunuz?

Adam bir kahkaha attı. Rüzgârda dingin, ağırbaşlı, saygın bir sevinç dalgalanması oldu. Arkasındaki herifler de koro halinde güldü.

– Hayır, bunu kastetmedim.

– Onlara karşı mısınız?

– Bakın, Koloni'nin insanları kendi topraklarında istediklerini yapabilirler. Ama dışarı, o başka bir hikâye. Dışarı, bizim toprağımız.

Adam yeniden cama dirseğini dayadı:

– Burada, taşlara baka baka bir inanç geliştirdik. En sağlam kayalar bile zamanla çatlar.

– Asunción'un çatlamasını mı bekliyorsunuz?

Kasdan'a cevabı gülümseme ve suskunluk oldu. Aydınlık, gülen gözleri ve davudi sesiyle elindeki MP-5 hiç örtüşmüyordu.

Adam mırıldandı:

– Her şeyin bir sonu vardır, "Bay Paris". Asunción gibi bir kale bile gardını düşürebilir. İşte o gün, biz hazırız.

Kasdan, kır saçlı adamı sorgulamak isterdi, ama bu kendine ihanet demektir. Adam camdan içeri elini uzattı.

– Pierre Rochas. Arro'nun belediye başkanıyım.

Kasdan, kendini tanıtmadan, pütürlü eli sıktı.

– Şimdi gidebilir miyim?

– Sorun yok. Beş kilometre bu yolu izleyin. Sonra sağınıza başka bir yol çıkacak. Yanılmanız imkânsız; asfalt bir yol. Üç kilometre daha devam edin, Asunción.

Rochas geri çekildi ve eliyle dairesel bir hareket yaptı. Adamları yolu açtı. Yaşları 18 ila 40 arasındaydı. Yarı otomatik silahlarını sıkı sıkı tutan kararlı, eğitimli çobanlar. Yanlarından geçerken, Kasdan yerli halkın, tahmin etmediği bir tehlike oluşturduğunu düşündü. Eğer Rochas ve adamları Koloni'ye saldırmaya karar verirse, bu bir katliamla neticelenirdi.

Gözünün önüne kan ve ateş görüntüleri geldi. Ve tarihler. 1994. FBI, Texas'taki Waco tarikatına saldırı düzenliyor. Bilanço: 86 ölü. 1993. Tehdit altında olduklarını hisseden Güneş Tapınağı Tarikatı'nın yöneticileri müritlerinin "intihar" etmesini istiyor. 64 ölü.

1978. Rahip Jim Jones, Guyana'da, tehdit altında olduklarını söyleyerek, "Halkın Tapınağı"nın 914 müridini intihara sürüklüyor. Tarikatlara saldırmak iyi sonuçlar doğurmuyordu anlaşılır.

Dikiz aynasından, Rochas ve adamlarını gördü, silahlarını havaya kaldırarak veda ediyorlardı.

[1] Ermenicede Ermeni olmayan anlamında kelime. (ç.n.)

[2] Ortodokslarca 6 ocakta kutlanan yortu. (ç.n.)

Volokine kendine geldi, başı mengeneyle sıkılıyormuş gibi ağrıyordu. Kendini bir kelebek veya ölümsüz bir bokböceği gibi hissediyordu. Ağzının içi talk tadındaydı. Dişleri sanki kurşundandı. Düşünceleri ise yapış yapış olmuş pirinç gibiydi.

Saatine baktı. Kolunda değildi. Onun yerinde bir kateter duruyordu. Onun üstünde de ağır ağır akan şeffaf bir torba. İçinde glikozla birlikte bir ilaç olmalıydı.

Bakışlarını pencereye doğru çevirdi. Gün sona ermek üzereydi. Demek ki sekiz saatten fazla uyumuştur. Kahretsin. Alacakaranlığın içinde nerede olduğunu anlamaya çalıştı; dört yataklı bir hastane odası. Ondan başka kimse yoktu. Her şey beje çalan sarımsı bir renkteydi.

– Uyandınız mı?

Volokine cevap vermedi; açık gözleri bunun ispatıydı.

– Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

– Hantal.

Hemşire gülümsedi. Işığı yakmadan, seruma doğru yaklaştı ve akış hızını kontrol etti. Hâlâ gülümsüyordu. Zaten Volo da durumu anlamıştı. Gözlerdeki benzersiz parlaklık. Israrcı bir ifade. Beğenilmişti. Hem uyurken, hem de topallarken hemşire onu hep izlemişti.

Volokine bu tür davranışlara alışkındı. Kızların hoşuna gidiyordu, özel bir şey yapmasına gerek yoktu. Kayıtsız bir şekilde bu ayrıcalıkla yaşıyordu. Bazen de hüzünlü bir şekilde. Kadınların ilgisini neden çektiğini biliyordu. İsyankâr bir meleğin küçük ağzına sahipti, şüphesiz tek neden bu değildi. Kadınlar, parabolik antenleriyle, onun elde edilemez biri olduğunu hissediyordu. O başka yerlerdeydi. Bedeninin ve beyninin en küçük hücrelerine kadar uyuşturucuya aitti. Sizden sürekli kaçan birinden daha istek uyandırıcı ne olabilirdi? Ve üstelik, kabul edilse de edilmese de intihara eğilimli biri her zaman romantikti.

– Uğrayan olmadı mı? diye sordu, yapış yapış bir sesle.

– Hayır.

– Cep telefonumu kontrol edebilir miyim?

– Hastane binası içinde cep telefonu yasak, ama size bir ayrıcalık tanıyabilirim.

Hemşire dolabı açtı. Bir saniye sonra telefon elindeydi. Mesajlarını kontrol etti. Kasdan'dan hiç haber yoktu. İhtiyar neredeydi? Kendini yalnız, terk edilmiş, kaybolmuş hissetti. Gözleri doldu. Dostluk tehlikeli bir şeydi. Geçmişte de olduğu gibi, bir anda yeniden uyuşturucu bağımlısı olabilirdi.

Hemşire hâlâ orada, yatağın karşısında ayakta duruyordu. Sanki mesaj kutusunun boş olmasından ve Volo'nun da bu duruma bozulmasından memnun olmuş gibiydi. Ayrıca parmağında alyans olmaması da kızı mutlu etmişti.

– Her şey yolunda gitti, dedi, tatlı bir ses tonuyla. Bir hafta içinde, bir tavşan gibi atlayıp zıplayabilirsiniz. Bunu kutlamak için sizi sinemaya götüreceğim.

– Ne zaman çıkabilirim?

– Üç gün sonra.

Volo'nun yüz ifadesini görünce ekledi:

– Belki de iki. Doktorla konuşmak lazım.

Volokine pencereye doğru döndü ve örtüyü üstüne çekti:

– Biraz uyumam lazım.

– Elbette, diye fısıldadı kız. Ben sizi yalnız bırakayım...

Volo kapının usulca kapandığını duydu. Uyuşturucusuz bir hafta. Hiç de fena değildi. Ama bu acı bir zaferdi. Göğüs kafesinin üstünde korkunç bir baskı hissediyordu. Anestezinin etkisi geçiyor ve başka bir sıkıntı ortaya çıkıyordu. Daha ağır, daha eski. Sebebini bilemediği, uçsuz bucaksız bir hüzün.

Gözlerini kapattı ve soruşturmayla ilgili bölük pörçük parçalar gözünün önüne geldi. Naseer'in ikiye bölünmüş yüzü. Manoury'nin çıplak bedeni. Mazoyer'nin simsiyah kalbi. Sonra etine giren bıçak... Gefangen...

Gerçeği anladı. Onu rahatsız eden ne yarası ne de yoksunluk krizleriydi. Onu hasta eden bu soruşturmaydı. Kötü geçmiş çocukluğu yüzünden bu tür şeylere alışkındı, ama dini ve cezayı öven bu tarikat hikâyesinde, onu derinden etkileyen farklı bir acımasızlık, zulüm vardı. Ona kendi hikâyesini hatırlatan bir şey. Tam olarak hatırlamadığı şu hikâyeyi.

Her şey onursuz olup bitmişti.

Onun bilinçaltı ile olaylar arasında gelişen bir benzerlik.

Gözlerini açtı. Başı dönüyordu. Zorlukla yatakta oturmayı başardı. Sonra, giysileri ile çantasının bulunduğu dolaba doğru yöneldi. Kâğıttan bir giysinin altında çırılçıplaktı ve bu kıyafet kırılğanlığını sanki biraz daha artırıyordu.

Diz çöktü. Çantanın üstüne iliştirilmiş bir not buldu. Kasdan tarafından yazılmıştı. Anlaşılmıyordu. İhtiyar Asunción'un Fransa'ya, Güney'e yerleşmiş olduğunu ve oraya bir konseri izlemeye gittiğini yazmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Volokine'in kafası bu nottan bir anlam çıkarabilecek kadar açık değildi.

Esrarı, sigara kâğıdını ve metro biletlerini buldu.

Dönüp yatağına oturdu ve bir çiftkâğıtlı hazırlamaya koyuldu.

Kişisel anestezi.

Sigara kâğıtlarını birbirine yapıştırırken düşündü. Kendi geçmişini. İşkence altındayken bile itiraf etmemişti, ama bir hafıza sorunu vardı. Çocukluğunun iki yılı ondan çalınmıştı. Bir uçurum. Bir boşluk. Niçin o dönemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu? Kabul etmediği veya hatırlamayı reddettiği bir travma mı yaşamıştı? Sesler. Bir kilise. Bir gölge. Evet, bilinçaltının girilemeyen bölgelerinde bir anı dolanıp duruyordu. Bir cerrahın karnında unuttuğu bir makas gibi iltihap yayan bir olay.

Bir Craven'i parçaladı ve sarı tütününü birbirine yapıştırdığı sigara kâğıtlarına boşalttı. Bir kez daha bu inancı güç kazanıyordu. Nedenini açıklayamasa da, yaşadığı travmanın soruşturmayla bir bağı olduğunu hissediyordu. Ya da en azından, küçükken yaşadığı bu şokun ne olduğunu anladığında, kendini daha özgür, daha basiretli hissedeceğini biliyordu; Koloni olayını anlayıvereceğini de.

Bizzat kendini araştırmak.

Hatırlamak.

Kendi için değil.

Soruşturma için.

Bernard-Marie Jeanson'u ve onun ilk çığlık salaklığını düşündü. Aslında o kadar da saçma değildi. İnsan kendi irinini bizzat boşaltmalıydı. İç organlarının derinliklerinde kangren olmuş o noktayı. Bu özgürleşme soruşturmada bir derece daha ilerlemesini sağlayacaktı.

Tam esrarlı sigarasını yakacakken gerçeklere çok yakın olduğu hissine kapılıverdi.

Hatırlamanın kıyısında idi.

Eşik orada, elinin uzanabileceği mesafedeydi.

Sadece uzanmak gerekiyordu...

Ama isteği yeterli değildi.

Jeanson' u ziyaret etmeli miydi? Baskıladığı şeyi haykırmalı mıydı? Hayır. Psikiyatrin saçmalıklarına yeteri kadar inanmıyordu. Kurtulmak, özgürleşmek için bildiği tek yol vardı; tek ve radikal bir yol. Cointini yaktı, bunun kötü bir fikir olduğunu düşünürken. Ama çok geçti. Fikir bir kere filizlenmişti. Beyninin çevresindeki dokunaçlarını geliştirerek iyice olgunlaşmıştı.

Yeniden dolaba kadar gitti. Eşyaları çıkardı; yırtılmış pantolonunun yerine bir jogging pantolonu bırakılmış olduğunu fark etti. Şüphesiz hemşirenin işiydi. Giyindi. Gömleğini ilikledi. Üzerine de ceketini geçirdi. Çantasını çaprazlamasına omzuna astı. Büyük kaçış için hazırды, ama bir şey eksikti.

Ceketinin cebine, sonra da çantasına baktı, otomatiğini bulamadı. Kasdan, her ihtimale karşı, almış olmalıydı. Yüzündeki terin buz gibi olduğunu hissetti. Güç duygusunun silah taşımaya ilgisinin psikanalizini yapmak gerekiyordu. Tüm polisler bu duyguyu iyi bilirdi. Şimdi Volokine kendini hadım olmuş gibi hissediyordu. Bir teselli olarak, cebinde polis kimliğini buldu. Hiç yoktan iyiydi.

Özenle izmaritini ezip cebine koyduktan sonra koridora çıktı. Başı öne eğik, topallaya topallaya duvar boyunca yürüdü ve tek hemşireyle bile karşılaşmadı. Birkaç saniye sonra dışarıdaydı. Hangi hastanede olduğunu bile bilmiyordu. Önsezileriyle bir yöne doğru ilerledi ve bacağının çok fazla acımadığını fark etti.

Hastanenin avlusundan çıktı. Kendini Magenta Bulvarı'nda buldu. İşte o sırada hastanenin üstünde yazan ismi fark etti. Lariboisière. Onu buraya, kanlar içinde ve bilincini kaybetmiş bir şekilde getiren Kasdan'ı düşündü. Ermeni'ye borçlanmıştı.

Bu düşünce gözünün önüne başka görüntüleri getirdi. Calder sitesinin hareli iç avlusu. Ay ışığı altında mavimsi bir duman çıkaran dev baca. Gümüş maskeli çocuk. Gefangen. Çocuğun elini yeniden gördü. Etine saplanan bıçak. Tüm bunlar onu heyecanlandırdı. Heyecan bulantıya dönüştü. Bir an kaldırıma kusacağını sandı.

Bir taksi gördü, el etti.

– Orsel Sokağı.

Ellerine baktı. Kısa sarsıntılarla titriyordu. Koltuğa gömüldü ve gözlerini kapadı.

İnsanların çoğu için eroin dünyası aşırı dozdan veya kötü maldan trajik bir biçimde geberen, kara boynuzlu zombilerle dolu dünya dışı bir yerdi. Gerçek aslında çok daha sıradandı. Uyuşturucu dünyası, özellikle telefon trafiğine, beklemelere, merdiven boşluklarındaki gidiş gelişlere dayalı bir dünyaydı. Ayrıca torbacının evindeki anlamsız

konuşmalarla, tuvaletlerdeki sonu gelmeyen kaybolmalarla, sosyal reflekslerle, daima birbirini aldatanlarla, normal insanlara –hasta olmayanlara– öykünenlerle dolu bir dünyaydı.

Rus cep telefonunu çıkardı. Telefonun hafızasından silse de ezbere bildiği bir numarayı tuşladı:

- Marc? Benim, Volo.
- Gerçek olamaz...
- Geliyorum.
- Artık poliste arkam var. Senden çekinmi...
- Geliyorum. Bana şu polisteki adamlarından söz edersin.
- Kahrolası...

Adam bu kelimeyi, son derece bitkin bir ses tonuyla söylemişti. Volokine sırtarak telefonu kapattı. Taksi Clignancaurt Sokağı'nda ilerliyordu. Sola döndü. Orsel Sokağı.

- Tamam. Burada durun. Ve bekleyin.

Park etmiş arabaların arasına daldı. Birkaç binayı geçti. Bir apartmanın holüne daldı.

Asansörsüz beş kat.

Bu ayrıntıyı unutmuştu; cehennem azabı başlıyordu.

Her merdiven sahanlığında, soluklanmak için yavaşlıyordu. Her seferinde de, üst kattan inen, sinirli veya yıkılmış hortlak suratlı insanlarla karşılaşıyordu.

Son kat. Evden bir herif çıkıyordu. O anda Volokine içeri dalabilirdi, ama kapıyı çalmayı tercih etti. İçeri girmek istemiyordu. Bir satıcının evindeki, bağımlılığın o yapış yapış havasını teneffüs etmek istemiyordu.

Onu görünce, torbacı yarı sinirli yarı küçümseyen bakışlarla sırttı.

Kahretsin der gibi bir gülümseme.

- Yeniden başlamıyoruz, değil mi? Benim de hayatımı kazanmam lazım.
- Hayır, yeniden başlamıyoruz, işi bıraktım.
- Anlıyorum.

– Kapa çeneni.

– Bak anlamıyorsun. Artık poliste dostlarım var ve onlar...

Volokine herifi gırtlığından yakaladı ve kapı pervazına yapıştırdı:

– Kapa çeneni, dedim sana. Bana istediğim şeyi ver, çekip gideyim.

– Gerçekten can sıkıyorsun. Bu bir tehdit...

Volokine biraz daha sıktı.

– Sökül.

Avucunda katlanmış kâğıdın teması.

Eroinin sıcaklığı, verdiği heyecan...

Volokine torbacıyı bıraktı ve geri çekildi, zehre bu kadar yakın olmak bile kaygıları gidermiş, öfkesini yatıştırmıştı.

– Adios şabalak. Bu sondu.

– Göreceğiz.

Volo topallayarak merdivenlerden indi, ama artık hiç acı hissetmiyordu.

Taksiye bindi ve şoföre:

– Bir nöbetçi eczane bulmam lazım, dedi.

Şırıngalar. 90°'lik alkol. Hidrofil pamuk. Ve özellikle de, eroini damara zerk edecek bir yer. Evine, Amelot Sokağı'na dönemezdi. Üçüncü sınıf bir otele de gidemezdi. Belki de en makulü bir kafeye gidip limonlu çay ısmarlamaktı. Çay kaşık için. Limon ise suyu için. Ama pis helalarda iğne vurma düşüncesi bile midesini kaldırmaya yetiyordu.

Şoför, üzerinde haç olan bir neonun altında durdu. Yeşil floresan. Gök rengi granit. Volokine arabadan kaldırıma atladı. Bu hareket yeteneği onun için tam bir sürprizdi. Nekahet dönemine gerek olmadan soruşturmasına devam edebilirdi.

Eczaneye girdi ve bakım kremleri ile mucizevi rejim kitlerinin dizili olduğu alanı geçti. Kuyrukta bekleyenlere aldırış etmeden öne ilerledi, sonra hiçbir karşı söze müsamaha etmeyen bir tonda isteklerini sıraladı.

Eczacı kadın her şeyi göze aldı:

– Reçeteniz var mı?

– Hayır. Ama acil bir durum. Ben bir eroin bağımlısıyım.

– Şaka mı yapıyorsunuz?

Volokine polis kimliğini çıkardı:

– Elbette. Meslektaşım diyabet hastası. Beni arabada bekliyor. Biraz çabuk olabilir misiniz?

İçi biraz olsun rahatlayan kadın, söyleneni yaptı. Üç dakika sonra, kollarında ganimetiyle arabaya döndü.

– Voltaire Bulvarı, dedi.

Artık nereye gideceğini biliyordu. Başka yer, başka olası bir mekân yoktu. Birkaç dakika sonra evin içindeydi. Dış kapı için evrensel yöntemi uygulamış kapıcının ziline basmıştı. Daire kapısı için de, üç dilli kilitlerde kullandığı maymuncuğa başvurmuştu. Kapıyı ayağıyla kapattı ve bir huzur dalgası hissetti. Bir şekilde, evinde sayılırdı.

Lionel Kasdan'ın evindeydi.

İhtiyarın evinde.

Çantasını ve ceketini yere bıraktı. Ellerini yıkadıktan ve mutfaktan bir kaşık ile bir limon aldıktan sonra odaya gitti. Yaptığının kutsallığa saygısızlık olduğunu bile bile turnike uygulamak için bir kravat buldu. Sonra yatağın kenarına oturdu ve kendini ritüeline vakfetti. Tuhaf bir biçimde sakin olduğunu hissediyordu. İlk kez, bu kadar sarih bir amaç için eroin şırınga edecekti.

Bugün, eroin gerçeklik serumunun rolünü üstlenecekti.

Pamuğu kaşığa koydu. İğneyi eroin emdirilmiş elyafa daldırdı. Zehir şırınga haznesinde yükselmeye başladı. The needle and the damage done. Volokine herhangi bir pişmanlık duymuyordu. "Son kez diye" mırıldandı. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi: "Asla bir cankiye güvenme." Sırıttı.

İğneyi etine batırdı. Şırınganın pistonuna bastı. Bir sıcaklık dalgasının tüm bedenine yayıldığını hissetti. Kan dolaşımının hızı hakkında bir kitap yazabilirdi. Büyük bir hızla, sonsuz dinginliği ve uysallığı ileten damarların büyüğü hakkında.

Birkaç saniye boyunca, bu rahatlama dalgasının tadını çıkardı. Her şey geri çekiliyordu. Dünya. Gücü. Ağırlığı. Yerini çok hoş, sonsuz bir hafifliğe bırakıyordu. Zevkten büzülmüş Volokine, kendini bir süt köpüğü üzerinde sörf yaparken hayal ediyordu.

Bir zevk patlaması nefesini kesti. Hıçkırık tuttu. Orgazmın hemen sonrasındaki sarsılmaları andırıyordu. Ardından, sırtüstü, yavaşça yatağa devrildi, huzur ve dinginlik

tüm bedenini sarmıştı. Artık bedeni, zevkinin ve bedeninin çevresinde dönen bir uykudan başka bir şey değil.

Hatırlamak...

Gerçeği bulmak için geçmişe yoğunlaşmak...

Şiddetli bir çatırtı oldu, bir kemik hastasının kaba kuvvet karşısında kırılan kemiğinden çıkan ses gibi.

Sonra, kahretsin, evet, kapı açıldı...

Bir göz kamaşması; anladı...

Koloni'yle ilk teması, üzeri sivri ve keskin bıçaklarla kaplı, elektrik verildiği her halinden belli ve gözetleme kuleleri olan çelik tellerle çevrili elektronik kapı oldu. İki genç adam belirdi. Çocuk görünümlü, pembe yanakları ve ince telli saçları olan, onlara geçen yüzyılın demiryolcuları havası veren siyah, kalın ceketler giymiş iki genç adam.

Kasdan'ın arabadan inmesini istediler. Sonra arabayı didik didik aradılar. Kasdan silahını, Florac çıkışında, bagaja, stepnenin altına gizlemişti. Sınır muhafızları, ona yanında kamera veya fotoğraf makinesi var mı, diye sordu, içeride her türlü görüntü almak yasaktı. Kâğıtlarına baktılar, sonra gayet nazikçe arama izni istediler. Gösterilen tüm bu dikkat son derece saçmaydı. Her şeyden önce zararsız bir topluluğun içinde bir konser izleyecekti. Ermeni prosedüre razı oldu. Dikkati çekmenin sırası değildi. En basit statüsüyle buraya tek başına gelmiş bir Parisliydi.

İki muhafız ona teşekkür etti. Anlaşılmazlık en son raddesindeydi; bir tarafta yumuşaklık ve kibarlık, diğer tarafta üst aramalar ve teller üzerindeki sivri ve keskin bıçaklar. Kasdan arabasına bindi. Tuhaf bir duyguyla kapıdan içeri girdi. Korkuyla karışık merak...

Şimdi Koloni'nin topraklarında yol alıyor ve sonsuz büyüklüğünü görebiliyordu. Göz alabildiğine uzanan toprakların önemli bir bölümü geometrik şekiller oluşturan tarlalardı. Bu mevsimde toprakların çoğu kapkaraydı. Bazılarının üstü plastik örtülerle kapatılmıştı. Bazıları ise çok kısa biçilmiş çimenle kaplıydı; belki de hayvancılıkta otlak olarak kullanılıyordu. Ufuk çizgisinde, gümüş renkli çan kuleleri gibi yükselen silolar dikkati çekiyordu.

Tarlalar boyunca birkaç kilometre yol aldı. Kasdan Asunción'un web sitesinden bir sürü çıkış almıştı, ama onları okuyacak zamanı olmamıştı ve bu nedenle de Hartmann'ın müritlerinin ne tür bir tarımsal faaliyette bulunduğunu bilmiyordu. Bu kış güneşinde bile, bu toprakların verimliliği ve zenginliği belli oluyordu. Burada bile Latin Amerika'nın sınırsız büyüklüğüne, Yeni Dünya'nın zenginliğine tanık oluyordu. Sanki Şilililer, ülkelerinin büyüklüğünü ve canlılığını buraya taşımıştı. En ufak bir tohuma bile cevap vermeye hazır, sabırsız, taze topraklar.

Yeni bir duvarla karşılaştı. Ahşap bir kale bedeni. Duvar, küçük bir Çin Seddi misali küçük tepeleri aşarak, ağaçların arasında bir yılan gibi kıvrılarak uzanıyordu. Kasdan akasya seyali ve çocukların sopalarını düşündü. Bu surun inşa nedeni son derece belliydi, modern uygarlığa ve onun kokuşmuşluğuna karşı direnmek için yapıldığı konusunda bahse girebilirdi. Koloni'nin ortak bölümleri –idare binaları, hastane, kilise, okullar, tarım

işçilerinin konutları– buradaydı muhtemelen.

Yeni bir kontrol noktası. Biraz daha sıkı.

Bu kez adamlar –hep aynı sağlıklı ve nazik çocuklar– arabanın altına ayna tuttular ve bagajı ayrıntılı bir şekilde aradılar. Kasdan'ın aklına yeniden silahı geldi, ama tekerleğin içinde sabitlenmişti. Paltosunu ve ayakkabılarını çıkardı ve metal detektörlü bir kapıdan geçti. Bir kez daha kâğıtlarını gösterdi, dijital bir makineyle fotoğrafı çekildi. Saat 15:10 olmuştu, ama Kasdan artık endişelenmiyordu. Bu insanların VHF radyo frekansı ile haberleştiklerini ve konseri başlatmak için onu beklediklerini tahmin edebiliyordu.

Biraz konuşmaya çalıştı:

– Bugün kalabalık değil mi?

– Her yıl olduğu gibi.

Bir ayrıntı onu şaşırttı. Ses tonu değişikti, belki de aksanlı...

– Koro neleri seslendirecek?

– Size program verilecek.

Hayır, aksan değildi, başka bir şey... Ses tınısı sanki rahatsızmış gibi boğuktu. Kasdan bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama adam ona belgelerinin yanı sıra üstü çizili bir plan uzattı. Konuşma sona ermişti.

Yol artık asfalttı ve Korsika makilerini andıran sık ağaçların arasında yılkavi uzanıyordu. Uzaktan, ağaç öbeklerinin veya sazlıkların arkasında, binalar göründü. Tüm bunlar bir tabloyu andırıyordu, Causse bozkırıyla herhangi bir ilgisi yoktu. Engebeler, bitki örtüsünün genel görünümü, hepsi insan tarafından dizayn edilmiş gibiydi. Gizemli bir biçimde, sınır muhafızının sesindeki tuhafılık ile bu manzara mükemmel bir uyum içindeydi. Buradaki her şey yapaydı.

Binalar ahşaptı. Koyu ve açık renkli ahşap, bu binasına göre değişiyordu, anlaşılabilir soğuk ve kara karşı koyabilmek için Hartmann ve şürekası Bavyera üslubundan vazgeçip bu sade ve sağlam evleri inşa etmiş ve hepsi aynı plana göre yapılmıştı. Kötü havalardan koruyan çift çatı ve kışın içerideki ısıyı muhafaza eden, yazın serin olan ahşap cepheler.

Kasdan çalılıkların arasına yerleştirilmiş aydınlatma direklerini fark etti. Bu direklerin içinde fotosel ve kamera olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Hep aynı ikiyüzlülük. Bir tarafta, her türlü yeniliği, modernliği aşağılayan geleneksel bir yaşam. Diğer tarafta, topluluk üyelerini gözlemek ve dışarıdan gelebilecek saldırıları kollamak için en son yenilikler.

Başka arabaların da bulunduğu bir park alanına ulaştı. Karşısına üçüncü bir çit çıktı.

Yeniden çelik teller. Diğer tarafta, hiç kuşkusuz, tarikat üyelerinin yaşadığı, Kutsalların Kutsalı, "arılık merkezi" bulunuyordu. Alüminyum sundurmasıyla, nadir beton binalardan biri olan hastaneyi hemen tanıdı. Camlı, ışıklandırılmış holüyle, biçilmiş otların üzerine konmuş bir uzay aracını andırıyordu.

Biraz ileride, hafif bir çöküntü alanının içinde, yıldız biçiminde yerleştirilmiş binaların ve seraların bulunduğu bir yer vardı. Tam ortasında, gökyüzüne açılmış bir eli tasvir eden, ahşaptan dev bir heykel vardı. Bir tür Tanrı'ya yakarışı ve ona sunulan bağıışı betimleyen hareket. Ermeni bir an hastaneye girmeyi ve yasak vadiye ulaşmak için bir çıkış aramayı düşündü. Ama ihtiyatlı olması gerekiyordu.

Elindeki plana baktı. Konser, üç yüz metre sağda, birbirine çaprazlanmış dört metal direktten oluşan garip bir çan kulesine sahip kilisenin yanındaki konservatuvarın ana salonundaydı. Kasdan çakıllı patikada yürümeye başladı. Etraf ıssızdı. Görünürde hiç nöbetçi yoktu, ama gözetlendiğini hissediyordu. Üzerinde bir haç bulunan çift kanatlı kapısı olan ve bir tahıl ambarını andıran konservatuvara ulaştı.

İçeride, onu açık renk parke döşeli, beyaz duvarlı büyük bir hol karşıladı. Duvar boyunca uzanan panolarda, topluluğun günlük yaşamından kesitler sunan renkli fotoğraflar sergilenmişti.

– Geç kaldınız.

– Özür dilerim, dedi Kasdan, gülümseyerek. Uzaktan geliyorum.

Ancak adam ona gülümsememişti. Geniş omuzlu, siyah ceketli, beyaz gömleklili, otuzlarında bir herifti. Akşamki ayinde, İncil'den bir bölüm okumaya hazırmış gibi görünüyordu.

– Program, dedi, basılı bir kâğıdı ona doğru uzatırken.

Konser salonuna açılan çift kanatlı bir kapıyı araladı. Tam ortasından boylamasına bir giriş geçen çatıya kadar açık, büyük bir salondu. Kasdan gayriihtiyari başını yukarı kaldırıp baktı ve mekânın yüksekliğini tahmin etmeye çalıştı: en az on metreydi. Sonra yeniden gözlerini salona çevirdi. Tıklım tıklımdı. İlk sırada Koloni üyeleri oturuyordu; beyaz yaka ve siyah ceket. Arka sıralarda ise halk vardı, çevre çiftliklerden gelenler, eşraf, çobanlar, takıp takıştırmış erkekler ve kadınlar.

Dip tarafta, bir sekinin üzerinde bir adam mikrofonu konuşuyordu. Ellili yaşlardaydı, çember sakalıyla İskandinav bir din adamına benziyordu. Onun da üzerinde Asunción'un üniforması vardı: beyaz gömlek ve siyah ceket. Kasdan ceketin düğmelerinin olmadığını fark etti. Şüphesiz bu da, tarikatın yasaklarından biriydi.

Adam yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Kasdan dinlemiyordu. Dikkatini çeken tek şey bu ruhani toplantının atmosferiydi. Fransız kiliselerindeki gibi mikrofon parazit

yapmıyordu ve içeriği de buz gibi değildi. Tam tersine bu seremonide bir sıcaklık ve Katolik mezhebinin katılığıyla hiç ilgisi olmayan bu olumluluk vardı.

Tüm bunlar bir mizansendi. İnsanları kandırmaya yönelik bir vitrin. Theresienstadt Kampı'nı, nazilerin Çekoslovakya'da kurduğu ve Hartmann'ın da staj dönemini geçirdiği örnek gettoyu düşündü. Burası da, çocukların işkence gördüğü, insanlar üzerinde acıyla ilgili acımasız deneylerin yapıldığı, küçük bir "Terezin" miydi?

Alkışlarla irkildi. Vaiz, sahneden inmek üzere kromajlı mikrofon ayağını eline almıştı. Çocuklar tek sıra halinde sahnede belirdi. Hepsi beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş otuz kadar çocuk. Yaşları 10 ila 16 arasında değişen oğlan çocukları sadece. Son derece ince ve düzgün hatları vardı, rahatlıkla kız sanabilirdi insan.

Herkes oturdu. Programda dört koral eser anons edilmişti. İki XIV. yüzyıla ait, a capella bir eserd: Messe de Tournai'den alınmış "Gloria in excelsis Deo". İkinci ise XVIII. yüzyıla ait, piyano eşliğinde bir parça: Giovanni Pergolese'nin Stabat Mater'inden alınmış "Stabat mater dolorosa". Üçüncüsü –program kronolojik bir sıra izliyordu– vokal ve piyano için düzenlenmiş, Gabriel Fauré'nin, op. 11 Cantique de Jean Racine'iydi. Ve sonuncusu da Olivier Messiaen'in Trois Petites Liturgies de la Présence divine adlı eseri.

Orkestra şefi sahnede belirdeğinde, Kasdan, tamam şimdi boku yedim, diye düşündü. Yeniden alkışlar yükseldi. Wilhelm Goetz aklına geldi. O da bu koroyu idare etmiş miydi? Burada yaşamış mıydı?

Koro icraya başladı. Bir anda, sesler onu cinselliğin, günahın, yerçekiminin olmadığı bir dünyaya götürdü. Kasdan, ilk gece, Goetz'ün evinde dinlediği Mezmurlar'ı hatırladı. Her şey bu yüzden başlamıştı. Şu aralıktan. Tanrısal bir orgun nefesiyle can bulan şu notalardan. Ama yorgun kafasının içinde bir başka ses daha vardı: Orgun kurşun borularının arasına hapsolmuş Goetz'ün acı dolu çığlığı.

Çoksesli parça salonda yankılanıyor ve ahşap dekora rağmen, insanın aklına, duygusuz manastır görüntülerini, soğuk taş tonozları, Tanrı'ya kurban etme törenlerini ve keşiş abalarını getiriyordu. Uğursuz bir mantoya bürünmüş şu ölümlü dünyayı, hep daha yukarılara tırmanmayı hedefleyen yaşamı bir tür inkâr.

Kasdan bütün dikkatini çocukların yüzlerine verdi; sanki etten ve kemikten değillerdi. Dün geceki gümüş maskelilere benziyorlardı. Aynı soğukluk, aynı ifadesizlik. Hafifçe ürperdi, geceki oyunun acımasızlığını, çocukluk çağını yaşayan bu hayaletlerin yarattığı tehlikeyi yeniden hissetti. Kâbus dolu bir yerdeydi. Solgun yüzlü bu şarkıcıların arasında Régis Mazoyer'nin işkencecileri de vardı. Volokine'in "çocuk tanrılar"ı, Hartmann'ın katilleri, şeytani saflıktaki melekler...

– Dördüncü raunda nakavt. Kazanan Olivier Messiaen.

Kasdan sıçrayarak uyandı. Tepesinde bir adam duruyordu. Altmışlı yaşlarda, kare ağızlı, geniş boyunlu, çok kısa kesilmiş gri saçlı bir adam. Kasdan omzuna konmuş ağır eli hissedebiliyordu. Oturduğu sırada kurşun gibi ağırlaşmıştı. Salon boştu.

– Pergolese'ye kadar bile dayanamamaktan korktum, diye mırıldandı. Affedersiniz.

Adam gülümseyerek birkaç adım geri çekildi. Çok uzun değildi, ancak yapılıydı. Klanın giydiği siyah ceket yerine antrasit rengi kruvaze bir ceket vardı, bir üniforma kadar ciddi görünüyordu.

– Adım Wahl-Duvshani, dedi. Hastanedeki doktorlardan biriyim.

– Affedersiniz, diye yineledi Kasdan ayağa kalkarken ve yavaş yavaş kendine gelirken.

Doktor kartını uzattı. Kasdan, üzerinde yazılı olan ismi okudu. Adamın nereli olduğunu tahmin etmek zordu. Sanki düşüncelerini okumuş gibi, Wahl-Duvshani açıklamada bulundu:

– Karmaşık bir ad. Benim hikâyem gibi.

Ardından bir kokteylin uğultularının geldiği çift kanatlı kapıyı işaret etti:

– Gelin bir bardak için. Biraz bira size iyi gelecektir.

– Bira mı?

– Biz, kendimiz üretiyoruz.

Bu "biz" her şeyi açıklıyordu. Wahl-Duvshani de tarikattandı. Hatta seçkin müritlerden biriydi. Kasdan uysalca onu izledi. Kapılar açıldı. Herkes oradaydı, ayakta, elde bardak, gülümsüyor ve gevezelik ediyordu. Şu anda Fransa'nın dört bir yanında binlercesi yapılan, bir taşra belediyesindeki Noel resepsiyonu gibi.

Doktor, Kasdan'ı diğerlerinin yanına itekledi ve kulağına fısıldadı:

– Yiyin. İçin. Kuvvet toplayın!

Kasdan büfeye doğru yöneldi. Hünsa görünüşlü gençler bardakların ve tabakların

arkasında duruyordu.

– Ne arzu ederdiniz, Beyefendi?

Bu kez, hastalıklı sesin nedenini buldu. Cevap verdi:

– Bira, lütfen.

Oğlan etiketsiz bir şişe açtı. Kasdan onu konuşurmayı denedi:

– Nasıl gidiyor? Böyle ayakta durmak çok yorucu olmalı?

– Alışkınız, dedi, birayı bir bardağa boşaltırken.

– Bu tür resepsiyonlar çok sık oluyor mu?

– Hayır.

Konuşma sona erdi dercesine bardağı uzattı ve arkasını döndü. Bu rahatsızlığın nereden kaynaklandığını anlamıştı. Bu oğlanın tınısı cinsiyetsizdi. Ne erkek ne kadın. Ve yaşı da yoktu. Kasdan en kötüyü düşündü: hadım etme, çocukların cinsel gelişimini durduran kimyasal enjeksiyonlar. Ya da yeniyetmelerin ergenliğini bastırmak için acıyla muamele, tıpkı Japon ustaların, ortaya küçük korkunç bonsailer çıkana kadar, ağaçların büyümesini iplerden oluşan acımasız bir ağla engellemeye çalışması gibi. Evet, buydu. Cinsel bonsailer...

Birasından bir yudum aldı. Fena değildi. Aklına başka bir şey geldi. Bir Amerikan tarikatını, müritleri bir kuyruklu yıldızın arkasında bulunan uzay gemisine ulaşmak için intihar eden Cennetin Kapısı tarikatını hatırladı. Kasdan Le Monde'da bununla ilgili bir makale okumuştı. Tarikatın kurallarından biri de kadın ile erkek arasındaki bütün farklılıkları ortadan kaldırmaktı. İntihar edenlerin hepsi Kaliforniya'daki bir villada bulunmuştu, hepsinin saçları aynı şekilde yapılmıştı ve üzerlerinde siyah renkli aynı Vietkong pijamaları vardı. Ayrıca erkeklerin çoğu hadım edilmişti.

– Bu bölgeden değilsiniz?

Kasdan arkasına döndü ve neredeyse kendisi kadar uzun boylu, çok zayıf bir adamla karşılaştı. Şakakları grileşmiş saçlar, tilki gibi uzun bir profil. Adamın üstünde, taşraya göre pahalı sayılabilecek koyu mavi bir takım elbise vardı. Ermeni, herifteki kusurun nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de çivit mavisini kostümüne hiç yakışmayan açık kahverengi ayakkabılarındaydı.

– Nereden anladınız?

Herifin kahkahası bir çatapat gibi patladı:

– Çok basit. Bu bölgedeki herkesi tanırım.

Hararetle Kasdan'ın elini sıktı. Diğer elinde bir bira bardağı vardı.

– Bernard Liévois, Massac belediye başkanı, Florac'ın doğusunda küçük bir şehir. Siz nereden geliyorsunuz?

– Paris. Korolara özel bir ilgim var.

– Umarım değmiştir, ne dersiniz?

– Uzun zamandır böyle arı... ve saf sesler dinlememiştim.

Adam sesini alçalttı ve Kasdan'ı kolundan tuttu:

– En azından nerede olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?

– Sanırım biliyorum. Açmak zorunda olduğum engelleri düşünürsem...

Liévois bir entrikacı edasıyla ses tonunu yükseltti:

– Asunción'dakiler kimseye güvenmiyor, bunda haklılar. Kendi taraftarları var, evet, ama çok da karşı olan var.

– Size, hangi taraftan olduğunuzu sormuyorum.

Herif, hiç kuşku yok, anlamında kaşlarını kaldırdı:

– Bu insanlar buraya geldiklerinde, bölge bir çöldü. Hiçbir şey yetişmiyordu. Hiçbir şey geçmiyordu. Sonucu görüyor musunuz? Burada oturanlara hastanelerinin kapılarını açtılar. Bedava! Bize iyi okullar sundular. Gençlere iş imkânı sağladılar. Ve tüm bunların karşılığında ne istediler? Hiç. Ben, böyle bir tutumu eleştirmek için gerçekten kötü niyetli biri olmak lazım, diye düşünüyorum.

– Bazıları Koloni'nin bir tarikat olduğunu söylüyor.

Liévois bu imayı laubali bir hareketle karşıladı:

– Ne derler biliyor musunuz: "Bir tarikat ile bir din arasındaki tek fark, yandaşlarının sayısıdır." Asunción'dakilerin kendi ilkeleri, inançları var. Yani? Size bir konuda, kendilerine pagan süsü vermedikleri konusunda güvence verebilirim. Ama okulları laik ve hastaneleri benden daha fazla ate doktorla dolu. Ayrıca onların mezheplerini size anlatabilecek yeterliliğe sahip değilim. Çünkü bundan asla söz etmezler!

– Bu itidal, bugün "sapkın tarikatlar" olarak adlandırılan şeyi gizlemek için olabilir.

– Nasıl?

– Topluluk bana son derece müreffeh bir hayat sürüyor gibi geliyor...

– Tam bir Fransız bakış açısı. Para kazandınız mı, hırsızlık yaptığınızdan şüphe ederler. Dostum, bu insanlar şafaktan akşama kadar çalışıyor. Bölgenin tarımında bir devrim gerçekleştirdiler. Bu tür bir çaba bir ödülü hak ediyor.

Kasdan çiviye çakmaya karar vermişti:

– Peki ya şu çocuklar? Size biraz... garip gelmiyorlar mı?

– Bisküvi, Beyefendi?

Kasdan arkaya döndü, genç bir erkekle karşılaşmayı bekliyordu, ama içinde tuzluların bulunduğu bir tepsi tutan genç bir kızla karşılaştı. Ses bir kez daha onu yanıltmıştı. Vecit içindeki şu belediye başkanına ne söylenebilirdi ki, Asunción'daki çocukların dünya dışı yaratıklara benzediğini mi?

Gözlerini genç kızdan ayırmadan bir bisküvi aldı. Dar bir yüz. Geniş ağız. Uzun kollar. Dar kalçalar. İnce yüz hatlarının dışında, kadınsı hiçbir şey yoktu.

Geriye döndü, belediye başkanının ağzını aramaya devam edecekti, ama herif başka bir gruba katılmıştı bile. Bir el onu kolundan yakaladı ve sağa doğru çekti. Wahl-Duvshani.

– Liévois'yle konuşmanızın bir bölümüne kulak misafiri oldum. Bizim hakkımızda kötü şeyler düşünüyor musunuz gibi bir izlenime kapıldım...

Doktor tüm bunları saldırgan olmayan bir tavırla söylemişti. Daha çok hinoğluhin bir tavırla.

– Hiç de değil, diye kendini savundu Kasdan, inançsızca.

– Bütün şüpheleri yok edecek ölçüde masumiyet günümüzde ender rastlanan bir şey.

– Size katılıyorum, evet.

– Çünkü siz bir polissiniz. Polissiniz, değil mi?

Birası bir elinde, tuzlu bisküvisi ise diğer elindeydi. Kasdan, karşısındaki herifin hedef tahtası olduğunu hissetmişti. Cevap vermedi.

– Bu tür ziyaretlere alışkınız, dedi adam. Emniyet İstihbarat. Gizli Servis. Jandarma. Bazen kendilerini gizleme gereği bile duymazlar. Biz de topraklarımıza girmelerine izin vermeyiz. Bazen de çaktırmadan sızmaya kalkarlar. Bugün sizin yaptığınız gibi, bizim "açık kapı" günümüzü fırsat bilerek. Ama bizim toplumumuzun ışığında, sizin karanlığınız insanların gözünü rahatsız ediyor.

– Anlıyorum.

– Hayır. Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Bizim amacımızın aydınlığı sizi aşıyor. Size bunu gayet sakin bir şekilde söylüyorum. Çünkü sorduğunuz suallerle ilgili bir şey bilmiyorsunuz.

Kasdan kafasını salladı, tamamen yansız bir şekilde. Tartışmaya yeni bir boyut kazandıracak bir soru yöneltti:

– Bruno Hartmann burada değil mi?

Wahl-Duvshani bir kahkaha patlattı:

– Diğerlerinden farklı bir polisiniz. Sizden beklenmeyecek derecede açık sözlüsünüz. Soruyu tekrarlayarak yeniden güldü. Bana Bruno Hartmann burada mı, diye soruyorsunuz...

– Sorumda gülünecek bir şey göremiyorum.

– Fazla bir şey bildiğinizi sanmıyorum, Yüzbaşı. Yoksa başkomiser mi?

– Başkomiser Lionel Kasdan.

– Başkomiser. En az 10 yıldan beri onu fiziksel anlamda gördüğünü iddia edecek birini bulamazsınız. Aslında, bunun bir önemi de yok. Önemli olan fikirleri. Onun eseri.

– Pol Pot'un, Kızıl Khmerlerin en parlak döneminde söylediklerini hatırlayın. Önemli olan Angkar'dı, onun yıkıcı faaliyetleriydi. Sonucu biliyorsunuz.

Doktor bira bardağına baktı. Altın renginin farklı nüansları mavi gözlerinde yansıyor, ıhlamur yeşili bir renk alıyordu.

– Bir polise göre belli bir kültüre sahipsiniz. Belki de Paris'in bize, sonunda değerli elemanlarını göndermeye karar vermesi de önemli bir şeydir...

– Hartmann nerede?

Kasdan'ın sorusu çok kaba kaçmıştı, sanki Wahl-Duvshani gözaltına alınmış biriydi. Büyük hata. Doktorun gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı. Ermeni artık tolerans gösterilecek bir yabancı değildi.

– Nerede olduğunu bilmediğimi söylersem bana inanacak mısınız? Bilen olmadığını?

– Hayır.

– Yine de bu cevapla yetinmek zorundasınız.

Kasdan derin bir soluk aldı. Artık bu tür küçük oyunlardan bıkmıştı. Bir pislik cennetindeydi, bunu biliyordu ve üstü kapalı fısıltılar, boş gevezelikler hiçbir şeyi örtmüyordu.

Bardağını havaya kaldırdı:

– Bunu siz söylediniz, Doktor. Ben sıradan bir polis değilim. Hem de hiç. Demek ki sizin bilgicçe gülümsemelerinizden ve kıçımın kenarı cevaplarınızdan tatmin olmayacağımı da biliyorsunuz. Bana iyi bakın. Ve beni düşünün. Sürekli. Çünkü daha güçlü olarak yeniden geleceğim.

– Salakoğlu salak!

Volokine, çantasını karnının üzerine bastırmış bir halde parkenin üstünde uyuyakalmıştı. Gömleğinde kusmuk lekeleri vardı, Uykusu uyuşturucu kokuyordu. Durumu doğrularcasına, komodinin üstüne bırakılmış şırıngayı ve kaşığı gördü. Kendi komodininin. İçinden çocuğu tekmeyle uyandırıp buz gibi düşün altına sokmak geldi.

Bunun yerine, onu koltukaltlarından tutup çekti. Yatağına yatırdı. Soydu. Nemli bir havluyla temizledi. Sonra üzerini örttü. Öfkesi geçmişti bile.

Uzun zamandan beri insanları yargılamayı bırakmıştı. Artık ihanete inanmıyordu, çünkü edilen yeminlere inanmıyordu. Aslında, o bir nihilistti.

Tek sorunu, hayatı boyunca Tanrı'yı bulamamış olmasıydı.

Uyuyan genç adama baktı. Aklın sesini dinliyordu. Eğer çocuk uyuşturucu kullandıysa önemli bir sebebi olmalıydı. Ya da belki de bu onun hatasıydı, çünkü Volo'yu hastane odasında tek başına bırakıp gitmişti. Ama o anda, Kasdan tüm bunların boşuna olmadığını düşündü. Ve bu uyuşturucu müptelası, istikrarsız, marazi genç adam ona yolu göstermişti. Öfkesiyle. Çılgınlığıyla. Gerçek takıntısıyla.

Bir savaş sürüyordu.

Soruşturmaları devam ediyordu.

Kasdan, Volokine'in çantasına baktı. İçi notlarla, fişlerle, fotoğraflarla, gazete kupürleriyle doluydu. Hayır, hiçbir şey boşuna değildi. Kaçırılmış çocuklar vardı. Cinayetler. İşkenceler. Acı, bu uğursuz tarikatın ardında gizliydi.

Volo'nun elbiselerini topladı. Çamaşır makinesine tıktı. Makineyi programlarken– yıkanma, durulama, kurutma– bir karar aldı. Rus bir daha bu duruma düşmeyecekti. Çünkü şimdi buradaydı. Birbirlerinden artık ayrılmayacaklardı.

Yatak odasına döndü ve oğlanın yanına geldi. David'i hatırladı. Oğlunu. Kapıyı çarpıp Ermenistan'a gitmek istediğini söylediğinde ergen bile değildi. Yatağın kenarına oturdu, bir anı gözünde canlanmıştı. Acil yardım doktoru, basit bir grip teşhisi koyduktan sonra gitmişti. Nariné de ilaçlar almak için onun peşinden çıkmıştı. Oğluyla, doktorun muayene ettiği kanepede yalnız kalmıştı. David, 6 yaşındaydı, kedi gibi kıvrılmış ateşler içinde

uyuyordu.

İşte o gün Kasdan bir karar aldı. Ne hastalık ne de herhangi bir yabancı etken oğluna ulaşabilecekti. Hep onun yanında olacaktı. Kıvrılmış bu küçük beden, ona, bir annenin karnında çocuğunu taşıırken hissettiğine yakın bir duygu hissettirmişti. Açıklanamaz bir bağ. Tam bir bütünleşme. Etin ve kanın eşsiz bir kaynaşması. Kendi bedeninde atan oğlunun yüreğiydi. Onun ateşi Kasdan'ı yakıyordu. İşte o gün, babalık görevlerini eksiksiz yerine getireceğine ant içmişti. Bundan böyle her davranışı, her kararı oğlu için olacaktı. Her nefesi, her düşünceyi o küçük adama vakfedecekti. Tüm babalar gibi, artık oğlunun çocuğuydu.

Ermeni ayağa kalktı ve ceketini giydi. Anahtarlarını aldı. Nöbetçi eczane bulmak için arabayla yola çıktı. Reçete yerine polis kimliğini göstererek, bir sürü Subutex aldı. Eroini ikame edecek iki temel madde –metadon ile buprenorfin Subutex adı altında satılıyordu– arasındaki farkı anlamak için, eroinin neden olduğu derin esrlik hakkında yeterince bilgili olmak lazımdı.

Buprenorfin, eroinle aynı etkiye sahipti, ama metadonun tersine keyif verici hiçbir niteliği yoktu. Zaten Kasdan'ın da, bir polisi bulutların üstünde dolaştırmak gibi bir niyeti de yoktu.

Eve dönünce mahzeninin anahtarını aldı ve apartmanın bodrumuna indi. Bir karton kutunun içinden David'in, Volokine'e uyabilecek giysilerini –kazak, gömlek, blucin– çıkardı. Dairesine döndü. Giysiler küf kokuyordu. Bir kez daha makineyi çalıştırdı.

Sonra, bir termos dolusu kahve hazırlamak için bir çaydanlık suyu ateşe koydu. Bir anda hiperaktif olmuştu; köpekbaliğı sendromu, hareket et veya öl. Aslında yorgunluktan geberiyordu. Asunción dönüşü yolda birkaç kez durup kestirme ihtiyacı hissetmişti. Bir saniye izin verse gözkapakları kapanacaktı, bir kayadan daha fazla ağırlaşmışlardı sanki.

Soruşturma dosyasını bir araya topladı. Gözlüklerini taktı. Yeniden okumak için kanepesine oturdu. Bu notlarda, kaleye başka bir açıdan yaklaşım girmesini sağlayacak bir ayrıntı olmalıydı.

Birkaç saniye boyunca, resmi mühürlü bir torbaya koyduğu bardağa dikkatle baktı. Wahl-Duvshani'nin bardağı, resepsiyon sırasında, doktor tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra Kasdan'ın çaktırmadan arakladığı bardak.

Herifin kimliğini araştırmak istiyordu. İçinden bir ses, aradığı kişinin o olmadığını fısıldıyordu. Zaten "karmaşık hayatı"nın dışında başka bir şey söylememişti. Eğer biraz şansı varsa parmak izlerinin kaydı Kaçak Şube Müdürlüğü'nde olabilirdi...

Yeniden okumaya daldı. Bir saat sonra bitirmişti. Kasdan gidip Volokine baktı, hâlâ uyuyordu, sonra kurutma makinesini çalıştırdı. Çalışma odasına yöneldi, dizüstü bilgisayarını aldı ve yeniden dönüp salondaki kanepeye oturdu. Koloni'nin internet sitesine

bağlandı. Sitenin önemli sayfalarını okumuştum, ama belki biraz daha eşeleyecek şeyler olabilirdi.

Ermeni tüm dikkati topladı. Giriş sayfasını ve genel bilgileri geçti. Hans-Werner Hartmann'ın yaşamının mesih versiyonunu bulmak için TARİHÇE üzerine tıkladı. Yeni bir şey yoktu. Sadece Hartmann ile çetesini "seçilmiş halk" olarak tanımlayan bir yazı. Alman'a Musa ve geri kalanlara ise Mısırlı rolü layık görülmüştü.

Gözleri yanıyordu, MÜZİK OKULU üstüne tıkladı bu kez. Bir sürü başlık vardı: GİRİŞ, SUNUM, TARİHÇE, ÖĞRENİM SÜRESİ, DİSKOGRAFİ, KONSERLER... Bu son kelime üstünde durdu. Asunción korusu kendi sınırları dışında da konserler veriyordu. Belki de aradığı gedik buydu. Dış dünyayla temas noktası.

Müzik okulu korusu, Lozère, Hérault, Lubéron, Provence bölgelerini kapsayan, Fransa'nın merkezinde ve güneyinde her yıl ondan fazla konser veriyordu. Her konser bir kilisede, o küçük şehrin nihai çevresine veriliyordu.

Kasdan yılları geriye doğru sıraladı. 2006. 2005. 2004. Çatlağı biraz daha derinleştirmesini sağlayacak bir iz, bir ayrıntı peşindeydi. Tek bulduğu, birkaç kez gündeme gelen bir isim oldu. Arles bölgesindeki, Saint-Sauveur Kilisesi.

Ne yapacağını çok fazla düşünmeden, numarayı buldu ve kiliseyi aradı. Saat 22:00'ydü. Uyandırabileceği bir rahip mutlaka olmalıydı. Beşinci çalıştan sonra telefon açıldı. Ermeni kendini tanıttı, herhangi bir özel önlem almaya gerek duymamıştı. O bir polisti. Cinayet Masası'ndandı. Asunción korosuyla ilgili bilgi istiyordu. Hattın diğer tarafındaki sert ses bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

– Tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz? diye sordu peder.

– Bu insanlarda herhangi bir tuhafılık hissetmediniz mi?

– Bakın. Bu grupla ilgili olarak beni birçok kez sorguladılar. Asunción sizin dosyalarınızda bir "tarikat" olarak gözüküyor olabilir. Size söyleyebileceğim tek şey, 15 yıldan beri süren ziyaretlerinde insanı şoke eden veya üzerinde konuşmaya gerek duyulabilecek bir şeyle karşılaşmadım. Her yıl birçok koroya ev sahipliği yaparız ve bunların diğerlerinden farkı yok.

– Çocukların görünüşü size tuhaf gelmedi mi?

– Giysilerini mi kastediyorsunuz?

– Diğerlerine göre.

– Asunción bir dini topluluk. Kendi kuralları var. İnançları bizim Katolik litürjimizle uyuşmayabilir, ama buna saygı göstermemiz gerekiyor. Neden bu şarkıcılardan kuşku duyalım ki? Dingin, disiplinli, uzlaşmacı bir halleri var. Bizim modern şehirlerimizde

yaşayan birçok insan onlardan feyz alabilir. Tanrı'nın birçok yüzü olabilir. Sadece inanç...

Kasdan daha işlevsel konulara geçmek için adamın lafını kesti:

- Çocuklar konser vermeye neyle geliyorlardı? Arabayla mı?
- Arabayla, evet. Bir tür okul otobüsü.
- Konserden hemen sonra dönüyorlar mıydı yoksa kalıyorlar mıydı?
- Kalıyorlardı. Rahip evinin hemen yanında bir yatakhane var.
- Sabah, onlara kahvaltı veriyor muydunuz?
- Doğal olarak... elbette. Bu sorularınızdan hiçbir şey anlamıyorum.

Kasdan da anlamıyordu. Sadece çocukların geceledikleri yerdeki yaşantılarını öğrenmeye çalışıyordu.

– Mönüde özel bir şey var mıydı?

– Asunción'ın çocukları yiyeceklerini yanlarında getirir. Sanırım, kendi mahsulleri olan doğal tahıllar.

– Sabah yoklama yapar mıydınız?

– Bunu onlara eşlik eden yetişkinler yapıyordu.

– Size çocukların bir listesini veriyorlar mıydı?

– Evet.

– Evet mi?

– Bu zorunlu. Güvenlik sebebiyle.

– Bu listeleri saklıyor musunuz?

– Evet. Yani sanıyorum.

– Beni iyi dinleyin, dedi Kasdan derin bir iç çekerek. Bu listeleri bulmanızı rica ediyorum, ilk konserden itibaren ve lütfen size vereceğim numaraya fakslayın.

– Anlamıyorum. Gerçekten bu bilgilere ihtiyacınız mı var?

– Bana onları fakslayabilirsiniz, değil mi?

– Evet. Ne yapabilirim, bakacağım...

– Şimdi mi?

– En kısa zamanda yapacağım.

– Teœekkür ederim, Peder.

Kasdan faks numarasını verdikten sonra telefonu kapattı, ama hâlâ ne bulduğunu bilmiyordu. Hatta ne aradığını da. Ama bir noktada aşama kaydetmişti. İlk kez, tarikata bağlı çocukların isimlerine ulaşacaktı. Kayıp çocukların isimlerine rastlamayı beklemiyordu; ama bu listeler ailelere ulaşmayı ve onları sorgulamayı sağlayabilirdi.

Birden aklına geldi. Hâlâ kahvesini hazırlamamıştı. Koyu bir kahve yapmak için mutfağa gitmeye karar verdi.

Ama hemen ardından oturduğu kanepede uyuyakaldı.

– Haydi silkinin artık. Noel, bitti.

Kasdan tek gözünü açtı. Divanın üzerine kıvrılmıştı. Omuzlarında bir örtü vardı. Yatağının örtüsü. Yattığı yerden, mutfakta bir şeyler yapan Volokine'ı gördü. Üzerinde, Kasdan'ın mahzenden bulup getirdiği, oğlunun giysileri vardı.

Volokine Kasdan'ın bakışlarını yakaladı.

– Bu giysiler kimin bilmiyorum, ama bana cuk oturdu, dedi. Onları çamaşır makinesinde buldum; benim için değil mi?

Kasdan bir dirseği üzerinde doğruldu. Elleri, kolları tutulmuştu. Kahvenin baskın kokusu odayı dolduruyordu. Kasdan yavaş yavaş kendine geliyordu.

Rus avazı çıktığı kadar bağırarak konuşmaya devam ediyordu.

– Ayrıca ilaçlarınızı da buldum.

Elinde iki kahve kupasıyla salona girdi. Kasdan onun çok az topalladığını fark etti. Son derece şaşırtıcı bir iyileşme yeteneği. Saçları nemliydi ve tıraş olmuştu.

– Subutex, diye mırıldandı. Eski dostla yeniden buluşma. Gençken ve meteliksizken damarlarıma "Sub" enjekte ederdim. Gariban eroini. Ama haklısınız; aniden memeden kesme, bana uygun değil.

Kasdan yattığı yerde doğruldu, oturdu, kahvesini iki eliyle tuttu:

– Eroin. Dün. Neden bunu yaptın?

– Kişisel sebepler.

– Daha ilginç bir cevabın yok mu?

Rus bir koltuğu tutup çekti ve Kasdan'ın tam karşısına oturdu:

– Doğru söylüyorum. Eroin kullanmak için önemli bir sebebim vardı. İşaretparmağını havaya kaldırdı. İlk kez.

– Hangi sebep?

– O da benim sırrım. İçin. Geri ekildi. Kafamda yapmayı tasarladığım birtakım Şeyler var.

Kasdan kahvesinden bir yudum aldı. Sıcak sıvı yarı acı yarı zevk vererek gırtlğından aşağı indi.

– Arnaud telefon etti, diye devam etti Volokine, ayaklarını sehpaye uzatmıştı.

– Kim?

– Arnaud, Şu sizin askeri danışman. Üçüncü generali bulmuş. Sanırım sizin ahbap bütün gece ne bilgisayarını ne de cep telefonunu yanından ayırmış. Noel pastasını yerken bile.

Kasdan dikkatini toplamaya çalıştı, kafası yavaş yavaş yerine geliyordu. Üçüncü general. Py. Asıl herif.

– Forgeras'ı bulmuş mu? diye soruyla karışık cevap verdi.

– Onu hatırlıyor musunuz? Forgeras onun ilk adı, evet. Ama daha çok Py adıyla tanınıyor. Ayrıca Ganassier, Clarais, Mizanın adlarını da kullanmış. Arnaud'ya göre ordunun yüzkarası. Yapılacak pis bir iş olduğunda her seferinde ortaya çıkan bir Mefisto. Kırk yıl boyunca gizli operasyonlarda görev almış. Gırtlğına kadar Condor Planı'nın içinde olduğundan Şüphe yok. Ve hatta başka operasyonların da. Arnaud dikkatli olmamızı salık verdi. Herifin kolu Condeau-Marie'ninkinden bile daha uzunmuş. Ha, adresini de verdi.

– Nerede oturuyor?

– Bièves. Paris bölgesinde.

Ermeni ağır gövdesini doğrulttu, ayağı kalktı, sendeledi. Volokine hemen oturduğu koltuktan kalkıp onu kolundan tuttu:

– Yavaş, babalık. Patilerinizin üstünde duramıyorsunuz.

Kasdan cevap vermeden, onun omzuna yaslandı.

– Banyoya gidelim, dedi Volo. İyi bir duş kafanızı yerine getirecektir. Sonra generali ziyaret ederiz. Tarikatla hâlâ temasta olduğundan eminim.

Kasdan ona yan yan baktı:

– Neden?

– Çünkü herif, kaçık planlar konusunda bir uzman. Ve kuşkusuz karmaşık işler konusunda da, Şilili bir suç tarikatının Fransa topraklarına yerleŐtirilmesi de bunlardan biri.

Hartmann ve klanı burada, askeri düzeyde önemli role sahip. Bu kesin. Haydi, duşu. Yolda bana Asunción ziyaretinin nasıl geçtiğini anlatırsınız.

– Oraya gittiğimi nereden biliyorsun?

– Bana bir not bıraktınız, hatırlamıyor musunuz? Ve ceplerinizi karıştırdım. Konser programını saklamışınız. Nasıl, iyi miydi?

– Süper.

– Haydi duş alın. Benim birkaç telefon görüşmesi daha yapmam lazım.

Kasdan, tıka basa bal yemiş bir ayının ağır adımlarıyla banyoya doğru yöneldi.

Saat 11'e doğru Bièves'e vardılar.

Arabayı Volokine kullanıyordu. İnternetten aldığı harita çıkışı dizlerinin üstüne koymuş, bakarak yol alıyordu. Yorgun görünen Kasdan'a herhangi bir şey sormuyordu. Birbirinden farklı ağaçların oluşturduğu –kırmızı yapraklı kara gövdeli ağaçlar– bir orman boyunca ilerlediler ve sağda asfalt bir yol buldular, tabelada LE PONCHET yazıyordu. Py'nin yaşadığı yerin adı. Ormanın içine daldılar. Volo, arabanın içinden bile dışarıdaki nemi hissedebiliyordu. Kırmızı, titrek, organik bir nem...

Patikanın kıvrımında, generalin evi gözüktü.

Aslında, bir Aztek piramidini andıran, sundurma çatılı, betondan ve camdan bir sürü bina vardı. Bu bloklar, büyük derinliklerde kuma gömülmüş bir denizaltı enkazı gibi ölü yapraklardan oluşan bir örtünün içindeydi.

Volokine vites küçülttü. Birinci katta, mazgal deliklerini andıran dar pencereler dikkati çekiyordu. Zemin katın camekân görünümlü pencerelerinin camları siyah lakeydi. Sol tarafta, pahlanmış bir kule, kınından çekilmiş bir kılıcın saldırganlığıyla yükseliyordu. Akan sular beton cephelerin yüzeyinde motifler, gölgeler oluşturmuştu.

Solda boş bir park alanı belirdi. Volokine manevra yaptı ve motoru stop etti. Kapıları çarpmamaya dikkat ederek, yavaşça arabadan çıktılar. Sonra ana binaya doğru ilerlediler. Nemli toprak ayak seslerini emiyordu.

Malikânenin dört bir yanı köknar ağaçları ve çalılarla çevriliydi, tamamen orman manzarasıyla bütünleşmişti. Kasdan zili çaldı. Bir interfon ile bir kamera dikkatlerini çekti. Cevap yoktu. Volokine yeniden park alanına baktı. Bomboştu. Py gezintiye çıkmış olabilirdi.

Bir yaşam belirtisi bulabilmek umuduyla pencerelerden içeri bakmak için kapıdan ayrıldılar. Görünürde kimse yoktu. Volokine bu durumun, evi çaktırmadan aramak için bulunmaz bir fırsat olduğunu düşündü. Tam bu düşüncesini Kasdan'a söyleyeceken evin arkasından bir gürültü geldi.

Gıdıklamalarla birlikte bir insan sesi.

Tek kelime etmeden, arka tarafa doğru giden yolu izleyerek evin çevresini dolandılar. Aşağıda küçük bir göl gördüler. Kıyısı sazlarla kaplıydı ve gölün diğer tarafındaki söğüt

ağaçları ise yaşlı bir cadının saçları gibi suya sarkmıştı.

Sol tarafta ahşap bir kulübe vardı, bağırgan ve gagalarını takırdatan bir kaz sürüsüyle çevrili bir adam gördüler. Herif bayağı heybetliydi. Çok uzun ve iriyarıydı, üzerinde kol ağızları ve kapüşonu kürk kaplı haki bir anorak vardı. Kauçuk çizmeleri ayak bileklerine kadar kara çamura batmıştı. Birkaç beyaz saç telinin bulunduğu çıplak kafası, ögle ışığında, gölün karanlık yüzeyiyle kontrast oluşturacak şekilde pespembeydi.

Adama doğru yaklaştılar. Bu mesafeden bile, Volo herifin görünüşünden etkilenmişti. Kemikli, zayıf hatları onu görkemli kılıyordu. Yaşlanmak onu çirkinleştirmemişti. Tam tersine. Zayıflık aristokrat yakışıklılığını bir kat daha artırmıştı. Volokine gülümsedi. Bu onların üçüncü generaliydi. Her seferinde, bir De Gaulle'le karşılaşmayı beklemişti. Nihayet karşısındaydı işte.

Yere bıraktığı bir kovanın içinden aldığı yemleri kazlara atarken onlarla alçak sesle konuşuyordu. Sürüye üç metre kadar yaklaştıklarında, General Py, en nihayet onlara doğru bakma lütfunda bulundu. Delici bakışları, bir mermi kadar etkiliydi. Ne şaşırmış ne de korkmuş görünüyordu. Tam tersine gülümsedi ve yüzündeki kırışıklıklar daha da belirginleşti. Yüzü sanki zırh kaplıydı, hiçbir şeyin işlemediği bir zırh.

– Kışın onlara kestane veriyorum, dedi, ağzından bir buhar bulutu yükseldi. Bu da benim sırrım. Daha sonra, çok daha sonra, karaciğerlerinde bu çok özel tadı hissedebilirsiniz. Kaz ciğerine müthiş bir tat katıyor. Ve ayrıca, o muhteşem pembe rengi de bundan kaynaklanıyor. Bir avuç kestaneyi, bacaklarına sürtünen kazlara attı. Périgord'da, "bir meleğin kıcı gibi pembe" denir.

İki polis suskunluğunu koruyordu. Py onların yüz ifadelerini inceledi ve güldü:

– Haydi surat asmayın! Burada, sadece kendi kaz ciğerimi üretiyorum. Bu bir cinayet değil, Bazılarının söylediği gibi bir barbarlık hiç değil. Kazlar göçmen kuşlardır. Ama besiyeye çekilmeye de fizyolojik olarak uygundur. Her yıl biriktirdikleri bu yedek besinler olmadan haftalarca uçamazlar. İşte insanoğlunun sözüm ona acımasızlığının bir göstergesi daha...

– Ziyaretimize şaşırmamış gibisiniz, dedi Kasdan.

– Bana haber verdiler.

– Kim?

Py omuz silkti ve eğilip yeniden kümes hayvanlarıyla ilgilenmeye başladı. Boynunun derisi bir horozun ibiği gibi sarkıyordu. Bu onun seksenli yaşlara ulaştığını gösteren tek işaretti. 80 veya daha fazla. Kazlara kestane atmaya devam ediyordu.

Sonunda durdu, iki ziyaretçisine baktı:

– Tam olarak kimsiniz siz? Atlı polis mi?

– Başkomiser Kasdan, Komiser Volokine. Cinayet Masası. Çocuk Koruma Bürosu. Dört cinayeti soruşturuyoruz.

– Ve Noel’in ertesi günü, gelip beni ormanımda buldunuz. Bu da son derece doğal.

– Bu seri cinayetlerin Asunción Kolonisi’yle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz.

Py sırttı:

– Kuşkusuz.

Eve doğru yöneldi, peşinde de sürü. Gri renkli dişiler arasından erkekler kolayca ayırt edilebiliyordu: siyah göğüs ve kafa. General kapıyı açtı. Bir düzine kadar kaz iki yana sallana sallana kapıya kadar ona eşlik etmişti. Diğerleri ise temizlenmek için gölün kenarında kalmıştı.

Eldivenlerini çıkardı, ziyaretçilerine doğru ilerledi:

– Hiçbir şey bilmiyorum. Size söyleyecek hiçbir şeyim yok.

– Tam tersine, dedi Kasdan. Koloni’nin hikâyesini biliyorsunuz. Şili’deki ve Fransa’daki. Bize, hükümetimizin böyle bir tarikatın topraklarımıza yerleşmesine neden izin verdiğini açıklayabilirsiniz. Hem de onlara otonom bir bölge verecek kadar. Egemenlik hakkı olan bir devlet!

Adam göle doğru döndü, eldivenlerini birbirine vurdu. Su kapkaranlıktı. Uzaklarda, güleç bir yüz gibi hafifçe yeşile çalıyordu. Yosunlar, nilüferler ve diğer başka şeyler kaygan ve parlak bir örtü oluşturmak üzere bir araya toplanmıştı sanki.

– Bu uzun bir hikâye.

– Bu hikâyeyi dinlemek için geldik.

Py oralara doğru döndü:

– Siyah bölge nedir, biliyor musunuz?

– Hayır, diye cevapladı iki ortak, neredeyse aynı anda.

General eldivenlerini cebine tıktı, sonra birkaç adım attı. Volokine herifin gözlerine baktı; gri ışıkta parlayan iki yıldız gibiydi.

– Siyah bölge, dedi Py. Bir tür özel bölgedir. Demokrasilerin bazen pis işlerini yapmak için ihtiyaç duyduğu bir no man’s land.

– İşkenceden söz ediyorsunuz, dedi Kasdan.

– Büyük bir tehlikeden bahsediyoruz. Terörist eylemler, intihar saldırıları günümüzde büyük bir yayılma içinde. Bu tür düşmanlar karşısında acıma hissine kapılmak çok yanlış. Fanatizm şiddetin en kötüsüdür. Onlara ancak aynı şekilde şiddetle cevap verebiliriz. Hatta mümkünse daha fazlasıyla... Charles Pasqua'nın dediği gibi: "Teröristleri terörize etmek gerekir."

– Bu bir bakış açısı.

General muhataplarına doğru yaklaştı. Parkasının düğmeleri öğle güneşinin altında parlıyordu. Sükûnetle gülümsedi.

– Daha çok uzun bir tecrübenin sonucu. Teröristlerin en önemli silahı gizlilik. Birkaç adam iki devasa kuleyi yıkabilir, binlerce insanı öldürebilir, dünyanın en güçlü ulusunun onurunu ayaklar altına alabilir, sahip oldukları tek silahla. Gizlilik silahıyla. Bu saldırganlara verilebilecek tek cevap, onların suskunluklarını kırmaktır. Oysa tüm araştırmalarımıza rağmen, hâlâ tutukluların iradesini kimyasal yöntemlerle nasıl kıracağımızı bilmiyoruz. Bu durumda geriye sadece fiziksel yöntemler kalıyor. Kimsenin hoşuna gitmeyen, ama geçerliliği herkes tarafından bilinen yöntemler.

– Tüm bunlar, lafügüzaf, dedi Kasdan. Sadece yaptıklarınızın o kadar da kötü olmadığını ispatlamaya çalışıyorsunuz.

– Yaptıklarımızın iyi olduğunu söyleyen kim? Bizler mücadele insanlarıyız. Şu veya bu şekilde.

Volokine Cezayir'i düşündü. Özellikle de Cezayir Savaşı'nı. 1957'de General Massu ve özel yetkilere sahip birlikleri, birkaç ay içinde FLN'nin (Ulusal Kurtuluş Cephesi) siyasi-askeri kanadını dağıtmayı başarmıştı. Etkili silahları: adam kaçırma, alıkoyma ve idamdı. Ve özellikle de sistemli bir biçimde uygulanan işkenceydi. Hiç şüphesiz, korkutma politikası etkili olmuştu.

Py yeniden yürümeye başladı. Ağzından çıkan buhar, rüzgârda uçuşan birkaç tel beyaz saçına karışıyordu.

– Bu konuda ABD bizim kadar riyakâr değil. Yasama sistemleri işkencenin gerekliliğini kabul etmeye başladı. Ama her zaman vicdanı rahat olmayanlar olacaktır. Hiçbir şey yapmayan, sürekli eleştiren, yargılayan büyük bir kesim. En ufak bir çözüm sunmazlar. İşte neden, bugün her zamankinden çok daha fazla bu tür siyah bölgelere ihtiyacımız var, görüyorsunuz.

– Guantanamo gibi yerlerden mi söz ediyorsunuz?

– Hayır. Guantanamo bir siyah bölge değildir. Resmi bir cezaevidir. Çok göz önünde.

Televizyon haberleri için önemli bir konu. Önemli tutukluların başka yerlerde sorgulandıklarına kefilim.

– Nerede?

– Polonya’da. Romanya’da. ABD’nin bu ülkelerle anlaşması var. ABD’ye, hiçbir yasanın geçerli olmadığı toprak parçaları veriyorlar. Oralarda bu ülkelerin hiçbir etkisi yok. Böylece CIA bu topraklar üstünde “büyük önem taşıyan” kişilerin sorgulandığı gizli cezaevleri kuruyor. 11 Eylül saldırılarının beyni olarak kabul edilen ve Pakistan’da yakalanan Halid Şeyh Muhammed gibi şüphelilerin.

Yaşına rağmen Py bütün güncel olaylardan haberdardı. Yine de Kasdan, siyah bölgeler ve gizli cezaevleri hakkındaki söylentileri pek inandırıcı bulmuyordu.

– Anlattığınız hikâyeler son derece çarpıcı, diye araya girdi. Ama tutarlı değil. Dünya yasalarla, kurallarla, anlaşmalarla yönetilir.

– Elbette. Ama bu sistemin arkasında kim var? Korkan insanlar. NATO’nun bu bölgelerin organizasyonu ile görevli olduğu konusunda sizi temin edebilirim. Polonya NATO üyesi, Romanya’nın da eli kulağında. Gizli anlaşmalar söz konusu. Hava sahalarını kullanma, topraklarına inme ve hava üsleri yakınında iş çevirme konularında gerekli izinler alınmış durumda. Ülkeler herhangi bir müdahalede bulunmayacaklarına dair güvence verdiler. Bu bölgeler ne Polonya’ya ne de Romanya’ya ait. Belki biraz ABD’ye ait. Buraları devletler hukukuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan hukuksuz bölgeler.

Kasdan adamın lafını kesti:

– Bize Asunción’un da bir siyah bölge olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

– Koloni’nin işlevi de aynı ilkeye dayanıyor, evet. Herhangi bir hukuk kuralı orada geçerli değil. Her şeye izin var.

– Fransa’nın terörizm sorunu yok ki. En azından bugün Amerikalıların karşı karşıya olduğu nitelikte.

– İşte bunun için hücre uykuda. Şimdilik, çalışmayan bir laboratuvar. Orada neler olup bittiğini bilmek istemiyoruz. Araştırmaların sürdüğüne inanıyoruz o kadar. Zamanı geldiğinde Asunción’un bilgisinden yararlanacağız. Tecrübesinden.

– Bu hayasızlığınız size korkutucu bir gerçeklik veriyor.

– Hep aynı sorun diye, gülümsedi Py. Herkes işlerin hallolmasını bekliyor. Ama nasıl ve nerede halledileceğini öğrenmek istemiyor.

– Araştırmalardan söz ediyorsunuz, dedi Kasdan. Topluluk yöneticilerinin tam olarak ne üzerinde çalıştığını biliyor musunuz?

– Hayır. Çok farklı teknikler üzerinde çalışıyorlar.

Volokine araya girdi:

– Bu tekniklerden biri de insan sesiyle alakalı olabilir mi?

– Sesle ilgili bir protokol var, evet, ama daha fazla bir şey bilmiyoruz. Bir dönem, Hartmann'ın bir tür bir ses dekoderi üzerinde çalıştığını düşünüyorduk. Çıgıklarda, ses tonu değişikliklerinde ortaya çıkan belirgin farklılıkları anlamaya yarayacak bir şey. Yanılmıştık. Hartmann'ın araştırması, ses organının farklı bir boyutuna dayanıyor. Bana göre çok daha tehlikeli bir şey. Acının da ilerisinde yer alan bir şey...

– "Hartmann" dediğinizde, babayı mı oğlu mu kastediyorsunuz?

– Oğlu, elbette. Baba Şili'de öldü, Comunidad'ın göç etmesinden önce. Ama bu ölüm Asunción'un gelişmesini durdurmadı. Hartmann'ın fikirleri...

–... bir ekol yarattı, diye, Py'nin cümlesini tamamladı. Bunu daha önce de duymuştuk. Bugün oğlu kaç yaşında?

– 50'li yaşlarda olmalı. Ama sadece yaşı, gerçek kimliği bir sır. Bruno Hartmann dersini iyi öğrenmiş. Gençliği boyunca, babası hakkında açılan davalara, uğradığı takibata şahit oldu. Kimliği belli bir liderin, kendi topluluğu için bir zayıflık olduğunu keşfetti. Fransa'da, onun yüzünü gördüğünü ileri sürebilecek tek bir kişi bulamazsınız. Ve eğer bir gün, herhangi bir kuruluş Asunción aleyhine dava açarsa, suçlayacak herhangi bir sorumlu bulamaz.

Volokine ısrarını sürdürdü:

– Size göre Hartmann, Causse'da mı gizleniyor yoksa başka bir yerde mi?

– Bilmiyorum. Kimse bilmiyor.

– Asunción'a gittim, dedi Kasdan. Wahl-Duvshani adında bir doktorla karşılaştım. Onu tanıyor musunuz?

– Koloni'nin önemli isimlerinden biri, evet.

– Bu onun gerçek ismi mi?

– Biliyorsunuz, isimler...

– Kaç yıldan beri orada?

– On iki yıl kadar, sanıyorum.

– Araştırmaları onlar mı yapıyor?

– Grupların nasıl organize olduğu bilinmiyor. Bir konsey olmalı. Bir merkez komitesi. Ama bu adamlar her zaman Hartmann'a danışırlar.

– Sizin, dedi yeniden Volokine. Asunción'la ilişkiniz nedir?

– şili'deyken onlarla birlikte yaşadım. Onların Fransa'ya yerleşmesine yardımcı oldum. şimdi de göz kulak oluyorum.

– Bu şililileri Fransa'ya La Bruyère'in getirttiğini sanıyordum...

– Ah eski dost La Bruyère. Bazılarının Fransa'ya transferiyle ilgilendi, evet. Ama sonrasında destek vermedi. Freistaadt Bayern'in, yani bağımsız devletin oluşturulmasında hiç katkısı olmadı.

Kasdan yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu.

– Koloni'ye girmek için zayıf bir nokta arıyoruz.

– Unutun. Kimse oraya giremez. Ne yasal yoldan. Ne de gizlice. şu veya bu şekilde bu küçük dünyanın sınırları var. Oraya girmek imkânsızdır. Çıkmak da.

– Neden tüm bunları bize bu kadar rahat anlatıyorsunuz? diye sordu Volokine.

– Bu bilgilere herkes ulaşabilir. İnternet üstünden. Basında çıkan yazılardan. Bakanlıkların koridorlarındaki konuşmalardan. Ama kimse bu bilgileri kullanamaz. Ve kimse bunlara inanmaz. Koloni'nin doğası da budur zaten. Her şeyi herkese sergile, ama görünmez ol. Size bir makinenin çark düzenini tasvir edebilirim. Makine hep gözümüzden kaçır. Makine hukuken hiç yoktur. Ve makine hayal gücümüzü aşır.

Herkes sustu. Sadece kazların mırıldanmaları duyuluyordu. Py yamaca çıktı ve Kasdan'ı dikkatle inceledi. Omuzlarının arkasından gölün yeşil örtüsü görünüyordu.

– Çok tuhaf... diye mırıldandı. Sanki seni tanıyor gibiyim.

Kasdan adamın sen diye hitap etmesiyle irkildi. Rengi attı. Sonra mor bir renk aldı.

– Evet... Seni tanıyorum.

– Sanmam, diye cevap verdi Ermeni, dişlerini sıkarak. Öyle olsaydı, senin gibi götvereni ben de hatırlardım.

– Polis olmadan önce asker miydin?

– Hayır. Kasdan eliyle yüzünü sıvazladı. Koloni'ye dönsek. Araştırmalardan söz

ediyorsunuz. Askeri kozlardan söz ediyorsunuz. Ancak bizim emin olduğumuz tek şey çocuklara uygulanan kötü muamele. Ve ceza kuralının yanı sıra dini inancı öven fanatikler.

Py yerden bir dal parçası aldı. İki eliyle sağlığını kontrol etti.

– Sadece Fransa’da çocuklara yapılan kötü muamele istatistiklerini biliyor musunuz? En azından Asunción’daki çocuklar bir şeyler öğreniyor. Disiplinli ve inançlı büyüyorlar. Acıyla bütünleşiyorlar ve gerçek birer asker oluyorlar. Her şeyi kötüye yormayın, onların fedakârlıkları boşuna değil. Güçlü ordumuzu daha da geliştirecekler.

– Orospu çocuğu, diye gürledi Ermeni. Bu işkence gören çocukların hiç tepki vermediğini mi düşünüyorsun? Çocuklar söz konusu olan! Masum yavrular...

Py elindeki dal parçasını Kasdan’a doğru uzattı:

– Bu çocukları leylekler getirmedir. Hepsi Asunción mensubu ebeveynlerin çocukları. Özgür ve rıza gösteren yetişkinlerin evlatları.

Volokine Kasdan’ın pırl pırl olmuş şakaklarını gördü; ter içindeydi.

Rus biraz oyalamak için lafa girdi.

– Hartmann ve çetesinin, diye blöf yaptı. Paris’teki korolarda şarkı söyleyen birçok çocuğu kaçırdığına dair elimizde kanıt var.

– Gülünç. Koloni yöneticileri asla böyle bir risk almaz. Onların kendi çocukları var. Siz Asunción’u iyi tanımıyorsunuz. Kendi güçleriyle ayakta duran kapalı, otonom bir dünyadır.

Kasdan birkaç adım geri çekildi. Bağırılmamak için kendini zor tutuyordu.

– Dört kişinin öldürülmesini soruşturuyoruz. Bu kurbanlar arasında Wilhelm Goetz, Alain Manoury, Régis Mazoyer gibi isimler var. Bunlar size bir şey ifade ediyor mu?

– Wilhelm Goetz, evet. Onunla Şili’de tanıştım. Camargue’dan geldiğinde Fransa’daki Koloni’de de kaldı. Diğer isimleri tanımıyorum. Neden bu cinayetler Asunción’la ilgili olsun ki? Soruşturmanız son derece ham ve basmakalıp...

Kasdan hiç kımıldamıyordu, ayakları çamura saplanmıştı.

– Asunción’daki çocukların savaş eğitimi aldığını düşünüyor musunuz? Adam öldürmeyi öğrendiklerini?

– Bu gibi şeyler öngörülmedi, ama çocuklara değil. Ses değişim çağına kadar, çocuklar sadece şarkı söylemekle ilgilenir. Sonra, buluş döneminde, başka bir eğitim başlar. Dövüş. Savaş sanatı. Agoge, Sparta’daki gibi...

– Sparta neden yok oldu biliyor musunuz?

– Hayır.

– Soy fakirleşmesinden. Asunción saflarını beslemek için yeni çocuklara ihtiyaç duyabilir. Soyunu beslemek için.

Py elindeki dal parçasını yere attı. Soğukkanlılığını kaybediyordu:

– Asunción'a her yıl yeni aileler katılıyor. Gönüllüler. Sizin şu çocuk kaçırmaya hikâyeniz son derece gülünç.

– Comunidad özel çocuklara ihtiyaç duyabilir. Özel bir sesi olan çocuklara. Goetz veya Manoury gibi koro şefleri tarafından seçilmiş çocuklara.

– Saçmalıyorsunuz.

Kasdan bir adım ilerledi:

– Hayır. Bu nedenle korkudan donuna sığıyorsun!

– Seni daha önce nerede gördüğümü biliyorum, dedi Py gözlerini kısarak. Evet, seni tanıyorum...

– Koloni'deki kaçıklar temizlik yapıyor, Forgeras! Korkuyorlar. İnsanları susturmak için öldürüyorlar. Bir şeyler bilen insanları! Senin de bildiğin şeyleri!

– Bana Forgeras dedin... Bir zamanlar böyle çağırırdım. Ve sen, sen...

– Kendi toprakları dışında adam öldürüyorlar ve bu da yaptıkları en büyük hata. Çünkü bu cinayetler Fransa'da işleniyor ve bu da, bizim yetki alanımıza giriyor, anlıyor musun?

– Kamerun. 1962.

– Senin gibi pislikler ne zaman bu dünyadan siktir olup gidecek?

– Seni tanıyorum, diye yeniden mırıldandı Py. Sen şu küçük pisliksin...

Ermeni silahını kılıfından çıkardı ve namlusunu yaşlı adamın gövdesine doğrulttu.

– Kasdan, hayır!

Volokine atıldı. Patlamayla birlikte donup kaldı. Sahne bir anda değişti. General bir ağaca doğru savruldu. Bir fiç gibi yuvarlandı ve aşağıya düştü, yüzü çamurun içindeydi. Kazlar, gölet boyunca her yöne kaçtı.

Kasdan birkaç adım attı ve yeniden ateş etti. Ensesine.

Volokine, Ermeni'yi omzundan yakaladı:

– Çıldırđınız mı? Kahretsin, neler oluyor? Ne oldu?

Kasdan Volo'dan kurtuldu ve bir dizini yere koydu. Boş kovanları topladı. Lateks eldiveni giydi. Parmaklarını sıcak etin içine daldırdı. Generalin kalbini delmiş, omuriliğini parçalamış mermi çekirdeklerini arıyordu.

Volo çamura bata çıka geri çekildi, hâlâ alçak sesle tekrarlayıp duruyordu:

– Ama neler oluyor?

Pis kokular arasından gelen tuhaf sesin kaynağını buldu.

Kasdan iki gözü iki çeşme ağılıyordu.

– Lionel Kasdan 23 ağustos 1962’de öldü. Kamerun’un batısında, Bafang yakınlarındaki bir pusuda. 19 yaşındaydı.

– Kimsiniz siz?

– Afrika’yı 1962’de keşfettim. 17 yaşındaydım. O yaşta sen ne yaptığını hatırlıyor musun? Ben, bıçak biler gibi hayallerimi keskinleştiriyordum. Malraux. Kessel. Cendrars. Macera, hareket, savaş ve kelimeler. Yazar olmayı hayal ediyordum. Önce hareketli bir yaşam, ardından bu yaşamın ürünü kitaplar. Kendimi, De Gaulle’den çok Rimbaud’yu düşünerek, yazmak için önce yaşamak gerektiğine inandırmıştım. Ve yaşamak için de önce ölmek gerekiyordu. Mermilerin altında. Güneşin altında. Sivrisineklerin altında.

Kasdan ruhsuz bir sesle konuşuyordu. Gözleri sabitti. Ön panele dikiliydi. Volokine otoyol üstündeki dinlenme alanlarından birine kadar arabayı sürmüştü. Motoru stop etmişti. Arabanın içi buz kesmişti. Yağmur yeniden başlamıştı, düzenli aralıklarla camlara vuruyordu. Rus bile nerede olduklarını bilmiyordu.

– Soruma cevap verin: Siz kimsiniz?

Kasdan sanki onu duymuyordu:

– Yaounde’ye geldiğimde, hiç yabancılik çekmemiştim. Fransa’ydı, ama daha farklısı. Tüm markalar vardı: Peugeot, Monoprix, Moulinex... PTT, devlet okulları ve okulların öğretmenleri. Ama her şey kızıl, bozuk ve çok yıpranmıştı. Fransa’ydı, ama tersyüz edilmiş bir eldiven gibi bağırsaklarını güneşe sermişti. İnsan gerçeğinin bütün çıplaklığıyla görüldüğü trajik bir fars.

Birkaç hafta konakladıktan sonra, kuzeybatıya Koutaba garnizonuna hareket ettik, orada ortam ısınmıştı. Sana saatlerce ülkenin güzelliklerinden söz edebilirim. Ve tabii bizim, birliklerin güzelliğinden de. Elbiselerimizin yeşili kırmızıyla kontrast içindeydi. 17. Deniz Piyade Taburu... Yürekliydik. Kahramandık. Bu güneşli ülkeyle kaynaşmıştık...

Sana siyasi durumdan da söz etmeliyim. Genel olarak Kamerun’u kendi halkına geri vermiştik. Sömürgecilik sona ermişti. Ama tehdit, tehlike bitmemişti. Fransa’ya dönmeden önce, “Fransız dostu” Başkan Ahidjo’ya temiz bir memleket bırakabilmek için ülkenin isyancılarından, UPC’den temizlenmesi gerekiyordu. Bize rahatça hizmet sunmaya devam edebilsin diye.

Ama orada resmi olarak bulunmaya hakkımız yoktu, sorun da buradaydı zaten. Arşivlere bakabilirsin. Eylemlerimizle ilgili tek bir not, tek bir resmi rapor bulamazsın. Yazılı bir emir bile yoktu. Fransa bayrağı çekmek yasaktı. Basınla konuşmak yasaktı. "Güvenlik alanı", "bölge" vb kelimeleri de kullanmak yasaktı. Bununla birlikte, görev yerine getirilmeliydi. İki misyonumuz vardı. İsyancı grupları ortadan kaldırmak. Halka doğru yolu göstermek. Direnişçilere sempati duyan tüm köylülere.

Başlangıçta, yürüttüğümüz operasyonlar son derece tehlikesizdi. Demiryolunu gözetim altında tutmak. Yük konvoylarına eşlik etmek. Tek bir bölüktük. Olağanüstü iki yüz adam. Sonra, Baleng Gölü boyunca, Bafoussam, Dsehang ve Bafang kentlerinden oluşan cehennem üçgenine kadar aşağı indik. Yakın bir kısmını zırhlılarla kat ettik. Ardından, sırtımızda malzemelerle yürüyerek çalıların, korulukların içinden geçmek zorunda kaldık. Sürekli yağmur yağıyordu. Toprak ayaklarımızın altından kayıyor, eriyor, sele dönüşüyor ve beraberinde bizi de sürüklüyordu.

Korkudan ölsek de silahlarımızla kendimizi güçlü hissediyorduk. Orman da bizi ürkütüyordu. Büyü sayesinde kendilerinin yenilmez olduğuna inanan isyancılarla dolu bu nemli karanlık yer bizi korkuyordu. Öte yandan olağanüstü güzellikteydi. Gece olup kamp kurunca, yapraklardan oluşan o zeminde, ortaya çıkan o ateşböceklerinde, topraktan fişkıran o kokularda sanki insanı büyüleyen bir şeyler vardı...

Ama çok geçmeden, onlarla işimiz olduğunu anladık. Yani bizim komutanlarla. İsyancıları, hiç görmüyordum. Buna karşılık, Lefèvre, bizim yüzbaşı ile Forgeras, onun teğmeni, tam bir uyum içindeydi. Cezayir'den yeni dönmüş bu iki pislik, köylerde bir "hassaslaştırma harekâtı" yapılmasının gerekli olduğunu düşünüyordu. Bu halkı terörize etmek ve UPC'yle işbirliği yapma isteğini ortadan kaldırmak gerekiyor demenin edebi kelamıydı. Yöntem basitti. Köyler tek tek basılıyor, taş taş üstünde bırakılmıyor, yakılıyordu. Karşımızdakiler silahsız sivillerdi. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar. Berbat bir durumdu.

Bizim iki subay işkence delisiydi. Bir köyde, ismini şu an hatırlamıyorum, bir OKM kurdular. Operasyon Koruma Merkezi. Aslında bir tür sorgu merkeziydi. Telsiz radyonun, dizelle çalışan jeneratörü elektrik vermede kullanılıyordu. Mazot kokusunu asla unutmadım. Ve onunla birlikte çığlıkları...

Ama daha da kötüsü vardı. Askerler bu pisliklere hayranlık duyuyordu. Herif bokun tekiydi. Ve bok olmadığı zamanlarda da alçaktı. Oyuna katılmak istemeyenler, aynı muameleye maruz kalmaktan korktukları için söyleneni yapıyordu. Birer hayvana dönüşmüştük. Bir tür esiklik içindeydik. Ve bizi hasta eden, bir tür ne yaptığının farkında olma durumu içinde. Ve bu çok daha kötüydü. Bir anlamda, kurbanlarımızı suçluyordum. Düşmanla işbirliği yapan köylüleri. Afrika'dan nefret ediyorduk. Sürekli yağın yağmurdan da...

Hemen firar etmeyi düşündüm. Bu o kadar zor değildi. Bir kılavuz bulmak. Sivil giysiler

çalmak. Ormana kaçmak. Birkaç gün içinde, Nijerya'ya ulaşabilirdim. Ama sonuçta bu bir firardı. İmkânsızdı. Plan yapmayı bıraktım. İnsanları bu iki kaçığın elinden kurtarmak. Evet Siyahları kurtarmalıydım. Bunun için de tek bir çare vardı: Bize komutanlık yapan o iki hergeleyi gebertmek. Günlerce plan yaptım. Etrafımda olan bitenin farkında bile değildim. Bastım, yağmaladım, yakıp yıktım... Ama hep başımı dik tutuyordum. Çünkü bir planım vardı. Tüm bunlara bir son verecektim. Afrika'yı kurtaracaktım!

Tam o günlerde bir pusuya düştük. Bafang'a on kilometre uzakta bir yerlerdeydik. Cangılın ortasında. İlk silah sesleri yankılandı. Aslında hiçbir şey duymadık, yağmur yüzünden. Yapraklar parçalandı. Ağaç kabukları etrafa dağıldı ve tam önümde biri yere düştü. Lionel Kasdan, birkaç haftadan beri tek kelime etmeyen, son derece inançlı genç Ermeni. Son Yargı gününü bekliyormuş gibi görünen, patlak gözlü, ben yaşlarda bir çocuk. İşte o an düşündüm. Ateş altında kendi kendime, "Tamam işte, nihayet Tanrı kararını verdi. Her şey burada olup bitecek..." dedim.

Yağmurun gürültüsü içinde, Lefèvre ile Forgeras'ının etrafa yağdırdığı emirler duyuluyordu. Askerler tamamen açıktaydı, üzerimize yağmur damlaları ve mermiler, su ve demir yağıyordu. Ben, olduğum yerde donup kalmıştım. Bir dizim yerde, Kasdan'ın yanında, ölümün gözlerine bakıyordum ve beni de almasını bekliyordum.

Ama ölmüyordum. Mermiler çevremden ısıklık çalarak geçiyordu. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Ve orada öylece duruyordum, yenilmez bir şekilde. O zaman gerçeği anladım. Ben de Tanrı'nın planına dahildim. Bizi cezalandırıyordu, evet, ama bana onun intikamını almam için de bir fırsat veriyordu. Kasdan'ın cesedi kollarımdaydı. Kimliği ise asker ceketinin cebinde. Firar etme imkânı ve bir tür kurtuluş, başka bir isim altında. Ceplerini karıştırdım. Hüviyet. Askeri kimlik. Ailesinin fotoğrafı. Hepsi. Cüzdanı cebime attım ve cesedi kuytuya çektim. Orada, ben de ateşe ateşle karşılık vermeye başladım. Ama artık ben aynı ben değildim. Artık ne Étienne Juva, bu benim adımdı, ne de Lionel Kasdan'dım. Ben hiç kimseydim. Sadece silahlı bir adam. Cezalandırmak için Tanrı'nın eli. Bizi bu cehenneme sürükleyen iki kaçığı öldürmek için.

O gün, pusuda sadece bir kişi öldü: Kasdan. Bizim taraftan. Diğer tarafı bilmenin imkânı yoktu. İsyancılar yağmurun içinde kaybolmuştu. Onları görmemiştik bile. Herkes, şu büyücülük hikâyelerinin doğru olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Görünmez olabilen büyülü savaşçılar. Kampa geri döndük. Kasdan'ın cesedini gömdük. Sıcak ve nem yüzünden onu muhafaza etmemiz imkânsızdı.

Lefèvre ile Forgeras delirmişti. Ne Koutaba'ya geri dönmek ne de destek çağırarak istiyorlardı. Sadece yakıp yıkmak istiyorlardı. İsyancıları öldürmek. Suç ortaklarına – köylülere– işkence etmek. Tüm ülkeye, düştüğümüz bu alçaltıcı durumu ödetmek! Askerler, onlar da her şeye hazırdı. Hiç kimse, o anda normal bir ruh halinde değildi. Açtık. Korkuyorduk. Telaşlıydık. Ve Kasdan'ın ölümü de öfkemizi, hıncımızı bir kat daha artırmıştı.

Yeniden yola çıktık. Yüzbaşı ile teğmenin bir hedefi vardı. Bir çeşit dispanser. Yarım günlük yürüme uzaklığında, sözüm ona isyancılara hizmet veren bir hastane. Vardığımızda, içinde hasta çocukları, yatalakları, hamileleri barındıran kerpiç bir binayla karşılaştık. Herkesi dışarı çıkardıktan sonra dispanseri ateşe verdik. İki aşağılık, kadınları ve çocukları "sorguluyordu". Tutuklular ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Pansumanları açılmıştı. Yaralarına sinekler üşüşüyordu. Dayanılmaz bir görüntüydü. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece panik içinde bağışıyorlardı. Forgeras çocukları ateşe doğru iteklemeye başlamıştı. Çocuklar çığlıklar atıyordu. Alevlere atlamayı istemiyorlardı. Forgeras onları kollarından, bacaklarından çekip sürüklüyordu. Cehennem azabı bütün gün devam etti. Bütün hastalar canlı canlı yakıldı. Yürüyemeyenler sürüklendi, kadavrular gibi korun içine atıldı.

Bu eziyet bitince, hepimizin üstüne bir sessizlik çöktü. Kül tadı gırtlığımızı yapışmıştı. Ve utanç. Lefèvre ile Forgeras bizi kaybetmek üzere olduklarını anlamışlardı. Ayaklanmanın eli kulağında. Bizi bir şekilde bu çılgın ortamda tutmaları gerekiyordu. Bizi başka bir köye yönlendirdiler. Orada da kadınlar ve çocuklardan başka kimse yoktu. Gece isyancılardan, gündüz ise Fransız ordusundan korkan erkekler kaçmıştı. Subaylar, bize kadınlarla ve çocuklarla biraz gevşememizi emretti... Erat hemen harekete geçti. Sanki hepsi bu anı bekliyordu. Bizi birer canavara dönüştürmüş olan bu Siyahlardan intikam almayı.

Bütün gece, kulübelere kadın çığlıkları yükseldi. Küçük kızlar da vardı. Aralarından bazıları 10 yaşında bile değildi. Diğer erkek çocuklarla birlikte, korkmuş bir halde ateşin yanına büzülmüşlerdi. Birkaç metre ötede, çığlıklara, paniğe kayıtsız bir şekilde ertesi gün için harekât planı yapmakta olan Lefèvre ile Forgeras'ı görüyordum. Çılgınlıkları oradaydı. Gözlerinin parlaklığında. Anneler, çocuklarının gözleri önünde tecavüze uğrarken, yavaş yavaş kıpırdayan dudaklarında.

Bize izcilik yapan iki Çadlı'yla birlikte bir kulübeye girdiler. Harekete geçmenin zamanıydı. Gidip teçizatımı aldım, sonra ağaçların ardına gizlendim, beklemeye başladım. İkisinden biri nasılsa işemek için dışarı çıkacaktı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte Lefèvre dışarı çıktı. Üzerinde ropdöşambr niyetine bir cellabe vardı. İdrar torbasını boşaltmak için durduğunda, 45'liğimin namlusunu ensesine dayadım. Konuşamıyordum. Ne yaptığımı bilmeden, bütün gece yumruğumu ısırarak ağlamıştım. Namlunun ucuyla dürterek onu ormana doğru itekledim. Yürüdük. Uzun süre! O da, ben de biliyorduk, isyancılara doğru ilerliyorduk. Her adım bizi onlara ve o kaçınılmaz sona yaklaştırıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Onunla birlikte ölebilirdim. Önemli olan birliğimizdeki hastalığı ortadan kaldırmaktı. Zaten Étienne Juva da ölmüştü.

Bir açıklığa çıktık. Etrafı ağaçlar ve bitkilerle çevrili, kırmızı topraklı daire biçiminde bir düzlüktü. Lefèvre, 40 yaşında, sopa gibi kuru, yarı kel, iriyarı bir herifti. Arkasına dönmeye çalışınca, silahımın dipçiğiyle suratına vurdu. Yere düştü. Yeniden vurdu. Hiç bağırıyordu. İsyancıların dikkatini çekmekten korkuyordu belki. Ya da asker haysiyeti yüzünden, bilmiyorum.

O kadar hızlı vurdum ki, dipçiğim ikiye ayrıldı. Silahımı indirdim ve tekmelemeye başladım. Lefèvre ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ama her seferinde yediği postal darbesiyle yere yıkılıyordu. Suratı dağılmış, yüzü gözü şişmişti. Et ve topraktan bir lapaya dönmüştü.

Artık hiç kımıldamıyordu, ama hâlâ hayattaydı. Yeniden vurdum. Sirtına. Karnına. Yüzüne. Sonra tekmelemeye başladım, bütün kemiklerini kırmak istiyordum. Kafatasını. Elmacikkemiklerini. Kaburgalarını. Omurgasını. Alevlerin arasındaki çocukları düşünüyordum. Kulübelerdeki kadınları ve kız çocuklarını. Bir daha, bir daha vurdum, demir uçlu postallarımın darbeleriyle tüm kemikleri kırılana dek. Sonunda durdum. Ölüp ölmediğini bilmiyordum, ama o artık bir insan değildi. Sadece kanlı bir et yığınıydı.

Titremelerime hâkim olmaya çalışarak, yanımda getirdiğim benzin cerikanının kapağını açtım ve boşalttım. Bir Zippo çakmağım vardı; oraya gitmeden önce babam hediye etmişti. Bir daha asla ailemi göremeyeceğimi biliyordum. Çakmağı yaktım ve Lefèvre'in üstüne fırlattım.

Yağmur beni kendime getirdi. Hâlâ hayattaydım. İsyancılar görünürde yoktu. Kamp yeri birkaç ışık yılı uzaktaydı. Ve Yüzbaşı Lefèvre, çoktan çamura karışmış, yarı kül, yarı iskelet, kömürleşmiş bir kalıntıya dönüşmüştü. Batıya doğru kaçmaktan başka çarem yoktu. İki üç gün yürüdüktan sonra, herhangi bir güçle karşılaşmadan Nijerya sınırını geçtim.

Sürekli yürüdüm. Sarmaşanların sularını emerek. Yanımda getirdiğim manyokaları yiyerek. Hep orman içindeki yolları takip ettim. Hayalet köylerle karşılaştım. Geceleri soğuktan titredim. UPC militanlarıyla veya bizimkilerle karşılaştığımı sanarak binlerce kez ürperdim, ama hep yürüdüm. Üç günün sonunda Cross Nehri'ne vardım. Beni karşıya, sınırın öteki tarafına geçirmesi için bir balıkçıya para verdim. Sonra yeniden yürümeye başladım, güneye doğru, Nijerya'ya Calabar kentine ulaşana kadar. Oradan Lagas'a uçtum. Sonra, Lagas'tan Londra'ya...

Devamını, biliyorsun. Londra'ya gelen adamın ismi Lionel Kasdan'dı. Yapmayı istediğim bir şey vardı. Gerçek Kasdan, gözlerimin önünde vurulup düşen çocuk, sürekli olarak Venedik yakınlarındaki bir adada bulunan ve Ermeni keşişlere ait olan bir manastırdan söz ederdi. Kendine söz vermişti, askerlik görevi bitince oraya gidecek ve halkının kültürünü öğrenecekti. Verdiği sözü tuttum. Londra'dan İtalya'ya uçtum ve San Lazzaro dei Armeni Manastırı'na gittim. Papazlar, kitaplar, manastırın taşları yaşadığım değişimin tek tanıkları oldu. 1966 yılında, oradan çıktığımda, iliklerime kadar Ermeni olmuşum. Sonra polislik sınavına girdim ve işte buradayım.

Uzun bir sessizliğin ardından Volokine mırıldandı:

– Hatırlıyorum. Sohbetlerimizden birinde, o döneme ait anılarınızdan bahsetmiştiniz. Bir cümle beni çok etkilemişti. Şairane bir cümle: "Çan kulesinin gölgesinde, güllerin dinginliği içinde, Ermeni alfabesinin inceliğini ve çizgilerini takip ettim, o harflerde

taçyapraklarının, taşların ve gökyüzündeki bulutların hatlarını buldum...”

– Yalan söylemiyordum. O dönemden sonra hiç yalan söylemedim. Lionel Kasdan yeniden hayata dönmüştü. Ve asla çizgisinden sapmadı, çehresi ne olursa olsun kötünün izini sürdü.

Volokine, tiksinti ile şefkat arası tuhaf bir ses tonuyla fısıldadı:

– Siz gerçek bir kaçıksınız.

– Kaçık olan savaş. 17 yaşından ve Afrika’dan önce, sana yemin ediyorum, dengeli bir çocuktum. Bu savaş ben de elektroşok etkisi yaptı. Beyin kimyama altüst etti. O lanet günlerden sonra sıkıntılı, kâbus dolu, takıntılı bir hayatım oldu. İsten inan ister inanma her şeyden önce bir kurbandım. Sıradışı olayların sıradan kurbanı. Aksi olmadığı sürece. İnsanın sıradan şiddetini, bütün çirkinliğiyle gözler önüne sermekten başka bir işe yaramayan olayların sıradışı kurbanı.

Genç Rus kontak anahtarını çevirdi:

– Sizi eve bırakayım.

Gece.

İlk düşüncesi. İkincisi: Uzaktan geliyordu. Çok uzaktan. Derin bir uyku. Rüya görmeden. Süre olmadan. Ne saati ne de bulunduğu yeri biliyordu. 1962, Bafoussam yolunda mıydı? Yoksa, 2006, kendi dairesinde mi?

Kafasını kaldırdı, sonra yeniden düştü, ensesi kaskatıydı. Başka şeyler de hissediyordu. Kül dolu bir ağız. Korkunç bir susuzluk. Yatağındaydı. Dün gece özel bir kokteyl hazırlamıştı. Bir bomba. Xanax. Stilnox. Loxapac. Her birini bir bardak dolusu sodayla mideye indirmişti.

Anında etki. Moleküller vücudunda, manyetik dalgalar gibi yayılarak erimiş, anestezi bir jel gibi sınırları kaplayıp devreleri yavaşlatarak tüm makineyi kış uykusu konumuna getirmişti. Ta ki uykuya dalana dek.

Şimdi, içindeki başka bir şeyi keşfediyordu. Tepeden tırnağa tüm bedenini saran bir arınma duygusu. Üzerinde tek bir leke bile olmayan, pırıl pırıl tertemiz bir kar örtüsü ruhunu kaplamıştı. Yarısaydam bir sessizlikti içini dolduran. Bu erdenlik nereden geliyordu? Çamurun içinde yatan Forgeras'ın görüntüsüyle ürperdi. Onu bu denli sakinleştiren işlediği cinayet miydi? Hayır. Bu saçma hareket, hiç azalmamış bir öfkenin karanlık bir çözümüydü sadece. Yılların birikiminin yol açtığı bir öç alma itkisi.

Bu onu ne rahatlatmış ne de tatmin etmişti. Yapması gerekiyordu, hepsi bu. Geçmiş için. Dispanserde yakılan çocuklar için. Kulübelerde ırzlarına geçilen kadınlar için. 40 yıl önce bir cangılda başlamış olan işi bitirmeliydi.

Arınma duygusunun sebebi başkaydı.

Konuşmuştu. İşlediği cinayeti itiraf etmişti. Şimdiye kadar, kimseye asla itiraf edemediği bu iğrenç olayı. Ne Tanrı'ya. Ne psikiyatrina. Ne de Nariné'ye. Onu zehirleyen bu irini Volokine'in ayaklarının dibine tükürmüştü. Kelimeler dudaklarından dökülmüştü, beraberinde, taşıdığı acıyı da alıp götürerek. Evet, şimdi kendini temizlenmiş, aydınlanmış hissediyordu. Her şeye yeniden başlayabilirdi.

Evden bir gürültü geldi. Duvar saati değildi. Çalar saat de. Ne de kapanan bir oda kapısının sesi. Kulak kabarttı. Tıkırtılar. Takırdamalar. Mutfaktan geliyor gibiydi.

Seslendi:

– Volo!

Uyandıĝında, oda aydınlıktı. Günüñ donuk ışığı penceredeydi. Esnedi. Giysileri, yatağın yanındaki koltuğa dağınık bir şekilde fırlatılmıştı. Ve hâlâ içinde bir rahatlık hissi vardı. Bu sabah, kendini, ağızındaki kimyasal tada, önceki gün işlediği cinayete rağmen, son derece hafif hissediyordu. Hafif ve özgür.

– Volo! diye yeniden seslendi.

Cevap yoktu. Zorlukla ayağa kalktı. Üzerine bir sweat-shirt geçirdi ve odasının kapısını açtı. Ve boştu. Rus ortada yoktu. Duvarlardan destek alarak her odaya baktı. Kahve içmeden kafasını toplayamazdı.

Mutfağa girdi ve zınk diye durdu.

Kahve makinesine bantlanmış bir not onu bekliyordu.

Katlanmış kâğıdı aldı ve kaygıyla açtı:

Kasdan,

Siz pislğin tekisiniz, ama benim de sizden aşağı kalır tarafım yok. Sizi anlamaya çalışmıyorum. Özellikle yapmıyorum bunu. Yine de, bütün çabama rağmen, sizi biraz olsun anladığımı sanıyorum...

Siz ve ben, çözümün ne olduğunu biliyoruz. Kolnîye sızmak gerekiyor. Olası tek saldırı yöntemi bu. Sizin oraya bir daha girmeniz imkânsız. Sizin o rezil faşo suratınızı tanyorlar. Ben Asunción yolundayım. Yeni yıl için tarım işçisi alacaklar. Saçlarımı traş ettim ve sizin giysilerinizle gerçek bir köylüye benzedim.

İlk karşılaşmamızda, size "İkimiz birlikte belki vasat bir polis olabiliriz" demiştim. Ama şimdi, gerçek çok farklı; ikimiz, birlikte utanç verici bir cinayet işledik, diye düşünüyorum.

Ama ne olursa olsun görev tamamlanmalı.

Kolnîye gelmeyin. Ben içeride olacağım. Oradaki uğursuz faaliyetlere son vereceğim. Cinayetleri durduracağım ve Mezmurlar'ın sırrını açığa çıkaracağım. Çocukları kurtaracağım.

Bildiğim kadarıyla, Ermeniler Noelî ocak ayının başında kutluyor. Her şeye rağmen, onlar gibi davranacağınızdan eminim. Çam ağacının altında beni düşünün.

Sizi kucaklıyorum.

VOLO

Not: Kolnîdeki doktorun bardağını aramayın; yanıma aldım. İnin derinliklerine inebilmem için o benim anahtarım...

Kasdan mektubu iki kez okudu. İnanamıyordu. Volokine kendini aslanın ağızına atmıştı. Ermeni mutfakta bir tekme salladı. Kafasında şimdi tek bir düşünce vardı. Çocuğa yetişmek. Çok geç olmadan onu yakalamak.

Yatak odasına gitti ve sağ duvardaki giysi dolabını açtı. Ceketleri, gömlekleri, takımları kenara çekti, duvara gömülü çelik kasa karşısındaydı. Dijital kod. Kasanın içinde, üzerleri

örtülü bir sürü kutu vardı. Hepsini yatağın üstüne koydu ve içlerine baktı.

İlk kutu, içinde Tikka T3 Tactical marka, uzun erimli bir tüfeğin bulunduğu reçineden bir çantaydı; tamamen farklı bir uzmanlığı, Kasdan'ın uzmanlığını isteyen bir silah. Silahın parçaları, dürbünü ve şarjörleri, her biri özenle köpükten bölmelerine yerleştirilmişti.

Pompalı bir kilidi olan ikinci kutu, polimer bir çantaydı, içinde 45 kalibrelik "Safe Action" Glock 21 marka yarı otomatik bir tabanca vardı. Emekliye ayrılırken meslektaşlarının hediye ettiği, namlusunda bir ksenon lambasıyla, bir lazer nişanlayıcısı bulunan muhteşem bir silah.

Kasdan sonraki kutuya baktı. İçinde 9 mm'lik bir Sig Sauer P200 tabanca vardı. Bir Para. Yarı siyah, yarı kromajlı, bir Brancusi heykeli güzelliğinde ve inceliğinde bir tabanca.

Son kutuda bir Manhurin revolver onu bekliyordu. 357 kalibrelik, şu ünlü MR 93 S. 6; 30 yıldan fazla bir süre onu yanında taşımıştı.

Kasdan teçhizatını, üzerinde "Ulusal Polis" yazan gözyaşartıcı bir sprey ve teleskopik bir copla tamamladı. Hepsini bir spor çantasına doldururken, Koloni'ye nasıl girebileceğini düşünüyordu. Şu veya bu şekilde oraya sızması ve genç adamı tarikatın elinden kurtarması gerekiyordu.

Bir an, acil müdahale birimini haberdar etmeyi düşündü. RAID'deki (Arama, Destek, Müdahale, Caydırma Birimi) meslektaşlarını. Ama hangi temele dayanarak? Herhangi bir meşruiyeti yoktu. Elinde Koloni'nin suç işlediğine dair bir kanıtın olduğu söylenemezdi. Üstelik bölge, polisin yetki alanının dışındaydı. Jandarmaya haber vermesi gerekiyordu, onlar da GIGN'yle (Ulusal Jandarma Müdahale Birimi) temasa geçecekti... Bu yöntem de bir işe yaramayacaktı. Asunción statüsü gereği koruma altındaydı. Aslında sadece, Quai d'Orsay, yani Dışişleri Bakanlığı bir harekât kararı verebilirdi.

Belki de halen soruşturmayı yürütenlerle temasa geçmesi daha iyi olacaktı. Cinayet Masası'ndan Marchelier'yle. Emniyet İstihbarat'tan ve Ulusal Güvenlik'ten çocuklarla. Şu Goetz'ün evine mikrofon yerleştirenlerle. Her şeye rağmen bu heriflerin bazı şeylerin kokusunu almış olması gerekiyordu. Ama onları hızlı bir şekilde nasıl harekete geçirecekti? Kasdan onları dönen dolaplar konusunda ikna edene kadar, Volokine'in taşakları çoktan Comunidad'ın kaçık doktorları tarafından kesilmiş olurdu.

Kasdan yeniden kasanın yanına gitti. Bir sürü mermi kutusu aldı. Spor çantasını kapatırken aklına başka bir fikir geldi. Pierre Rochas. Arro'nun belediye başkanı. Bozkırın ortasında kendi topluluğunun liderliğini yapan Causse'lu kovboy. Hartmann ve çetesiyle görülecek bir hesapları varmış gibi görünen, 70'li yılların mirasçısı köylüler, çiftçiler, hayvan yetiştiricileri. Bu silahlı adamlar, bir silahlı çatışma durumunda sıkı bir müttefik olabilirdi.

Kasdan duş yaptı, tıraş oldu, sonra soğuktan korunacak şekilde giyindi. Gore-Tex iç

çamaşırları. Kutuplarda giyilen türden kayak pantolonu. Sokak kapısına doğru giderken, çalışma odasındaki bir ayrıntı dikkatini çekti, durdu. Faks makinesinden çıkan kâğıt bir şerit yere kadar uzanıyordu.

Önce ne olduğunu anlamadı.

Sonra hatırladı. Arles yakınlarındaki Saint-Sauveur Kilisesi rahibinin yolladığı, Asunción korosundaki çocukların listesi. Şu iki gece önce istediği liste.

Kasdan içgüdülerine inanıyordu. Aslında önsezisiyle çözüme kavuşmuş tek bir vaka örneği bile yoktu, ama inanıyordu işte. Bir ses ona, şu listelere bir göz atmasını fısıldadı; yılların deneyimiydi bu...

Çantasını yere bıraktı ve çalışma odasına girdi.

Victor Amiot

Paul Baboukchem

Thomas Bonnani

Florian Brey

Emmanuel Cantin

Julien Charvet

France Dubois

Raphaël Gaillon

Antony Kuzma

Mathieu Leclerc

Maxime Moinet

Lucas Pelovski

Guillaume Pierrat

Bertrand Plance

Théo Rabol

Loïc Shricke

Jacques-Marie Tys

Cédric Volokine

Louis Werner

Dylan Zimbeaux

Hızla bir göz atması yeterli olmuştu.

Şaşırtıcı bir benzerlik.

Liste, Asunción korosunun Saint-Sauver'de 1989'da verdiği ilk konsere aitti. Kasdan "hayır" dercesine kafasını salladı. Bu imkânsızdı. Çok çılgıncaydı. Çok şaşırtıcıydı. Tek kelimeyle, "çok"tu.

Kasdan bu listedeki bir ismi tanıyordu.

Bu karşılaşmayı beklediği en son isimdi: Cédric Volokine.

Volo, 11 yaşındayken bu uğursuz koroda şarkı söylemişti!

Nefesini tutarak ve düşüncelerine hâkim olmaya çalışarak, Kasdan titreyen parmaklarının arasında uzun kâğıt şeridi buruşturarak diğer listeleri de kontrol etti.

1990.

Cédric Volokine.

1991.

Cédric Volokine adı yoktu.

Demek ki oğlan iki yıl boyunca tarikatta kalmıştı. En az. Sonra ayrılmıştı. Kasdan ciğerlerine sıkışan havayı dışarı bıraktı ve bir sandalyeye çöktü. İnsan ruhu bu kadar gerçeği birden özümseyemezdi. Kasdan gözlerini listeden ayırmadan, elini yakan bu kâğıt üzerindeki isimden hareketle olaylarla yeniden bütünleşmeye çalıştı.

Belirli bir sıra içinde.

İlk başta Kasdan genç polis hakkında bir soruşturma yapmıştı. Greschi, Çocuk Koruma Bürosu'nun patronu, Volo'nun çocukluğunda bir travma yaşadığına inanıyordu. Onu çocuklara karşı işlenen suçlara duyarlı kılan bir şok. Birlikte geçirdikleri günler boyunca, Kasdan da bu inancı hep korumuştur. Volo'nun pedofillerle ve daha genel olarak da çocuklara kötülük yapanlarla görülecek bir hesabı vardı.

Artık travmanın sebebi belliydi.

Koloni'de geçirilmiş iki yıl.

Çocuğa ne yapmışlardı? Cédric, 10 yaşındayken hangi acılara, hangi işkencelere maruz kalmıştı? Cevabı yoktu. Kasdan ikinci soruya geçti: Çocuk Asunción'a nasıl gitmişti? Hep soruşturmasının başına dönüyordu, Volo, Épinay-sur-Seine'deki kimsesiz çocuklar yuvasında görevli bir kadından bahsetmişti. Kadın, ona Cédric'in büyükbabasının, çocuk

onlu yaşlarındayken torununun velayetini aldığı ifade etmişti. Hatta, pislik ihtiyarın bunu, devletten birkaç kuruş yardım parası alabilmek umuduyla yaptığını da eklemişti.

Tabii başka bir olasılık daha vardı.

Koloni'nin adamları, küçük şarkıcılar ararken, Cédric'i ve onun olağanüstü sesini fark etmişti. Büyükbabayla temasa geçmişler ve ona bir anlaşma önermişlerdi. Çocuğa karşılık para. Ve yaşlı Rus da torununu tarikata satmıştı. Çocuk iki yıl cehennemde yaşamıştı. Topluluğun kurallarına uymuştu. Koroda şarkı söylemişti. Sonra onu serbest bırakmışlardı. Sesinin değişmesinden sonra. Ya da kaçmıştı. Milosz gibi.

Ama burada yerine oturmayan bir şey vardı. Kuşkusuz soruşturma boyunca Volokine'in bu tarikattan haberi yoktu. Rus, ya çok iyi bir oyuncuydu ya da yaşadığı bir şok yüzünden hafızasını kaybetmişti. Kasdan ikinci şık üzerinde duruyordu. Çocuk, yaşadığı travma sebebiyle Asunción'u hatırlamıyordu, ama yaşadıkları onu bilinçsiz bir şekilde şiddet gören çocukları korumaya yöneltmişti. Ve ayrıca onu eroin müptelası yapmıştı.

Kasdan listeyi buruşturdu. Sadece Volokine'i değil onun sıkıntı içindeki ruhunu da bu arı kovanından kurtarmaya ant içti. Soruşturma sonuçlanınca, Rus, tıpkı kendisi gibi saplantılarından kurtulacak, özgürleşecekti.

Bu düşünceyle birlikte paniğe kapıldı.

Şimdi durumun vahametini daha iyi anlıyordu. Sadece Volokine aslanın ağzına atlamakla kalmıyordu, aslanın ağzı da onu tanıyacaktı! Rus tamamen hafızasını mı kaybetmişti? Yoksa her şeyi bile bile, eski işkencecilerinin onu tanıma riskini göze alarak mı böyle bir karar almıştı? Onu öldürmüş olanlardan tek başına intikam almaya mı karar vermişti?

Mesajında, çocuk "Ben içeride olacağım. Yapılması gerekeni yapmak için" diye yazmıştı. Bir başka olasılık daha ortaya çıkmıştı. Şu veya bu şekilde, soruşturma sırasında çocuk hafızasına yeniden kavuşmuş olabilirdi. Belki de önceki gece eroin kullanmasının sebebi buydu. Ya da tam tersine, eroin enjekte etmesi hafızasını yerine getirmişti... Ama her halükârda, Volokine, şimdi hesabı kapatmak istiyordu.

Ermeni buruşuk kâğıdı cebine tıktı, sonra hole geldi, çantasını yerden aldı.

Kapıyı açtı ve olduğu yerde kaldı.

Eşikte üç adam duruyordu.

İçlerinden sadece birini tanıyordu: Marchelier.

Namı diğer: "Marşpiye."

Deri ceketli diğer iki adam iki yanında duruyordu.

Trionun katillere has bir görünümü vardı. Silahları ceketlerinin altından belli olan üç silahşör. Korkutucu bir havaya sahip olsalar da Kasdan'ı etkilemiyordu kuşkusuz. Kısa bir tereddütten sonra içinde bulunduğu ironiyi kavradı. Bu üç soytarı sabah sabah hesap sormaya gelmişti ve onu geciktireceklerdi.

- Kötü görünüyorsun, Duduk, dedi Marchelier. Uyuşturucuyu bırakman gerekiyor.
- Ne istiyorsunuz?
- Bizi içeri almayacak mısınız?
- Fazla zamanım yok.

Cinayet Masası polisi Kasdan'ın çantasına baktı:

- Seyahate mi çıkıyorsun?
- Noel tatili. Ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?
- Hayır.

Marchelier, elleri ceplerinde, öne doğru bir adım attı.

- Size zamanım olmadığını söyledim! dedi Kasdan.

Marchelier sırtarak kafasını salladı. Dar bir suratı vardı. Yüz hatları, minimum bir alanda maksimum bir düşmanlık sergilemek istercesine kasılmıştı.

- Zaman, bir iyi niyet meselesi. İstenirse, yaratılabilir.

Üç adam bütün koridoru doldurmuştu. Marchelier sağa baktı:

- Rains. Ulusal Güvenlik'ten.

Sonra sola:

- Simoni. Merkezi Haberalma'dan.

Sessizlik. Marchelier yeniden söze girdi:

- Şu kahve, bize ikram edecek misin, etmeyecek misin?

Kasdan, heriflerin içeri girmesi için geri çekildi.

Onları başından savacak, sonra yola çıkacaktı.

Üç adam salona geçti.

İlki, Rains bir koltuğa yerleşti. Kulaklarında İpod'unun kulaklıkları takılıydı ve ellerinin arasında fosforluymuş gibi parlayan küçük bir bloknot tutuyordu.

İkincisi, Simoni, mutfak kapısının pervazına dayandı. Kafasında bir beyzbol şapkası vardı, iki parmağıyla siperliğinden tutarak dazlak kafasında döndürüp duruyordu.

Marchelier, Saint-Ambroise Kilisesi'nin çatısına bakan pencerenin önünde durmuş rahatsız edici bir gürültüyle parmaklarını çıtlatıyordu.

Kasdan kahve hazırlamak için mutfağa gitti. Kahvedanlığın içinde kalan kahveyi mikrodalgaya yerleştirdi. Kafasındaki saat rahatsız edici tik taklarla çalışmaya devam ediyordu. Elinde kahvedanlık ve kupalarla salona döndüğünde, heriflerin yerlerinden kıpırdamamış olduğunu fark etti.

– Şekerin var mı?

Kasdan yeniden mutfağa gitti. Şekeri ve kaşıkları sehpaye bıraktı. Marchelier sehpaye doğru gitti, kupasına tek şeker attı, sonra yerine, pencerenin önüne döndü.

Kahvesini ağır ağır karıştırırken konuşmaya başladı:

– Çizmelerimize pisliyorsun, dostum.

– Ne demek istiyorsun?

– Wilhelm Goetz. Naseer "bilmem kim". Alain Manoury. Régis Mazoyer. Dört ceset. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde. Aynı vahşilikle. Kesme. Doğrama. Parçalama. En az üç vakada kanla yazılmış alıntılar. Hepsi de aynı kutsal metinen alınma. Paris'te bir katliam oluyor, sen ne düşünüyorsun? Dönüp Kasdan'a baktı. Beklerken hindi yemeyi mi?

Bu tahmin ettiğinden daha karmaşık. Bu arada, ona General Py'den bahsetmemeleri Kasdan'ı rahatlatmıştı. Tek kelime etmedi. Marchelier kaşığını çıkardı, kahvesine silkeledi sonra sehpanın üzerine bıraktı. Parmağında gümüşten, iri bir şövalye yüzük vardı. Yeniden pencereye doğru döndü:

– Bizi aptal yerine koyuyorsun, Duduk, dedi. Bu senin her zamanki hatan. Küçümseme.

– Anlamıyorum.

– Ne sanıyordun? Adli tıp raporlarını okumayı bilmediğimizi mi? Olayları bir araya getiremeyeceğimizi mi? Çam ağacının altında Noel'i geçireceğimizi mi?

Kasdan hâlâ suskundu. Cevap verecek hiçbir şey yoktu.

– Bir haftadır bizim yetki alanımıza tecavüz ediyorsun.

– Bu olayın beni ilgilendirdiğini sanıyorum.

– Diyorsun. Tek başına Cinayet Masası'nın işlevini üstlendin.

– Prosedüre karşı mı geldim?

– Göreceğiz. Şimdi elimizdeki bilgileri paylaşmanın zamanı.

– Pek ilerleme kaydedemedim. Biliyorsun Noel'di ve...

Marchelier gürültülü bir kahkaha patlattı:

Simoni kasketini döndürdü.

Rains, kulağında kulaklıklarla sırıttı.

– Sana neler yaptığını anlatayım. Önce Wilhelm Goetz'ü araştırdın, çünkü herif senin kilisende öldü. Ardından Naseer'in peşine düştün. Onunla hayattayken karşılaştın mı bilmiyorum, ama cesedini sen buldun. Daha sonra, siyasi mülteci olduğunu keşfettiğin Goetz'ün eski bir işkenceci olduğunu öğrendin. Paris'teki Şili topluluğuyla temasa geçtin, kıdemlileri sorguladın ve Hans-Werner Hartmann'ın tuhaf dünyasıyla karşılaştın...

Kasdan gevşemişti, inatçı bir ses tonuyla araya girdi:

– Sizin işinizi yaptım, evet.

– Bu iş zaten çok önceden beri yapılıyordu. Rains, son ana kadar Goetz'ü kontrol altında tuttu. Simoni'ye gelince, uzun süreden beri bir gözü hep Koloni'nin üstünde.

Kasdan kollarını iki yana açtı, ironik bir tavırla:

– Öyleyse her şeyi biliyorsunuz, dedi.

Marchelier kurnazca gülümsedi, sonra kahvesinden bir yudum aldı:

– Hayır. Ama senin bilmediğin başka şeyler biliyoruz.

– Nasıl?

- Tüm bunlar, nasıl denir, yüksek menfaatlerle ilgili.
- Devletin yararı gereği bana iş mi yaptıracaksın?
- Bu daha çok hükümetin işi. Çünkü kimse Asunción'a bir şey yapamaz.

Kasdan, tarikatın göbeğinde tarım işçisi rolü yapan, kafası tıraşlı Volokine'î düşündü. Belki de olası tek çözümü yeğlemişti; hedef gözetmeden topluluk üzerine ateş açmak.

- O pislikleri koruyor musunuz?

Marchelier, Rains'e baktı. Kulaklıklarını çıkarmadan, adam lafa girdi, son derece alçak sesle konuşuyordu:

- Verilmiş sözler var. Bir dönemde. Belli bir bağlam dahilinde. Belli bir hükümet tarafından. Şimdi ise bu adamların saçma sapan şeyler yapıyorlar mı, öğrenmek lazım.

- Yedi gün içinde dört cinayet; buna ne diyeceksiniz?

- Bildiklerinden emin olan yok. Benzer olay, hiç işe yaramayan bazı kanılar.

- Ya kaçırılan çocuklar? Yıllar boyunca bu kaçırılma olaylarına ve Asunción'daki canavarlıklara göz yumdunuz!

Rains kafasını salladı. Çok yorgun görünüyordu. Sanki onu ayakta tutan üzerindeki deri ceketti.

- Kasdan, Koloni başka bir ülke. Egemen bir devlet. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ne arama ne de araştırma yapabiliriz. Hiçbir şey gelmez elimizden.

- Harekete geçmek için neyi bekliyorsunuz?

- Herhangi bir şüpheye yol açmayacak kanıtları. Sağlam kanıtları.

Marchelier araya girdi:

- Sende var mı?

- Hayır.

Rains kikirdedi, lafa karıştı:

- Düşünüyoruz da, en iyisi...

Marchelier sonunda pencerenin önünden ayrıldı ve Kasdan'ın karşısına dikildi:

- Buraya iki şey için geldik. Önce soruşturma dosyanı istemek için. Sonra da, kesinlikle

bu işin peşini bırakmanı söylemek için. Sürekli yolumuza çıkıyorsun ve bizi rahatsız ediyorsun.

- Bu işin peşindeki herifler olarak sizinle çok sık karşılaşmadım.
- Çünkü uzak ara öndeyiz. Bize dosyanı ver, Kasdan, bir Noel hediyesi yap.
- Somut olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?
- Cinayet Masası iş üstünde. Arkadaşlarına baktı. Emniyet İstihbarat iş üstünde. Ulusal Güvenlik Birimi, Mali Şube ve Organize Suç iş üstünde. Yani, inan bana, can sıkıcı yaşlı bir Ermeni'ye ihtiyacımız yok. Bırak da işimizi yapalım, lanet olası!

Kırk yıllık polislik hayatında, Kasdan bir gerçeği öğrenmişti. Ne kadar çok birim işin içine girerse sonuç o denli hüsrana oluyordu. Bu birimlerin yaptığı tek bir şey vardı: kırtasiyecilik; bilgi akışındaki ağırlık ve sürekli karar değişikliği.

En önemli şey unutuluyordu. Koloni bir hukuk devletiydi. Katillerin bulunması halinde bile, suçluların iadesi prosedürü ve diğer hukuki işlemler en az birkaç haftalık işti. Hatta birkaç aylık.

Halbuki o hemen harekete geçebilirdi.

O ve Troya atı: Volokine.

Ermeni yenik bir adam edasıyla kafasını salladı:

– Dosya yan odada. Bütün her şey içinde.

Marchelier, Simoni'ye işaret etti; adam gözden kayboldu, sonra kucağında notlar, raporlar ve fotoğraflarla geri döndü. Üç aynasız kanepeye yerleşti ve büyük bir dikkatle belgeleri karıştırmaya koyuldu.

Kasdan bir an külotunun içini karıştırıyorlarmış hissine kapıldıysa da bunun önemi yoktu. Somut delilleri toplamak. Normal bir prosedür izlemek. Bunların sırası değildi. Arro'ya gitmeliydi. Rochas'nın yardımını istemeli ve Koloni'ye saldırmalıydı.

- OK, dedi sonunda Marchelier, ayağa kalkarken. Bunları alıyoruz.
- Kolay gelsin. Kapıyı arkanızdan kapatmayı unutmayın.
- Anlamadın, dostum. Bizimle geliyorsun.
- Nasıl?
- Bize hikâyenin, kendi üslubunla anlatacağsın. Yazılı ifade vereceksin.

- Bu imkânsız.
- Randevun mu var?
- Hayır, ama...
- Öyleyse, haydi.

- Adın?
- Nicolas.
- Soyadın?
- Girard.
- Yaşın?
- 26.
- Neden bizi görmeye geldin?
- İş arıyorum.
- 27 aralıkta mı?
- Ailemle birlikteydim. Evimde. Millau'da. Bana Koloni'den söz ettiler.
- Bizim hakkımızda ne biliyorsun?

Tuzak soru. Volokine, ikinci kontrol noktasındaki kulübenin önünde, rüzgâra karşı, ayakta duruyordu, denizci çantası ayaklarının dibinde, yerdeydi. İlk sınır karakolunu, bazı suç yuvalarına sızabilmesi için bizzat Emniyet Müdürlüğü'nün verdiği sahte kimliğini göstererek kolayca geçmişti.

Sonra durum birden değişmişti. Çelik kapılar. Üst aramalar. Sorgular. Çantası aranırken, dijital bir makineyle çekilen antropometrik fotoğraflar. Volokine, tarikatın kimlikleri hangi yollarla kontrol ettiğini düşünüyordu. Onu siyah bir 4x4'le, tarlalar boyunca yol aldıktan sonra ikinci kapıya bırakmışlardı.

Şimdi, daha ciddi şeyler başlıyordu. İş bulma mülakatı. Ustabaşı, onu getiren adamlar tarafından çağırılmıştı. Volokine ikinci kapıya vardığında, ikinci bir yoldan tozu dumana katarak gelen bir başka 4x4 görmüştü.

- Evet, ne biliyorsun?
- Pek fazla bir şey değil, Bayım, diye cevap verdi Volo, süklüm püklüm bir ses tonuyla. Millau'da, bana, bölgede iş imkânı sunan tek yer olduğunuz söylendi. Yani şu günlerde

demek istiyorum. Hâlâ verecek işi olan tek yer...

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kolonisiyle gururlanmıştı. Çorak bir bölgedeki bu verimli topraklardan. Kaygılı bakışlı siyah gözleri olan, geniş suratlı, adaleli, otuzlu yaşlarda bir adamdı. Toprakla yakınlığı, sadece hatlarından anlaşılan modern bir çiftçiye benziyordu. Şaşırtıcı tek şey sesiydi. Değişikliğe uğramamış bir ses. Veya iki çağ, iki cinsiyet arasında kararsız kalarak tersine çevrilmiş bir ses.

– Bu doğru, dedi. Burada, mevsimleri ortadan kaldırdık. Ya da, başka bir deyişle, kendi mevsimlerimizi yarattık, kış yok, ölü mevsim yok. Sürekli bir çevrim. Bizim için çalışmak istiyor musun?

– Evet, Bayım.

– Şartlarımızı biliyor musun?

– Bana, iyi para verdiğiniz söylendi.

– Kurallarımızdan söz ediyorum. Bir topluluğa giriyorsun, anladın mı? Kendi yasaları olan bir bölge. Çaktın mı?

Ustabaşı ona geri zekâlı muamelesi yapıyordu. Rus, her seferinde tıraşlı kafasını sallayarak onaylıyordu.

– Son zamanlarda ne tür işler yaptın?

Volo çantasını karıştırdı:

– Bir CV'm var, Bayım. Bu sonbahar bağ bozumunda çalıştım ve...

Adam çantayı Volo'nun elinden kaptı. CV'yi, kimliğini buldu, sonra çantayı bir kez daha aramaları için beraberindeki heriflere verdi. Ustabaşı, Volokine'in buraya doğru yola çıkmadan önce yazmış olduğu "biyografi"ye hızla bir göz gezdirdi. Sayısız imla hatasıyla dolu, bir tarım işçisinin uyduruk hayatı.

Adam kulübeye döndü. Volokine, bir kez daha, tarikatın kimlik denetimini hangi yöntemle yaptığını düşündü. Dakikalar geçti. Koloni'nin yakınına gelince korkuya kapılacağını, çöküntü yaşayacağını sanmıştı. Hatta anılarının canlanacağını. Korkunç anılarına ait bazı kırıntılar hâlâ çok uzakta, kafasının derinliklerinde bir yerdeydi. Elektrik şokları. Buzlu su. Uykusuz bırakılma. Kırbaçlanma. Ama hayır. Şu an için, bugünkü duyguları onu ilgilendiriyordu. Onu donduran rüzgâr. Oynaması gereken rol. Ne pahasına olursa olsun girmek zorunda olduğu şu kale.

Ustabaşı yeniden göründü. Elinde, rüzgârda şaklayan başka bir kâğıt vardı.

– Çok iyi, dedi. Birkaç gün seni deneyecekler.

Kâğıdı 4x4'ün kaputunun üstüne açtı. Bir krokiydi. İlk bakışta, bir tür tacı andırıyordu, yine yarım daire biçiminde yerleştirilmiş binalardan oluşan bir bloku çevreleyen dört yarım daire. Volokine, bu krokinin sahte olduğunu anlamıştı. Zaten Koloni'nin bizzat kendisiyle ilgilenen biri için, bu krokinin hiçbir değeri yoktu. Bir yabancıya sitenin gerçek topoğrafyasını asla göstermezlerdi.

Ustabaşı, güneyde, diğerlerinden daha izole konumdaki bir binanın üstüne parmağını koydu:

– Şu an, biz buradayız. Koloni'nin ana giriş kapısı. Şuralarda gördüğün binalar... Alt kısımdaki yarım daireleri işaret ediyordu. Seninle alakalı olan yerler. İşçilerin ve tarımla ilgili herkesin toplandığı ortak bölümler. Bu binaların adları değil numaraları var.

Volokine daha iyi görmek için eğildi. Gerçekten de her binanın sınırında bir numara vardı. Rakamlı yerlerin renklendirildiği çocuk oyunlarındaki gibi. Krokinin tam ortasında bulunan 1'den 11'e kadar numaralandırılmış binaların çevresine kırmızı bir çizgi çekilmişti.

– Kırmızı çizgi bu binalara yaklaşmanın yasak olduğunu belirtiyor. Anladın mı?

– Anladım.

Adam uydu bölümleri ve tarım alanlarını gösterdi:

– Yavaş yavaş, seni ilgilendiren her bölgeyi keşfedeceksin. Malzemelerin konduğu yerler. Ambarlar. Silolar. Hayvan ağılları. Ve ayrıca yatakhane, yemekhane. Ayrıca herkesin serbestçe girdiği bir eğitim merkezi ile bir hastanemiz var. Ama senin oralarda pek işin olmaz zaten.

Adam krokiyi cebine yerleştirdi. Sırtını arabaya dayadı, laubali bir biçimde kollarını göğsünde kavuşturdu. Otoriter tavrını koruyarak, sözüm ona "dostça" davranıyordu.

– Başka kurallarımız da var. Mesela dışarıdan gelenleri kabul etmiyoruz.

Cebinden Volokine'in sahte hüviyetini çıkardı.

– Şu andan itibaren, artık adın Nicolas Girard değil, sana Jérémie diyelim.

– Jérémie, tamam.

– Bizimle birlikte çalıştığın sürece seni hep böyle çağıracağız. Kâğıtların bizde kalacak. Burada onlara ihtiyacın yok.

İlk seferinde adı neydi acaba? Kitabı Mukaddes'teki isimlerden biriydi, bu kesin, ama hatırlaması mümkün değildi. Hatıraları hâlâ bulanıktı. Ara ara canlanıyordu.

– Ayrıca, diye devam etti adam, Topluluk üyeleriyle temas kurman da yasak.

– Onlarla çalışmayacak mıyım?

– Hayır. Koloni mensupları, kışın sadece seralarda çalışır.

– Anlaşıldı.

– Bu çok önemli. Bazen konvoylar göreceksin. Onlarla konuşman da yasak. Ayrıca onlarla aynı eşyalara, aynı malzemelere dokunman da yasak.

Volokine söylenenleri kafasıyla onayladı. Şimdi asker duruşuna geçmişti. Bir tür hazır ola.

– Ayrıca şunu da kafana sokman gerekiyor, biz dini bir grubuz. Katı kurallarımız var. Mesela özel giysiler giyeriz ve diğerleri gibi çalışmayız. Bu kuralları anlamaya çalışma. Unut.

Volokine adama bir olta attı:

– Peki bu kurallar... bir gün ilgimi çekerse? Yani onlarla ilgilenmeye başlarsam, demek istiyorum.

– Bu mümkün tabii, diyerek gülümsedi adam. Bu sık sık olur. O zaman, bunu yeniden konuşuruz. Ama şimdi değil. Her şeyden önce tarım işindeki yerini sağlamlaştır.

– En iyisini yapacağım, Bayım.

– Pazarları senin izin günün, ama sabah ayinine katılman zorunlu. Ve ayinden sonraki konsere. Bu, işçilerimize verdiğimiz bir armağan.

– Armağan mı?

– Koromuzu dinlemek bir arınma biçimidir. Hafta boyunca tüm zamanlarını işlerine ayıranlar için. Toprak burada her bakımdan tam bir saflıkla işlenir. Kadınlarla her türlü temasın yasak olduğunu söylememe gerek yok.

Volokine suskunluğunu korudu. Her şeye rıza gösteren bir suskunluğu. Adam gülümsedi. Neşeli bir hava takınmak istiyordu, ama hünsa sesi bu neşeyi engelliyordu. Ve her türlü insani duyguyu da.

– Aslında, bizden ayrılma özgürlüğü, buradaki tek özgürlüğün. Ne zaman istersen gidebilirsin.

Volokine yeniden hazır ola geçti. Tüm söylenenleri anladığını göstermek ister gibi.

– Bu akşam, yönetim görevlisiyle ücretini, sosyal güvenlik ve sigorta işlerini görüşeceksin. Seni şimdi, eşyalarını bırakman için yatakhaneye götürecekler, sonra da, 18

no'lu binaya, iş dağıtma merkezine. Sana bugünkü işini anlatacaklar.

Volokine denizci çantasını aldı.

– Son bir şey, dedi ustabaşı. Bu nedir?

Rus kafasını kaldırdı; adamın elinde bir kibrit kutusu vardı.

– Bunu çantanda bulduk.

– Kibritlerim, Bayım.

– Sigara içiyor musun?

– Hayır, Bayım. Çobanlık yıllarımdan kalma, eski bir alışkanlık. Fenerim bozulduğunda, mum yakıyordum.

Adam gülümsedi ve kutuyu ona fırlattı:

– Çocuklar seni bölgene götürecek. Sonra da iş.

Volokine, onu buraya kadar getirmiş olan 4x4'e bindi. O anda, nedensizce, 2003 yılında Paris'te tanıştığı Kalkütalı polis aklına geldi. Güneydoğu Asya'da çocuklarla çektiği kendi porno görüntülerini Fransa'da pazarlayan bir alçağın peşinden Fransa'ya gelmiş Bengal İnterpolü'nden bir polisti.

Bir gece Volokine, Hintli'yi bir Fransız lokantasına davet etmişti, köriden ve baharatlardan çok daha leziz tatlar olduğunu göstermek istiyordu. Bengalli ülkesinde çok bilinen ve bir şekilde soruşturmasını da özetlediğini düşünen bir sembolden söz etmişti: "Kusursuz yağmur" sembolü. The perfect rain. İlk yağmurla birlikte atmosferdeki bütün pisliklerin inmesinin ardından ikinci musonla yağın yağmur. Hintli, pedofili belasından tamamen temizlenmiş bir internet ağı –ve bir dünya– hayal ediyordu. İlk temizlikten sonra gelecek bir saflık...

Kapının kanatları açıldı ve araba Koloni'nin içine girdi. Volo neden bu sembolü hatırladığını anladı. Kendisi de bu saflığı hayal ediyordu. Koloni'den kurtulmuş bir dünya. Soruşturma ilk yağmurdu, bütün pislikleri süpürmüş, yerine gerçekleri koymuştu. Şimdi sıra "kusursuz yağmur"a gelmişti. Büyük arınma yağmuruna.

Ama Volokine biliyordu, bu yağmur bir kan yağmuruydu.

Herkesi öldürecekti.

– Her şeyi baştan alıyoruz.

– Dalga mı geçiyorsun?

– Öyle bir halim mi var? Oyunu kuralına göre oyna, Kasdan, birkaç saat içinde evinde olursun.

– Lanet olası...

– Söylediğin gibi. Evet, şu hikâye?

Kasdan yeniden anlatmaya başladı. Saint-Jean-Baptiste. Wilhelm Goetz. Çocukların sorgulanması. Naseer'ın tanıklığı. Mikrofonların bulunması. Bir şeyleri saklaması için herhangi bir sebep yoktu. Soruşturma dosyası nasılsa ellerindeydi.

– Wilhelm Goetz cinayeti hakkında ne biliyorsun?

– Herif acıdan öldü. Her iki kulakzarını da delmişler.

– Nasıl bir silahla?

– Sorun da zaten kullanılan silahta. İşitme organlarının mikroskobik incelemesinden sonra herhangi bir madde kalıntısı bulunamadı. Ama bütün bunları biliyorsun. Neden bana tekrar ettiriyorsun?

Cevap vermek yerine Marchelier bilgisayarının klavyesine vuruyordu. Burada komik bir şey vardı, eski ofisinde tanık veya sanık sandalyesinde oturuyordu. Zaten o da, tanık mı, sanık mı olduğunu tam anlayamamıştı.

– Şu ilk cinayete ilgili olarak, diye devam etti Cinayet Masası polisi. Bazı ipuçlarından söz edildiğini duydun mu?

Kasdan ayakkabı izlerinden bahsetti. Ahşap parçalarından. Sonra, kimse sormadan, ikinci cinayete geçti. Naseer ve şu ünlü Tunus gülümsemesi. Kulakdavullarını delen silahtan farklı olarak, bu cinayette kullanılan silah. XIX. yüzyıla ait olduğu sanılan bir hançer. Ayrıca Mezmurlar'dan söz etti. Bu duadaki derin anlamdan. Günah ve bağışlanmadan.

Bu yorum doğrudan Volokine'e aitti, ama çocuktan hiç bahsetmemeye karar vermişti.

Onu daha da sıkıntıya sokmak istemiyordu. Her şeye rağmen, Volo'nun önünde bir kariyer vardı.

– Goetz ve Naseer'ı neden öldürdüler, senin fikrin ne?

Kasdan sandalyesine biraz daha yerleşti ve sakin bir sesle cevapladı:

– Onları susturmak için. Goetz, Koloni aleyhine tanıklık yapmaya hazırlanıyordu. Şüphesiz bundan Naseer'a da bahsetmişti. İki adam da dinleniyordu!

– Rahip Olivier cinayeti. Bununla ilgili ne biliyorsun?

Kasdan cinayetin veya cinayetlerin mantığını düşündü. Dua. Kesip biçme. Suç ve suçun bağışlanması. Rahip hakkındaki pedofili suçlaması. Arkasında Goetz ile Manoury'nin olması olasılığı yüksek şu çocuk kaçırma olayları...

– Neden bana şu ekip arkadaşından, Cédric Volokine'den söz etmiyorsun?

Kasdan şaşırılmamıştı. Rus'u Vernoux ile Puyferrat'ya tanıştıran oydu. Bu bilginin Marchelier'nin kulağına gelmesi son derece doğaldı.

– Çocuk Koruma Bürosu'ndan bir polis, dedi arkasına yaslanarak. O da bu soruşturmayla ilgileniyor. Bir süre birlikte çalıştık, ama yarı yolda bıraktı. Uyuşturucu sorunu var.

– Şimdi nerede?

– Tedavi gördüğü bakımevine döndü, Oise'da.

– Kontrol ederiz. Yeniden şu Rahip Olivier'ye dönelim.

Kasdan devamını anlattı. Bir ipucu olarak kutsal ağaç. Sonra, Goetz'ün eski bir işkenceci olduğunun ortaya çıkmasıyla soruşturmanın seyrinin değişmesi. Peter Hansen'in tanıklığı, Kasdan bir özet geçti. Ona Şili Kolonisi'nden Hansen söz etmiş ve tarikatın Fransa'da varlığı sürdürdüğünü söylemişti. Kasdan üç generalden bahsetmek istemiyordu. Condeau-Marie'den, La Bruyère'den ve Py'den söz etmesi, Py'nin, namı diğer Forgeras'nın öldürülmesi ile Kasdan arasında bir bağ kurmalarına yol açardı.

Marchelier hâlâ klavyesinde piyano çalar gibi yazmaya devam ediyordu, sonra birden durdu ve ardından sanki var olmayan bir harfi arar gibi gözlerini klavyeye dikti. Kasdan saatin ilerlediğini görüyordu. Duvardaki sarkaçlı saat 15:00'i gösteriyordu.

Hikâyesinin sonuna gelmişti. Son bulgular. Tarikat. Kuralları. Statüsü. Çocukları. "Eski" bir Asunción mensubu, Régis Mazoyer'nin öldürülmesi. Maskeli çocuklardan bahsetmedi. Rus'un yeniden hatırlanmasını istemiyordu.

Cinayetlerin genel bir durum değerlendirmesini yaparak sözlerini tamamladı. İnsan sesleri üzerine gizemli araştırmalar yapan ve çocuk korolarına özel bir önem veren dini bir tarikat. İnanç ve acıyla eğitilen, çocuk katillere dönüşene kadar şartlanan çocuklar. Araştırmalarını ifşa etmelerinden korktukları insanları ortadan kaldıran orman kaçkını bir tarikat.

Cinayet Masası polisi kafasını klavyesinden kaldırdı:

– Biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun?

– Hayır. Bu çocuklar, tarikatın şefleri tarafından yönlendiriliyor, kumanda ediliyor. Ve özellikle de, tarikatın gurusu Bruno Hartmann tarafından, Hans-Werner'in oğlu. Kimse onu Fransa topraklarında görmemiş. Ama o burada bir yerlerde ve ipler onun elinde.

Marchelier yazmayı bırakıp, kollarını göğsünde kavuşturdu:

– Sana göre, bu hikâye nereye varacak?

– Belki ortadan kaldırılacak başka tanıklar da vardır. Ama tek bir şey kesin.

– Ne?

– Tarikatta bu panik dalgasına yol açan bir olay oldu. Her şey bu yüzden başladı, buna eminim.

– Sen ne olduğunu düşünüyorsun?

– Bilmiyorum. Tarikat belki de "dinsizler"e karşı bir saldırı hazırlığında. 1995'te, Japonya'da Aun Tarikatı'nın yaptığı gibi. Bu yüzden Goetz konuşmaya karar vermiş olabilir.

– Şu senin hikâyen, roman gibi.

Kasdan masaya doğru eğildi:

– Sende de aynı bilgiler yok mu?

– Evet, ama...

– Ama ne? Onları durdurmak lazım. Lanet olası. Şu veya bu şekilde o sapıkların durdurulması lazım!

Polis kafasını kaldırdı. İlk kez alaycı ve düşman tavrını bir kenara bırakmıştı:

– Soruşturmanın hiçbir dayanağı olmadığını farkındasın, değil mi? Ve elinde somut bir kanıt olmadığını da.

– Ayakkabı izleri var. Pabuçlar İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma. Ve ağaç parçaları. Üzerinde Şili'den gelmiş polen izleri bulunan özel bir akasya.

– Tarikat ile cinayetler arasında bir bağ kurulamadığı takdirde, tüm bunların hiçbir değeri yok. Şuna eminim ki, o tarafta da, herkes kendi önlemini almıştır. İnan bana, ne Goetz ne de Manoury, Hartmann'a e-posta yollamıştır.

Kasdan masaya vurdu:

– Bu herifler çocukları kaçırıyor, onlara işkence yapıyor! Seri cinayetler işliyor. Onları durdurmak gerek. Topunu yok etmek lazım!

– Sakin ol. O heriflerle ilgili kalın bir dosyanın olması bile bir işe yaramıyor, hiçbir şey yapılamıyor, biliyorsun. Aslında onlara yaklaşamıyoruz bile. Asunción'dakiler tepeden tırnağa silahlı. Bir saldırı anında, en iyi ihtimalle, Güneş Tapınağı Tarikatı gibi toplu intihara kalkışabilirler. Ya da daha da kötüsü Waco'da olduğu gibi büyük bir çatışma çıkabilir, bu da iki taraftan da ölümler demek.

– Yani?

Marchelier klavyesinde bir tuşa bastı. Çıkış komutu.

– İfade tutanağını imzalıyorsun ve sakin bir şekilde evine dönüyorsun. Biz soruşturmaya devam ediyoruz. Başka bir ipucu üstündeyiz.

– Hangi ipucu.

– Para. Bu herifler çok miktarda parayı manipüle ediyor. Ya Şili'den gelen kirli parayı akılıyorlar ya da ne olduğunu henüz bilmediğimiz bir şeyin kaçakçılığını yapıyorlar. Mali Şube, Koloni'nin İsviçre'deki hesaplarının peşinde. Bankalardan izin bekleniyor. Ayrıca çok sayıdaki anonim şirketleri de inceleme altında.

– Bu aylar alır.

– Belki de yıllar. Ama tek yapabileceğimiz bu.

Marchelier yazıcıdan çıkan kâğıtları aldı ve Kasdan'a uzattı.

– İfadeni imzala. Onu "kahramanlık fantezisi" kategorisine sokacağız.

Kasdan denileni yaptı, buradan gidebilecek olması onu rahatlatırken, polis mekanizmasının bu kadar atıl bir şekilde işlemesinden rahatsız olmuştu. Bu ona 80'li yılları, sakinleştiricilerin ağzını kuruttuğu sinir krizleriyle dolu yılları hatırlatmıştı.

Kasdan ayağa kalktı ve polisi başıyla selamladı.

Kapı kolunu tutmuştu ki adam arkasından seslendi:

– Bir çözüm daha var.

– Nedir?

– Koloni'ye sızmak. Hartmann'ı bulmak. Alman'ın Causse'ta yaşadığı kesin. Herifi kaçırp Fransa'ya getirmek gerekecek, gizlice yargılamak için. Tıpkı İsraililerin nazilere yaptığı gibi.

– Bunu kim yapacak?

– Her kimse ama yapan halükârda biz olmayacağız. Ne resmi polis güçleri. Ne de ordu. Sadece başına buyruk hareket eden kişiler. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar.

Kasdan, aynasızın sızma görevi için bizzat onu düşündüğünü anladı. Yüz kilometre öteden bile fark edilebilecek 63 yaşında bir ihtiyar.

– Bu bir lütuf mu?

– Temizlik yapmak gerekiyor. Ve bu işi kimin yapacağını da fazla bir önemi yok.

– Yaşlı bir Ermeni'ye güvenecek misin?

– Hayır. Ama senin kar tatiline çıkmanı da engelleyemem ki.

– Bu yıl Causse Méjean'da kar yok.

– İyi araştır bakalım. Zirvede kayacak kar vardır mutlaka.

Kuşkonmaz soğuk mevsim bitkisidir.

Her ne olursa olsun, bu çok özel çeşit, türünde tektir. Volokine anlamamıştı: "beyaz", "yıldızlı" veya "yeşil tomurcuklar". Buna 2006 kışının yumuşaklığı da eklendiğinde, aralık ayında boy atmaya başlıyordu.

Tabii bazı koşullar altında.

Önceki gün, işçi meslektaşları, açtıkları çukurlara gübre dökmüş ve çamaşır suyuyla kökleri dezenfekte etmişti. Şimdi artık, özel bir şemaya göre "köksaplar" dikilebilirdi. Karıklar birer metre arayla açılmalı ve 25-30 santimetre derinliğinde olmalıydı. Dikilen köksapların birbirlerine mesafesi ise 45 ile 50 santimetreydi. Önce bir kez daha gübre dökülmeli, sonra fidanlar, köksapları, karık boyunca ortalanarak dikilmeliydi. Ardından bir çapa yardımıyla üzerleri beş santimetre toprakla örtülmeliydi.

Volokine iki saatten beri bu hareketleri yineleyip duruyordu, leş gibi kokan toprağa doğru eğilmiş, eldivenleri boka bulanmıştı. Sırtı tutulmuştu. Elleri kızarmıştı. Topal bacağı, kutup soğuşunda ocaktaki bir odun gibi yanıyordu.

– Ara verebilir miyiz?

Volokine doğruldu. Güçlü kuvvetli, genç bir Tunuslu'yla birlikte çalışıyordu. Genç adam –adı Abdel'di– ona bir sigara uzattı.

– Sigara içmek serbest mi?

– Kuralları siktir et.

Her ikisinin üzerinde de Koloni'nin verdiği siyah çuval bezinden ceket ve pantolon, aynı renkte ayakkabılar ile beyzbol şapkası vardı. Sigarasını yakarken Rus şu meşhur Angelus tablosunu düşündü. Şimdi de aynı sahneydi. Karıkların arasında, altın sarısı bir ışık altında, ayakta duran iki herif. Ancak üzerlerindeki giysiler, Louisiana'nın en büyük hapisanesi Angola'daki mahkûmların giydiklerine benziyordu.

Abdel sigarasından derin bir nefes çekti, sonra ellerine üfledi:

– Asla "Eğer aralıkta kar yağarsa, ürün korunur" atasözünü unutma.

– Bunun anlamı ne?

Mağripli bir kahkaha attı:

– Hiçbir fikrim yok. Ama her halükârda, bu yıl kar yok.

– Nereden geliyorsun?

– Vigan. Her yıl ekimde buraya gelirim. Ya sen?

– Mellau. Yazları, orada burada ürün kaldırma işlerinde çalışıyorum. Sonra bağbozumlarında. Normalde, kışları Alpler'e giderdim. Kayak öğretmeni olarak. İlk kez çiftlikte kalıyorum. Ama buradaki koşullar çok zorlu.

– Beni şaşırtıyorsun.

Sessizce sigaralarını içtiler. Volokine çevresine bir göz gezdirdi. Tarlaların ilerisindeki manzara son derece kuraktı. Ağaçlar çok seyrek ve yeşilimsi gri kayalar, tarlaların hemen bitimindeydi. Oraya, insanı boğan bir tür ebedi kuraklık hâkimdi. Orada insan Tanrı'yla baş başaydı. Ve şansıyla.

Volokine, iş arkadaşının sorulara samimiyetle cevap verecek biri olduğunu düşünüyordu:

– Burası nasıl bir yer? Yani ortam, demek istiyorum.

– Ölümcül. Koloni'dekilerin hepsi son derece dindar. Zaten onları göremezsin. Bizden uzak dururlar. Bizler erdemsiz, pis insanlarız, anlıyor musun?

– Hayır, anladığım söylenemez.

– Ben de. Ama bizim çalıştığımız topraklar ile onların çalıştıkları yer –seralar– arasında bir uçurum olduğunu söyleyebilirim.

– Oraya hiç gittin mi?

– Hayır. Orası korunaklı bir bölge. Dikenli teller. Muhafızlar. Parmak iziyle açılan elektronik kilitler.

– Orada kimler çalışıyor?

– Çocuklar. Kibar bir iş. Parmaklarını bilinmeze doğru salladı. Özellikle küçük eller için tasarlanmış...

– Çocukları, onları gördüğün oluyor mu?

– Uzaktan. Diğer tarafta yaşıyorlar.

– Hastaneye gitme bahanesiyle diğer tarafa geçilebilir mi?

– Neyin peşindesin?

Volokine soruyu duymazdan geldi:

– Çocuklar hakkında ne biliyorsun?

– Fazla bir şey bilmiyorum. Bazı söylentiler var. Seralarda çalışmadıklarında şarkı söylüyorlar. Şarkı söylemediklerinde ise dayak yiyorlar.

– Ayrıntıları biliyor musun?

– Hayır. Topluluğun tamamı duvarların ardında. Ama her neyse, iyi para ödüyorlar ve kurallara uyduğun sürece, işine gücüne baktığın sürece sorun yok. Sen...

Abdal sigarasını yere attı ve üzerini toprakla örttü:

– Kahretsin.

Volokine de motorun gürültüsünü duydu. İzmaritini gömerek, ekip arkadaşını taklit etti. Patikadan sarsıla sarsıla bir kamyon geliyordu. Açık kasa modellerden biriydi. İşçiler kasada ayakta duruyordu., Kalkan tozlar, soğuk havaya rağmen güneş ışığında sahra görüntüsü oluşturuyordu.

Ruş, kamyondaki silüetleri hemen fark etti. Çocuklar. Ayakta ve hareketsiz. Yüzleri arkadan vuran ışıkla, mum beyazlığında görünüyordu. Üzerlerinde Bavyera kostümleri yoktu, siyah çuval bezinden elbiseler giymişlerdi. Mao yakalı beyaz gömlekleri ceketlerinin içinden seçiliyordu. Bu ayrıntı onların dini görüntülerini bir kat daha pekiştiriyordu. Lutherci küçük rahipler...

Kamyon, önlerinden, yüz metre uzaktan geçti. Volokine'in gözüne bir ayrıntı çarptı. Kasanın her yeri ahşap kaplıydı. Şüphesiz bunun sebebi yolcuların mümkün olduğunca az modern malzemeye dokunmalarını sağlamaktı. Çocukların hepsinin kafasında siyah beyzbol şapkası vardı. Bu mesafeden, kasketleri Amişlerin taktığı şapkalara benziyordu. Kötülük Amişleri.

Kamyon toz bulutu içinde gözden kaybolurken Rus, titredi.

Onlar için buradaydı.

Onları kurtaracaktı.

Bu anı daha önce de yaşamıştı.

Çözümün çok yakında olması.

Havuzun dibinin görünmesi.

Hep bu aynı paranormal an. Gerçek, kısa süreli önseziler sunarak zamanı geriye işletecek kadar yakındı. Meydana gelecek çarpışmanın titreşimlerini damarlarında hissediyordu. Tıpkı yer altında meydana gelecek bir fırtınanın belirtilerinin sadece hayvanlar tarafından hissedilmesi gibi.

Otoyolda saatte 200 kilometrenin üstünde bir hızla yol alan Lionel Kasdan hayatının süratini yapıyordu.

Saat gecenin biriydi. Clermont Ferrand'ı az önce geçmiş, Millau'ya doğru yol alıyordu. İki yüz kilometre sonra, Florac'a gitmek için N88'e girecekti. Herhangi bir planı yoktu. Ne Koloni'ye nasıl gireceğini ne de Volokine'le nasıl temasa geçeceğini biliyordu. O anki duruma bağlıydı. Ve silahlı köylülere güveniyordu. Rochas ve adamlarına. Puy yakınlarında depoyu fullemiş ve idrar torbasını boşaltmıştı. Ama şimdi yeniden işeme ihtiyacı duyuyordu. Yaşlılık emaresi. Ya da korku. Veya her ikisi de. Bir park alanı gördü. Karanlığa girmek için otoyolun ışıklarından ayrıldı. Umumi helalar ona kollarını açıyordu. Ama Kasdan çalılıkları tercih etti. Tam işini bitirmişti ki, bir çığlık yükseldi, uzaktan gelen araba uğultularını bastıran bir çığlık.

Bir kuşun çığlığı.

Kulakları yırtan, boğuk bir çığlık.

Kasdan çalılıkların arasında durup kulak kabarttı.

Çığlık yeniden duyuldu, geceyi delip geçti.

Birkaç saniye daha yerinden kımıldamadı, beynindeki tüm çarkların son sürat çalıştığını hissediyordu. Gizemli bir şekilde bir şeyler biçimleniyordu. Her zaman orada, çok yakında olan, ama bir türlü tanımlayamadığı bir şeyler.

Çığlık.

İşte anahtar buydu.

Bunu daha önce nasıl düşünememişti? Tarikatın araştırmacıları insan sesi üstünde çalışıyordu. Şimdi bu çalışmaların amacının yeni bir silah keşfetmek olduğunu anlıyordu. Ses kapasitesine bağlı olarak öldürücü bir güç.

İşte proje buydu.

Ölümcül bir silah oluşturmak amacıyla ses organının kontrol altına alınması.

Diğer öğeler de yerine oturuyordu.

Baba Hartmann, Tibetlilerin şarkılarının cisimler üstündeki etkisine hayran kalmıştı. Borların ve gonkların bakırları üzerindeki titreşimleri fark etmişti. Sonra, Auschwitz'de, esirlerin korku çılgınlıklarını incelemişti. Yepyeni olgular saptamıştı. Şüphesiz korkuyla atılan çılgınlıkların cisimler üzerindeki etkisi on kat artıyordu. Patlayan ampuller. Titreşen kapı pervazları. Bir kantatrisin sesiyle kristal bir bardağı kırması gibi.

Bu çılgınlıkları kaydetmiş ve şiddetlerini ölçmüştü.

Ses dalgaları üstünde çalışmış ve onların etki dünyasına girmişti.

İşte "El Ogro"nun peşinde olduğu şey de buydu.

Bir savaş silahına dönüşebilecek bir çılgılık.

Öldüren çılgılık.

Tüm uygarlıklarda var olan bir mit. Hans-Werner Hartmann bunu, bilimsel programının amacı haline getirmişti. İşte bunun için pürüzsüz, arı bir sese sahip çocuklar arıyordu. İşte bunun için onlara işkence ediyordu. Çok yüksek ses dalgaları elde etmek için. İnsanın işitme organına ulaşabilecek ve ona zarar verebilecek ses boşalimleri. Ancak bilinmeyen bir olgu sonucu, çocukların gırtlığı en yüksek noktasına ulaşarak öldürücü bir dalga oluşturmuştu.

Düşündükçe Kasdan'ın aklına başka ayrıntılar da geliyordu.

Bu tezini doğrulayan ayrıntılar.

Goetz'ün kokleasını delen şişten bahsederken, Trousseau Hastanesi KBB uzmanı France Audusson'un söylediği cümle gibi: "İşitme aygıtının içinde bir ses dalgası gibi hareket etmiş, ama çok daha güçlü bir şekilde."

Kasdan en basit çözümü düşünememişti.

Cinayet silahı bir ses dalgasıydı.

İşte bu nedenle kurbanların kulaklarında en ufak bir iz bulamamışlardı. Kullanılan

silah, elle tutulur gözle görülür bir şey değildi.

Başka bir ayrıntı, başka bir gerçeklik. Katedralin iç balkonuna çıktığında org borularından gelen titreşimleri duymuştu. Bunu acı çekerek ölen Goetz'ün çığlığının yankılanması olarak algılamıştı.

Ama tam tersiydi.

Bu, onu öldüren çığlığın titreşimiydi.

Çocuklardan birinin attığı çığlığın.

Öldürücü silah bir çocuk çığlığı.

Kulakzarına etki eden ve yol açtığı acıyla sempatik ve parasempatik sinir sisteminin iç dengesini ve vücudun tüm mekanizmalarını bozan son derece şiddetli ve güçlü bir ses. Kalp duruyordu. Kan dolaşımı duruyordu. Beyin duruyordu.

Kasdan arabasına koştu. Direksiyona geçti. Cep telefonunu çıkardı.

France Audusson'un telefonu hafızadaydı.

Saat sabahın üçüydü, altıncı çalıştan sonra kadın cevap verdi.

– Alo?

– İyi geceler. Ben Başkomiser Lionel Kasdan. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama...

– Kim?

– Kasdan. Wilhelm Goetz cinayetini soruşturan polis. Sizi görmeye gelmiştim...

– Hatırlıyorum. Bana yalan söylediniz. Beni sorgulamaya başka polisler geldi ve...

– Haklısınız, diyerek kadının sözünü kesti. Kasdan, uyku sersemi kadının hafızasına şaşırmıştı. Bu olayda resmi bir görevim yok, ama kurban arkadaşlarımdan biri, anlıyor musunuz?

Cevap yerine sessizlik. Kasdan bu durumdan yararlanarak konuşmayı sürdürdü:

– Elimde sizi ikna edecek herhangi bir argüman yok, ama sizden bana güvenmenizi rica ediyorum.

– Neden beni arıyorsunuz? Gecenin bir yarısı?

Sesi öfke doluydu. Kasdan konuşmasına biraz daha ciddiyet katmaya karar verdi:

– Çünkü cinayeti çözecek anahtarın sizde, sadece sizde olduğunu düşünüyorum.

– Nasıl?

– Bana cinayet silahının neden olduğu hasarlardan söz etmişsiniz, bir ses dalgasının etkisiyle mukayese etmişsiniz.

– Hatırlıyorum.

– Bugün, ben gerçekten bir ses dalgası olduğunu düşünüyorum.

– Nereden çıkardınız bunu?

– Bir ses kulakzarına zarar verebilir, değil mi?

– Evet. Travma 120 desibelde başlar. Oldukça sık rastlanan bir şiddet. Bir beton delici 100 desibellik bir ses yoğunluğuna sahiptir.

France Audusson gerçekten uykudan uyanmış birine benzemiyordu. Sanki gündüz vaktiymiş gibi konuşuyordu.

– Bir ses bu şiddete ulaşabilir mi?

– Bir kantatrisin gırtlığı rahatlıkla 120 desibeli aşabilir.

– Sesiyle bir bardağı kırdığında olduğu gibi mi?

– Kesinlikle. Dalganın şiddeti kristal moleküllerini parçalar.

– Sesin yüksek olması ya da olmaması önemli mi?

– Hayır. Önemli olan yoğunluk, şiddet. İngilizlerin söylediği gibi "blast".

Kasdan teorisini gözden geçirmek zorundaydı. Bir çocuğun ses aygıtı, tessiturası nedeniyle buna sebep olamazdı, ama gücü sayesinde, evet.

– Sorularınızın nedenini anlamıyorum. Beni gecenin bir yarısı uyandırılıyorsunuz ve...

– Wilhelm Goetz'ün çılgınlıkla öldürüldüğünü düşünüyorum.

– Bu çok saçma. İnsanları öldüren şu çılgınlık hikâyeleri efsaneden başka...

– Çalıştırarak insanlar, çocukta bu yoğunlukta bir ses elde etmeyi başardılar.

Kulakzarlarını delen ve sinir sisteminin dengesini altüst eden bir çılgınlık. Bizzat siz bana bu mekanizmaları açıkladınız...

France Audusson, derin bir iç çekti:

– Ses yayımının olağanüstü bir güce sahip olması gerekir...

– Size sözünü ettiğim insanlar bu ses şiddetini acıyla elde ediyorlar. Onlardan norm dışı yoğunluğa sahip bir ses çıkartmak amacıyla çocuklara işkence ediyorlar. Çocukların denetleyebildikleri ve istediklerinde kullandıkları akla ziyan bir silah bu.

Uzman cevap vermedi. Uyanıklığın yerini kâbus almıştı.

Bu sessizlikte, Kasdan aradığı onayı bulmuştu.

Kadına teşekkür etti ve telefonu kapadı.

Kontak anahtarını çevirdi ve ellerini direksiyon simidinde dolaştırdı.

Wilhelm Goetz.

Naseerudin Sarakramahata.

Alain Manoury.

Régis Mazoyer.

Hepsi çığlıkla öldürülmüştü.

Kasdan motoru çalıştırdı ve otoyol bağlantısına çıktı.

Birkaç saat içinde, Koloni görünürdü.

Çığlık imparatorluğu.

Elektroşokun neden olduğu yanmayla sıçrayarak uyandı.

Volokine ranzasında doğruldu, soluk soluğaydı, ter içinde kalmıştı. Rüya görmüştü. Hayır. Hatırlamıştı. Çok basit. Uyuyakalmıştı işte. Lanet olsun. Bu hesapta yoktu. Hem de hiç. Saatine baktı. Sabahın 4'üydü. Harekete geçmek için hâlâ zamanı vardı. Kulak kabarttı. Yatakhanein karanlığına derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Yattıkları bu büyük salon, evsizlerin sığındığı barınaklara, ama çok daha temizine benziyordu. Salonun her iki tarafında ve ortasında ranzalar vardı. Yatakların arasındaki boşluk muhtemelen bir metreden fazlaydı. Volokine kimseyi uyandırmadan kalkmak için ranzanın alt kısmını seçmişti.

Örtünün altında giyinip yataktan çıktı. Çok yorgundu. Yarım günlük çalışma ve uyumamak için harcadığı boşuna çaba onu bitap düşürmüştü. Ama enerjik ve coşku dolu olduğunu da hissediyordu. Hedefine kilitlenmişti. Bu da onu canlandırıyor, güçlendiriyordu. Ne yoksunluk sendromu ne de tedirginlik söz konusuydu. Sadece korkunç anılar, ani elektrik boşalmalarıyla durmadan meydana gelen kısa devreler. Bir şekilde bu flaşlar da onu uyarıyordu.

Çantasını karıştırdı. Kibrit kutusunu buldu. Kendi asker ceketini, Koloni'nin verdiği ayakkabıların yerine basket ayakkabılarını giydi, sonra yavaşça, çok yavaşça, ranzaların arasından geçti. Kapıya ulaştı. Çevresine bakındı. Koridorda kimse yoktu. Karanlığa daldı ve çıkışa doğru yürüdü. Kırmızı gece lambaları etrafı hafifçe aydınlatıyor ve mekânın yüksekliğini gözler önüne seriyordu. En az on metreydi. Yatakhane, silolar ve ambarlarla aynı tarzda inşa edilmişti. Tavana kadar tamamen açık, kesintisiz uzanan, metal çatı makaslarıyla desteklemiş ahşap yapılar.

Eşikten dışarı çıktı ve bir süre kapının gölgesinde bekledi. Bir projektör binanın önündeki sekiyi tarıyordu. Bu ışık huzmesiyle birlikte hareket eden bir kamera olduğu muhakkaktı. Volokine en basit çözümü seçti. Koşmak ve son sürat ışığın içinden geçmek. Bir saniye sonra, tamamen karanlığa gömülü patikadaydı. Yolun kenarındaki çukura atladı ve bir durum değerlendirmesi yaptı. Kameranın kaydettiği tek şey kaçan bir gölgeydi. Kimliğini saptamalarına imkân yoktu. Ve gerçekten biraz şanslıysa, gece nöbetçileri –eğer gece nöbetçisi varsa– son sürat geçen bu gölgeyi fark etmemiş bile olabilirdi.

Volokine, yeniden yola çıkarak yürümeye başladı. Etrafta görünmez algılayıcılar olmalıydı. Fotoseller. Kızılötesi ışınlar. Termik kameralar. Belki de çoktan fark edilmişti. Belki de tam tersine Koloni yöneticileri işçilerinden kuşkulandırmıyordu ve güvenlik önlemleri

tahmin ettiği kadar yoğun değildi. İlerlemesi gerekiyordu. Bu pisliklerin aldığı güvenlik önlemlerinin yoğunluğunu öğrenmek ve reaksiyon sürelerini görmek için.

Yolu, batıya doğru takip ederek Koloni'nin kalbine gidiyordu. Bunu da, bir tepenin üstüne çıktığında, hastanenin uzaktan görülen zayıf ışıklarından anlıyordu.

Bu şekilde bir saat kadar –şüphesiz dört ila beş kilometre– yürüdü. Arazi tepeler ve yamaçlar boyunca yükselip alçalıyordu. Onların çevresinde de, karanlığın içinde yuvarlak bir sırt oluşturan başka tepeler vardı. Ve bazen de büyük ahşap yapılar veya silolarla karşılaşıyordu. Otlar ayaklarının altında, sertleşmiş kar misali çıtırdıyordu. Ay ışığında, her yer, uzun parlak lamlı bir kuvars gibi parlıyordu.

Volokine kendini çok iyi hissediyordu. Gözlerden uzak, gecenin insana dirilik veren esintisi içinde...

İlk engel karşısına çıktı. Koloni'nin ortak bölümlerini –hastane, kilise, konservatuvar...– koruma altında tutan ahşap duvar. Volokine planının yürümesi için dua etti.

O anda, bir araba gürültüsü camdan gecenin sessizliğini paramparça etti. Volokine çukura atladı ve bekledi. Farlar. Motor. Bir devriye. Biraz daha bekledi. Beş dakika. Sonra gizlendiği yerden çıktı. Projektörlerden gelen ışık demetinin aydınlattığı giriş kapısı iki yüz metre uzaktaydı. Kapının yakınında muhafız yoktu. Tamamen elektronik bir sistem olmalıydı. Volokine, stratejisinin gayet iyi işlediği fikrine kapılınca heyecanlandı.

Kapıya doğru 30-40 metre daha yaklaşıncaya yeniden çukura atladı ve kibrit kutusunu çıkardı. Kutuyu açtı, sonra avucuna boşaltdığı kibrit çöplerini cebine doldurdu. İç içe geçen kutuları ayırdı ve ilkinin altına gizlediği saydam pelikülü aldı.

Bu pelikül, Koloni'ye girmek için onun anahtarıydı.

Yıllar önce, Chaos Computer Club'ın hacker'ları ona sadece bilgisayarların güvenlik şifresini kırmayı öğretmemişlerdi. Günümüzde sayıları gitgide artan biyometrik sistemleri nasıl bozacağını da göstermişlerdi.

Özellikle de nasıl sahte parmak izi üreteceğini.

Koloni'ye doğru yola çıkmadan önce bir kırtasiyeye uğramış, sonra da Amelot Sokağı'ndaki dairesine gitmişti. Evde, kırtasiyeden satın aldığı Super Glue'yu bir şişe kapağının çukur kısmına boşaltmış, sonra da onu yapışkan bir bantla, Dr. Wahl-Duvshani'nin tuttuğu bardağa sabitlemişti.

Kururken, zambak, parmak izlerinin yağlı kalıntılarını görünür kılan buhar yayıyordu. Beyaz bir katman altında son derece net izler. Volo en iyi izi seçmiş, sonra dijital makinesiyle fotoğrafını çekmişti. Görüntüyü bilgisayarına yüklemiş ve desenin iyi ayırt edilebilmesi için maksimum kontrast vermişti. Bir negatif elde etmek için görüntüyü

tersine çevirmişti. Siyah fon üstünde beyaz izler.

Yazıcısına saydam bir rhodoid yerleştirmiş ve çıkış almıştı.

Sonra yarısaydam malzemenin üstüne ahşap tutkalı sürmüş ve zambak kururken saydam bir katman oluşturması için iki saat beklemişti. Ardından, büyük bir dikkatle, üzerinde artık parmak izi bulunan pozitif pelikülü yapıştığı yerden sökmüştü. Geriye bir tek, zamanı geldiğinde kendi parmak ucuna tutturmak için pelikülün çevresini kesmek kalıyordu.

İşte Volokine'in kibrit kutusundan çıkardığı sahte parmak izi buydu. Buruşmamasına dikkat ederek pelikülü işaretparmağının ucuna yerleştirdi, sonra bir tilki gibi bulunduğu delikten çıktı. Kapıya kadar kısa ve sık adımlarla ilerledi. Bir kez daha projektörlerin ışığını atlattı. Kapının sağ pervazına sırtını yapıştırdı. Ve umduğu gibi, yan tarafta, ancak bir parmağın girebileceği genişlikte bir delik gördü. Dijital kilit.

Volokine, sahte parmak izini yapıştırdığı parmağını deliğe soktu.

Kapının kanatları ağır ağır açıldı.

Hastane tam karşısındaydı. Üç yüz metre uzunluğunda, önünde gümüş renkli sundurmasıyla devasa bir yapı. Sağ tarafta ise metal yapılarla süslü çan kulesiyle kilise ile konservatuvar olduğunu hatırladığı –orada birçok kez Mezmurlar'ı söylemişti– ahşap bir bina vardı.

Biraz daha ilerledi. Sol tarafta, birkaç arabanın durduğu bir park alanı yer alıyordu. Ayrıca çift çatı yerine güneş şemsiyeleriyle donatılmış hepsi ahşap başka yapılar da vardı. Tüm bunlarla, ağaçların arasında yer alan bir tatil köyünü andırıyordu. Karşısına çelik tellerden oluşan bir çit çıktı; gözetleme kulelerine yerleştirilmiş projektörler ağır ağır dönüyor ve ustura biçimindeki sivri çıkmaları aydınlatıyordu. Çitin ardında Koloni'nin kalbi yer alıyordu.

Geniş bir yay çizerek hastaneye doğru yürüdü. Binanın sağ tarafına ulaştığında, Volokine bir kapıyla karşılaştı. Pervazında biyometrik bir kilit vardı. Volokine yeniden parmak izini kullandı. Kapı en ufak bir direnç göstermeden açıldı. Rus, Wahl-Duvshani'nin gerçekten Koloni'nin önemli adamlarından biri olduğunu düşündü. Parmak izi bütün kapıları açıyordu.

Volokine karanlık bir koridora girdi. Şimdilik, hastanenin gizli saklı köşelerini araştırmaktansa, çocuklara yasak olan kısma girmek istiyordu. Karşısına bir yangın kapısı çıktı. Yeniden dijital kilit. İlk iki seferinde olduğu gibi yeniden aynı yöntemle başvurdu. İçeri girdi ve kendini her bakımdan bir sınırdan geçmiş gibi hissetti. Sivri, çelik çıkmalar dışarıda, içeride ise büyük bir gizem.

Biraz daha yürüdü. Uzaktan havalandırmanın uğultusu geliyordu. Gece lambalarının ışığı, linolyom döşeme tarafından emilen ayak sesleri, bembeyaz duvarlar, tüm bunlar

ortama uyuşuk, iç bayıcı, neredeyse uyku getirici bir hava veriyordu. Burayla ilgili en ufak bir hatırası yoktu. Burada kaldığı süre boyunca hiç bu kısma gelmemişti. Şüphesiz, işte bu nedenle hâlâ hayattaydı.

Yeni bir hole vardı. İlkinin hemen hemen aynısıydı. Tek fark, burada hiç aydınlatma olmamasıydı. Sadece içeri vuran ay ışığının aydınlığı. Volokine herhangi bir zorlukla karşılaşmadan holü geçti ve çıktı.

“Arınma bölgesi”. Tam söylenişiyse “atrium”. Şimdi isimleri hatırlıyordu. Binalar ve seralar, fazla derin olmayan, hafif eğimli bir vadi çukuruna, oval bir hat boyunca sıralanmıştı.

Tam ortasında, göğe açılmış, ahşaptan dev el vardı. O yıllarda, bu figür onu korkuturdu. Elin esin kaynağı Hıristiyanlıktı, ama Pasifik kültürünün totemleriyle de gizemli bir bağı olmalıydı. Evet gök kubbeye doğru açılmış bu ahşap avuçta, Hıristiyanlık öncesine ait ilkel, pagan bir şeyler vardı.

Volokine heykelin çevresini dolandı, sıralara gitmek için atriumu geçti, hâlâ patikanın dışından yürüyordu. Şimdi dikkatini çeken şey, çimlerin yumuşaklığıydı. Bu, bozkırın, ayakların altında çıkırdayan, çok kısa kesilmiş otundan çok, bir tür kadifeyi andırıyordu. Bir başka ayrıntı kafasını kurcalıyordu; hiç nöbetçi ve köpek yoktu. Güvenlik tamamen elektronik yöntemlerle sağlanıyordu. Bu iyi haber değildi. Şu veya bu şekilde, ondan haberdarlardı, fark edilmiş olmalıydı.

Volokine ilk seraya girdi. Toprak kokusu. Nem kokusu. Bir hatıra. Çocukken, buradan çiçek toplardı, çünkü sera çiçek doluydu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Ortasından geçen dar bir yolla ayrılmış iki bölüm fark etti.

Lale olmalıydı.

Sonra bir an durdu, yargısını gözden geçirdi.

Lale değildi, haşhaştı.

Gülümsedi. Koloni'dekiler özerk bölgelerinde haşhaş tarlaları oluşturmuştu. Soğuktan ve yabancı gözlerden uzak bir şekilde. Sonrasını tahmin etmek çok kolaydı. Diplomatik dokunulmazlık sayesinde Avrupa'ya ihracat. Uyuşturucu elde etme konusunda Güney Amerika'da edinilmiş bir deneyim. Ve Asunción'un akıl almaz olanakları.

Halka tamamlanmıştı.

Volokine için her şey uyuşturucuyla başlamıştı.

Bu gece, her şey yine uyuşturucuyla sona eriyordu.

Islak taç yapraklarının arasında ilerledi. Emindi. Seralar kameralarla donatılmıştı. Her

an onu yakalayabilirlerdi. Ama umurunda değildi. Bitkilerin arasında dolaştıkça, zehir tüm bedenine nüfuz ediyordu. Açlık. Yoksunluk. Davet... Elini haşhaş soğanına doğru uzattı. Titriyordu... Eli...

Birden seranın her yerinden sular fıskırmaya başladı. İçerinin havasını beyaz bir toz bulutuna dönüştürecek bir sis oluştu. Ancak kapıya doğru gidecek zaman buldu. Çoktan islanmıştı.

Gülerek dışarı çıktı.

Bir zafer gülümsemesi.

Bu kötülük çiçeklerinin özel bir kokusu vardı.

Yargının nefis kokusu...

Koloni'nin haşhaş yetiştirdiğini ispatlayabilirlerse, yöneticileri hakkında uluslararası düzeyde tutuklama kararı çıkartabilirlerdi. Çünkü, sınır olsun olmasın, uyuşturucu üretimi tüm dünyada yasaktı.

Hastaneye geri döndü.

Volo'nun bu kadar ilerleme kaydettikten sonra durmaya hiç niyeti yoktu.

Şimdi tarikatın ana faaliyetlerinin izini bulmak istiyordu. İşkence. İnsan üstünde yapılan deneyler.

Asansörlere doğru yöneldi. Bir el darbesi, krom kapılar açıldı. Kabinin içinde dijital bir klavye vardı. Üzerindeki kumanda tablosu sönmüştü. Asansörü çalıştırabilmek için bir kod gerekiyordu. Rus eğildi ve bunun harfli bir klavye olduğunu fark etti. MEZMURLAR yazdı.

Kumanda tablosu yandı, kullanıma hazırды.

Önce bir zafer duygusuna kapıldı, sonra hemen içini bir sıkıntı kapladı. Çok kolay olmuştu. Kafasında, bir tuzak fikri gitgide şekilleniyordu. Belki de doğrudan oraya, onu bekledikleri yere gidiyordu...

Asansör hareket etti. Birinci bodrum katı. Sessizlik. Gece lambaları. Hiç kimse yoktu. Bir kez daha her şey çok kolay olmuştu.

Ne beyaz duvarlar ne de linolyom döşeme, sadece çimento ve kafes içine alınmış ampuller. Sağa yöneldi. Tedirginliği artıyordu. Buraya daha önce de gelmişti. Burada acı çekmişti. Karşısına bir başka yangın kapısı çıktı. Sağ tarafında ankastre bir biyometrik algılayıcı vardı. İşaretparmağıyla dokundu ve kapı açıldı.

Bir sergi salonu. Alacakaranlığın içinde, dikme taşlar üzerine yerleştirilmiş ve arkadan ışıklandırılmış cam bloklar göze çarpıyordu. Koyu, yoğun bir sıvıyla doluydu ve sıvıların içinde de kahverengi, organik bir şeyler vardı. Bu tuhaf şeyler pembemsi ışıkta ağır ağır dönüyordu.

İnsan organları. Volo ne olduklarını tam olarak anlayamıyordu, ama özel bir koruma işlemine tabi tutuldukları belliydi. Çürümemeleri için sertleştirilmiş, kristalize edilmiş bir halleri vardı. Sanki verniklenmiş veya plastik kaplanmışlardı.

Volokine yaklaştı. Lifler, kemikler, dokular... Her parçanın rengi, kan dolaşımının bütün nüanslarını veriyordu; kılcal damarlar koyu kırmızı, damarlar narçiçeği rengi, arterler mor kırmızı...

Böyle otuz kadar blok vardı. Tarikatın ilkesi aklına geldi. Yenilikten, modernlikten uzak

durmak. Zamanın gerisinde yaşamak. Ancak burası bu ilkelerle hiç örtüşmüyordu. Tam tersine fütürist bir müzeyi andırıyordu.

Blokların arasında dolaşmaya başladı. Bu ilk salonun biraz ilerisinde bir araştırma laboratuvarı olduğunu fark etti. Birçok panoyla modüllere ayrılmış çok büyük bir salon. Camlı bölmeler. Ameliyat masaları. Sönük lambalar. Ve ayrıca bilgisayarlar, deney tüpleri, küçük şişeler, santrifüj aygıtları...

Ameliyat masalarının tuhaf boyutları Volo'nun dikkatini çekti. Hayvanlar için çok büyüktü. İnsanlar içinse çok küçük. Volo fazla düşünmek zorunda kalmadı. Çocuklar. Tarikat deneylerini sadece çocuklar üstünde gerçekleştiriyordu. Şüphesiz ses değişimi geçiren ve bunun sonucunda da işe yaramaz hale gelen çocuklar üstünde. Hugo Monestier, Tanguy Viesel, Charles Bellon gibilerinin... Daha başka kaç çocuk vardı?

Volo salonun soğuyuverdiğini hissetti. Camın ve ışığın içine hapsolmuş organlara yeniden dikkatle baktı. Gördü. Bunlar gırtlaktı. Larenksler. Ses telleri. Düşünceleri her geçen saniye biraz daha kesinlik kazanıyordu. Bunlar aralıklarını kaybetmeden önce çıkarılmış organlardı. Ergenlik hormonlarıyla bozulmadan önce.

Gözleri dalan Volokine elini cam dörtgenlerden birine doğru uzattı.

Suyun içinde asılı duran bu organlara dokunmak ister gibi.

O sırada, aniden parlayan bir ışık demeti Volo'nun parmaklarını beyaz bir ışık huzmesine hapsetti.

Bir an, elinin, o cam fanuslardaki organik parçalardan birine dönüştüğünü sandı.

Ama hayır; ışık demeti bir fenerden geliyordu.

Otomatik bir silaha entegre edilmiş bir taktik fener.

– Bu ellerin, bir tarım işçisi olduğuna kim inanır?

Volokine kafasını çevirdi ve gülümsedi. Siyah ceketli iki adam ona doğru ilerliyordu. Onları tanıdı: ustabaşı ile kapıdaki muhafızlardan biri.

Koloni'nin çocukları.

Modern gereçlerle herhangi bir sorunları olmayan şu çocuklar.

Her birinin elinde Heckler & Koch marka MP7 A1 makineli tabanca vardı. Ayrıca kurşungeçirmez çelik yelek giymişlerdi.

Volokine cevap vermedi. Aslında böyle bir sonu bekliyordu. Aslanın ağzına kendini atarak ne yapmaya çalışıyordu? İntihar edercesine kullandığı uyuşturucudan harap olmuş

küçük kafasında bunun cevabı yoktu.

Yine de bir cevap vardı.

Ve o cevap karanlığın içinden beliriverdi, tanıdık bir siluete dönüştü.

Beyaz saçlı adam, arkadan aydınlatılmış bir bloğun yanında duruyordu:

– Cédric, evladım. Bize döneceğini hep biliyordum.

– Sesim olmadan döndüm, dedi Volokine, bu denli sakin olmasına kendi bile şaşırmişti. Ama amacı bu değildi.

– Elbette, dedi Bruno Hartmann. Hatta polis bile oldun. Bu gizli projeyi hep kendine sakladın, kimseyle paylaşmadın. Sonra buraya bizi yok etmeye geldin. Bir yandan son derece gülünç bir şey bu. Ama öte yandan da kahramanca bir davranış. Adam gülümsedi. Sen yiğit bir çocuktun, Cédric. Bir gün bizim için bir sıkıntı kaynağı haline geleceğini biliyordum.

– O dönem, beni niye öldürmediniz?

– Gereksizdi. Kaçtıktan sonra seni bulduk. Millau'daki üniversite hastanesindeydin. Gerekli bilgileri aldık. Elli kilometreden fazla yürümüştün, ateşin vardı, sersem gibiydin ve yaralıydın. Şok halinde otostop yapmıştın. Ve ismin dışında hiçbir şey hatırlamıyordun. Senin nereden geldiğini bilen yoktu. Neden ortaya çıkarak kendimizi riske atalım ki? Asunción'la aranda bir bağ kurmak imkânsızdı.

– Benim için üzüldünüz mü?

Volokine bunu alaycı bir ses tonuyla sormuştu.

Hep aynı soğukkanlı tavır.

– Sen iyi bir elemandın. Ama seninle en ufak bir sonuca ulaşamadık. Çok katı, çok kaotiktin. Sahip olduğun gücü yapıcı bir silaha dönüştürememiştik. Zaten, Koloni'den kaçtığın sırada, sesinde değişim başlamıştı.

Hartmann, arkadan aydınlatılmış kolonlar arasında ilerledi. Camın içinde ağır ağır dönen iğrenç şeyler, adamın meşin gibi sert yaşlı suratına suyosunu rengi yansımalar gönderiyordu. Üzerinde siyah çuval bezinden bir ceket vardı ve Volokine'in ismini hatırlamadığı 60'lı yılların yaşlı bir aktörüne benziyordu. Kasdan, o aktörü bilirdi.

– Nerede bulunduğumuzu kestirebiliyor musun?

Volokine cevap vermedi.

– Bir müzede, 60 yıl önce, Auschwitz'de babam tarafından kurulan bir sanat galerisinde.

Hartmann, pembe ışığın içinde yüzen organlara doğru kollarını açtı:

– Gırtlaklar. Trakeler. Larenksler. Ses telleri. Sesin oluşmasını sağlayan mekanizmanın tümü. Babamın araştırma konusu. Onun tutkusu. Yarattığı mucizeleri kanıtlayan bu çocuk organlarını muhafaza etmek istiyordu. Bir Auschwitz geleneği. Josef Mengele heterokromik gözler, fetüsler, safra taşları biriktirirdi. Johann Kremer ise "körpe" karaciğer örnekleri. Babamın koleksiyonunun orijinalliği koruma biçimiydi. Yöntemi, günümüzün plastinasyon tekniklerinin habercisiydi. Formol. Aseton. Reçine... Ama bunları bir kenara bırakalım. Önemli olan, bu koleksiyonu saklayabilecek ve yıllar içinde daha da zenginleştirecek olmamız.

Siyah ceketinin içinde, yorgun aslan kafasıyla Hartmann, James Bond serisindeki süper kötü adamlara benziyordu. Gerçeğin içinde böyle bir profili hayranlıkla seyretmek epey büyüleyiciydi. Bu düşünceleri kafasından atan Volokine, bu denli sakin olmasının da, araya bu denli mesafe koyabilmesinin de anlamını çözemiyordu. Sanki hatırı sayılır bir joint içmiş gibiydi.

– Tuhaflik, diye devam etti Alman, tüm bunların sadece başarısızlıkların genel bir toplamı olması. Burada gördüğün gırtlaklar hedeflediğimiz amaca ulaşmamış olanlar. Diğer organlar ise ses değişime uğramaktan kurtardıklarımız, ama dünyanın hakkından gelmeyi başaramamış olanlar. Hep aradığımız, umut ettiğimiz tek şey başarı...

– Sizin bu saçmalıklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum.

– Çıglık, Cédric. Bütün araştırmalarımız çıglık üzerine.

Volokine hâlâ gülümsüyordu. Alman'ın sinirleriyle oynuyordu. İçinde bulunduğu duruma rağmen, bu güce sahipti. Hartmann bir köpekbalığıydı ve korku da onun okyanusu. Doğal yaşam alanı. Volokine bu tavırla onun doğal yaşam alanını kurutmak üzereydi.

– Tüm bütün büyük yazgılar, babanın yazgısıyla başlar, dedi Alman. Oidipus'un hikâyesi, her şeyden önce genç bir oğlanın ırzına geçen Laios'un, babasının hikâyesidir. Ve psikanaliz, ikinci karısını gizleyen Jacobs'un, Sigmund Freud'un babasının hatası olmasaydı bugün asla var olmayacaktı.

– Her seferinde bir hata, kusur söz konusu. Babanın hatası neydi?

Hartmann zorlukla gülümsedi. O sırada tam bir masal canavarına benzemişti. Şu ormanlarda dolaşan ve çocukları yiyen masal karakterine.

– Tibet'te, Tibetli keşiflerin mantralarını dinlerken, babam insan sesinin cisimler üzerindeki etkisini ölçtü. Ses dalgaları cisimleri titreştirebiliyordu. Onları parçalayabiliyordu. Bu keşfini Auschwitz'de iyice teyit etti. Babam duşlardaki Yahudileri gözlemliyordu. Onların çıglıklarını, ulumalarını kaydediyordu. Olayları tek tek saptıyordu.

Ampuller sesin çarpmasıyla yumurta gibi patlıyordu. Demir ızgaralar ses dalgalarının etkisiyle yerlerinden çıkıyordu. Esirlerin kulakları attıkları çığlıklar yüzünden kanıyordu. Ses aygıtı bugüne kadar hiç yararlanılmamış bir mecraydı. Umulmadık bir şiddete ulaşabilecek potansiyel bir silah.

Savaşın sonra babam gizemli bir kriz geçirdi. Berlin'in yıkıntıları içinde başka umutsuz insanları çevresine topladı. Yandaşları arasında, çok sayıda çocuk vardı. Kendilerini onun ellerine bırakmış öksüzler, yetimler. Babam, gaz odalarında, çocuk seslerinin özel bir güce sahip olduğunu saptamıştı. Araştırmalarını çığlık üstünde sürdürmeye karar verdi. Her şey bir anda mantıklı bir hal aldı. Tanrı'ya yakınlaşmanın en iyi yolu acıydı. Bu acı yeni bir ses gücüne ulaşmak demektir. Babam, Tanrı'nın ona bir silah bahsettiğine inanıyordu: Öldüren çığlık.

Volokine, Hartmann'ın bu kaçıklığı karşısında, kendini özgürleşmiş, hafifleşmiş ve alaycı hissediyordu. Artık hatıralarından korkmuyordu. Uyuşturucu isteği yok olmuştu. Bilincinin ince zarını delmişti. İçindeki irin artık dışarı boşalıyordu. İyileşme, özgürleşme ve sükûnetti. Ve ölecek olsa bile, tamamen arınmış ölecekti.

– Savaş sanatlarına on yılını verdim, dedi. Şu "öldüren çığlık" ve yaşam noktaları hikâyesi saçmalaktan başka bir şey değil. Efsane.

– Efsanelerin her zaman gerçek bir yanı vardır! Antikçağ'daki Tanrı Pan'ı biliyor musun? Yolculuk yapanları korkutan çığlığıyla meşhurdu. Ya "panik" kelimesinin bu maddenin geldiğini? İrlandalıların düşmanlarını kaçırtmak için özel bir çığlık kullandığını? Bunun Galcede "sluagh-gairm" denen ve "slogan" kelimesinin kökeni olan bir savaş çığlığı olduğunu? Çığlık bizim kültürümüzde var, Cédric. Bedenlerimizin içinde. Burada sadece bu kaynağı yeniden canlandırıyoruz. Mitin yeniden gerçek olması için mitlere başvuruyoruz.

– Saçmalık.

Hartmann derin bir nefes aldı. Sonsuz bir cehalet okunan yüzünde bilgece bir ifade vardı.

– Başka şeyleri ele alalım. Tekniğimiz sayesinde ulaştığımız güç seni şaşırtmış olabilir. Acı, korku sesindeki sesi açığa çıkardı. Vücudun derinliklerinden çıkan, tüm ses aygıtını özgür kılan ve kimsenin tasavvur edemediği eşikleri aşmayı sağlayan bir ses yayımı.

Volokine Koloni'de maruz kaldığı işkenceleri hatırladı. Elektrik verme. Dayak. Yakma. Ve çığlıklar. Yer altı koridorlarında çınlayan şu çığlıklar. Kaydedilen. İncelenen. Analiz edilen çığlıklar. Parçalanmış ve bunun karşılığında da her şeyi parçalaması gereken ses.

Korku geri geliyordu. Onu hiç terk etmeyen ve şimdi de var olma sebebini ortaya koyan şu korku. Pislik herifler istedikleri çığlığı elde edebilmek için her türlü şeyi yapmışlardı. Onu, elektrik vererek, akıl almaz işkenceler yaparak çocuk bedeninin derinliklerinde aramışlardı.

Küçümseyen bir ses tonuyla sordu:

– Neden çocuklar?

– “Çile” kelimesinin nereden geldiğini biliyor musun? Farsça “çihl”den türetilmiş, kırk anlamında. Dervişler kırk gün bir yere kapanır, dünyadan elini eteğini çekerlermiş. Bu bir alıştırmadır, bir disiplin, ama bir sanatmış da. Çocuklar da benim eserim! Amacım onlardan şaheserler yaratmak. Çiğlik konusunda, çocuklardan mükemmel sonuçlar elde ettik. Küçük boyutlu ses telleri eşsiz bir güce ulaştı. Acıyla, bu tellerin uzamasını sınırlandırmayı başardık. Cinsellikten masun, tamamen saf bir organ yarattık.

Volokine titremeye başlamıştı. Bu saçmalıkları yeterince dinlemişti. Artık gerçeğe gelmek gerekiyordu. Olayın özüne.

– Dört cinayet, neden?

– Zincirleme bir reaksiyon. Wilhelm Goetz bizim için çalışıyordu. Şu avukatla temas kurunca, bizim aleyhimize tanıklık yapmak istediğini anladık. Onu ortadan kaldırmamız gerekiyordu. Yine aynı sebeple oğlan sevgilisini de öldürdük. Bir şeyler biliyor olabilirdi. Manoury haberi alınca panikledi. Fransa’ya geldiğimiz günden bu yana topluluk için çocuklar buluyordu. O da birileriyle masaya oturabilirdi.

– Ya Régis Mazoyer?

– İhtiyat tedbiri olarak. Régis burada kalmıştı. Araştırmalarımızın amacını anlamış olabilirdi. Onu sorgulamaya gidince, elimizi çabuk tutmak zorunda kaldık. Onu yeniden sorgulamaya geleceğinden emindik. Bütün riskleri bertaraf etmeliydik.

– Peki şu bıçak kesikleri, yazılar, neden?

– Tamamen folklorik. Bunların, dindar bir seri katilin işi olduğuna sizi ikna etmeyi umuyordum. Mezmurlar’ı kullanmak bana son derece ironik geliyordu. Bu ezgiyi araştırmalarımızda hep kullanırız. Tessituraların anlığını test etmek için.

– Çocuklar bunu nasıl yapıyordu?

– Koşullandırma. Beyin yıkama. Uyuşturucu. Bu o kadar da karmaşık değil. Tarih çocuk savaşçılarla, çocuk katillerle dolu. Kötülüğün saf askerlerini yaratmayı başardık. Onları yoldan çıkarabilecek tüm insani duyguları, kalıntıları bu çocuklardan uzak tuttuk.

Volokine mozağin içindeki en önemli parçanın eksik olduğunu hissediyordu.

Neden her şeyin şimdi olduğunu açıklayacak parçanın.

– Goetz 30 yıldan beri sizinle çalışıyordu. Çocuk kaçırma olaylarına, işkence seanslarına katıldı, koroları yönetti. Neden bir anda pişmanlık krizine tutuldu? Neden 64

yaşında konuşmaya karar verdi?

– Araştırmalarımızın çok tehlikeli bir hal aldığıını düşündü.

– Neden?

Hartmann gülümsedi ve bu kez Volokine korkuyu iliklerinde hissetti.

– Anlamadın mı? Sonunda başardık. Çığlığa sahip olduk.

– Bu imkânsız...

– Altmış yıllık araştırmalar, fedakârlıklar sonunda beklenen sonucu verdi. Babamın sezgilerinin doğruluğunu ispatladık. Doğruyu söylemek gerekirse henüz emekleme evresindeyiz. Sadece tek bir çocuk bu tekniğe sahip. Ama bu örnek sayesinde, yöntemi geliştirebileceğiz.

Volokine şaşkıındı. Çığlığıyla öldürebilen bu çocuk tanrıyı düşündü. İç avluda ona saldıran maskeli çocuklar aklına geldi.

– Beni bu şekilde mi öldüreceksiniz?

Hartmann yaklaştı ve ağır ağır ellerini kenetledi.

– Hayır. Bunu kişisel olaylarda kullanmıyoruz, Cédric. Seni bir hain olarak da görmüyoruz. Ama sen bir polissin. Ve polisler saygın bir davranışı hak eder.

Boğazı kurumuştu.

Boynu ise ter içinde kalmıştı.

– Saygın bir davranışı mı?

Hartmann başıyla işaret etti. Köpekleri Volokine'î tuttu. Ne yapacağını bilemedi. Adamların birinin elinde küçük bir şırınga vardı. Diğeri onu kollarından tutuyordu.

– Seni doktorlarımıza emanet ediyorum. Göreceksin, çok ileri tekniklere sahipler.

Volokine uludu. Ama çığlığı gırtlığının derinliklerinde kaldı. Biraz şansla, sonuna kadar hep orada kalırdı.

Sessizce ölmeyi başarmalıydı.

Arro, saat sabahın 6'sı.

Kasdan, köyün en büyük evini gözüne kestirdi.

Arabasını park etti. İndi. Kapıyı çaldı.

Henüz gün doğmamıştı. Gece taşların üzerini, kemiklerin üstünü örten bir mezar gibi örtmüştü. Farların ışığında, Kasdan insan ruhunda korku yaratan manzarayı bir kez daha görmüştü. Tamamen taş topraktan oluşan düzlükler. Kısa otlarla kaplı falezler. Her türlü uygarlıktan yoksun, insan öncesi dönemlere ait ilkel bir görüntü. Arazinin baştan sona bozkır olduğu bir manzara.

Kasdan gülümsedi. Kendini son derece zinde hissediyordu. Beklenen an çok yakındı. Çarpışma. İntikam.

Yeniden kapıya vurdu.

Cevap yoktu.

Evlerin yarısı harabe halindeydi. Onarımdan geçirilmiş olan diğerlerinin de sanki bir ayağı çukurdaydı. Ama Kasdan zamanda yolculuk yaptığı hissine kapılmıştı yine de. Tarihöncesi çağdan Ortaçağ'a geçmişti sanki.

Kapıya daha kuvvetli vurdu.

Sonunda içeriden gürültüler duyuldu.

Genç bir adam kapıyı açtı. Elinde silahıyla. Arro'nun kavmi savaştaydı. İkel çağlarda olduğu gibi bir miktar su veya bir avuç buğday için insanların birbirini öldürdüğü bir tür kavimler arası savaş.

– Rochas'yı görmem lazım.

Atletik yapılı, düz sarı saçlı genç oğlanın üzerinde turkuaz rengi polar bir takım vardı. K2'ye tırmanmaya hazırlanan kamptaki bir dağcıya benziyordu. Cevap vermeden önce saatine baktı.

– Bu saatte muhtemelen dışarıda, dedi. Devriyede.

– Devriyeye mi çıkıyorsunuz?

Atlet gülümsedi. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, onun Kasdan'ın tahmininden daha yaşlı olduğunu gösteriyordu.

– Her şeyi kontrol altında tuttuklarını düşünüyorlar, diye mırıldandı. Ama asıl onlar kontrol altında.

– Rochas'yla temas kurabilir misiniz?

Kasdan'ı içeri davet etmek yerine kendisi eşiğe doğru ilerledi. Önlem olarak da Kasdan'ı tepeden tırnağa süzüyordu. Sabahın 6'sında, son derece kaygılı, Parisli yaşlı bir polis.

– Aciliyeti ne?

Kasdan durumu izah etti. Volokine. Koloni'de geçirdiği çocukluk yılları. Geceyi orada tamamlayamayacağını kesin sayılabileceğini. Bütün yasaları çiğneyip acilen müdahale edilmesi gerektiğini.

– Girin. Ve sakin olun. Rochas'ya haber vereceğim.

İnsan, bir köy evinde hep dışarının sertliğini kıran bir sıcaklık, bir dinginlik, hoş eşyalar bulmayı umardı. Ama genellikle bunun tam tersiyle karşılaşır. Taş bir zemin. Çimento duvarlar. Birkaç uyumsuz eşya. Sobasız bir ev. İnsan evin içindedir, ama hâlâ dışarıdadır. Soğukta ve sertliğin içinde.

– Kahve?

Genç adam, karanlık, büyücek bir odada yaşıyordu, odanın tam ortasında, üzeri insanın sırtını ürperten bir muşambayla kaplı büyük bir masa vardı.

– Kahve, dedi Kasdan. Ama Rochas'yla temasa geçin lütfen.

Adam cevap vermeden işini yapmaya koyuldu. Mutfak odanın bir köşesindeydi. Tam karşısında, karanlık bir köşede dağınık bir yatak vardı. Tüm yaşam bu tek odanın içinde geçiyordu.

Kahve makinesinin fokurtuları duyulmaya başladı. Hemen ardından da bir VHF'nin cızırtıları. Genç adam şefini çağırıyordu.

Kahveyi iki kupaya boşaltıp servis etti.

– Rochas geliyor.

– Müdahale etme konusunda hemfikir mi?

– Durumu ona siz açıklarsınız. Şeker?

Kasdan başını “hayır” dercesine salladı. Bir yudum aldı. Tadı onu biraz yatıştırdı. Sakin olması lazımdı. Bu küçük orduya ihtiyacı vardı. Onlar olmadan müdahale de olmazdı. Müdahale olmazsa, Volokine’i de kurtaramazdı.

Birkaç saniye geçmesini bekledi, sonra sordu:

– Ne zamandan beri Arro’da yaşıyorsunuz?

Adam Gore-Tex botlarını giyyordu.

– Kendimi bildim bileli.

– Burada mı dünyaya geldiniz?

– Ben Pierre Rochas’ın oğluyum.

Kasdan, Rochas’ın gözlerinin olağanüstü parlaklığını hatırlıyordu. Oğlu da, miras yerine bu kristal parlaklığındaki gözleri babasından almıştı.

– Bana açıklama yapmak zorundasınız.

Kasdan, yankılanan sese doğru döndü. Baba Rochas’ın silueti karaltı halinde kapıda belirivermişti. Gür saçlar, parlak bir anorağın içine sıkışmış geniş omuzlar, koltukaltına yerleştirilmiş tüfek. Görüntü, güç ve kahramanlık dolu bir tablonun simetrisine sahipti.

Yaşlı polis her şeyi yeni baştan anlattı. Volokine’in maskesinin birkaç saat içinde düşebileceğini özellikle vurguladı. Tabii şu ana kadar düşmediyse.

– Meslektaşınız hata yapmış.

– Volokine muhteşem bir polistir. Ama aynı zamanda da bir kamikaze.

– Siz Koloni’ye bu şekilde saldırılabileceğini mi sanıyorsunuz? Böyle kahvaltıya gider gibi?

– Size saldırıdan değil, bir müdahaleden söz ediyorum. Asunción’u biliyorsunuz. Şüphesiz oraya nasıl girebileceğimizi de. Volokine’i oradan çıkarmamız gerekiyor. Hem de acilen. Sonra, polislere, gerçek polislere haber verecek zamanımız olacak.

Rochas odaya girdi ve kendine kahve doldurdu. Bu sakinliği dışarının manzarasıyla uyum içindeydi.

– Arkadaşınızın kimliği ortaya çıkmadıysa, her şey son derece basit. Tarım işçilerinin bulunduğu bölge müsait. Ama yakalandıysa, durum oldukça karmaşık demektir. Hatta imkânsız.

– Geliyor musunuz yoksa yalnız mı gideyim?

Rochas gülümsedi ve oğluna duygusuz bir sesle emretti. Hiçbir şey aralarındaki ailevi bağı bozamazdı.

– Diğerlerini uyandır. Kasdan'a doğru döndü. Siz, siz benimle geliyorsunuz. Yolda size operasyon planını anlatacağım.

– Nasıl bir planınız var?

Rochas bir adım attı. Gözlerinin berraklığı denizi andırıyordu. Denizin ötesini, denizin bir köşesini, küçük bir koyu. Bir lagünü.

– Plan, burada. İşaretparmağını şakağına dayadı. Oldum olası buradaydı. Tek eksik fırsattı. Yeniden gülümsedi. Her şeye rağmen, fırsat belki de sizsiniz ve içeri sızmış polis hikâyeniz.

Rochas, muşamba kaplı masanın üstüne bir bölge haritası açtı.

Kasdan kahvesini bıraktı ve tüm dikkatini haritaya verdi.

Troya'nın fethi başlıyordu.

Volokine kendine gelir gelmez bin şarkı duydu. Uzaktan ve kopuk kopuk. "Tamam işte. Oradayım. Cehennemin kalbinde" diye düşündü. Sonra bunun Mezmurlar olmadığını, başka bir şey olduğunu anladı. Kımıldayamadığını fark etti. Bağlanmamıştı, ama beyni vücuduna kumanda etmiyordu.

Şarkı devam ediyordu.

Tamamen soyutlaşmak için enstrümanların önüne geçen bir koronun mükemmel dinginliği. Aklına Brahms'ın, bugüne kadar bestelenmiş en gizemli eserlerden biri olan, Ein deutsches Requiem'i geldi. Ama hayır, bu, Requiem değildi.

Volokine, kendisini hipnotize eden bu müziği düşünmeyi bıraktı ve çevresini incelemeye başladı. Çıplak olarak, üzeri kâğıt kaplı metal bir masaya yatırılmıştı. Çeliğin soğukluğunu omuzlarında hissediyordu. Kendisi de ince bir kâğıt örtünün altındaydı. Ameliyathanelere mahsus bir projektör yüzüne doğru çevrilmişti. Bu tip lambaların en ufak bir gizliliğe müsaade etmediğini hatırladı ve bu düşünce onu korkuttu. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Tamamen göz önündeydi. Tamamen savunmasızdı.

Müzik yeniden kafasının içinde ön plana çıktı. Çocuk sesleriyle örülü, dingin, tatlı dalgalar. Volokine, korolara duyduğu kronik alerjinin artık yok oluverdiğini fark etti. İyileşmişti; ama çok geçti. Ölüm döşeğindeydi.

İnsanüstü bir gayretle –ona insanüstü geliyordu– kafasını kaldırmayı başardı. Ameliyat masasının diğer ucunda bir masa daha vardı. Üzerine başka bir projektörden yansıyan bir ışık huzmesinin vurduğu, yeşil çuhayla kaplı tek ayaklı yuvarlak bir masa.

Çevresinde iskambil oynayan üç kişi vardı.

Hepsinin yüzünde kâğıt maskeler vardı ve soluk yeşil önlükler giymişlerdi.

Kafa karışıklığı. Kısa aralıklarla panik. Volokine, cerrahların onun uyanmasını beklediğini düşünüyordu. Onu canlı canlı ameliyat etmek için; ona acı çektirmek için.

O sırada adamlardan biri kafasını oyundan kaldırdı. Volokine'i gördü. Her üçünün de, kâğıt keplerinin altından görünen saçları bembeyazdı. Üç ihtiyar. Üç cerrah. Yaşlı ve kaçık.

Doktor, yarı Alman yarı İspanyol aksanıyla mırıldandı:

– Dostumuz uyanıyor.

Volokine kafasını yeniden metal masaya bıraktı. Işık. Müzik. Lambanın ısı. Metalin soğukluğu. Bir kâbus. Güney Amerika'daki mezarlarından çıkmış üç nazi cerrah tarafından doğranacaktı. Ve koronun sesi de aynı anda her yerden yükselmeye başlamıştı. Rahatsızlık vermeden, tedirgin etmeden. Ilıman bir denizde ağır ağır esen rüzgâr gibi.

Sandalye gürültüsü.

Volokine ayrıntıya fazla takılmadı.

Adamlardan biri masadan kalkmıştı.

Kâğıt hışırtısı.

Galoşların sürtünmesi.

Maskeli bir yüz görüş alanına girdi. Gözlerin çevresinde kırıksıklıklar. Gri ve buruş buruş bir cilt. Bu doktor toza dönüşmezdi, zaten tozdu. Volokine, Örümcek Adam'a karşı savaşan Marko'yu, Sandman'ı, yani Kum Adam'ı düşündü.

– Tannhäuser'den "Hacılar Korosu"... diye fısıldadı adam. Bundan daha güzel bir şey hiç yazılmadı.

Volokine'in burnunun altına, ışıldayan bir bisturiyle ağır ağır vurarak ritim tutuyordu. Şarkıyı Almanca mırıldanıyordu. Volo buna inanamıyordu. Ürkütücü bir karikatürün içine dalmıştı. Nazi zalimliğinin ve Alman müziğinin efsanevi ve korkutucu birleşimi.

– "Beglückt darf nun dich, o Heimat, ich schauen, und grüben froh deine lieblichen Auen..." diye çatallı sesiyle mırıldanmaya devam ediyordu ihtiyar adam. Anlamını biliyor musun?

Volokine cevap vermedi. Dili sanki büyümüşü, bir taş gibi kuruydu. Şimdi anestezi altında olduğunu anlıyordu. Ya da insanı hareketsiz kılan başka bir maddenin. Burada, bu sapık doktorların elinde ölecekti. Belki de ona acı çektirmezlerdi...

– "Ey yurdum, nihayet kapalı gözle seni kucaklamama izin verdiler..." diye mırıldandı cerrah. Sonsuz bir hüznün sözleri... Bizim sonsuz sürgünümüzü bize anlatan sözler...

Volokine, bunun Wagner'in çocuk sesleri için yazdığı eserin bir transkripsiyonu olduğunu fark etti. Asunción korusu, bir yerlerde, yandaki odada söylüyordu. Tabii bu bir bant kaydı değilse. Ancak müzik çok yakından geliyor gibiydi. Birden Peter Hansen'in, fondaki koro eşliğinde kulakları kesilen adamın, ifadesini hatırladı.

Sanki en kötüyü tasdiklercesine Alman, Volokine'in kulağına fısıldıyordu:

– Babam büyük bir araştırmacıydı. Önce Buchenwald'da, sonra Sachsenhausen'da uzun süre çalıştı. İnsanın hayatta kalma dürtülerini inceliyordu. İnsanın, yaşama sımsıkı sarılmasını sağlayan derin güçlerini araştırıyordu. Deneklerinin organlarını birer birer alıyor ve kronometreyle ölçüyordu. İçleri tamamen boşaltılan insanların, bilinçlerini kaybetmeden yaşamaya devam etmesi son derece şaşırtıcıydı...

Volokine yüzünün ter içinde kaldığını hissediyordu.

Odanın içinde, ameliyat maskesinin boğuklaştırdığı başka bir ses yankılandı.

– Gelip oynayacak mısın?

– Geliyorum.

Kaçık herif elindeki bisturiyle yuvarlak masayı işaret etti:

– Oyunumuzun seninle ilgili olduğunu biliyor musun? Bir tahminde bulunabilir misin?

Yaşlı herifin çatallı sesi çocuk korosunun sesine karışıyordu. Onlar pes olmayan seslerdi. Meleklerin sesleri. İblislerin sesleri.

– Gitmem gerekiyor. Aksi takdirde, arkadaşlarım hile yapar. Onları tanıyorum. Ama bana güven, hepsini alt edecek yetenekteyim...

Gözden kayboldu. Volokine bir an rahatladı. Sonra Hansen'in ifadesi aklına gelince yeniden beyni karıncalanmaya başladı. Adamlar İsveçli'nin organlarını keserek eğlenmişler sonra da hangi organı kesip aldıklarını tahmin etmesini istemişlerdi. Ona da aynı şeyi mi yapacaklardı? Yoksa hayatta kalma süresini ölçmek için, ölene kadar bütün organlarını teker teker kesip alacaklar mıydı?

– Poker oynuyoruz, diye Volokine'e doğru seslendi yaşlı herif. Texas Hold'em. Çok orijinal değil. Ancak bu oyundaki tek ilginçlik ortaya sürdüğümüz para...

Volokine, maskelerin boğuklaştırdığı kahkaha seslerini duyar gibi oldu.

– Ortaya ne sürdüğümüzü biliyor musun? Organların, evladım. Şu ana kadar karaciğerin, gözlerin, üreme organın için oynadık. Sen bizim kasamızsın. Ve sana şunu rahatlıkla söyleyebilirim, her durumda bu gece kaybeden sen olacaksın. Kazanan ise biz, kazancımızı senin bedeninden sağlamak bir zevk.

Volokine duymak istemiyordu. Kaçığın uğursuz açıklamalarını. Küçük iblislerin seslerini. Bana bir peridüral veya benzeri bir enjeksiyon yaptılar, hiçbir şey hissetmeyeceğim. Acı çekmeyeceğim... Sonra aniden bu rahatlama hissini kaybetti. Aklına bir tavşan gibi içinin boşaltılacağı geldi. Taşakları inoks bir küvete, gözleri bir kavanoza konacaktı. Ama hiçbir şey hissetmeyecekti. Sadece veletlerin söylediği Wagner şarkısını duyacaktı. Bağırarak

istedi, ama korku boğazını tıkamaya devam ediyordu.

– Görüyorum.

– Ben yokum.

Kâğıtlardan çıkan sesleri işitiyordu. Sonra bir sessizlik oldu. En azından oyun masasında. Şarkı hâlâ devam ediyordu:

Der Gnade Heil ist dem Büber beschienden,
Er geht einst ein inder Seligen Frieden...

O anda Volokine hatırladı. Bu odu o da söylemişti. Tarikatta bulunduğu iki yıl boyunca ve içinde bulunduğu sıkıntıya rağmen sözcüklerin çevirisini hatırlıyordu:

Günahkâra lütfunu esirgeme,
Bir gün onlar da sonsuz mutluluğun huzurunu tadacaklardır...

Lütuf ona da bahşedilecek miydi?

Bir gün o da sonsuz mutluluğun huzurunu tadacak mıydı?

Düşünceler kafasının içinde darmadağınktı. Çıplak vücudundan ter boşanıyordu. Sanki tüm bedeni ırmak, nehir olmuş akıyordu. Sanki korkusu içinde gitgide suya dönüşüyordu. Gerçekdışı bir kâbusun içinde eriyordu. Kasdan birazdan ortaya çıkardı. Birazdan...

Yeniden sandalye gıcırtiları duyuldu.

– Hans, gerçekten bu akşam, çok ballısın...

– Dostumuz bana şans getirdi.

Yaklaşan ayak sesleri.

Kepinin altında buruş buruş bir surat.

– Arkadaşlarım bu akşam çok kaybetti. Anlayacağın bayağı işim var.

Ameliyat masasını üstten çevreleyen raya takılı örtüyü çekti.

Beyaz perdenin geniş alanını kapattığını gören Volokine uludu.

Bu kez, boğazındaki engel kalkmıştı.

– Size yetişirim, dedi Kasdan.

Kaldırım taşı döşeli küçük sokağa park ettiği arabasının yanına gitti. Bagajını açtı. İçinde silahlarının ve cephanesinin bulunduğu çantayı aldı. Bir kere daha her silahı kontrol edecek zamanı vardı. Başı dönüyordu. Yorgundu. Açtı. Elleri titriyordu. Ve ayrıca son derece istekliydi. Bu operasyon ona BRI'deki (Arama ve Müdahale Birimi) günlerini hatırlatıyordu.

Kasdan, Rochas'nın 4x4'üne geri döndü. Böyle bir arabayla ne tür bir sızma harekâtı yapacaklarını merak ediyordu. Bir kilometre öteden geldiği duyulan bir canavar. Ayrıca köydekilerin bu şekilde silahlanabilecek kadar parayı nereden bulduğu da aklına takılıyordu. Ama hiçbir şey sormadı. Bu sabah, o bir misafirdi. Her şeyi hoş görüyle karşılayabilecek bir tür diplomatik tanık.

Gün doğuyordu. Sıkıntı içinde. Zorlukla. Acıyla. Kafa çekilen gecenin sabahında uyanan bir insan gibi.

Arabanın yanında, elleri anorağının cebinde, Rochas sigara içiyordu. Bir denizaslanını andırıyordu.

– Size gereken, dedi, sizin için küçük bir Entebbe yaratmak.

– Kesinlikle.

– Bu işi, o Yahudi pisliklerden daha iyi yaptığımızı sana göstereceğiz!

Kasdan bu hakaret dolu söz karşısında irkildi. Havaya esen kuru rüzgârla birlikte antisemitik bir koku yayılmıştı. Rochas gülümsedi. Ve gülümsemesindeki sevimlik her şeyi sildi.

– Şaka yapıyorum, dedi sigarasını fırlatırken. Burada vahşiler gibi yaşıyoruz. Kötü önyargılar hep pusuda. Mücadele ediyoruz, ama pek yararı olmuyor. Zaten bu, bizim başarımızı, üretkenliğimizi asla etkilemiyor. Binin.

Rochas ona kapıyı açtı. Kasdan arabaya tırmandı, çantası dizlerinin üstündeydi. Yaşlı adamdan buz gibi bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Aynı soğukluğu bazen, dünyayı seven, ama insanlardan nefret eden çevrecilerde de hissedirdi.

Belediye başkanı motoru çalıştırdı. Manevra yaptı. Köyden çıktı. Bozkır gün ışığında, ne

insanın ne de yaşam belirtisinin olduğu bir deniz gibi engelsiz ve binasız,uzanıyordu. Böyle bir ortamda nasıl sürpriz saldırı yapılacaktı?

Kasdan yan dikiz aynasına bir göz attı ve kendilerini takip eden iki 4x4 gördü. Homurtularla, toz toprak içinde ilerleyen gerçek bir konvoy.

– Bir geçit var, dedi Rochas, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi.

– Bir geçit mi?

– Koloni çok geniş topraklara sahip. Sürekli olarak kontrol altında tutamıyorlar. Zayıf bir nokta biliyoruz. Kireçtaşının içinde, görülmeden ve hiç şüphe çekmeden geçebileceğimiz dar bir boğaz. Bu bizim Termopilai Savaşımız olacak, geçit bize hem direnmemizde hem de içeri sızmada kolaylık sağlayacak.

Kasdan Rochas'ya baktı:

– Koloni'den önce de burada mıydınız?

– Onların yerleşmesine, gelişmesine, yayılmasına tanık olduk. Tıpkı bir kanser gibi. Bugün metastazların meydana gelişini inceliyoruz.

– "Metastaz"la neyi kastediyorsunuz?

– Hastane. Okullar. Konserler. Tüm bu yalanlar bölge halkının güvenini kazanıyor ve kötülüğü görünmez kılıyor.

Kasdan işkence görmüş çocukları düşündü. Akıl almaz deneyimleri. Bu kâbusu yaşamış olan Volokine'î hatırladı. Bedenen bütünleşmiş, unutmuş, ardından da uyuşturucu müptelası olmuştu. O da diğer çocuklar gibi işkence görmüş müydü?

Sarsıntılar ve motorların homurtusu karşılıklı konuşmaya, düzgün bir diyaloga fırsat tanımıyordu. Araçlar artık yoldan gitmiyor, düzlük boyunca ilerliyordu. Arazinin sonsuz büyüklüğü Kasdan'ı hayrete düşürmüştü. Yeniden yan aynaya bir göz attı. Konvoya iki araç daha katılmıştı. Baskın yolunda gidiyordu.

On dakikadan beri yoldaydılar. Acaba geçide daha kaç kilometre vardı? Belki de tarafların motivasyonunu anlayabilecek kadar. Ve güvenilirliğini...

– Ya siz? diye sordu. Sizin Koloni'yle kişisel bir meseleniz mi var?

– Elbette. Ama bu çok uzun bir hikâye. Eğer oradan çıkabilirsek, daha sonra konuşuruz. Sebeplerimi anlayacak bana hak vereceksiniz.

Rochas yavaşladı ve vites küçülttü. Bozkırın görüntüsü değişmemişti. Bölgede hâlâ hiçbir şey yoktu. Hep aynı çorak kumul tepeleri. Hep kayalar ve yarıklar. Sabahın altın

sarısı esmer ışığı bu çölü yumuşatmaya yetmemişti.

Kasdan arabadan indi, diğer 4x4'lerdeki sürücüler ve yolcular da; hepsinin elinde otomatik silahlar vardı. Tüfeklerin karakteristik tıkırtıları. Çarpışma çok yakın olduğunda, silahlı bir topluluğa özgü elektrikli bir hava. Kasdan, heyecanına hâkim olmak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. İçinde onu sımsıkı saran gizli bir sevinç vardı. Ölmeden önce böyle bir şey hissedebileceğini asla düşünmezdi.

Çantasını yere koydu ve açtı. İçinden, dürbünlü tüfeğin bulunduğu kutuyu çıkardı. Cebinin derinliklerinden küçük anahtarları aldı. Pompalı kilitleri açtı. Köpük yuvalara özenle yerleştirilmiş parçaları hayranlıkla seyretti.

Namlu ile dürbünü çıkaracağı sırada bir önseziyle kafasını kaldırdı. Parlak anoraklı, tüfekli beş adam çevresini kuşatmıştı.

Silahları üzerine çevriliydi.

Lazer demetleri tam göğsüne nişanlanmıştı.

Ne olduğunu anlayana kadar, bir temas halkayı tamamladı.

Ensesine bir namlu dayanmıştı.

Rochas'ın sıcak, neşeli sesi duyuldu:

– Kasdan, bir anlamda bu, başına gelebilecek en iyi şey.

Cevap vermedi.

Anlamıyordu.

– Ayağa kalk. Yavaşça. Ve dön. Eller açık, elbette.

Kasdan denileni yaptı. Bu hareketle gerçek biçimlenmişti. Ne kadar kaçıkça olursa olsun ve aynı zamanda da, şu anda ne kadar aşikâr olursa olsun, bunu daha önce düşünmek istememişti. Rochas'ın sedef parlaklığındaki mavi gözleriyle karşılaştığında ne olduğunu anlamış, gerçeği sezmişti.

Pierre Rochas, Bruno Hartmann'dı.

Arro ve orada yaşayanlar Koloni'nin nöbetçilerinden başka bir şey değildi.

– Bir başka hükümdar tarafından davet edilen ve alay etmek için bir labirente konan kralın hikâyesini biliyor musun? diye sordu, Kasdan'ın karşısına geçerek. Karşılık olarak kral da onu davet etmiş ve hükümdarı krallığının çölüne terk etmiş. Ona şöyle demiş: "İşte burası da benim labirentim, ama ne kapısı ne de merdiveni var. Çıkılması imkânsız

bir labirent çünkü ne sınırı ne de çıkışı var." Bu bozkır da benim labirentim, Kasdan.

Eğildi ve üzerini aradı, 9 mm'liği bulup aldı, sonra köpeklerinden birine fırlattı. Ayak bileklerini yokladı, Glock 33'ü, Kasdan'ın ayak bileğinde taşımayı alışkanlık haline getirdiği "cep füzesi"ni buldu.

– Bir sınır, çit veya duvar demek değildir. Düşmanlarımız hep Koloni'nin duvarlarına, çitlerine yoğunlaştı, içeri sızmanın yollarını aradı, oysa bizim topraklarımız duvarların dışında başlıyor. Ve üyelerimizin önemli bir kısmı duvarların dışında yaşıyor. Her zamanki "çalınmış mektup" hikâyesi. Hiçbir şey gizli kalmaz. Yıllardan beri, onu kontrol altında tutuyormuş gibi davranarak Kolonime göz kulak oluyorum. Aslında sizi kontrol altında tutuyorum, sizi, davetsiz misafirleri.

Kasdan'ın aklına son bir şey daha geldi. Wilhelm Goetz, yöneteceği koral eserleri, baş harfleriyle "Arro" ismini oluşturacak şekilde seçerken, Koloni'ye en yakın köyü belirtmeye çalışmıyordu. Tarikatın sırrını ifşa etmek istiyordu. Arro'da oturan kralını. Topluluğun beyni Bruno Hartmann, duvarların arkasında değil dışarıda yaşıyordu...

– Volokine nerede?

– Tedavide.

– Ona ne yapıyorsunuz?

– Kaygılanma. Bu ziyaretin, beni, planlarımı yeniden gözden geçirmek durumunda bıraktı. Sizi yararlı bir operasyonda kullanmaya karar verdim. Bir insan avı. Çocuklarımı eğitmek için. Agoge için gerekli bir aşama.

– Kurallar ne?

– Sana ve Volokine'e on dakika avans.

– Ne elde edeceğiz?

– Bir süre daha hayatta kalma şansı. Size önerebileceğim başka bir şey yok.

Kasdan buz gibi havayı ciğerlerine çekti. Bu bozkırda bir av hayvanı gibi ölmek, çok utanılacak bir ölüm değildi. Bir Paris hastanesinde kanserden gebermekten daha iyiydi. Ya da uykuda anevrizmadan ölmekten.

– Volokine, o nerede?

– Fundalıkta. Biraz şansla, birbirinizi bulur ve güçlerinizi birleştirebilirsiniz.

Kasdan gülümsedi.

Evet. Bu son çok kötü değildi.

Spartalılar gibi savaştıktan sonra Volokine'in yanında ölmek.

Volokine oradan nasıl çıktığını anlayamıyordu.

Neden onu doğramamışlardı?

Neden şimdi bozkırın ortasında, üzerinde Koloni'nin üniformasıyla –siyah çuval bezinden ceket ve pantolon, Alman menşeli postallar– koşuyordu?

Av öncesi bırakılan bir tuzak yemi gibi bir 4x4'ten atıldığı andan itibaren koşuyordu.

Hiçbir şey düşünmeden koşuyordu.

Etrafı kollayarak ve hayatta kalma şansını değerlendirerek koşuyordu.

Ekili tek bir tarla yoktu. Sadece sonsuz bir düzlük. Kraterlerle ve bataklıklarla dolu bir Ay yüzeyi. Gri ve yeşil, yeşil ve gri, arada sırada, iğneyaprakları şiddetli fırtınaya karşı koyamamış, heybetli bir çam ağacıyla karşılaşılıyordu. Uzakta, çok uzakta ufuk o kadar net, o kadar sertti ki, gökyüzünün toprakla teması, her an kıvılcım çıkarmaya hazır iki çakmaktaşını andırıyordu.

Hâlâ koşuyordu. Kulaklarında rüzgârın ısığını duyuyordu. Kafasının üstünde daireler çizerek uçan akbabalar vardı. Ayaklarının altında donmuş toprağın çıtırdadığını hissediyordu. Sanki buz tutmuş bir gölün üzerinde yürüyordu. Buz her an kırılabilir karanlık sulara gömülebilirdi. Ama şimdilik dayanıyordu. Ve Volokine de dayanıyordu. Yaralı bacağına rağmen. Anestezinin yol açtığı uyuşukluğa rağmen. Yorgunluğa ve kramplara rağmen.

Hâlâ koşuyordu. Bir kayadan diğerine atlıyordu. Kurumuş su yataklarına iniyor, tırmanıyordu. Çukurlara takılıp sendeliyordu. Kendi ritmini yakalamıştı. Heyecanını bastırmıştı. Düzenli nefes. Düzenli adım aralıkları. Bacağının ağrısı bile bir düzene kavuşmuştu. Ve bir dostun varlığı. Sıcak.

Yeniden umutlanmaya başlamıştı ki, aklına takılan bir şey onu ters yönde koşmaya sevk etti. Bileğini burktu. Bir taşa takılmıştı. Arkasına bir göz attı.

Oradaydılar.

Beş yüz metre solunda. Yüz metre genişliğinde yanlamasına bir hat oluşturarak yan yana ilerliyorlardı. Beyaz yaka, siyah ceket, siyah kasket. Volo, solgun, kararlı ve çok güzel yüzlerini ayırt edebiliyordu. En büyüğü taş çatlasa 12 yaşındaydı. Hepsinin elinde,

önlerindeki otlara vurmakta kullandıkları bir sopa vardı. Akasya seyal dalından bir sopa. Kutsal Taç'ın ağacı. "Dünyaya dokunabilmeleri"nin tek yolu.

Onları bu şekilde, toprağa vurarak, otları kırbaçlayarak yürürken görmek, insana hareket halindeki bir orduyu hatırlatıyordu. Düşmanın kokusunu alan, onu kovalayan, sıkıştıran ruhsuz bir ordu. Ayrıca sopalarıyla su arayan küçük büyücülere de benziyorlardı. Onlar çocuktular. En mükemmel elmasların saflığındaydılar. En ufak bir lekeleri, en ufak bir kusurları yoktu. En ufak bir günahları da. Ama onların saflığı kötülüğün saflığıydı.

Ciğerleri yanmaya başlamıştı, tepeden tırnağa tere batmıştı, ileri doğru baktı. Tam karşısında göz alabildiğince uzanan bir fundalık vardı. Biraz daha koşarak bir köye ulaşabilirdi. Veya asfalt bir yola çıkabilirdi. Ancak kerteriz alabileceği bir şey yoktu. Yol boyunca gözlerini bağlamışlardı. Ayrıca damarlarındaki anestezi kalıntıları, ameliyat masasındaki panik, 4x4'te yol boyunca yaşadığı şaşkınlık düşünmesini engelliyordu. Kendini bir hayvan gibi hissediyordu, yapabileceği tek şey koşmaktı. Ve yine koşmak. Kovalanan bir geyik gibiydi.

Volo daha da hızlandı. Artık ayaklarının altındaki engebeleri hissetmiyordu. Ne bacağına zonklayan acısını. Ne de soğuğu ve rüzgârı. Sadece kendi ritminin, zamana ve mekâna karşı bir tür zırh görevi gören kendi ısısının bilincindeydi. Gücü yerindeydi. Kafası çalışıyordu. Buradan çıkabilirdi. İnsan, insanın en iyi dostuydu.

Birden, sağında bir kalabalık hissetti. Bir başka grup. Bembeyaz yüzleri ve siyah giysileriyle aynı ordu. Havayı döven sopalar. Durdurulamaz bir ilerleyiş.

Korku ve şaşkınlık, onu yamaca doğru yöneltti. Kaçmanın imkânı yoktu. Kaydı. Yüzükoyun kapaklandı, ağzına yosun doldu; burada kısa otların yerini yosunlar almıştı. Ayağa kalktı ve ufka baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Birkaç yüz metre sonra fundalık bitiyordu. Bir falez tüm umutlarına son veriyordu.

Devamı zaten belliydi. İki çocuk grubu birleşecek ve gözünün yaşına bakmadan onu uçuruma kadar sürecektlerdi. Volokine başka bir şey düşündü. Çocuklar silahsızdı, bundan emindi. Ve en nihayetinde bunlar çocuktular. Üç tokat ters yöne doğru kaçmak için bir gedik açmasına yeterdi. Çok kolaydı. Ama çocuklar eğer yetişkin avcılarla irtibat halindeyse konumunu bildirirler ve bu da her şeyin sonu olurdu. Hayır, bunu deneyemezdi. Yaralı bacağı onu tüketiyordu. Göğsü yanıyordu. Başsı sıcak bir mengenenin içindeydi sanki.

Şu veya bu şekilde dinlenmeliydi.

Saklanmalıydı.

Sol tarafındaki taşlı arazi onun selameti olabilirdi.

Yüzlerce sivri kayanın olduğu bir bataklık.

Ayağını sürüyerek ve yamaca doğru iyice yaklaşarak, Volo doğal tapınağa ulaştı. Burası sandığı gibi bir bataklık değildi. Üzeri likenlerle kaplı, sivri kayaların bulunduğu donmuş bir toprak. Kayalar küçük bir gölden çıkmıştı ve üzeri yeşilimsi bir maddeyle kaplı dar insan kafalarını andırıyordu. Volo yüksekliği bir metreyi geçen bir kayayı seçti, falez yönünde eğilerek kazmaya başladı. Düşüncesi _tek düşüncesi bu değildi– bütün bir gün boyunca toprak yutma tehlikesini göze alarak, taşın altına gizlenmekti.

Kazdı.

Sürekli kazdı.

Parmakları kan içinde kalmıştı. Tırnakları kırılmıştı. Kesik kesik nefes alıyordu. Toprak donmuştu. Likenlerin metalik kokusu genzini yakıyordu. Sonunda oyuk içine gireceği genişliğe ulaştı. Çıkan toprağı kayanın çevresine düzenli bir şekilde yaymak için çok uğraşmıştı. Ayrıca, yaklaşık bir metrekare genişliğindeki, donmuş yosun parçasını muhafaza etmeye özen göstermişti, onunla bir kamuflej oluşturacaktı. Deliğin içine girdi, üzerine liken yapraklarını çekti ve Korsika'da yaban domuzu avlarken hissettiği duyguların aynısını yaşadı.

Bekledi.

Zaman kalp atımlarıyla ölçülüyordu.

Bedeninin gitgide soğumasıyla.

Gelen giden yoktu.

Beklemeyi sürdürdü.

Toprakla bütünleşmişti. Karanlıkla da. Ve şimdi hiçlik soluyordu. Artık var olmamalıydı. Artık nefes almamalıydı. İblislerin geçmesine müsaade etmeli, sonra da ters yöne doğru kaçmalıydı.

Birden kamçı sesleri duyuldu.

Otlara vuran ağaç sopalar. Kayalara vuran.

Çığlık çocuklar çevreye dağılmıştı.

Volo iyice büzüldü. Saklandığı delikte iki büklüm oldu. Her yere girip çıkan sopaların titreşimlerini algılıyordu. Çocukların her kayanın altına, çevresine baktığını, toprağı ve yosunları eşelediğini hayal ediyordu. Ne kadar şansı vardı?

Birden, bir ışık gelip onu deliğin içinde buldu.

Gözlerini kırptırdı ve karaltı halindeki küçük silueti gördü.

Hiç düşünmeden kolunu uzattı.

Çocuğu zulasına çekti.

Bağırmasına fırsat vermeden vurdu.

Bir daha vurdu.

Ta ki bedeni kollarında gevşeyip hareketsizleşene kadar.

Volo liken kümesini aldı, soğuktan korunmasının tek yolu olan çocuğun üzerine bir kefen gibi örttü. Baygın çocuğun sıcaklığını yakından hissediyordu. Soruşturma halkasının kapandığını düşündü. Artık çocuklara vurmaya başlamıştı. Ve belki de, devamında, onları öldürmek zorunda kalacaktı.

Ne kadar zaman geçtiğini kestirmek imkânsızdı.

Ama onu yeraltı yuvasında ziyaretine başka gelen olmadı.

Büyük bir ihtiyatla deliği kapatan yosunları araladı ve dışarı baktı.

Kimse yoktu.

Kafasını çıkardı ve gözleriyle çevreyi taradı.

Etrafta kimse görünmüyordu.

Yarı beline kadar delikten çıktı, kafasını uzattı ve fundalığa 360 derece göz gezdirdi.

Gerçekten kimse yoktu.

Çocuklar gitmişti.

Şimdilik kurtulmuştu.

Delikten çıktı ve çocuğu da çekip çıkardı.

Kötü yaralanmıştı ama hayattaydı.

Üzerini aradı. Silah yoktu. Telsiz de.

Şu an hiçbir şeyi göze alamazdı.

Çocuğu kayanın dibine yuvarladı ve uzun süre kendine gelmemesi için dua etti.

Güneşin doğduğu yöne doğru koşar adım yola çıktı.

Av devam ediyordu.

Kasdan'ın hiç şansı yoktu.

63 yaşındaydı.

Yüz on kiloluk bitkin bir bedene sahipti.

Normotimiklerle ve antidepresanlarla beslenmişti.

Üstelik açtı, yorgundu ve kaygılıydı.

Çağın bütün olanaklarına sahip, motorize ve son model tüfeklerle donanmış bir kaçık çetesine karşı hantal bir insan.

Kasdan yürüyordu. Kamerun'da, Nijerya yönüne doğru çalıkların arasından yürüyormuş gibi yürüyordu. Bir robot gibi yürüyordu.

Kerteriz bulmaya çalışıyordu. Güneş sağından doğuyordu. Doğudan. Koloni'nin güneyinde yer alan Arro'dan itibaren hep düz bir hat takip etmişlerdi sanki. Öyleyse Asunción'a doğru yürümeliydi. Bu hiç de fena bir fikir değildi. Hartmann, namı diğer Rochas, onun kâbusun, Koloni'nin tam tersi yönde kaçtığını düşünecekti. Öyleyse zıt yönde, tahmin edemeyecekleri yöne doğru yürümeliydi. Bu küçük kurnazlık ona avantaj sağlayabilirdi...

Ne yapacağına Koloni'nin duvarları görüldüğünde karar verecekti. Ama bozkırın ortasında, Asunción yakınlarında düşmanla savaşıması, kurtulma şansını fazlalaştırırdı, bu kesindi. Duvarlara, binalara, insanlara olabildiğince yaklaşmalıydı. Fundalıkta tek başına kaçmaya çalışmaktan daha iyiydi.

Saatine baktı. Verilen on dakikalık avans çoktan bitmişti. Düşman neredeydi? Yanlış yöne mi gitmişti? Dört ana yöne bakarak gelenleri görmek ve ovayı taramak son derece kolaydı. Kısa bir süre, çok kısa bir süre içinde 4x4'lerden biri ortaya çıkardı. Bu olasılığı göz önünde bulundurarak görüş alanını taradı ve umutsuzluğa kapıldı. Çıplak ova tamamen düzdü. Yakınlarda ne bir sığınak ne de gizlenebileceği bir yer vardı.

Bir motor gürültüsü duyuldu.

Önce belli belirsiz, uçak uğultusu gibi bir homurtu, sonra hız düşürmeden, son sürat, yolu yutarak gelen bir aracın çok net duyulan gürültüsü. Kasdan sese doğru baktı. Siyah bir 4x4, bir toz bulutu içinde ona doğru yaklaşıyordu.

Kasdan güçlerin eşitsizliği karşısında gülümsedi.

Kendini işe vermenin zamanı, dostum.

Her sabah Vincennes Ormanı'nda yaptığı gibi, vücudunu yavaş yavaş ısıtmak amacıyla önce kısa adımlarla koşmaya başladı. Bu ilk evre fazla sürmeyecekti. Son dakikalardaki tempolu yürüyüşü zaten adalelerini açmıştı. İkinci evreye geçti. Sonra üçüncüye.

Arabayı gerçekten ensesinde hissettiğinde de Kasdan sprinte kalktı, vücudundaki tüm çarkların büyük bir uyum içinde çalıştığını hissediyordu. Bir motor kükremesi işitti. Araba çukurlarla, tümseklerle, kayalarla mücadele ediyordu. Arabanın gölgesinin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu... Ani bir dönüş yaptı ve yeniden hızlandı. Sonra bir dönüş daha. Bu kedi fare oyunu fazla sürmeyecekti. Kasdan önüne çıkan engellerle mücadele etmeye çalışıyordu. Oysa araba engebeli araziye rağmen onu zorlanmadan izliyordu.

Motor kükremesi. Peşindekilerle arasında en fazla bir metre vardı. Bir dansçı çevikliğiyle sağa kıvrıldı. Sonra sola. Arkasına baktı. İki soluk arasında, onun fazla uzak olmadığını gördü. Bir adam, arabanın marşpiyesinde ayakta duruyordu, tavana kayışla bağlanmıştı ve elinde bir tür olta kamışı tutuyordu. Yeniden sağa kıvrıldı. Sonra bir daha sağa, küçük kurnazlıklar. Arkasına yeniden bir göz attı. İki yeni gerçek. Kamış ucunda bir kement bulunan –Moğol süvarilerin atlarını yakalamakta kullandığı aletin benzeri– bir sopaydı. Avcı ise oğul Rochas'ydı.

Kasdan artık dayanamıyordu. Ama ne ciğerlerinin yanması ne de aç gözlü bir kazan gibi havayı yutan boğazı yüzünden. Müthiş bir bezginlik hissediyordu, tüm bedenini saran bir bıkkınlık. Dayanma eşiğinin sınırındaydı. Altmış yaşın enerjisi tükenmişti.

O anda, onun yakın olduğunu hisseden Kasdan, avcının işini kolaylaştırmak ister gibi omuzlarını kıstı. Kement onu sardı. Araba yavaşladı. İp, kollarını yanlarda sıkıştırarak şekilde karnının üstünde kilitlendi. Kasdan derin bir soluk aldı, sonra sertçe kendini yere bıraktı. Her şeye rağmen yüz on kiloydu, ve bu da önemli bir şeydi. Avcı bu ani düşmeye hazırlıksız yakalandı. Kement biraz daha gerildi. Sopa iyice kasıldı. Oğul Rochas beklemediği bu hareketle dengesini kaybedip arabadan düştü. Kasdan onun kementli sopayı bırakacağını umuyordu. Ama çabucak bir tahlille, avcının da sopaya bağlı olduğunu anladı. İkisi de aynı sopanın iki ucundaydı ve şimdi de oğlan arabanın dışındaydı. Kasdan onu birkaç metre sürükledi, 4x4 hâlâ aynı yerdeydi.

Soluk soluğa bir ses işitti:

– Bırakın beni, Tanrı aşkına!

Kafasını kaldırdı. Arabadan biri fırladı. Aracın çevresini dolandı. Marşpiyeye tırmandı, elinde bir bıçak vardı, Rochas'ı kurtarmak için. O anda ve tam o anda Kasdan, elinde oynayacak bir kart olduğunu düşündü.

Rochas bağılı olduğu kayıştan kurtuldu ve Kasdan'ın üzerine saldırdı, sopa hâlâ elindeydi, öfkeden ve nefes alamamaktan yüz hatları değişmişti. Karaciğerine bir direk almış boksör gibi sendeledi. Tekme mesafesine girince Kasdan ona doğru bir darbe savurdu. Apış arasına aldığı darbeye oğlanın soluğu kesildi. Kasdan kementten kurtulmaya çalışmadı. Her saniyeyi değerlendirmeliydi. Kollarını ileri doğru uzattı. Onu anorağının yakalarından tuttu. Avcıyı kendine doğru çekti ve suratına sıkı bir kafa geçirdi. Rochas'ın burnu patladı. İnleyerek iki büklüm oldu ve kan fişkırıldı, ama Kasdan adamı bırakmadan diğer elini anorağın içine daldırdı. Kemerindeki kılıfta bir tabanca vardı. Silahı aldı. Namluya mermi sürülüydü ve emniyet mandalı açıktı. Tetiğe bastı. Kurşun düşmanı iki metre fırlattı.

Tüm bunlar üç saniye sürmemişti. Ve her şey diğer iki saldırgan görmeden olup bitmişti, çünkü Rochas onların görüş alanını kapatmıştı. Şimdi ise Kasdan'ın görüş alanı açıktı. Ateş etti, bir daha ateş etti. Elinde bıçak tutan adam vuruldu. Oltaya yakalanmış bir balık gibi kendi etrafında döndü. Arabanın camları kurşunlarla un ufak olurken sürücü hareket etti.

Kasdan gövdesindeki kementle, tozu dumana katarak kaçan arabaya hâlâ ateş ediyordu. Sonra geri döndü ve silahını gayriihtiyari iki eliyle tuttuğunu fark etti. Ayağa kalkmaya çalışan oğul Rochas'ya üç el daha ateş etti. Adam birkaç metre daha geriye savruldu. Ova hâlâ çok büyük, hâlâ çıplaktı, ama Kasdan kendini son derece güçlü hissediyordu, canını sıkanlara lavını püskürtmeye hazır kızgın bir krater gibiydi.

Şarjör boşalmış, silahın horozu havada kalmıştı. Otomatiği yere fırlattı. Kollarını açtı. Kementten kurtuldu. Her şey 20-30 saniye içinde olmuştu. Ancak az önce vurduğu herif ölmemişti. Silahını kılıfından çıkarıyordu. Kasdan'ın tek şansı vardı. İkisinin arasında, otların içinde büyük bir taş duruyordu. Atıldı, taşı yerden aldı, adama doğru kaldırdı. Ama herif de ona silahını doğrultmuştu. Salakça bir durumdu. Ama adam, anlaşılmaz bir refleksle, tetiğe basmak yerine, kafasını omuzlarının arasına gömdü. Kötü bir seçim. Taş herifin kafasını yumurta gibi ezdi.

Kasdan, kurbanından önce sırtüstü yere düştü, kafatası, parçalanan adam bir süre ayakta sallanmış, sonra yere yığılmıştı.

Sessizlik.

Fırtına.

Şakakların uyuşması.

Düşünemiyordu. Analiz edemiyordu. İçindeki hayvanın açığa çıkmasına izin vermişti. Ayağa kalktı, bacakları titriyordu. İlk refleksi cesedin silahını almak oldu. İkincisi yerde yatan herifin ceplerinden şarjörleri bulmak. Geçerken oğul Rochas'ın otomatiğini de aldı. Kafasının bir köşesine modeller yer etmişti. Üç nişan düzeneğine sahip inoks M9 Baretta. Taktik bir lambayla ve lazer nişanlayıcısıyla donatılmış USP 45 H&K. İki silahı da kemerine

yerleştirdi.

Üçüncü refleksi ise koşmaktı.

Sürücü kaçmayı başarmıştı. Takviye alıp geri gelecekti. Küçük düşürölmüşlerdi. Çılgına dönmüşlerdi. Kasdan önünde uzanan ufka doğru, büyük coşkuyla koşmaya başladı.

şimdi neyi kerteriz alacaktı? Ruhundaki insan geri dönmüş ve hayvanın yerini almıştı. Düşünüyordu. Kendine rağmen. Her şeye rağmen. Ve bir şeyin farkına vardı. Ova, sandığı gibi sonsuz değildi. Tam tersine, birkaç yüz metre ileride, sarp bir yamaçla sonlanıyordu. Falez aşağıdaki bir vadiye iniyor olmalıydı, Koloni'nin tarım yaptığı topraklara.

Kasdan başka bir gerçeği daha keşfetti. Arabadayken, Rochas yalan söylememişti. Bir geçit vardı. Gevrek kireçtaşının içinde bir yarık. Termopilaililerin dar boğazı. Diğer vadiye inmeyi ve gerektiğinde bir süre gizlenmeyi sağlayacak bu yarığın yer aldığı kayalık terası bulmalıydı.

Arazinin dik bir biçimde indiğini görünce, belirli bir nedeni olmaksızın sola değil de sağa döndü. Ayakları altındaki zeminin rezonansının değiştiğini hissettiğinde hâlâ koşuyordu. Artık ot yoktu, çıplak kayaydı. Boylamasına damarlı, yer yer taş kaplı ve taşları doğal bir olay sonucu iyice basıklaşmış, megalitik bir yapıyı andıran grimtirak bir plato.

Yarık buralarda bir yerde olmalıydı, bundan emindi.

Biraz daha ilerledi, ama girinti çıkıntılar sebebiyle sürekli ayağını burktuğundan yavaşlamıştı. Bir mucize olarak, birkaç metre ötede kireçtaşındaki çatlağı buldu. Genişti. En azından ağız kısmı. Sonra, falezin ucuna doğru daralıyordu.

Kasdan, yan duvarların birindeki doğal basamakları fark ederek çatlağın içine girdi.

Birkaç dakika sonra, Kasdan dibe ulaşmıştı. En az yirmi metrelik bir şeyden inmişti. Kafasını kaldırıp yukarı baktı. Geçidin duvarları birbirleriyle uyumlu değildi, bazı yerlerde yakınlaşıyor, bazı yerlerde de uzaklaşıyordu, ama burada, zeminde yol, yaklaşık üç metrelik sabit bir genişliğe sahipti.

Kasdan yürümeye başladı, bir tuzağa mı çekildiğini yoksa Koloni'ye gizlice ulaşılacak bir geçitte mi ilerlediğini, hâlâ bilmiyordu. Sadece geceyi geçirebileceği bir zula da olabilirdi.

Yürüdü. En azından önsezisini sınamak istiyordu. Bu geçit, aşağıdaki vadiye, Asunción'a mı gidiyor, görmeliydi. Belki de güvende olduğu için dikkati dağılmıştı. Belki de yorgunluk bütün melekelerini engellemişti. Arkasında bir gürültü duyduğunda, her şey için çok geçti.

Ardından kendini yerde bulmuştu.

Yüzükoyun, kollar iki yana açık, otomatiklerin kabzalarının karnına temas ettiğini bile hissetmiyordu.

Bir saniye kadar bu şekilde kaldı.

Sonra kürekkemiklerinin arasında bir diz ve ensesine dayanan bir sivrilik hissetti.

Bir küfür savurdu.

Güç onu gevşetmişti.

Kasdan dirsekleri üzerinde doğruldu ve omzunun üstünden arkaya baktı.

Arkasında Volokine duruyordu.

Ayakta postallar. Açık bacaklar. Yeşilimsi bir surat.

Üzerinde Koloni'nin çuval bezinden ceket ve pantolonu vardı, ceketin içinden çıplak gövdesi görünüyordu; elinde ilkel bir mızrak tutuyordu. Ucunda, ayakkabı bağıyla sabitlenmiş bir çakmaktaşı bulunan bir sopa. Oğlanın yüzü, gözlerine sanrılı ve vahşi bir hava veren yeşil likenle kaplıydı.

Son derece dokunaklı bir görüntüydü, ama hayattaydı.

Kasdan gülümsedi.

Koloni'nin bu ekip karşısında hiç şansı yoktu.

Yukarıdan gelen motor homurtularını duyduğunda, Kasdan hâlâ düşünüyordu. Arabalar. Bir, iki, üç belki de. Çarpan kapılar. Yarığın ağzında ayak sesleri. Yerlerini bulmuşlardı. Bu dar boğazda kapana sıkışmışlardı.

– Kasdan!

Hartmann'ın kayalara çarpan sesi. Pes. Ağır başlı. Ama bozuk. Öfke. Kin. Heyecan. Çoktan oğlunun öldüğünü duymuştu muhtemelen.

– Bana cevap ver! Orada olduğunuzu biliyoruz!

Kasdan susuyordu, bir yandan da gözü, şok halindeki Volokine'deydi.

Hartmann bir kahkaha attı.

– Oğluma ağlayacağımı mı sanıyorsun? O öldü diye benim de öleceğimi mi düşünüyorsun? Oğlum kurban edildi, tıpkı hepimizin edileceği gibi! Bunun bizim için bir önemi yok. Bizler öncüyüz! Müjdeciyiz! Bizim kurban edilmemiz çok normal. Bizler tutarlı ve gerekli bir gelişmenin, ilerlemenin parçalarıyız!

Berlin'de, 1947 yılında Amerikalı psikiyatr tarafından sorgulandığı sırada Hans-Werner Hartmann'ın söyledikleriyle kelimesi kelimesine aynı şeylerdi. Delilik babadan oğluna geçmişti anlaşılır.

– Kasdan!

Şilili sadece ona sesleniyordu. Yaşının ayrıcalığı. Bu durumda elinde oynayacağı bir kart vardı. Volokine yukarı çıkarken bu deliyle diyalogu sürdürmek.

Kasdan oğlanı omuzlarından tuttu. Yosun kaplı yüzüyle klorofilli bir çikleti andırıyordu.

USP 45 H&K'yı kılıfından çıkardı. Volokine'e verdi. Cesetlerin üzerinden aldığı şarjörleri de ceketinin ceplerine doldurdu. Tek kelime etmeden yukarıyı işaret etti. Yukarı çık. Sonra açıklayıcı bir hareket daha yaptı: Ben bu kaçıkla konuşuyorum.

Volokine otomatığı beline yerleştirdi ve doğruca kayalık duvara yöneldi.

Aynı anda dar geçidin içinde ıslığa benzer bir ses duyuldu. İki adam oldukları yerde kalakaldı. Bakıştılar. Geleni gördüklerinde yüz ifadeleri değişti. Bir duman kıvrımı yarığın

içine yayıldı. Sonra bir başkası. Ardından bir başkası daha. Göz yaşartıcı gaz bombaları. Avı deliğinden çıkarmak için başvuru olan klasik teknik.

Kasdan geri çekildi. Ceketinin önünü kapattı. Kafasını yakasının içine gömdü ve nefesini tuttu. Gözleri yaşarmıştı, asit bulutundan uzaklaştı, onu kamufle eden beyaz dumandan yararlanarak Volo'nun çoktan kayalık yüzeye çıkmış olduğunu umuyordu.

Dar geçide dikkatlice baktı ve bir şeyi fark etti. Duman düşey olarak geçidin içinde havaya karışıyordu. Lazer ışıkları belirdi. Eğik kırmızı çizgiler, geçidin içinde kurbanlarını arıyor, izliyor, araştırıyordu. Ve dolayısıyla da yukarıdaki nişancılarının pozisyonunun anlaşılmasına yol açıyordu.

Dört kişiydi, ama Kasdan bundan yüzde yüz emin olamıyordu. Lazer donanımları olmayan başka nişancılar da olabilirdi. Biraz daha geri çekildi ve anın güzelliğini seyre daldı. Kırmızı çizgiler, erguvan rengi ve son derece güzel bir arpın telleri gibiydi. Her an büyümlü bir müzik duyulabilirdi...

– Kasdan!

Artık hiç nefes almıyordu. Hiç görmüyordu. Sadece kulak kabartmaya çalışıyordu, yukarı tırmanması için bir işaret olacak silah seslerini bekliyordu.

– Sana bir anlaşma öneriyorum! diye bağırdı, kesik kesik nefes alarak.

Hartmann'ın kahkahası yeniden duyuldu.

Geçidin içinde bir sembol sesi gibi yankılanmıştı.

– Ne anlaşması? Kiminle? Sona ulaştık, Kasdan. Siz sadece bizim için bir aşamasınız. Tanrı'nın bizi son kez sınaması. Zaferden önceki son sınama.

– Ne zaferi?

– Çığlığa sahibiz, Kasdan. Baba, oğul ve çığlık. İşte bizim Teslisimiz!

Kasdan sallanmaya başlamıştı. Gözleri yanıyordu. Boğazı yanıyordu. Buradan çıkmalıydı. Yukarı tırmanmalıydı. Kendini tümüyle kaybetmeden önce.

– Projenin güzelliğinin farkında değil misin, Kasdan? Sesin gücüyle yapılacak bir suikast. Sizin sefil dünyanız için bir saflık damgası. Şu ölümlü dünyanız için Tanrı'nın bir lütfü! Kimse anlamayacak. Ve bu anlaşılmazlık da bizim ödülümüz olacak! Sizin vasatlığınızın belirtisi!

Volokine ne yapıyordu?

Yukarıdakiler çok kalabalık olduğundan saldırıya geçememiş miydi?

– Yeni bir insan dünyaya getiriyoruz, Kasdan! Ona yer açmak gerekiyor! Bu evrimin temel yasasıdır. Geçmişte olmuş her şey bugün için bir başlangıçtan başka bir şey değildir. Oradan çıkın ve secdeye varın! Bizim önüne geçilemez ilerlememize katkıda bulunun! Tanrı'nın iradesi önünde eğilin!

Kasdan dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları sel gibi akıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Bedeni bir fırının içindeymiş gibi ısınmıştı. Birkaç saniye sonra bayılacaktı. Volokine. Kafasının içinde bir ses inliyordu. Volokine... Bu bir çağrı değil, bir yalvarıştı...

İlk kez.

Kayalık duvar sorun çıkarmamıştı. Birkaç saniye içinde tırmanmıştı. Artık yüzeye iki metre mesafedeydi. Nişancılara iki metre mesafede. Bir maymun gibi topuklarının üstüne oturmuştu. Ayaklarını bir çıkıntıya dayamıştı. Elleriyle de bir başkasına tutunmuştu.

İlk kez.

İlk kez silahını kullanacaktı. Aynanın önünde boş şarjörle, gözleri kapalı olarak binlerce kez tekrarladığı hareketleri uygulamanın sırası gelmişti. Yukarıda kaç kişi vardı? Ona ateş açılmadan önce kaç kişiyi devirebilirdi?

Biraz daha tırmandı. Yüzeye bir metre kalmıştı. Yeniden maymun pozisyonunu aldı. Bir eliyle H&K'sini çıkardı. Namluyu kontrol etti. Emniyet mandalını da. Dua etmeyi unuttu. Üç kadar saydı.

Bir, iki...

Yarıktan dışarı fırladı.

Otların içinde yuvarlandı ve ayağa kalktı, bir bakışta düşmanın konumunu saptadı. Beş kişiydiler. Bir de Hartmann. İki yarığın bir tarafında. Üçü diğer tarafında. Hartmann ise yarığa doğru eğilmiş, saçmalıklarını sıralıyordu. Aralarından da, cehennemden yükselen duman gibi gaz bulutu çıkıyordu. Ne olduğunu anlamalarına fırsat vermeden Volokine sağlam bir pozisyon aldı, iki eliyle kavradığı 45'liğini doğrulttu. Derin bir nefes alıp tuttu.

Tetiğe iki kez bastı.

Heriflerden biri, elindeki otomatiği düşürerek havaya fırladı.

Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde, Volo şaşkırtma taktiğinin hâlâ etkili olduğuna ve hemen tekrar ateş etmesi gerektiğine karar verdi. Nefes aldı. Tuttu. Ateş etti. İki el sonra bir el daha. İkinci adam da yerdeydi. Hartmann yok olmuştu.

Peş peşe silah sesleri, gazların arasından ısıklık çalarak geçti, havayı yırttı. Rus otların

arasına atladı, kollarını aşağı indirmişti. Elleri, silahın geri tepmesinden dolayı titriyordu. Bir sıçrayışta, ayakları üstünde doğruldu. On yıl Tayland boksu çalışmasının faydasını görüyordu. Kolunu ileri doğru uzattı. Tetiğe bastı. Bir. İki. Üç. Dumanların arasından, adamın sola doğru savrulduğunu ve devrildiğini gördü. Diğer ateş etti. Volo, hiç kıpırdamadan karşılık verdi. Eli silahın sıcaklığından yanıyordu. İki heriften biri yere yığıldı. Diğerini kaçırmıştı. Volo 4x4'ün arkasına saklandı.

Duman. Sessizlik. Son hedefini de vurduğunu sanıyordu, ama bundan emin değildi. Kafasının bir yerinde hep aynı soru vardı. Hartmann neredeydi? Namlu kundağının geri kaçtığını gördü. Şarjör boşalmıştı. Bir düğmeye bastı, şarjörü fırlattı. Bir başkasını aldı. Kabzadaki yuvasına yerleştirdi.

Ayak sesleri. Bir göz attı. Asit dumanının içinde, yarığın diğer tarafında birileri vardı. En az iki pislik hâlâ ayaktaydı. Bir muhafız ve Hartmann. Bir düşünce beynini yiyip bitiriyordu. Ya Kasdan? İki adam ikinci 4x4'ün arkasına gizlenmişti. İçgüdüsel olarak, bu şekilde beklememesi gerektiği aklına geldi. Herifler destek çağıracaklardı. Gelenler onu köşeye sıkıştırarak ve beynini parçalayacaklardı.

Gizlendiği yerden çıktı. Tetiğe bastı. Nefes aldı. Tetiğe bastı. Nefes aldı. Herifleri yerlerinden çıkarabilmek umuduyla körlemesine ateş ediyordu. Bir yerlerini görebilmek amacıyla. Kaputun ucundan bir dirsek, bir kafa görebilseydi. Nişan alırken vazgeçti.

Karşılığında kendi 4x4'ünün farları patladı. Ön cam. Aynalar. Çömeldi, sırtını tekerleğe dayadı. Cam yağmuru.

İki kaçık.

Saldırı tüfekleri.

Hiç şansı yoktu.

Ya Kasdan?

Bir telsiz gürültüsü işitir gibi oldu. Yardım çağırıyorlardı. Bir motor homurtusu. Pislikler kaçıyor. Volokine ortaya çıktı ve sahnedeki yerini aldı. Her şey aynı anda oldu. 4x4 hareket etti, Hartmann direksiyondaydı. Tüfekli herif arabadan dışarı sarkmış Volo'ya nişan aldı. Kasdan, dumana boğulmuş yarıktan, kutusundan çıkan bir şeytan gibi fırladı.

Tüfekli herif Kasdan'ı gördü. Pozisyon değiştirdi. Nişan aldı. Ateş etti. Bir "klik" sesi duyuldu. Tüfeği tutukluk yapmıştı. Volokine, Tanrı'nın yanlarında olduğunu anladı. 45'liğini doğrulttu. Tetiğe asıldı. Bir başka "klik" sesi geldi. Tanrı kimsenin yanında değildi. İki silah aynı anda tutukluk yapmıştı. Volokine, Hartmann'ın manevra yaptığını ve silahını çeken Kasdan'a doğru sürdüğünü gördü. Kasdan, 4x4 üzerine doğru gelirken silahını atarak yana kaçılacak zamanı zorlukla buldu. Gırtlığı yırtılırcasına bağırdı. Volokine bir saniyede ne olduğunu anladı. Kasdan 4x4'ten kaçarken, tüfeğini attıktan sonra arabadan inen herifin

çektığı savaş bıçağıyla şişlenmişti. Kasdan adama doğru döndü, bıçak kasiğına saplanmıştı, herifin kafasını yakaladı ve otuz iki dişiyile birden ısırıldı, bir parça et kopardı.

İki adam yere yuvarlandı. Düşerken bıçak yaradan fırlamıştı. Bir kargaşa yaşandı. Bir el bıçağı yakaladı. Kasdan'ın eli. Herifin gırtlığına sapladı. Kan fışkırdı. Kesik kesik. Adam Kasdan'ın üzerine devrildi.

Her şey beş saniye sürmüştü. Volokine yerinden kıpırdayamamıştı bile. Taş kesilmişti. İçi boşalmıştı.

Kasdan cesedi üzerinden atmaya çalışırken bağırdı:

– Araba!

Volo sonunda kendine geldi. Silahını fırlattı ve diğer 4x4'e doğru koştu. Hartmann'ın kaçmasını engellemeliydi. Riski ortadan kaldırmak için risk almalıydı. Anahtar kontağın üstündeydi. Kontakı çevireceği sırada ön cam kurşunlarla tuzla buz oldu. Hartmann da aynı şeyi düşünüyordu muhtemelen. Volo'yu gebertmeye geliyordu.

Rus arabadan çıkmaya çalıştı. İmkânsız. Kapı sıkışmıştı. Yan camdan, kızıl otların içinde sürünen Kasdan'ı gördü. Elinde Baretta'sıyla 4x4'ten çıkan, kanlar içindeki Hartmann'ı fark etti. Bütün gücünü ona doğrulttuğu kolunda toplamış, Hartmann'ın yaklaşmakta olduğunu gördü.

Volokine geri vitese geçirmeye çalıştı. Başaramadı. Otomatik vitesti. Vites kutusu üstündeki izahatı okudu. Kafasını kaldırdığında, Hartmann yanındaydı, silahını doğrultmuştu. Patlama sesi. Cam dağıldı. Volokine ulur gibi bağırdı. Kanı ön paneldeydi. Kanı cam parçalarıyla birlikte etrafa saçılmıştı. Ölümü ön cama, koltuklara, her yere sıçramıştı.

Bir saniye kararsızlık.

Bir saniye şaşkınlık.

Ama hayır: ölmemişti.

Vurulmamıştı bile.

Cam gerçekten patlamıştı. Hartmann'ın kafası camdan içeri girmişti. En azından kafasının yarısı.

Arkasında siyahlar giyinmiş adamlar duruyordu. Kurşungeçirmez yelekler. Kasklar. HK G36 saldırı tüfekleri. BRI'nin keskin nişancıları.

Volokine kahkahalarla gülmeye başladı, şaşkıncı. Suratında beyin parçaları vardı. Yanakları cam parçalarıyla kesilmişti. Güldü. Hartmann'ın patlamış kafası dizlerinin

üstündeydi. Canavar ölmüştü. Kan içindeki kollarının arasında onu beşik gibi salladı.

Birkaç saniye sonra arabanın dışındaydı. BRI'nin adamları ve "Antiterör" timindekiler onu tutuklamamıştı. Kasdan'a doğru sendeleyerek ilerledi, bir ilkyardım ekibi onu çoktan tedavi altına almış, oksijen maskesi takmıştı.

Siyahlar giyinmiş bir adam gülerek yanlarına geldi:

– Sizler bizim küçük atlarımızdınız. Küçük Troya atlarımız.

Çocuklar bir ırmakta yıkanır gibi şarkı söylüyordu.

Akıcı ve yumuşak, ama aynı zamanda neşeli ve canlı.

Hecelerin her birinde içten, gizemli, dokunaklı bir saflık vardı. Latince sözcükler dudaklarından, huzur veren gözle görünmez hücreler gibi dökülüyordu.

Ruhun akupunkturu.

BRI grupları Koloni'nin merkezine girince, Kasdan ile Volokine de onlarla gitmişti. Her şeye rağmen bu onların soruşturmasıydı. Onların zaferiydi. Her ne kadar şimdi, Cinayet Masası ve BRI olayı sahiplenmeye çalışıyor ve "arınma bölgesi"ne fatihler gibi giriyor olsa da.

Siyahlar giyinmiş adamlar koşuşturuyordu. Kapıları açıyorlardı. Tüfeklerini doğrultuyorlardı. Bu, hiçbir dirençle karşılaşmadan, tek bir bağırış olmadan yapılan bir yağma hareketine benziyordu. Düşman silahsızdı ve ceketlerinde düğme bile yoktu.

Polisler, Koloni'nin merkezindeki sembolün –göğe doğru açılmış el– çevresine toplandığında, Kasdan ile Volokine'in bir ayrıntı dikkatini çekmişti.

Bir uğultu.

Konservatuvardan geliyordu. "Antiterör", "BRI", "Cinayet Masası" işgallerini sürdürürken onlar, kilisenin yanındaki ahşap binaya yönelmişlerdi.

Kasdan ve Volokine temkinli bir şekilde kapıyı açmışlardı.

Bitkin, yorgun, kan içinde açık renk ahşaptan banklara çökmüşlerdi.

Saat sabahın 10'uydu.

Ve bu 28 aralıkta, diğer günlerde olduğu gibi koro çalışıyordu.

Şimdi Kasdan, namı diğer "Duduk", karışık duygular içinde, yorgun ve heyecanlı, ama büyük bir huşuyla Mezmurlar'ı dinliyordu. Gregorio Allegri'nin Mezmurlar'ı içeride ve dışarıda yankılanıyor, kemiklerini okşuyor, etine işliyor, sinirlerini yatıştırıyordu.

Mezmurlar.

Tüm hikâyenin olası tek ağıt söylevi.

Kasdan artık parçaları bir araya getirmeye çalışmıyordu. Bu belaya nasıl bulaştılar anlamaya gayret sarf etmiyordu. RAID'in yürüttüğü yasadışı ve gizli bir müdahalenin rehineleri olmuşlardı. Fransız vatandaşlarının kaçırılması polis güçlerine bir yıldırım harekâtı yapma fırsatı yaratmıştı. Yakında bu durumu açıklamak zorunda kalacaklardı ve sıkıntılar başlayacaktı. Ama sonuçta en önemli şey yapılmıştı. Fransız devleti vatandaşlarını kurtarmıştı.

Kasdan gülümsedi. Hayatlarının Marchelier, Rains ve Simoni gibi soytarılar tarafından kurtarıldığını düşünmek son derece rahatsız ediciydi. Üstelik uzaktan ve haberleri olmadan sürekli kontrol altında tutulmaları akla gelebilecek en iyi veya en kötü şakaydı.

Artık tüm bunların bir önemi yoktu. Bruno Hartmann ve yakın koruması etkisiz hale getirilmişti. Ölümler. Yaralılar. Tutuklananlar. Kaçık doktorlara gelince, Komiser Cédric Volokine, aleyhlerinde büyük bir zevkle tanıklık yapacaktı. Ameliyat maskelerinden yüzlerini görmemiş olsa bile.

Şüphesiz diğer suçlar da ispatlanabilirdi. Yerleşimler, cihazlar, özel mekânlar ortaya çıkarılacak, çocuklara ve yetişkinlere yapılan işkenceler ifşa edilecekti. Tarikatın servetinin gizemli kaynağı seralarda resmi soruşturmacıları bekliyordu. Artık ne uyuşturucu yapılan laboratuvarları ne de Asunción'un bağlantılarını ortaya çıkarmak, ispatlamak zordu. Hatta araştırma süresince, yüzde yüz hileli olan muhasebe kayıtlarına bile el konulabilirdi.

Olayın insani yanına gelince yüzlerce kişi dinlenecekti. Sistemin tüm halkaları birbirinden ayrılacak, sorgulanacak, sonra kafaca tedavi edilecekti. Kaçırılan çocukların izi sürülecekti. Buradan geçtiklerine dair kalıntılar –ölüm müzesinde, formolün içindeki gırtlaklar– bulunacaktı.

"Sapkın tarikatlar" konusuna gelince Koloni'nin yeri orasıydı. Bir kere yöneticiler yoldan çıkınca, yerlerine bir kayyum atanması ve fesih prosedürünün başlatılması gerekiyordu. Bu kâbus ini gerçekten kapatılmadan önce.

Son cinayetler konusunda ise ayakkabı izleri, her cinayet mahallinde bulunan ağaç parçaları ve tarikatın töreleri arasında ilişki kurulmaya çalışılacaktı; eski tarz ayakkabılar giyen ve akasya ağacından sopalarıyla "yere vurarak" yürüme alışkanlığı olan şu çocuklar. Şüphesiz psikologlar da işe karışacaktı. Belki bu çocukların arasında, Wilhelm Goetz, Naseerudin Sarakramahata, Alain Manoury, Régis Mazoyer cinayetlerinin başaktörleri bulunacaktı...

Geriye temel tek soru kalıyordu: Hartmann ve adamları tam olarak neyin hazırlığı içindeydi? Bir suikast mı? Bruno Hartmann yariğin üzerine doğru eğildiği sırada "sadece ses gücüyle yapılacak bir suikast"tan, "sefil dünyanız için bir saflık damgası"ndan söz etmişti... Evet. Alman, çığlık marifetiyle bir kıyım peşindeydi.

Aklına Aun tarikatı ve sarin gazıyla Tokyo metrosuna gerçekleştirdikleri saldırı geldi; Kasdan Paris metrosunun koridorlarında çınlayan ölümcül çığlığı düşündü. Binlerce seramik karoya çarparak yankılanan ve kurbanların kulakzarlarını parçalayan bir çığlık.

Çocuklar hâlâ şarkı söylüyordu.

Bu, solistin koronun sesini bastırıldığı ve dinleyiciyi etkilediği eşsiz andı. Sanki ilk kez dinliyormuş gibi Kasdan'ın gözleri doldu. Bu çocuk sesleri tüm inceliği, tüm yumuşaklığıyla insan ruhunu hafifletiyordu.

Kasdan artık düşünmüyordu.

Şiddet düşüncelerini dondurmuştu. Sadece bedeni, bu çoksesli parçayla, bir manastırın çatısı altında kendinden geçmişçesine çınıyor; ışıldıyordu. Sesleriyle bütünleşmiş, hiçbir şeyden korkmayan şarkıcıların yüzlerini inceliyordu. Hepsi siyah çuval bezinden ceket ve pantolon giymişti. Ve dingin, huzur dolu yüz ifadeleri tanrısal bir yansımanın izlerini taşıyordu sanki. Gökyüzünün sükûnetini yansıtan izler...

Bu gerçekdışı konserin tek dinleyicileri olan iki ortak büyülenmiş, allak bullak olmuş, kendilerine bile yabancılaşmışlardı. Konuşmuyorlardı. Zorlukla nefes alıyorlardı.

Yine de, bu şarkıda hissettikleri başka bir şey vardı.

Birbirleriyle konuşmalarına gerek yoktu.

Birbirlerine bakmalarına gerek yoktu.

Zor bir bilmeceydi.

Bu melek seslerinin içinde, sadece biri gücü elinde tutuyordu.

Bu çocukların arasında, sadece biri ölümcül çığlığa sahipti.

Hangisi?

**Onlar çocuktular...
En mükemmel elmasların
saflığındaydılar...
Ne en ufak bir lekeleri
ne de en ufak bir kusurları vardı...
Ve ne de en ufak bir günahları...
Ama onların saflığı
kötülüğün saflığıydı...**

JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Match* için gezi-macera röportajları, *Figaro Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini* ve *Ölü Ruhlar Ormanı* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.